

[Αύγουστος 1](#) [Αύγουστος 2](#) [Αύγουστος 3](#) [Αύγουστος 4](#) [Αύγουστος 5](#)
[Αύγουστος 6](#) [Αύγουστος 7](#) [Αύγουστος 8](#) [Αύγουστος 9](#) [Αύγουστος 10](#)
[Αύγουστος 11](#) [Αύγουστος 12](#) [Αύγουστος 13](#) [Αύγουστος 14](#)
[Αύγουστος 15](#) [Αύγουστος 16](#) [Αύγουστος 17](#) [Αύγουστος 18](#)
[Αύγουστος 19](#) [Αύγουστος 20](#) [Αύγουστος 21](#) [Αύγουστος 22](#)
[Αύγουστος 23](#) [Αύγουστος 24](#) [Αύγουστος 25](#) [Αύγουστος 26](#)
[Αύγουστος 27](#) [Αύγουστος 28](#) [Αύγουστος 29](#) [Αύγουστος 30](#)
[Αύγουστος 31](#)

[Αρχή](#)

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων επτά Μαρτύρων τών Μακκαβαίων, καί τού διδασκάλου αυτών Ελεαζάρου, καί τής μητρός αυτών Σολομονής, καί η Πρόδος τού τιμίου καί ζωοποιοῦ Σταυρού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς το, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμια τού τιμίου Σταυρού γ' καί τών Αγίων γ'.

Στιχηρά τού τιμίου Σταυρού

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Ὡς κοινόν φυλακτήριον, ὡς πηγὴν ἀγιάσματος, τόν Σταυρόν τόν τίμιον ἀσπασώμεθα, καί γάρ κοιμίζει, παθήματα, καί παύει νοσήματα, καί Παντοίων ἀλγεινῶν, ἀπαλλάττει τούς κάμνοντας, ὑπὲρ ἄβυσσον, πελαγίζων τά ρεῖθρα τών θαυμάτων, τοῖς πιστῶς αὐτοῦ, τόν τύπον, καί προσκυνοῦσι καί σέβουσιν.

Οἱ τού βίου τοῖς κύμασι, θαλαπτεύοντες ἄνθρωποι, παθημάτων ζάλη τε κυμαινόμενοι, ὡς εἰς ολκάδα σωτήριον, τό ξύλον τό τίμιον, καταφύγωμεν πιστῶς, καί σιγήσει τά κύματα, καί τά πνεύματα, καί ραγήσεται πάθη, καί πρὸς ὄρμον, ἀκυμάντου σωτηρίας, χαρμονικῶς καταντήσομεν.

Ὑπὲρ ἥλιον ἔλαμψεν, ὁ Σταυρός ὁ πανάγιος, ὡς ἀκτῖνας θαύματα προβαλλόμενος, καί ὡς βολίδας ἰάματα, προσέλθωμεν ἄνθρωποι, οἱ τῷ σκότει τών δεινῶν, συνεχόμενοι πάντοτε, καί ληψόμεθα, φωτοπάροχον χάριν ἰαμάτων, τόν ἐν τούτῳ προσπαγέντα, σαρκί Θεόν μεγαλύνοντες.

Στιχηρά τών Αγίων

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Τού νόμου τόν ὄροφον επτά, στύλοις ἐπαιρόμενον, ἡ τυραννίς οὐ κατέσεισε,

τήν γάρ αλόγιστον, τού διώκτου λύσσαν, ανδρικώς υπέμειναν, τό σώμα παραδόντες τοῖς τέμνουσιν, οἱ ευγενέστατοι, νεανῖαι καί ομαίμονες, τῶν Μωσέως, θεσπισμάτων φύλακες.

Υπέρ τά ορώμενα τόν νούν, όντως ανυψώσαντες, μέλη σαρκός κατετέμνοντο, οἱ ευσεβέστατοι, καί γενναῖοι Παῖδες, σύν μητρί θεόφρονι, μεγίσταις εν ελπίσι νευρούμενοι, ών νύν επέτυχον, Αβραάμ αναπαυσάμενοι, εν τοῖς κόλποις, τού αυτών προπάτορος.

Ψυχής εν νεότητι στερρώς, εαυτούς οπλίσαντες, καί τόν θυμόν ώσπερ θήξαντες, πρός τόν αντίπαλον, σταθερώς εχώρουν, ευσεβείας ένεκα, καί νόμου τού πατρώου τηρήσεως, ο ιερώτατος, Ελεάζαρ καί οἱ πάνσοφοι, νεανῖαι, σύν μητρί θεόφρονι.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Ιωάννου Μοναχού

Οἱ Ἄγιοι Μακκαβαῖοι τῷ τυράννω έλεγον, Ημῖν ώ Αντίοχε, εις Βασιλεύς ο Θεός, παρ' ού γεγόναμεν, καί πρός όν επιστρέφομεν, Κόσμος μένει άλλος ημῖν, τού ορωμένου υψηλότερος καί μονιμώτερος, πατρίς δέ ημῶν Ιερουσαλήμ, η κραταιά καί ανώλεθρος, πανήγυρις δέ, η μετά Αγγέλων διαγωγή, Κύριε, πρεσβείαις αυτών, ελέησον καί σώσον ημάς.

Καί νύν... ο αυτός

Όσπερ πάλαι Μωϋσής, προτυπώσας εν εαυτώ, τόν Αμαλήκ καταβαλών ετροπώσατο, καί Δαυῖδ ο μελωδός, υποπόδιόν σοι βοών, προσκυνείσθαι διετάξατο, τίμιον Σταυρόν σου Χριστέ ο Θεός, σήμεραν αμαρτωλοί προσκυνούμεν, χείλεσιν αναξίοις, σέ τόν καταξιώσαντα παγήναι εν αυτώ, ανυμνούντες δεόμεθα, Κύριε, σύν τῷ Ληστή τῆς βασιλείας σου αξίωσον ημάς.

Εἰς τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια τού Σταυρού.

Ἦχος α'
Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Τῆ τού Σταυρού προελεύσει, δεύτε φιλέορτοι, τήν εορτήν ποιούντες, παιδρυνθώμεν βοώντες, εν πίστει αδιστάκτω, Σταυρέ τού Χριστού, ημάς αγίασον χάριτι, τού επί σέ υψωθέντος, καί εξελού, πάσης βλάβης τῆ δυνάμει σου.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημῶν, καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αυτού.

Τάς ουρανίους πορείας, Σταυρός ο τίμιος, εξευτρεπίζει πάσι, τοῖς αυτόν προσκυνούσιν, εν φόβῳ καί αγάπῃ καί τοῖς χοροῖς, τῶν αὔλων Δυνάμεων, ός εν αυτώ προσηλώθη συναριθμεῖ, τούς εκ πόθου ανυμνούντας αυτόν.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημῶν πρό αιώνων ειργάσατο σωτηρίαν εν μέσω τῆς γῆς.

Οι προσκυνούντες εν πίστει, Σταυρόν τόν τίμιον, τόν έν αυτώ παγέντα, προσκυνούμεν Δεσπότην, ού τή επινεύσει χείλη ομού, καί ψυχάς αγνιζόμεθα, καί ταίς ελλάμψεσι τούτου ταίς νοηταίς, φαιδρυνόμεθα αινούντες αυτόν.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Κοσμά Μοναχού

Ψυχαί δικαίων εν χειρί Κυρίου, καθάπερ Αβραάμ, καί Ισαάκ, καί Ιακώβ, οι πρό νόμου προπάτορες, καί Μακκαβαίων πρόγονοι, τών νύν ευφημουμένων παρ' ημών, Ούτοι γάρ οι καρτερόψυχοι, Αβραμιαίοι υπάρχοντες, την πίστιν εζήλωσαν, τού εαυτών προπάτορος Αβραάμ, καί μέχρι θανάτου ηγωνίσαντο δι' ευσέβειαν, ευσεβώς γάρ συντραφέντες, καί εννόμως συναθλήσαντες, τήν ασέβειαν διήλεγξαν τού επαράτου Αντιόχου, καί μηιδέν προτιμήσαντες τών τής παρούσης ζωής, διά τήν αιώνιον, πάντα Θεώ ανέθεντο, ψυχήν, ανδρείαν, αίσθησιν, σώμα απαλόν, καί αμοιβάς τών άγνεία τεθραμμένων, Ὡ ρίζης ευσεβούς! εξ ής υμείς εβλαστήσατε Μακκαβαίοι, Ὡ μητρός αγίας! τής τετοκυίας τόν ισάριθμον τής εβδομάδος αριθμόν, Αλλ' ικετεύομεν υμάς Μακκαβαίοι, σύν τή μητρί υμών Σολομονή, καί τώ σοφώ ιερεί Ελεαζάρω, ως παριστάμενοι Χριστώ τώ Θεώ, δι' όν κεκοπιάκατε, τούς πόνους τών καρπών υμών απολαύοντες, εκτενή ικεσίαν ποιήσατε υπέρ τής ανθρωπότητος, ποιεί γάρ όσα βούλεται, καί πληροί τά θελήματα υμών, τών φοβουμένων αυτόν.

Καί νύν... Ο αυτός

Η φωνή τού Προφήτου σου Μωϋσέως, ο Θεός, πεπλήρωται η λέγουσα, Ὅψεσθε τήν ζωήν υμών κρεμαμένην, απέναντι τών οφθαλμών υμών, Σήμερον Σταυρός υψούται, καί κόσμος εκ πλάνης ελευθερούται, Σήμερον τού Χριστού η Ανάστασις εγκαινιάζεται, καί τά πέρατα τής γής αγάλλονται, εν κυμβάλοις Δαυϊτικοίς, ύμνον σοι προσφέροντα καί λέγοντα, Ειργάσω σωτηρίαν έν μέσω τής γής ο Θεός, Σταυρόν καί τήν Ανάστασιν, δι' ών ημάς έσωσας αγαθέ καί φιλόανθρωπε, Παντοδύναμε, Κύριε δόξα σοι.

Απολυτίκιον τών Αγίων

Ἦχος α'

Τάς αληθόνας τών Αγίων, άς υπέρ σου έπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καί πάσας ημών τάς οδύνας, ίασαι φιλόανθρωπε δεόμεθα.

Τού Σταυρού Ἦχος ο αυτός

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου, καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοίς Βασιλεύσι, κατά βαρβάρων δωρούμενος, καί τό σόν φυλάττων, διά τού Σταυρού σου πολίτευμα.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Η φύσις τών βροτών, συνεόρταζε πάσα, καί σκίρτα μυστικώς, τού Σταυρού γάρ τό ξύλον, προτίθεται σήμερον, ιατρείον αδάπανον, τοίς προστρέχουσι, μετ' ευλαβείας καί πόθου, καί δοξάζουσι τόν εν αυτώ προσπαγέντα, Χριστόν τόν φιλάνθρωπον.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Ευφροσύνης πρόξενος, τή νύν ημέρα, τού Σταυρού η πρόοδος, καθαγιάζει γάρ ημών, ψυχάς ομού καί τά σώματα, τών προσκυνούντων αυτόν μετά πίστεως.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Οι Κανόνες τού Σταυρού, καί τών Αγίων.

Ο Κανών τού Σταυρού, ού η Ακροστιχίς.

Τό προσκυνητόν πάντες υμνούμεν Ξύλον.

Ποίημα Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ' Αρματηλάτην Φαραώ

Τόν τού Κυρίου ζωηφόρον σήμερον, Σταυρόν νοϊ καθαρῶ, καί ευσεβεί γνώμη, πάντες προσκυνήσωμεν, πρόκειται γάρ δωρούμενος, τοίς αυτώ προσιούσιν, αγιασμόν καί σωτήριον, έλλαμψιν καί δόξαν καί έλεος.

Ο ζωοδώρητος Σταυρός προκείμενος, καί καθορώμενος, φωτοειδή αίγλην, αποπέμπει χάριτος, προσέλθωμεν καί λάβωμεν, φωτισμόν ευφροσύνης, καί σωτηρίαν καί άφεσιν, αίνεσιν Κυρίῳ προσάγοντες.

Πρόκειται ξένον τοίς ορώσι θέαμα, Σταυρός ο τίμιος, καί ως πηγή βρύει, ψυχικά χαρίσματα, καί παύει αμαρτήματα, καί νοσήματα λύει, καί τά φρονήματα ρώννυσι, τών ειλικρινῶς προσκυνούντων αυτόν.

Ράβδος ετύπου τού Σταυρού τό τρόπαιον, θάλασσαν τέμνουσα, δι' ού ημείς πίστει, αποντίστως πλέομεν, τού βίου ύδωρ άστατον, καί τά ρεύματα πάντα, τής αμαρτίας εκφεύγομεν, καί θείας γαλήνης πληρούμεθα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ότε σε τέκνον απορρήτως έτεκον, ωδίνας έφυγον, καί πῶς νυνί όλη, οδυνών πεπλήρωμαι; Ορώ γάρ σε κρεμάμενον, ως κακούργον εν ξύλω, τήν γήν

ασχέτως κρεμάσαντα, έλεγεν η Πάναγνος κλαίουσα.

Ο Κανών των Αγίων Ανδρέου Κρήτης.

Ωδή α' Ήχος α' Ωδήν επινίκιον

Μωσέως τά δόγματα, πάνσοφοι Παίδες, νομίμως φυλάξαντες, καί Χριστού τόν θάνατον, ζηλώσαντες ευσεβώς, πρεσβεύσατε αεί, σωθήναι πάντας ημάς.

Τίς είδε, τίς ήκουσεν, οίους αγώνας, στερρώς επεδείξαντο, οι τού νόμου φύλακες, οι Σολομονής υιοί, αθλήσαντες μιά ψυχή, ενί φρονήματι;

Αλλήλους οτρύνοντες, ούτως εβών, Νομίμως αθλήσωμεν, καί προθύμως θάνωμεν, υπέρ πατρών εθών, οι Σολομονής τής σεπτής, Άγιοι επτά.

Ησχύνθη ο τύραννος, στώμεν ανδρείως, ησθένησαν βάσανοι, ο Βελίαρ ήττηται, τό πύρ εσβέσθη λοιπόν, μηδείς ούν έξω αδελφοί, στήτω τού σκάμματος.

Ημίν ώ Αντίοχε, υπέρ πατρών, εθών ο αγών εστιν (οι Παίδες έκραζον εν τώ σταδίω γυμνοί), υπέρ ών μάλλον τό θανείν, τού ζήν προκρίνομεν.

Τάς σάρκας τοίς όνουξιν, έν τώ σταδίω ξεόμενοι, έκραζον οι τού νόμου φυλακες, Ημίν ώ Αντίοχε, γλυκείς οι πόνοι καί τό πύρ, διά τήν πάντων ζωήν.

Δόξα...

Τριάδα δοξάσωμεν, τήν εν Μονάδι ουσίαν αϊδιον, συμφυή καί σύνθρονον, καί ομοδύναμον, Πατέρα άναρχον Υιόν, καί Πνεύμα Άγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν βότρυν τόν πέπειρον, εν τή γαστρί, σου αφράστως βλάστήσασα, ζωηφόρος άμπελος, τή Εκκλησία Χριστού, εδείχθης Μήτηρ Θεού, πάντας ευφραίνουσα.

Καταβασία

«Σταυρόν χαράξας Μωσής, επ' ευθείας ράβδω, τήν Ερυθράν διέτεμε, τώ Ισραήλ πεζεύσαντι, τήν δέ επιστρεπτικώς, Φαραώ τοίς άρμασι, κροτήσας ήνωσεν, επ' εύρους διαγράψας τό αήττητον όπλον, Διό Χριστώ άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται».

Τού Σταυρού

Ωδή γ' Ο στερεώσας

Σταυρός απάντων τών καλών, παρεκτικός καθοράται, προσκυνούμενος, καί πάσα η κτίσις, εορτάζει εν χαρά, φωτιζομένη χάριτι, τού εν αυτώ βουλήσει, ανυψωθέντος Θεού ημών.

Καταυγαζόμενοι φωτί, τών τού Σταυρού λαμπηδόνων, ολικώς οι εν αυτώ πεπιοιθότες, σκοτασμόν αμαρτιών, εκφύγωμεν καί κράξωμεν, ο φωτισμός τών όλων, εύσπλαγγνε Κύριε, δόξα σοι.

Υμνολογούμεν σε Σταυρέ, καί προσπυσοόμεθα πίστει, εξαιτούμενοι τήν σήν δυναστείαν, Εξελοú ημάς εχθρού, παγίδων καί κυβέρνησον, πρós όρμον ημάς πάντας, τής σωτηρίας υμνούντάς σε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Νενεκρωμένην τήν ζωήν, επί Σταυρού θεωρούσα, καί μή φέρουσα τών σπλάγγνων τόν πόνον, εδονείτο η σεμνή, Παρθένος ανακράζουσα, Οίμοι! Υιέ μου τί σοι, δήμος ανόμων πεπιοίηκεν;

Τών Αγίων

Λίθον όν απεδοκίμασαν

Παίδες ιερώς βλαστήσαντες, καί συναυξηθέντες, πάντες κατά νόμον, παιδαγωγηθέντες υπό Ελεαζάρου, νομίμως ηθλήσατε, καί Αντιόχου τάς βουλάς, πάσας εις γήν κατεπατήσατε.

Σπεύδε ανεβόνων τύραννε, οι Αβραμιαίοι, ποίει άπερ θέλεις, καί οργίζου πλέον, ημείς τοίς δόγμασί σου, ουδόλως πειθόμενοι, τούς τών βασάνων αικισμούς, πόθω Θεού μάλλον αιρούμεθα.

Μήτις υστερείτω σήμερον, τού καλού αγώνος, μήτις θηρευθήτω, υπό τού μανιώδους, σοφός εστιν ο δράκων, αλλήλους παρώτρυναν, τής Σολομονής οι υιοί, μήτις ημών γένηται βρώμα αυτού.

Δεύτε οι τού νόμου φύλακες, ομού αικισθώμεν, δεύτε ανδρυνθώμεν, οι Παίδες ανεβόνων, αλλήλους οτρύνοντες, πρós τούς αγώνας ευσεβώς, ούς καί ημείς ζηλοτυπήσωμεν.

Δόξα...

Μίαν οι πιστοί δοξάσωμεν, τού Θεού ουσίαν, μίαν δεσποτείαν, μίαν βασιλείαν, ενούντες ασυγχύτως, τήν μίαν θεότητα, καί διαιρούντες ευσεβώς, ταύτην τρισί ταίς υποστάσεσι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Βάτος προεγνώσθης άφλεκτος, εν Σινά τώ όρει όρος δέ τό θείον, Δανιήλ εφάνης εξ ού αχειροτμήτως, ετμήθη ο άτμητος, Χριστός η πέτρα τής ζωής, εις ών Υιός, Θεογεννήτορ εκ σου.

Καταβασία

«Ράβδος εις τύπον τού μυστηρίου παραλαμβάνεται, τώ βλαστώ γάρ προκρίνει τόν ιερέα, Τή στει ρευουση δέ πρώην, Εκκλησία νύν εξήνηθησε, ξύλον Σταυρού, εις κράτος καί στερέωμα».

Κάθισμα τού Σταυρού Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ εκουσίως, τή επωνύμω σου καινή πολιτεία, τούς οικητούς σου δώρησαι Χριστέ ο Θεός, εύφανον εν τή δυνάμει σου, τούς πιστούς βασιλείς ημών, νίκας χορηγών αυτοίς, κατά τών πολεμίων, τήν συμμαχίαν έχοιεν τήν σήν, όπλον ειρήνης, αήττητον τρόπαιον.

Είτα Κάθισμα

Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ευσεβώς συντραφέντες Παίδες σοφοί, μαρτυρικώς τού τυράννου τάς απειλάς, ανδρείως κατησχύνετε, ως τού νόμου υπέρμαχοι, καί τού πατρός ακόλουθοι, γενόμενοι Άγιοι, σύν μητρί θεόφρονι, προθύμως ηθλήσατε, όθεν καί θανάτω, τήν ουράνιον όντως, ζωήν ωνησάμενοι, αιωνίως αγάλλεσθε, Μακκαβαίοι στερρόψυχοι. Πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω τήν αγίαν μνήμην υμών.

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος πλ. β'

Ο Σταυρός σου Κύριε ηγίασται, εν αυτώ γάρ γίνονται ιάματα, τοίς ασθενούσιν έν αμαρτίαις, Δι' αυτού σοι προσπίπτομεν, ελέησον ημάς.

Τού Σταυρού

Ωδή δ'

Σύ μου ισχύς Κύριε

Η κραταιά, σκέπη τε καί επανόρθωσις, τών ανθρώπων, τό ακαταμάχητον όπλον τής πίστεως ο Σταυρός, ο σωτηριώδης, ιδού οράται Προκείμενος, καί πάντων τάς καρδίας, τών πιστών προσιόντων, αγιάζων φωτίζει εν χάριτι.

Τών ευσεβών, φρουρός ο μέγας προκείμενος, εν τώ μέσω, πάντων Υπεράγαθε, Σταυρός ο τίμιος μέσον γής, εν ώ ανυψώθης, εθελουσίω θελήσει σου, τόν κόσμον αγιάζει, τή αυτού προσκυνήσει, καί διώκει δαιμόνων τάς φάλαγγας.

Ο ουρανός, πάση τή γή συνευφραίνεται, αθλοφόροι, Μάρτυρες, Απόστολοι, ψυχαί Δικαίων περιχαρώς, νύν αγαλλιώνται, τό πάντα σώζον θεώμενοι, προκείμενον εν μέσω, ζωοδώρητον ξύλον, καί Πιστούς αγιάζον εν χάριτι.

Νόμους τούς σους, Κύριε ο ασυνείδητος, μή φυλάξας, μέλλω κατακρίνεσθαι, ηνίκα έλθης εξ ουρανού, κρίναι τών ανθρώπων τά έργα, όθεν κραυγάζω σοι, Δυνάμει τού Σταυρού σου, επιστρέψας με σώσον, μετανοίας παρέχων μοι δάκρυα.

Σταυροθεοτοκίον

Παρθενικής, τέκνον εκ μήτρας σε έτεκον, καί ορώσα, ξύλω νύν κρεμάμενον, επαπορώ, καί ού συνορώ, ύψος μυστηρίου, καί βάθος πολλών κριμάτων σου, η Πάναγνος εβόα, ήν φωναίς ασιγήτοις, ως μητέρα Θεού μακαρίζομεν.

Τών Αγίων

Εν Πνεύματι προβλέπων

Ευφραίνου Ελεάζαρ, ορών τούς Ιερούς, φοιητάς σου σήμερον, αθλούντας ευσεβώς, υπέρ πατρών νομίμων τε προσταγμάτων, καί Αντιόχου τού διώκτου τήν μανίαν, λόγοις τοίς σοφοίς διελέγχοντας.

Σολομονή αγάλλου, ορώσα τούς επτά, κλάδους συνακμάσαντας, τού νόμου τούς καρπούς, εξ ών τρυγώσα η άμεμπτος Εκκλησία, τούς κληρονόμους τής εν χάριτι λατρείας, τρέφει καθ' ημέραν ως μήτηρ ημάς.

Σκιρτάτε Πατριάρχαι, κροτήσατε χερσί, τούς τού νόμου φύλακας, ορώντες ευσεβώς, υπεραθλούντας τής κατά νόμον λατρείας, καί διά πάντων αικισμών δοκιμασθέντας, μήπως τών πατρών εκστώσιν εθών.

Χορεύσατε νομίμως, υπέρμαχοι στερροί, καί συνεορτάσατε, τοίς Μάρτυσι Χριστού, ως πρό εκείνων αθλήσαντες υπέρ νόμου, καί μετ' εκείνων ευφημουμενοι εννόμως, πάση τή Χριστού Εκκλησία φαιδρώς.

Δόξα...

Τριάδα εν Μονάδι, δοξάζομεν πιστοί, ασιγήτοις στόμασι, βοώντες πρός αυτήν, Η εν Μονάδι τριάς συμπροσκυνουμένη, καί εν Τριάδι τών Προσώπων υμνουμένη, δόξα σοι τιμή καί προσκύνησις.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υμνούμεν σε Παρθένε, Θεόνημφε σεμνή, ως Θεογεννήτριαν, καί τείχος τών πιστών, σύ γάρ τήν φύσιν ανέστησας τήν πεσούσαν, καί τήν εικόνα ανενέωσας τεκούσα, μόνη τόν προόντα Θεόν τού Αδάμ.

Καταβασία

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Τού Σταυρού

Ωδή ε'

Ινα τί με απώσω

Αλαλάξατε έθνη, άσατε σκιρτήσατε φυλαί καί ψάλατε, τώ Θεώ τώ δόντι, τόν Σταυρόν αδιάσειστον έρεισμα, ού νύν τή προθέσει, πάντες πιστοί αγαλλιώμεν, δι' αυτού τών καλών απολαύοντες.

Νοεραί στρατιαί σε, πάσαι περιέπουσι, Σταυρέ πανάγιε, καί βροτοί πηλίνοις, σου προσψαύοντες χείλεσι σήμερον, απαντλούμεν πόθω' αγιασμόν καί ευλογίαν, τόν εν σοί προσπαγέντα δοξάζοντες.

Τής ψυχής μου τά πάθη, ίασαι τά χρόνια, εύσπλαγχνε Κύριε, καί ως προσκυνούντα, τόν τίμιον Σταυρόν σου περίσωζε, ού τή δυναστεία, πάν εμποδών αποσοβείται, καί κακών απαθείς διαμένομεν.

Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ καθορώσα, τόν δι' αγαθότητα, εκ σού Πανάμωμε, υπέρ νούν τεχθέντα, εδονήθης τά σπλάγχνα καί έλεγες, Οίμοι! θεϊόν τέκνον, πώς υπέρ πάντων οδυνάσαι; Προσκυνώ σου τό εύσπλαγγνον Κύριε.

Τών Αγίων

Τήν σήν ειρήνην δός ημίν

Ζηλώσωμεν φιλόχριστοι, τούς Παίδας τούς επτά, ούς ημίν Μωσής νομίμως εθρέψατο, καί Ελεάζαρ προεβίβασεν, εν τώ πατρώω νόμω, δι' ευσεβούς θρησκείας.

Μή νόμιζε Αντίοχε, διώκτα τών πιστών, ότι σου τό πύρ φοβήσει καιόμενον, πρόσ ταύτα σφάζε ανομώτατε, ποίει λοιπόν ο βούλει, οι Παίδες ανεβόνων.

Νομίμως εναθλήσωμεν, αλλήλοις οι στερροί, μάρτυρες Χριστού, Μωσέως τά δόγματα, παρηγγυώντο μή παράψασθαι, τών μιαρών όπων, οι Παίδες ανεβόνων.

Δόξα...

Προάναρχε, συνάναρχε, ομόθρονε Τριάς, Πατήρ καί Υιέ καί Πνεύμα τό Άγιον, Μονάς Αγία τρισυπόστατε, τούς εξ Αδάμ σώζε, πιστώς σε ανυμνούντας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χριστέ ο μόνος εύσπλαγγνος, ειρήνευσον ημάς, σέ γάρ δυσωπεί η άχραντος Μήτηρ σου, σύν τοίς Αγίοις τοίς αθλήσασιν, υπέρ εθών πατρώων, καί τού Μωσέως νόμου.

Καταβασία

«Ω τρισμακάριστον ξύλον! εν ώ ετάθη Χριστός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, δι' ού πέπτωκεν ο ξύλω απατήσας, τώ εν σοί δελεασθείς, Θεώ τώ προσπαγέντι σαρκί, τώ παρέχοντι, τήν ειρήνην ταίς ψυχαίς ημών».

Τού Σταυρού

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Σταυρού παγέντος εν γή, δαιμόνων πτώσις εγένετο, όν νύν ορώντες ημείς, ενδόξως προκείμενον, καί κατασπαζόμενοι, τής τών συμπτωμάτων, αμαρτίας ανιστάμεθα.

Υμνούντές σε τόν Θεόν, καί Βασιλέα καί Κύριον, όν εδωρήσω ημίν, Σταυρόν τείχος άρρηκτον, νύν περιπτυσσόμεθα, εν αγαλλιάσει, καί δεινών απαλαττόμεθα.

Μεγάλα πάσιν ημίν, δωρήματα παρεχόμενος, ο τού Κυρίου Σταυρός, οράται προκείμενος, Προσέλθωμεν άνθρωποι, φωτισμόν καρδιάς, καί ψυχής απαρυόμενοι.

Θεοτοκίον

Νηστεύειν ημάς Αγνή, κακίας πάσης ενίσχυσον, καί φαύλων καί πονηρών, απέσχεσθαι πράξεων, αεί ενδυνάμωσον, προστασία πάντων, τών ανθρώπων χρηματίζουσα.

Τών Αγίων

Τόν Προφήτην Ιωνάν

Η σοφία τού Θεού, ωκοδόμησε ναόν, καί υπήρεισεν αυτόν, επτά στύλοις λογικοίς, προγράφουσα τούς Παίδας τούτους, ως νόμου φύλακας.

Η σοφή Σολομονή, υιούς έτεκεν επτά, ούς εθρέψατο καλώς, Ελεάζαρ ο σοφός, καί έστεψεν, η θεία χάρις, στερρώς αθλήσαντας.

Τί βραδύνεις δικαστά; πρός Αντίοχον φησίν, εν τώ μέσω τών δεινών, η επτάκλωνος σειρά, τιμώρησον, συντόμως σφάττε, ποίει ά θέλεις λοιπόν.

Προενήθλησε πατήρ, συναθλούσι καί υιοί, εφεπέσθω σύν ημίν, καί η μήτηρ δικαστά, καί γένοιτο, προσθήκη τέκνοις, καί σεμνολόγημα.

Κάν τά σώματα ημών, αναλώσης τώ πυρί, ο επτάδελφος χορός, ανεβόα τολμηρώς, Αντίοχε, μή όλως οίου, νικάν κάν ένα ημών.

Δόξα...

Τόν Πατέρα καί Υιόν, καί τό Πνεύμα τό ευθές, εν θεότητι μιά προσκυνήσωμεν πιστώς, κραυγάζοντες, Τριάς Αγία, σώ ζετόνκόσμον σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πώς εγέννησας Υιόν, όν ουκ έσπειρε Πατήρ; πώς διέμεινας Αγνή, μετά τόκον ώσπερ ής; Θεός οίδεν, ο πάντα πράττων, όπως αν βούληται.

Καταβασία

«Νοτίου θηρός εν σπλάγχνοις, παλάμας, Ιωνάς, σταυροειδώς διεκπετάσας, τό σωτήριον πάθος προ, διετύπου σαφώς, Όθεν τριήμερος εκδύς, τήν υπερκόσμιον Ανάστασιν υπεζωγράφησε, τού σαρκί προσπαγέντος Χριστού τού Θεού, καί τριημέρω εγέρσει τόν κόσμον φωτίσαντος».

Κοντάκιον 'Ηχος β'

Τά άνω ζητών

Σοφίας Θεού, οι στύλοι οι επτάριθμοι, καί θείου φωτός, οι λύχνοι οι επτάφωτοι, Μακκαβαίοι πάνσοφοι, πρό Μαρτύρων μέγιστοι Μάρτυρες, σύν αυτοίς τώ πάντων Θεώ, αιτείσθε σωθήναι τούς υμνούντας υμάς.

Ο Οίκος

Αίνει θερμώς Σιών τόν Θεόν σου, ότι ενίσχυσεν όντως σών πυλών τούς μοχλους, καί τούς υιούς σου ευλόγησεν, Ούτοι στρατός γάρ ως τροπαιούχος, φάλαγξ όντως γενναία καί κραταιόφρων, πρός μηχανάς δυσσεβών θεοφρόνως ανθέστηκεν, Αλλ' ως νίκης στεφάνους ουρανιας Σιών απολαύοντες, καί τώ θείω θρόνω πελάζοντες, υπέρ πάντων απαύστως δεόμενοι, αιτείσθε σωθήναι τούς υμνούντας υμάς.

Συναξάριον

Τῆ Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων ἐπτὰ μαρτύρων τῶν Μακκαβαίων, Ἀβείμ, Ἀντωνίου, Γουρία, Ἐλεαζάρου, Εὐσεβωνά, Ἀχείμ καί Μαρκέλλου, καί τῆς μητρὸς αὐτῶν Σολομονῆς, καί Ἐλεαζάρου τοῦ διδασκάλου αὐτῶν.

Στίχοι

Πρῶτος πρό Χριστοῦ πύρ στέγων Ἐλεάζαρ,
Ἀθλήσεως προύθηκε τοῖς ἄλλοις ἴχνη.
Πρῶταθλον ἄλλην καί πρό τῆς θέκλης ἔχω,
Τὴν Σολομονήν, ἣν πρό Χριστοῦ πύρ φλέγει.
Ἐξ ἐβδόμης πέμπουσι Παίδων ἐπτάδα,
Ἀρθρέμβολα, πύρ, καί τροχοί πρὸς οἰκδομήν.
Καύσαν ἐνὶ πρώτῃ Σολομώννην, ἐπτὰ τε υἱάς.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, μνήμη τῶν Ἁγίων ἐννέα μαρτύρων, τῶν ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας ἀθλησάντων, Λεοντίνου, Ἄπτου, Ἀλεξάνδρου, Κινδέου, Μνησιθέου, Κυριακοῦ, Μηναίου, Κατούνου, καί Εὐκλέου.

Στίχοι

Ἐκ Παμφυλίας ἐννάς ἐτ μήθη ξίφει,
Μίαν φυλὴν ζητούσα, τὴν τῶν Μαρτύρων.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, ὁ Ἅγιος Πάπας ὁ Νέος, εἰς σάκκον βληθεὶς, καί θίβη ἐγκλεισθεὶς, καί εἰς θάλασσαν ριφθεὶς, τελειοῦται.

Στίχοι

Σάκκος Πάπαν ἐκρυσσε, καί σάκκον θίβη,
Καί τὴν θίβην ρούς, καί Πάπας Θεοῦ πέλας.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἐλεάζαρος, πυρὶ τὴν κεφαλὴν φλεχθεὶς, τελειοῦται.

Στίχοι

Καυτηριασθεὶς Ἐλεάζαρος κάραν,
Ψυχοβλαβῶν ἀπήλθε κρείπτων ρευμάτων.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Κήρυκος ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

Τοῦ δημίου φήσαντος, οὐ τμηθῆς θύων.
Κλίνας κάραν Κήρυκος, εἶπεν, Οὐ θύω.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόδωρος ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

Τῷ Θεοδώρῳ θεῖος ἐνσκήπτει πόθος,
Τυχεῖν ποθεινῶν δωρεῶν διὰ ξίφους.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, ὁ Ἅγιος Πολύευκτος, ἐν κοπρίᾳ χλωσθεὶς, τελειοῦται.

Στίχοι

Ιώβ καθέδραν, φη' μί δὴ τὴν κοπρίαν,
Ὁ Πολύευκτος εἶχεν εἰς τιμωρίαν.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μήνου, Μηναίου, καὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῷ Βιγλεντίῳ, πλησίον τοῦ χαλκοῦ Τετραπύλου.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Τιμοθέου, Ἐπισκόπου Προκοννήσου (Προικοννήσου), τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχοι

Τόν Τιμόθεον, τόν Προκοννήσου θύτην,
Τιμὰ Θεός πρίν, νύν τε θαυματουργίαις.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Σταυροῦ

Ὡδή ζ'

Θεοῦ συγκατάβασιν

Ὁ χρόνων ἐπέκεινα, ἐν χρόνῳ σάρκα φορέσας δείκνυται, καὶ τὰ χρόνια πάθη, ἡμῶν ἰάται δι' ἀγαθότητα, σαρκὸς ομοῦ τε καὶ πνεύματος, ἤδη δέ, τῷ θείῳ αὐτοῦ Σταυρῷ, καθαγιαίνει ἡμᾶς.

Ἦμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν, καὶ προσκυνοῦμεν καὶ μεγαλύνομεν, τό σόν Κύριε κράτος, ὅτι παρέσχου ἡμῖν τοῖς δούλοις σου, Σταυρόν τόν θεῖον, τρυφήν ἀδαπάνητον, καὶ φύλακα τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Μὴ δείξης με Κύριε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς διαγνώσεως, κατεγνωσμένον κακοῖς, μὴ ἀπορρίψης ἐκ τοῦ προσώπου σου, κατησχυμμένον, ἀλλ' οἴκτιρον σώσόν με, τῷ σῷ τιμίῳ Σταυρῷ, ὡς υπεράγαθος.

Ἐτύπου τὴν χάριν σου, Σταυρέ γλυκαίνων Μωσῆς τὰ ὕδατα, τὰ πικρότατα ξύλω, καὶ γὰρ πικρίας Κακῶν ἐρρύσθημεν, τὴ σὴ δυνάμει, διό ἡμᾶς γλύκανον, ἀσπαζομένους σε νύν, ἐν κατανύξει ψυχῆς.

Θεοτοκίον

Νοός μου τὴν στένωσιν, τὴ σὴ πρεσβεία πλάτυνον Δέσποινα, ἡ στενώσασα πάσας, τὰς μεθοδείας τοῦ πολεμήτορος, καὶ δι' ὁδοῦ με στενῆς κατευόδωσον, πρὸς τόν πλατυσμόν τῆς ζωῆς, βαδίζειν Μήτηρ Θεοῦ.

Τῶν Ἁγίων

Τοὺς ἐν καμίνῳ

Οἱ τοῦ πατρῶου νόμου ζηλωταί, οἱ σύμψυχοι φύλακες τοῦ νόμου ἀκλινεῖς, ἓνα Θεόν πανευσεβῶς καθωμολόγουν, τρισὶν υποστάσεσιν, ἐνοποιοῦντες πιστῶς, καὶ διαιροῦντες εὐσεβῶς.

Τί επιμένεις τύραννε λοιπόν; οι Μάρτυρες έκραζον τώ πλάνω δικαστή, ένα Θεόν ημείς ομολογούμεν, καί πατρίδα έχομεν, τήν άνω Ιερουσαλήμ, τήν θρεψαμένην ημάς.

Ού μιανοφαγήσομεν φασίν, ου θύσομεν, ουδέ γόνυ κάμφομεν εις γήν, ένα Θεόν ημείς ομολογούμεν, καί αυτόν φοβούμεθα, παρ' ού γεγόναμεν, καί πρός όν σπεύδομεν.

Δόξα...

Τριαδικήν υμνήσωμεν ωδήν, δοξάζοντες άναρχον Πατέρα καί Υιόν, Πνεύμα ευθές, μοναδικήν μίαν ουσίαν, ήν τρισσώς υμνήσωμεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος κράζοντες.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε τό τείχος πάντων καί χαρά, Πανύμνητε, χαίρε τών περάτων η ελπίς, χαίρε βροτών η καλλονή, καί τών Αγγέλων η τερπνότης άχραντε, σύ γάρ τόν μόνον Θεόν σαρκί εκύησας.

Καταβασία

«Έκνοον πρόσταγμα τυράννου, δυσσεβούς λαούς εκλόνησε, πνέον απειλής, καί δυσφημίας θεοστυγούς, Όμως τρεις Παίδας ουκ εδειμάτωσε, θυμός θηριώδης, ου πύρ βρόμιον, αλλ' αντηχούντι δροσοβόλω πνεύματι, πυρί συνόντες έφαλλον, ο υπερύμνητος τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί».

Τού Σταυρού

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Ξύλω ποτέ ανείλκυσε, ποταμού τό σιδήριον, θείος Ελισσαίος, σέ προγράφων πόρρωθεν, Σταυρέ πανσεβάσμιε, εκ τού βυθού τής πλάνης καί γάρ, διά σου πρός πίστιν, αναχθέντες βεβαίαν, τήν σήμερον ημέραν, αξιούμεθα βλέπειν, καί πίστει προσκυνείν σε, εις πάντας τούς αιώνας.

Υποσημαίνει πόρρωθεν, σέ Σταυρέ πανσεβάσμιε, εν ταίς ευλογίαις Ιακώβ τρανότατα, ημείς δέ εν χάριτι, αξιωθέντες βλέπειν σε, πίστει αδιστάκτω, προσερχόμεθα πάντες, καί ψάλλομεν πλουσίως, ευλογίαν τρυγώντες, καί φώς καί σωτηρίαν, καί τών πταισμάτων λύσιν.

Λευχειμονούντες πράξειςιν, εναρέτοις προσέλθωμεν, εν αγαλλιάσει, τώ Χριστώ κραυγάζοντες, Πανάγαθε Δέσποτα, τώ σώ υψίστω θείω Σταυρώ, ύψωσον ημών, τού χριστωνύμου λαού σου, τό κέρας, ίνα πίστει, καί ειρήνην βαθεία, υμνήταί σου τό κράτος, εις πάντας τούς αιώνας.

Τριαδικόν

Ομοφυή συνάναρχον, συναϊδιον σύνθρονον, φύσιν μέν απλήν, διαιρετήν προσώποις δέ, Πατέρα αγέννητον, Υιόν καί Πνεύμα Άγιον, άκτιστον ουσίαν, καί θεότητα πάντες, υμνούντες μελωδούμεν, Ιερείς ευλογείτε, λαός

υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Η Σταυροθεοτοκίον

Νύν ως αρνίον άκακον, καθορώσα κρεμάμενον, καί υπό ανόμων τώ Σταυρώ πηγνύμενον, Υιέ μου προάναρχε, καί οδυρμοίς συγκόπτομαι, καί ταίς μητρικαίς περιστατούμαι οδύναις, ή Πάναγνος εβόα, ήν φωναίς ασιγήτοις, υμνούμεν θεοφρόνως, εις πάντας τούς αιώνας.

Τών Αγίων

Τόν εν σοφία τούς ουρανούς

Οι τών πατρών ων εθών νομοφύλακες, καί τής Μωσέως διαταγής προκήρυκες, ως επτά φωστήρες εν κόσμω φαίνοντες, ταίς ακτίσι τών άθλων, ημάς καταλάμπουσιν, οι νοεροί λαμπτήρες.

Οι κατά νόμον Θεού αριστεύσαντες, καί τας Αντιόχου βουλάς καταπύσαντες, τολμηρώς εβόων, Ημάς Αντίοχε, ου θηρία ού ξίφη, ού πύρ ουδέ μάστιγες, όλως χωρίσει Θεού.

Οι τήν Μωσέως καθέδραν κοσμήσαντες, καί τούς πατρώους θεσμούς συντηρήσαντες, ως επτά αστέρες έν κόσμω λάμποντες, τούς πλανήτας αστέρας, λοιπόν απημαύρωσαν, τή πίστει φαιδρυνθέντες.

Τής ευσεβούς Σολομονής βλαστήματα, καί τού πιστού Ελεάζαρ τά θρέμματα, οι επτά φωστήρες ως λύχνοι φαίνοντες, τή τού νόμου λυχνία, σαφώς επετέθησαν επί τή σκηνή τού Θεού.

Δόξα...

Δόξα πατρί καί Υιώ καί τώ Πνεύματι, τή εν Τριάδι προσώπων θεότητι, καί Μονάδι φύσεως, υποστάσεων, υμνουμένη απαύστως, υπό πάσης κτίσεως καί εις πάντας τούς αιώνας.

Και νύν... Θεοτοκίον

Τής πατρικής ευδοκίας θησαύρισμα, τής τού Υιού παρουσίας εναύλισμα, τού Αγίου Πνεύματος ενδιαίτημα, ανεδείχθης Μαρία, Τριάδος τήν έμφασιν εν σοί ανατυπούσα.

Καταβασία

«Ευλογείτε Παίδες, τής Τριάδος ισάριθμοι, Δημιουργόν Πατέρα Θεόν, υμνείτε τόν συγκαταβάντα Λόγον, καί τό πύρ εις δρόσον μεταποιήσαντα, καί υπερυψούτε, τό πάσι ζωήν παρέχον, Πνεύμα πανάγιον εις τούς αιώνας».

Τού Σταυρού

Ωδή θ'

Εξέστη επί τούτω

Ιάσω υπεράγαθε τήν εμήν, συντριβήν εν Σταυρώ προσπηγνυμενος, ήλοις ποτέ, πόδας τε καί χείρας Παμβασιλεύ, καί τήν πλευράν νυττόμενος, όξος ποτιζόμενος καί χολήν, η πάντων ευφροσύνη, ο γλυκασμός η δόξα, η αιωνία

απολύτρωση.

Ωραίος υπέρ σάπφειρον καί χρυσόν, φωταυγής ὡσπερ ἥλιος πέφυκας, θείε Σταυρέ, κείμενος μὲν τόπῳ περιγραπτός, καί νοεραῖς Δυνάμεσι, πάντοτε κυκλούμενος φανερώς, ακτίσι δέ τῆς θείας, δυνάμεως φωτίζων, τῆς οἰκουμένης τά πληρώματα.

Σταυρός χειμαζομένων ἐστί λιμὴν, ὁδηγός πλανωμένων καί στήριγμα, δόξα Χριστοῦ, σθένος Ἀποστόλων καί Προφητῶν, τῶν Ἀθλητῶν κραταίωμα, πάντων τῶν ἀνθρώπων καταφυγή, αὐτὸν ἐν μέσῳ πάντες, προκείμενον ὀρώντες, μετ' εὐλαβείας ἀσπασώμεθα.

Ἡ νίκα μέλλεις ἔρχεσθαι ἐπὶ γῆς, κρίναι κόσμον ὃν ἐπλασας Κύριε, Ἀγγελικῶν, προπορευομένων σὺν στρατιῶν, καί τοῦ Σταυροῦ προλάμποντος, υπέρ τὰς αὐγὰς τὰς ἠλιακάς, τῆ τούτου δυναστεία, οἰκτίρησόν με σῶσον, τὸν υπέρ πάντας βροτοῦς πταίσαντα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Φθοράς σε δίχα τέτοκα ἐκ γαστροῦ, πρό αἰώνων Πατὴρ ὃν ἐγέννησε, καί πῶς φθορεῖς, ἀνθρωποὶ σπαράττουσί σε Υἱέ, καί τὴν πλευράν ὀρύττουσι, λόγχη καί τὰς χεῖρας σὺν τοῖς ποσίν, ἠλούσιν ἀπανθρώπως; ἡ Πάναγνος εβόα, ἡν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Τῶν Ἀγίων

Τὴν φωτοφόρον νεφέλην

Οἱ κατὰ νόμον τραφέντες, καί υπέρ νόμου θανόντες, Ἐλεαζάρου φοιτηταί, Σολομονῆς δέ Παῖδες, καί τοῦ Μωσέως ζηλωταί, ἐλκόμενοι ἔκραζον, Ἀντίοχε τί βραδύνεις, τί μέλλεις, τί οὐ πράττεις, ἂ βουλευή καθ' ἡμῶν.

Οἱ ταξιάρχαι τοῦ νόμου, τῆς Ἀντιόχου ανοίας, καταφρονήσαντες στερρώς, ταῖς βασάνοις ἐνήθλουν, ζηλοτυποῦντες εαυτοῦς, ἀλλήλους προτρέποντες, καί σπεύδοντες, προαρπάζειν τοὺς πόνους, καί τοὺς ἀθλους, καί θανεῖν υπέρ τό ζῆν.

Ὡσπερ Ὀλυμπιονίκη, ἀνδρεία τις καί γενναία, ἡ Σολομονή τοὺς υἱοὺς, ἐσφαγμένους ὀρώσα, οὐκ ἐσαλεύθη τὴν ψυχὴν, ἀλλ' ἔκραζεν, Ἄκουε, Ἀντίοχε, καμὲ πρόσθε τοῖς τέκνοις, εἶπερ ὅλως, ἐστί χάρις παρ' ἐχθρῶν.

Ὡ γυναικὸς ἀριστείας! ὦ γενναιότητος ἄκρας! ἡ τὸν ἐπτάκλωνν ἠχορὸν, τῶν υἱῶν υπέρ νόμου, ἀφιερῶσασα Θεῷ, προθύμως ἠνδρίσατο καί δέδωκεν, εαυτὴν ταῖς βασάνοις, εἰς προσθήκην, τῶν θανόντων νῦν υἱῶν.

Οἱ τῆς σεπτῆς εβδομάδος, τύπον ἐπέχοντες Παῖδες, ἐν τῷ θανάτῳ τὴν ζωὴν, θησαυρίζειν ποθοῦντες, ταῖς τοῦ διώκτου ἀπειλαῖς, γενναίως ἀντέστησαν, καί ἠσχυναν, τῆ τοῦ νόμου λατρεία, τὰς ἐκείνου, παμβεβήλους μηχανάς.

Τούς αριστεάς τού νόμου, ούς Ελεάζαρ εκθρέψας, τύπον κατέλιπε καλόν, εαυτόν προενέγκας, τοίς τών Αγίων αικισμοίς, ενδόξως τιμήσωμεν, πρεσβεύοντας, τού δοθήναι τώ κόσμω, τήν ειρήνην, καί ημίν τόν ιλασμόν.

Τούς εκτελούντας τήν μνήμην, τών ιερών ημών άθλων, Παίδες τού νόμου τού Θεού, ταίς υμών ικεσίαις, εκ πάσης νόσου καί φθοράς, λυτρώσασθε Άγιοι, δωρούμενοι, τή Μονή ημών ταύτη τήν ειρήνην, καί κακών απαλλαγήν.

Δόξα...

Φώς τόν Πατέρα δοξάζω, φώς τόν Υιόν μεγαλύνω, φώς καί τό Πνεύμα προσκυνώ, τήν Αγίαν Τριάδα, αλλ' εν προσώποις μέν τρισί, μιά δέ θεότητι, αΐδιον, ατελεύτητον κράτος, εκ μή όντων, τά πάντα παραγαγόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πώς, ειπέ, τίκεις Παρθένε; πώς εκ μαζών σου τό γάλα; πώς τού απάτορος εκ σου, καί αμήτορος άνω, εκ τού Πατρός μονογενοός, γεννήτρια γέγονας, θηλάζουσα, τόν τροφέα τού κόσμου; πώς; Ως οΐδεν, ως ηυδόκησεν αυτός.

Καταβασία

«Μυστικώς εί Θεοτόκε Παράδεισος, αγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, υφ' ού τό τού Σταυρού, ζωηφόρον εν γή, πεφυτουργηται δένδρον, Διό νύν υψουμένου, προσκυνούντες αυτόν σέ μεγαλύνομεν».

«Ο διά βρώσεως τού ξύλου, τώ γένει προσγενόμενος θάνατος, διά Σταυρού κατήργηται σήμερον, τής γάρ προμήτορος η παγγενής κατάρα διαλέλυται, τώ βλαστώ τής Αγνης Θεομήτορος, ήν πάσαι αι Δυνάμεις τών ουρανών μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον Ήχος β'

Τών Μαθητών

Τούς θαυμαστούς υμνήσωμεν Μακκαβαίους, Ελεαζάρου παΐδας Σολομονής τε, ούτοι γάρ καθείλον τά φρυάγματα, τού αρχεκάκου δράκοντος, καί τή τού νόμου λατρεία, εγένοντο στεφανίται.

Τού Σταυρού

Σταυρός ο φύλαξ πάσης τής οικουμένης, Σταυρός η ωραιότης τής Εκκλησίας, Σταυρός βασιλέων τό κραταίωμα, Σταυρός πιστών τό στήριγμα, Σταυρός Αγγέλων η δόξα, καί τών δαιμόνων τό τραύμα.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τρία Στιχηρά Προσόμοια τού Σταυρού.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Εν φωναίς αλαλάξωμεν, εν ωδαίς μελωδήσωμεν, τόν Σταυρόν τόν τίμιον ασπαζόμενοι, καί πρός αυτόν εκβοήσωμεν, Σταυρέ παμμακάριστε, καθαγίασον ημών, τās ψυχάς καί τά σώματα, τή δυνάμει σου, καί Παντοίας εκ βλάβης εναντίων, διατήρησον ατρώτους, τούς ευσεβώς προσκυνούντάς σε.

Προσελθόντες αρύσασθε, μή κενουμένα νάματα, τού Σταυρού τής χάριτος προερχόμενα, ιδού προκείμενον βλέποντες, τό ξυλον τό Άγιον, χαρισμάτων τήν πηγγήν, αρδομένην τώ Αίματι, καί τώ Ύδατι, τού Δεσπότου τών όλων, τού εν τούτω, εκουσίως υψωθέντος, καί τούς βροτούς ανυψώσαντος.

Εκκλησίας εδραίωμα, Μοναζόντων αγλαΐσμα, Ιερέων καύχημα καί διάσωσμα, σύ εί Σταυρέ πανσεβάσμιε, διό προσκυνούμέν σε, καί καρδίας καί ψυχάς, φωτιζόμεθα σήμερον, θεία χάριτι, τού εν σοί προσπαγέντος, καί τό κράτος, τού δολίου καθελόντος, καί τήν αράν αφανίσαντος.

Καί τρία Ιδιόμελα τών Αγίων

Ήχος α'

Η πολυάθλος μήτηρ, πρός αγώνας συγκαλούσα τούς Οικείους παΐδας έλεγε, Τή Αβραμιαία πολιά ακολουθήσατε, ίνα τή σφαγή τού Ισαάκ συγκοινωνήσητε, Αυτοί δέ προελάμβανον τήν οδηγούσαν, προέπεμπον τήν νουθετούσαν, επαλλήλαις τιμωρίαις, τας βασάνους βλέποντες, Ων ταίς ευχαίς ο Θεός ελέησον ημάς.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Ήχος δ'

Επτά στύλοι εκλεκτοί, εκ μιάς πέτρας λογικής λατομηθέντες, ασάλευτον έδειξαν τόν τού νόμου πύργον, δι' ών ευδόκησον Σωτήρ, εν ειρήνη φυλαχθήναι τας ψυχάς ημών.

Στίχ. Τοίς αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωσεν.

Ήχος πλ. α'

Οι τού νόμου φύλακες, καί τής Σολομονής υιοί, εν σταδίω αθλούντες, πρός Αντίοχον εβών, Ημείς, ώ Αντίοχε, υπέρ πατρών νόμων εγκαρτερούμεν, ου χωρίσει δέ ημάς, ου πύρ, ου ξίφος, ου θήρες, ου μάστιγες, αλλ' ομού τεθνηξόμεθα, σύν μητρί γηραλέα καί διδασκάλω πατρί, ζώντες καί συγχαίροντες εις τούς ατελευτήτους αιώνας.

Δόξα... Ήχος δ'

Τόν κατά Μακκαβαίων συγκροτηθέντα πόλεμον, δεύτε θεασώμεθα πιστοί, καί τήν τούτων ανδρείαν, τύραννος γάρ Βασιλεύς, πάντων τών εθνών κρατήσας, αντεκρατείτο υπό γέροντος, καί παιδων επτά, καί μιάς γυναικός, Διό ευχαίς αυτών, ο Θεός ελέησον ημάς.

Καί νύν... Ήχος ο αυτός

Ο συμμαχήσας Κύριε τώ πραοτάτω Δαυϊδ, υποτάξαι τόν αλλόφυλον, τώ πιστώ ημών Βασιλεί συμπολέμησον, καί τώ όπλω τού Σταυρού κατάβαλε τούς εχθρούς ημών, δείξον εύσπλαγχνε εις ημάς, τά αρχαία ελέη σου, καί γνώτωσαν αληθώς, ότι, σύ εί Θεός, καί εν σοί πεπιοιθότες νικώμεν, πρεσβευούσης συνήθως τής αχράντου σου Μητρός, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Δοξολογία μεγάλη

Μετά δέ τήν συμπλήρωσιν αυτής γίνεται Είσοδος μετά τού τιμίου Σταυρού, καί εφεξής τούτου προσκύνησις, κατά τόν τύπον τής τρίτης Κυριακής τών Νηστειών.

Γινομένης δέ τής προσκυνήσεως, ψάλλομεν τό Ιδιόμελον Στιχηρόν τούτο.

Ἦχος β'

Δεύτε πιστοί, τό ζωοποιόν ξύλον προσκυνήσωμεν, ἐν ᾧ Χριστός ὁ Βασιλεύς τής δόξης, ἐκουσίως χείρας ἐκτείνας, ὑψωσεν ἡμᾶς εἰς τήν ἀρχαίαν μακαριότητα, οὐς πρὶν ὁ ἐχθρός, δι' ἠδονῆς συιλῆσας, ἐξορίστους Θεοῦ πεποίηκε, Δεύτε πιστοί, ξύλον προσκυνήσωμεν, δι' οὐ ἠξιώθημεν τῶν αοράτων ἐχθρῶν συντρίβειν τὰς κάρας, Δεύτε πάσαι αἱ πατριαί τῶν ἐθνῶν, τόν Σταυρόν τού Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν, Χαίροις Σταυρέ, τού πεσόντος Ἀδάμ ἡ τελεία λύτρωσις, Ἐν σοί οἱ πιστότατοι Βασιλεῖς ἡμῶν καυχῶνται, ὡς τή σὴ δυνάμει Ἰσραηλίτην λαόν, κραταιῶς υποτάττοντες, Σέ νῦν μετὰ φόβου Χριστιανοί ἀσπαζόμενοι, τόν ἐν σοί προσπαγέντα Θεόν δοξάζομεν λέγοντες, Κύριε, ὁ ἐν αὐτῷ προσπαγεῖς, ἐλέησον ἡμᾶς ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Ἡ λοιπή Ἀκολουθία ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

Εἰς τήν Λειτουργίαν

Ἀντί τού Τρισαγίου ψάλλομεν

Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν δέσποτα, καί τήν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Ανακομιδῆς τού λειψάνου τού Ἁγίου Πρωτομάρτυρος καί Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Τή τού Πνεύματος χάριτι, λαμπρυνθεῖς τήν διάνοιαν, τή μορφῇ ὡς ἄγγελος ὠφθης Στέφανε, διαδοθείσης τῷ σώματι, τής ἐνδον λαμπρότητος, καί τήν αἴγλην τής ψυχῆς, φανερούσης τοῖς βλέπουσι, δι' ἧς ἔτυχες, καί φωτός θεωρίας οὐρανῶν σοι, παραδόξως ανοιγέντων, ἀρχή Μαρτύρων καί καύχημα.

Ως βαθμίδες καί κλίμακες, πρὸς ουράνιον ἄνοδον, αἱ τῶν λίθων νιφάδες σοί γεγόνασιν, ὧν επιβαίνων τεθέασαι, εστῶτα τόν Κύριον, τοῦ Πατρός ἐκ δεξιῶν, σοί ὁμώνυμον στέφανον, προτεινόμενον, δεξιὰ ζωηφόρω, οὐ πλησίον, ὡς καλλίνικος παρέστης, καί Ἀθλητῶν ακροθίνιον.

Ἐν σημείοις καί τέρασιν, ἀπαστράπτων καί δόγμασι, παρανόμων ἔσβεσας τό συνέδριον, καί ὑπ' αὐτῶν ἀναιρούμενος, καί λίθοις βαλλόμενος, ὑπέρ τῆς τῶν φονευτῶν, σύ προσηύχου ἀφέσεως, ἐκμιμούμενος, τήν φωνήν τοῦ Σωτήρος, οὐ εἰς χεῖρας, ἐναπέθου σου τό πνεῦμα, τό ἱερώτατον Στέφανε.

Καί Ἰδιόμελα γ'

Ἦχος β'

Πρῶτος ἐν Διακόνοις, πρῶτος καί ἐν Μάρτυσιν ἐδείχθης, πανάγιε Στέφανε, ὁδός γάρ ἐγένου τοῖς Ἁγίοις, καί πολλοὺς τῷ Κυρίῳ προσήγαγες Μάρτυρας, διό ουρανός σοι ἠνοιγή, καί Θεός σοι ἐφάνη, Αὐτόν ἰκέτευε σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός

Τόν Πρωτομάρτυρα, καί γενναῖον τοῦ Χριστοῦ θεράποντα, Στέφανον τόν Πρωτοδιάκονον, ἐπαξίως τιμήσωμεν, Οὗτος εστῶς ἐν μέσσω παρανόμων, ἐν δεξιὰ Πατρός, Υἱόν ἐθεάσατο.

Ὁ αὐτός

Ἀγιωσύνην ἐνεδύσω, Στέφανε μακάριε, Πρωτομάρτυς καί Πρωτοδιάκονε, τῶν Ἀγγέλων συμμετοχέ, δυσωπήθητι καί πρέσβευε ὑπέρ ἡμῶν, πρὸς τόν Σωτήρα Κύριον τόν ἀναμάρτητον.

Δόξα... Ἦχος β'

Πρῶτος ἐν Μάρτυσιν ἐδείχθης, καί ἐν Διακόνοις, Στέφανε μακάριε, τῶν Ἀθλητῶν τό ἐγκαλλώπισμα, τῶν Πιστῶν τό στήριγμα, ἡ δόξα τῶν Δικαίων, τοῖς τήν σεπτήν σου εορτάζουσι μνήμην, αἴτησαι, ὡς παριστάμενος τῷ θρόνῳ Χριστοῦ τοῦ παντάνακτος, τῶν πταισμάτων ἰλασμόν, καί βασιλείας οὐρανῶν ἀξιοθῆναι.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Μεταβολή τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων ὑπάρχουσα, Θεοτόκε Παρθένε, σῶζε πόλιν καί λαόν, τῶν πολεμουμένων ἡ εἰρήνη, τῶν χειμαζομένων ἡ γαλήνη, ἡ μόνη προστασία τῶν Πιστῶν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Χαίροις ἐν Κυρίῳ, στεφανηφόρε Στέφανε, ὁ μιμητής τοῦ Δεσπότη, διότι καί Πρωτομάρτυς γεγονός Χριστοῦ τοῦ Βασιλέως ἡμῶν, καί τήν πλάνην τῶν ἀνόμων Ἰουδαίων κατήργησας, Πρέσβευε ὑπέρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καί νῦν...

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σέ

ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Βασίλειον διάδημα, εστέφθη σή κορυφή, ἐξ ἄθλων ὧν υπέμεινας, υπέρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, μαρτύρων Πρωτόαθλε, σύ γάρ τήν Ιουδαίων απελέγξας μανίαν, εἶδες σου τόν Σωτήρα, τοῦ Πατρός δεξιόθεν, Αυτόν οὖν εκδυσώπει αεί, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τής Οκτωήχου καί τοῦ Αγίου, ο παρών, οὔ η Ακροστιχίς.

Ἄσματι τόν πρώτον τών μαρτύρων εὐ στεφανώσω.
Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Αρματηλάτην Φαραῶ

Ακτινοβόλοις αστραπαῖς τοῦ Πνεύματος καταλαμπόμενος, υπερφυών ἄθλων, καί στερράς αθλήσεως τούς σέ υμνοῦντας φώτισον, παρεστώς τῷ Δεσπότη στεφανηφόρος πανόλβιε, Στέφανε Μαρτύρων στεφάνωμα.

Σταδιοδρόμων απαρχή γενόμενος, καί ακροθίνιον, μαρτυρικού στέφους, καθοράν ηξίωσαι, τόν αθλοθέτην ἔνδοξε, δεξιὰ ζωηφόρω, θεόπλοκόν σοι προτείνοντα, στέφανον θεσπέσιε Στέφανε.

Μόνος υπάρχων θησαυρός χρηστότητος, Σώτερ ανέδειξας, εκ τών τής γῆς κόλπων, θησαυρόν πολύτιμον, πλούτον μή δαπανώμενον, αναφαίρετον ὄλβον, περιουσίαν ἀνώλεθρον, Στέφανον τόν σόν Πρωτομάρτυρα.

Αγγελομόρφω προφανώς λαμπρότητι, καταυγαζόμενος, Αγγελικοίς ὕμνοις, Πρωτομάρτυς Στέφανε, καί Διακόνων πρόκριτε, κεκρυμμένος ως ὠφθης, ἀξίως ὄντως τετίμησαι, ἔνδοξε Μαρτύρων ἀγλαΐσμα.

Θεοτοκίον

Σωματωθέντα δι' ημάς Πανάμωμε, τόν πρῖν ἀσώματον, θεαρχικόν Λόγον, τοῦ Πατρός γεγέννηκας, ως παρθενίας σκήνωμα, καί δοχείον ἀγνείας, καί τέμενος καθαρότητος, Δέσποινα τοῦ κόσμου Θεόνυμφε.

Ωδή γ'
Ο στερεώσας κατ' αρχάς

Ιερολόγος Ιερός, καί θεολόγος εδείχθης, συμπλεκόμενος Εβραίων τοῖς

δήμοις, διελέγχων ασφαλώς, τήν τούτων αθεότητα, καί θεομάχον γνώμην,
Στέφανε μάρτυς πανάριστε.

Τόν Πρωτομάρτυρα Χριστού, καί Διακόνων τόν πρώτον, τόν τοίς Μάρτυσι τού
δρόμου τήν νύσσαν, υποδείξαντα λαμπρώς, Αγγέλων τόν συνόμιλον, δεύτε
συμφώνως πάντες ύμνοις, ενθέως τιμήσωμεν.

Ο κεκρυμμένος θησαυρός, υπό τήν γήν φανερούται, καί τόν κόσμον ευωδίας
ενθέου, καί πλουσίων δωρεών, τήν οικουμένην έπλησεν, ο τών Μαρτύρων
πρώτος, καί Διακόνων ο πρόκριτος.

Νενεκρωμένον μου τόν νούν, τή τής ζωής ενεργεία, διά σου τής κηρυχθείσης
εμφρόνως, εξανάστησον υμνείν, τήν ισήν σεπττήν πανήγυριν, καί σου κατ'
ίχνος βαίνειν, Στέφανε μάκαρ αξίωσον.

Θεοτοκίον

Πύλη εδείχθης νοητή, ανατολής τής εξ ύψους, τής εν γή φανερωθείσης
Παρθένε, διά σου γάρ πρός ημάς, ο Λόγος εισελήλυθεν, επί τό σώσαι
πάντας, τής αλογίας πανάχραντε.

Ο Ειρμός

«Ο στερεώσας κατ' αρχάς, τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων
εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τών εντολών σου στήριξον, ότι ουκ έστι πλήν
σου, άγιος μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ήχος πλ. α' Τόν συνάναρχον

Τή τού Πνεύματος αίγλη καταλαμπόμενος, καί τή όντως σοφία
συνανουούμενος, τών Ιουδαίων τήν αχλύν απημαύρωσας, καί εν σταδίω τόν
εχθρόν, αθλητικώς καταβαλών, Μαρτύρων στέφανος ώφθης, Αλλά πρέσβευε
τώ Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Η θερμή προστασία καί απροσμάχητος, η ελπίς η βεβαία, καί ακαταίσχυντος,
τείχος καί σκέπη καί λιμήν τών προστρεχόντων σοι, αιιπαρθενε Αγνή, τόν
Υιόν σου καί Θεόν ικέτευε σύν Αγγέλοις, ειρήνην δούναι τώ κόσμω καί
σωτηρίαν καί μέγα έλεος.

Ωδή δ' Σύ μου ισχύς, Κύριε

Ρείθρον ημίν, σήμεραν μύρου ανέβλυσεν, ευωδίας, κρήνη εκπεπόρευται, καί
ποταμούς θείων αγαθών, καί τρυφής χειμάρρους, επέκλυσεν ο αοίδιμος, ο
πρώτος τών Μαρτύρων, ο τής πίστεως πλήρης, καί δυνάμεως θείας καί
χάριτος.

Ως ιερά, καί φαιδροτάτη καί εύσημος, η ημέρα, η τού Πρωτομάρτυρος,
πλήρης φωτός, καί πνευματικής, όντως ευφροσύνης, τή Βασιλίδι επέφανε,
φυλάπτουσα τό κράτος, τής σεπτής Εκκλησίας, καί βαρβάρων τό θράσος

διώκουσα.

Τὴν ἀγαθὴν κληρονομίαν ἀπειλήφας, ἐπαξίως Στέφανε μακάριε, ἔνθα Χριστός, ὁ παμβασιλεύς, σοὶ κατασκηνώσας, αὐτοῦ γάρ ὠφθης Διάκονος, σημείων καὶ τεράτων, ἐκτελών τὰς δυνάμεις, καὶ παρέχων νοσοῦσι τὴν ἴασιν.

Ὁ ἀκλινής, τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀσειστος, καὶ ἐδραῖος, στύλος ἀνατέταται, ἀπὸ τῆς γῆς, ἕως οὐρανοῦ, αἴγλη εὐσεβείας, φωτίζων πάντα τὰ πέρατα, ὁ Στέφανος ὁ μέγας, ἀληθείας ὁ κήρυξ, τῆς ἀθλήσεως ὄντως ὁ πρόβολος.

Θεοτοκίον

Νέος, Ἀδάμ, διὰ τὸν πρῶτον σύ γέγονας, ἐκ Παρθένου, διὰ τὴν Προμήτορα, ὁ Λυτρωτὴς πάντων καὶ Σωτὴρ, κατὰ τοῦ θανάτου, ζωὴ ἡ ὄντως ἀθάνατος, διό σε τὴν τεκούσαν Θεοτόκον εἰδότες, ἐπαξίως αὐτὴν μακαρίζομεν.

Ὡδή ε'

Ἴνα τί με ἀπώσω

Τῶν ἀνόμων Ἑβραίων, τό τῆς ματαιότητος, ὄντως συνέδριον, καρτερῶς ἐλέγξας, ὑπ' αὐτῶν θεηγόρε χωννύμενος, ταῖς βολαῖς τῶν λίθων, εἰς οὐρανοῦς ὡς νικηφόρος, ἀνυψώθης τῷ πνεύματι Στέφανε.

Ὡς ὠραῖος ὡς ὀρθρος, κόσμῳ πεφανέρωσαι, ἔνδοξε Στέφανε, τὴν ἀχλὺν διώκων, καὶ δαιμόνων ἐλαύνων τὰ φασματα, καὶ νοσοῦντων πάθη, καὶ ψυχικῶν ἀρρωστημάτων, θεραπεύων τὰ ἔλκη θεόπνευστε.

Νοερῶς σὺν Ἀγγέλοις, Μάκαρ ἀγαλλόμενος, κόσμου τὰ πέρατα, ἀγιάζεις ὄντως, τῆ σὴ ἐπιδημία καὶ χάριτι, εὐωδίας μύροις, πνευματικοῖς εὐωδιάζων, καὶ κινδύνων καὶ ζάλης ρυόμενος.

Θεοτοκίον

Μητρικὴν παρρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου, κεκτημένην Πάναγνε, συγγενούς προνοίας, τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα, ὅτι σέ καὶ μόνην, Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἰλασμόν ευμενὴ προβαλλόμεθα.

Ὡδή ς'

Ἰλάσθητί μοι Σωτὴρ

Ἀγγέλων ὡς μιμητής, τῆ προαιρέσει γενόμενος, τό εἶδος ἀγγελικόν, ἐκτίσω Μακάριε, μεθῶν ἀγαλλόμενος, καὶ περιπολεύων, τοὺς ὑμνούντάς σε περίσωζε.

Ρημάτων μάκαρ τῶν σῶν, τῶν θεοπνεύστων ἡ δύναμις, ὡς ἦχος ὁ τῆς βροντῆς, τὰ ὠτα θεόληπτε, σαφῶς κατεβρ ὄνησε, τὰ τῶν παρανόμων, καὶ τὰς ὄψεις ἀπημαύρωσε.

Τὴν δόξαν τὴν Πατρικὴν, θεάσασθαι κατηξίωσαι, καὶ ταύτης τό συμφυές, ἀπαύγασμα Στέφανε, τῶν ἀθλῶν μηνύον σοι, τοὺς λαμπροὺς στεφάνους, θεηγόρε πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον

Υιός ο μονογενής, ο πρό αιώνων αόρατος, εσχάτων εφ' ημερών, Πρωτότοκος γέγονεν, ορώμενος σώματι, εκ σου Θεομήτορ, ο Θεός τής σωτηρίας μου.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομιαί μου, καί εκ βυθού τών κακών ανάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Πρώτος εσπάρης επί γῆς υπό τού ουρανού Γεωργού πανεύφημε, πρώτος τό αίμα επί γῆς διά Χριστόν εξέχεας μακάριε, πρώτος υπ' αυτού τόν τής νίκης στέφανον ανεβήσω εν ουρανῶ, ως Αθλητῶν προοίμιον, Στεφανίτα τών Μαρτύρων ο Πρώταθλος.

Ο Οίκος

Τού Παραδείσου τά άνθη ορών, τή ευοσμία αυτών τή τερπνή, πληρούντα πάσαν τήν οικουμένην, τό ξένον αυτών καταπλήττομαι θέαμα, εν παγετώ γάρ χειμώνος, πλέον ανθούσι μάλλον, όπερ ξένον εν άνθεσιν, ως ο Μάρτυς τού Χριστού, ο εξανθήσας πρώτος, καί θύρα γεγονῶς τών νομίμως αθλούντων, καί ανθούντων κρυμῶ τών κολάσεων, ο δείξας τρίβον απλανή τοίς βουλομένοις αθλείν, ο καλός σταδιάρχης, ο τοίς πόνοις αναλάμπας, Στεφανίτης τών Μαρτύρων ο Πρώταθλος.

Συναξάριον

Τή Β' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Ανακομιδής τού λειψάνου τού Αγίου Πρωτομάρτυρος, καί Αρχιδιακόνου Στεφάνου.

Στίχοι

Έχεις Σιών πάμπολλα θεία καί ξένα.
Νεκρόν Στεφάνους δός πόλει Κωνσταντίνου.
Δευτερή νέκυος Στεφάνου γένετ' Ανακομιδή.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής ευρέσεως τών λειψάνων τών αγίων μαρτύρων Μαξίμου, Δάδα καί Κυντιλιανού.

Στίχοι

Τρεις εκφέρουσα γή νεκρούς ζωηφόρους,
Πόλω λέγειν έοικε. Σύ κρύψας έχε.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Εγκαινίων τού θείου Ναού τού Αγίου Αποστόλου καί Ευαγγελιστού, Ιωάννου τού θεολόγου, πλησίον τής αγιωτάτης μεγάλης Εκκλησίας.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Φωκά, καί τού εν ευσεβεί μνήμη γενομένου Βασιλέως Ιουστινιανού εν τοίς αγίοις Αποστόλοις.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'
Θεού συγκατάβασιν

Ροή τών αιμάτων σου, τās ουρανίους πύλας ηνέωξε, καί τόν Αγωνοθέτην, παρεστηκότα καί προτεινόμενον, σοί τούς στεφάνους υπέδειξε κράζοντι, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ως θήρες αρπάσαντες, οι θεοκτόνοι τόν θεοφάντορα, μαιφόνους παλάμαις, τούτον ανήρουν υπερευχόμενον, τών αναιρούντων συντόνως καί ψάλλοντα, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Νομίμως διήλεγξας, τούς παρανόμους ο εννομώτατος, μιμητής του Σωτήρος, καί θεομάχους τούτους απέδειξας, υφ' ών τοίς λίθοις βαλλόμενος έψαλλες, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Εν χρόνω τόν άχρονον, απειρογάμωσ Αγνή γεγέννηκας, τόν πρίν άσαρκον Λόγον, σαρκός προσλήψει Παρθένε τέτοκας, ώ μελωδούμεν συμφώνως κραυγάζοντες, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'
Επταπλασίως κάμινον

Υπερφυεί λαμπόμενος, φωταυγία πανάριστε, καί τήν τού προσώπου σου μορφήν ισάγγελον, εδείκνυς τής χάριτος, διαδοθείσης Στέφανε, τής εν τή ψυχή σου, κεκρυμμένης πλουσίως, εντεύθεν ανεβόας, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Στεφανηφόρε Στέφανε, τής ψυχής μου τά τραύματα, καί τής αμαρτίας τās ουλάς εξάλειψον, ρανίσιν αιμάτων σου, πρός γάρ τήν σήν αντίληψιν, καί τήν συμπαθή καί χριστομίμητον γνώμην, προσφεύγων ανακράζω, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τόν τών χαρίτων ένδοξε, σοί ομώνυμον στέφανον, τή σή σεβασμία, κορυφή επέθηκε, Κριτής ο αδέκαστος, όν ευσεβώς εκήρυξας, Κτίστην καί Θεόν, καί Βασιλέα τών όλων, βών αδιαλείπτως, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Εν ταίς χερσί τού κτίσαντος, εναπέθου τό πνεύμά σου, αί τών ουρανών γάρ, στρατιαί συνόμιλον, εδέξαντο χαίρουσαι, τόν πρίν εν γή ισάγγελον, νύν δέ ταίς αυτών, συντεταγμένος χορείαις, βοάς αδιαλείπτως, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Φωτός αδύτου γεγονός, ενδιαίτημα Πάναγνε, φώς γάρ τοίς εν οκότει, καί σκιά γεγέννηκας, φωτίζον τά πέρατα, θεογνωσίας χάριτι, ώ ακαταπαύστως οι πιστοί μελωδούμεν, Οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο Τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμ' μανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τώ Δημιουργώ, καί Λυτρωτή, ανεβόα, Οι Παῖδες ευλογεῖτε, Ιερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰώνας».

Ὡδή θ' Εξέστη ἐπί τούτω

Αθλήσεως Μαρτύρων ἡ ἀπαρχή, ὁ λαμπρῶς υποδείξας τοῖς Μάρτυσι, τήν ἀπλανή, τρίβον ὁδηγούσαν εἰς ουρανοῦς, ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος, πάντας προσκαλεῖται πνευματικῶς, πρὸς θεῖαν ευφροσύνην, φωτὸς πρὸς μετουσίαν, καί κοινωνίαν αγιότητος.

Νευρούμενος ἀγάπη τῆ τοῦ Χριστοῦ, καί τήν τούτου ζηλώσας πραότητα, καί τήν φωνήν, ἔλεγες, Μὴ στήσης τοῖς φονευταῖς, τήν ἀμαρτίαν Κύριε, δέξαι δέ τό πνεύμά μου ἀγαθέ, καί θεῖας βασιλείας, τρυφήσαι τῆς ἀφράστου, καί τῆς παρά σου με καταξίωσον.

Ὡραῖος καί τό εἶδος ἀγγελικόν, καί σοφίας καί πίστεως ἐμπλεως, καί θεϊκῆς, αἴγλης ἀποστίλβων μαρμαρυγᾶς, καί θεηγόρω στόματι, θεωρημοσύνης, ὡς ποταμός, ἐνθέως ρητορεύων, τῆς ἄνω κληρουχίας, θεομακάριστε τετύχηκας.

Στεφάνω τών χαρίτων στεφανωθεῖς, καί χορεῖαις μαρτύρων κυκλοῦμενος, καί τώ Χριστῷ, τώ ἀγωνοθέτῃ παρεστηκῶς, υπέρ ἡμῶν δυσώπησον, τών ἐπιτελούντων εἰλικρινῶς, τήν ὄντως φωτοφόρον, πανήγυριν σου Μάρτυς, καί τών κινδύνων ἀπολύτρωσαι.

Θεοτοκίον

Ὡς πάντων προστασία Χριστιανῶν, Θεομήτορ Παρθένε πανάμωμε, ὡς συμπαθῆς, λύτρωσαι κινδύνων καί πειρασμῶν, τούς θλιβομένους δούλους σου, καί ὀδυνωμένους ταῖς χαλεπαῖς, πταισμάτων ἀληθοῦσι, καί πόνοις τών μαστίγων, ἀλγεινομένους περιποίησαι.

Ὁ Εἰρμός

«Εξέστη ἐπί τούτω ὁ ουρανός, καί τῆς γῆς κατεπλάγη τά πέρατα, ὅτι Θεός, ὦφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καί ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανῶν, διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ταξιαρχαί μεγαλύνουσι».

Εξαποστειλᾶριον Ἦχος β' Τῶν Μαθητῶν

Ὁ πρῶτος τών Μαρτύρων τρίβους ἀνύσας, καί Διακόνων πρόκριτος χρηματίσας, Στέφανος, ὁ χάριτος πεπλησμένος, ἰδοῦ ἀνακομίζεται, πρὸς τήν Βασίλειον πόλιν, θαυμάτων βρύων τήν χάριν.

Θεοτοκίον

Ὅνπερ αἱ ἄνω τάξεις πολλῶ σὺν τρόμῳ, παρίστανται μὴ φέρουσαι κατοπτεῦσαι, αἴγλην τῆς ἀρρήτου αὐτοῦ οὐσίας, Χριστόν γαστρί ἐχώρησας, λαβόντα σάρκα Παρθένη, ἐκ σῶν τιμῶν αἱμάτων.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώνμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια γ'
δευτεροῦντες τὸ α'.

**Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν**

Ἄγγελος ἐπίγειος, ὁ πρωτομάρτυς γενόμενος, πρὸς οὐρανοὺς ανερχόμενος, ἐπήρθη μετάρσιος, καὶ τὴν θεῖαν εἶδεν, ὡς ἐχώρει δόξαν, τῆς ἀπροσίτου μνηθεῖς, καὶ ὑπὲρ νοῦν Τριάδος μυστήρια, διό τὴν ἀκατάληπτον, ἀνακηρύττει σου δύναμιν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. (Δίς)

Ωραῖος ἐπέφανας, τῆ ἐπανόδῳ σου Στέφανε, πρωτομάρτυς πανένδοξε, ἀκτίσι κοσμούμενος, χαρισμάτων θεῶν, καὶ τῶν ἰαμάτων, διό καὶ πάντας τοὺς πιστοὺς, καταφαιδρύνεις, τοῖς θαυμασίοις σου, ἐν πίστει τὸν φιλόανθρωπον, ὑμνολογοῦντας καὶ λέγοντας, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κάλαμος ὑπέρτιμος, οὐρογραφῶν τὴν εὐσέβειαν, ἀνεδείχθη ἡ γλῶσσά σου, δι' ἧς κατεφώτισας, Πρωτομάρτυς πάντας, ταῖς διδασκαλίαις, καὶ ἐπανήγαγες ἡμᾶς, ἐξ ἀγνωσίας πρὸς τὴν εὐσέβειαν, διό σου τὴν ἐτήσιον, ἐπιτελοῦντες πανήγυριν, ἀνυμνοῦμεν γεραίροντες, τοὺς ἀγῶνάς σου Στέφανε.

Δόξα... Ἦχος δ'

Στέφανος, ἡ καλὴ ἀπαρχὴ τῶν μαρτύρων, ὁ πλήρης χάριτος καὶ δυνάμεως, ὁ ποιῶν σημεῖα καὶ τέρατα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ, ὑπὸ ἀνόμων ἐλιθάζετο, ἀλλ' ἐξέλαμψεν ὡς ἄγγελος, καὶ θεωρεῖ τὴν δόξαν, σοῦ τοῦ σταυρωθέντος ὑπὲρ ἡμῶν, ἐν δεξιᾷ τῆς δυνάμεως, καὶ τῷ Πνεύματι τῆς χάριτος εἰς οὐρανοὺς ἐλαμβάνετο, καὶ διὰ τοῦτο, ταῖς χοροστασίαις τῶν Ἀγγέλων συναυλιζόμενος, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἐκ παντοίων κινδύνων, τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Πρωτομάρτυς Απόστολε, καὶ Πρωτοδιάκονε, ἡ πύλη τῶν Μαρτύρων, ἡ δόξα τῶν Δικαίων, τῶν Ἀποστόλων τὸ καύχημα, σὺ οὐρανοὺς εθεάσω ἀνεωγμένους, ἐν τῷ σταδίῳ ἐστῶς, καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἐκ δεξιῶν ἐστῶτα τοῦ ἀοράτου Πατρός, διό ὡς ἄγγελος ἐκλάμψας τῷ προσώπῳ, ἐν χαρᾷ ἀνεκραύγαζες ὑπὲρ τῶν λιθαζόντων, Μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἀμαρτίαν ταύτην, καὶ νῦν αἶτησαι τοῖς ἐκ πόθου εὐφημούσί σε, ἰλασμόν ἀμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρηκτον, τὴν ἀρραγὴ προστασίαν, καὶ

καταφυγήν τών ψυχών ημών.

Καί τά λοιπά ως συνήθως καί Απόλυσις.

Εἰς τήν λειτουργίαν

Ο Απόστολος

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, Στέφανος πλήρης πίστεως καί δυνάμεως...

Ζήτει τή β' τῆς γ' Ἑβδομάδος τοῦ Πάσχα.

Ευαγγέλιον κατὰ Μάρκον

Εἶπεν ο Κύριος τήν παραβολήν ταύτην, Ἄνθρωπος τις ἐφύτευσεν ἀμπελώνα...

Ζήτει τή ς' τῆς ιε' Ἑβδομάδος τοῦ Λουκά.

Κοινωνικόν

Εἰς πάσαν τήν γήν ἐξήλθεν ο φθόγγος αὐτῶν, καί εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ῥήματα αὐτῶν. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰσαακίου, Δαλμάτου καί Φαύστου.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Οἱ μάρτυρές σου Κύριε

Οἱ Οσιοί σου Κύριε, ἐξομοιούμενοι τοῖς Ἀσωμάτοις, διά δεήσεως καί ἐγκρατείας, πάθη ἐμείωσαν σαρκός, καί τή ἀπαθεία διαλάμπαντες, πάντων τὰς καρδίας κατεφώτισαν, αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, δώρησαι τῷ λαῷ σου τό μέγα ἔλεος.

Δαλμάτιος καί Ἰσάκιος, ζήλον ἐνάρετον ἀναλαμβάνοντες, Ἀρείου αἵρεσιν καί Νεστορίου, καταβεβλήκασι σαφώς, καί τοῖς ὀρθοδόξοις συμμαχήσαντες, κλέος παρά πάντων ἀπηνέγκαντο, αὐτῶν Χριστέ πρεσβείαις, δώρησαι τῷ λαῷ σου τό μέγα ἔλεος.

Ἀστέρες στερεώματι, τῷ τῆς ἀσκήσεως ἀναφανέντες, κατεφώτισατε τῶν μοναζόντων, Πατέρες Ὅσιοι ψυχάς, σκότος τῶν δαιμόνων ἀπελάσαντες, ὅθεν μετὰ τέλος μακαρίζεσθε, πρεσβεύοντες σωθῆναι, ἅπαντας τοὺς τελούντας τήν θείαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Οἱ λογισμοί ἀκάθαρτοι, τά χεῖλη δόλια, τά ἔργα δέ μου, εἰσί παμμύαυρα, καί τί ποιήσω; πῶς ὑπαντήσω τῷ Κριτῇ; Δέσποινα Παρθένε Καθικέτευσον, τόν

Υιόν καί πλάστην σου καί Κύριον, όπως εν μετανοία, δέξηταί μου τό πνεύμα, ως μόνος εύσπλαγχνος.

Η Σταυροθεοκίον

Η δάμαλις η άσπιλος, τόν μόσχον βλέπουσα επί τού ξύλου, προσαναρτώμενον υπό ανόμων, Οδυρομένη γοερώς, Οίμοι! ανεβόα ποθεινότατον, τέκνον, τί σοι δήμος ανταπέδωκεν, αχάριστος Εβραίων, θέλων με ατεκνώσαι, εκ σου παμφίλτατε;

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Ο Θεός τών Πατέρων ημών ο ποιών αεί μεθ' ημών κατά τήν σήν επιείκειαν, μή αποστήσης τό έλεος σου αφ' ημών, αλλά ταίς αυτών ικεσίας, εν ειρήνη κυβέρνησον τήν ζωήν ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Φαιδρούς ανυμνώ τών μοναστών αστέρας. Ο Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

Η κεκομμένη

Φωτί τώ θείω φαιδρώς παριστάμενοι, καί τρισηλίου αυγής πάντοτε πληρούμενοι, καί θέσει αληθώς, θεούμενοι Μακάριοι, τούς πίστει εορτάζοντας υμών τήν μνήμην τήν πανίερον, τώ Κυρίω ψάλλοντας, ενθέως καταυγάσατε.

Αποσκοπούντες εις μόνα τά μένοντα, τήν τών ρεόντων φοράν, πάσαν απεκρούσασθε, καί όλω τώ νοϊ, Κυρίω προσκολλώμενοι, ελίπετε σαρκός τάς ηδονάς, Πατέρες πανσεβάσμιοι, όθεν πρός ανέσπερον, αυγήν μετεβιβάσθητε.

Ιερωτάταις μελέταις πτερούμενος, Δαλμάτε Πάτερ σοφέ, καί καλλωπιζόμενος ταίς θείαις διδαχαίς, Ισακίου τού μάκαρος, ανέδραμες, πρός ύψος αρετών, καί στύλος καί εδραίωμα, μοναζόντων γέγονας, διό σε μακαρίζομεν.

Θεοκίον

Δεδοξασμένη Θεόν η κυήσασα, τής αδοξίας με τών παθών απάλλαξον, καί δός μοι λογισμόν, Παρθένε κατανύξεως, καί λάμψον μετανοίας φωτισμόν, Αγνή εν διανοία μου, όπως μεγαλύνω σε τήν πάντας μεγαλύνασαν.

Ωδή γ'

Ουρανίας αφίδος

Απλανή σε αστέρα, ανατολής, Όσιε, Πάτερ ωρμημένον, Ισάκιε πάντες έγνωμεν, πικράς αιρέσεως, εξαφανίζοντα σκότος, καί πιστούς τοίς λόγοις σου καταφαιδρύνοντα.

Νοητώς ανατείλας, ταίς καθαραίς λάμψεσι, Φάυστε τών αγώνων σου, Πάτερ

φώς εχρημάτισας, φωτίζων άπαντας, τούς καθορώντάς σε μάκαρ, καί πιστώς τόν βίον σου εξεικονίζοντας.

Ύμνω δίαις απαύστοις, καί προσευχαίς, Όσοι, πάντα τού σώματος πάθη, κατακοιμίσαντες, χάριν ακοίμητον, καί αναφαίρετον πλούτον, εκ Θεού ειλήφατε μακαριώτατοι.

Μακροτάτη νηστεία, ως Μωϋσής, Όσιε, σου τήν καρτερίαν, Δαλμάτε πάσιν υπέδειξας, ωραιζόμενος, τοίς υπερλάμπροις σου πόνοις, καί καλλωπιζόμενος τή πολιτεία σου.

Θεοτοκίον

Νοητήν σε λυχνίαν, καί φωταυγή έγνωμεν, ένδον δεξαμένην Παρθένε, τό πύρ τό άστεκτον, θείον παλάτιον, καί υψηλότατον θρόνον, εν ώ ανεπαύσατο ο υπερούσιος.

Ο Ειρμός

«Ουρανίας απίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν

Τώ φωτί τής τριάδος περιφανώς, πυρσευθέντες Πατέρες φωτοειδείς, τό σκότος ελίπετε, ηδονών τό βαθύτατον, καί φωστήρες έργοις, ενθείοις πυρσεύοντες, τών πιστών καρδίας, μακάριοι ώφθητε, όθεν τήν φωσφόρον, καί σεπτήν υμών μνήμην, γεραίρομεν σήμερα, καί συμφώνως κραυγάζομεν, θεοφόροι πανόλβιοι, πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον εν σή γαστρί, συλλαβούσα αφλέκτως Μήτηρ Θεού, τώ κόσμω εκύησας, τόν τόν κόσμον συνέχοντα, καί εν αγκάλαις έσχες, τόν πάντα διέποντα, καί εκ μαζών τεθήλακας τόν πάντα εκτρέφοντα, όθεν δυσωπώ σε, Παναγία Παρθένε, ρυσθήναι πταισμάτων μου, όταν μέλλω παρίστασθαι, πρό προσώπου τού Κτίστου μου, Δέσποινα Παρθένε αγνή, τήν σήν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, καί γάρ δύνασαι, όσα θέλεις πανάμωμε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί ποιμένα καί λυτρωτήν, η αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, αδίκως υψούμενον, θρηνωδούσα εκραύγαζεν, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Μακρόθυμε Κύριε, τού ελέους η άβυσσος, καί πηγή αγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι ούν, τών πταισμάτων άφεςιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσί σου πίστει, τά θεία παθήματα.

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Ως πολύφορα κλήματα, τῆς ἀληθινῆς ἀμπέλου γεγόνατε, οἶνον βλύσαντες σωτήριον, καθαρὰς τοῖς πάσι κατανύξεως.

Τῆς Συνόδου συνήγορον, Ὅσιε Δαλμάτε σε πάντες ἐγνώμεν, τὴν ευσέβειαν κρατύνοντα, καὶ τοὺς ἀλαζόνας ἐκκρουόμενον.

Ως τῶν πάντων προλάμποντα, πάντων υπερέχειν φροντιστηρίων σε, θεία Σύνοδος ἐθέσπισεν, ἀρεταῖς ἐνθέοις κλειζόμενον.

Θεοτοκίον

Νυσταγμῷ ἀμελείας με, ὕπνος ἀμαρτίας Ἀγνή κατέλαβε, τὴ ἀγρύπνω ἱκεσία σου, διανάστησόν με πρὸς μετάνοιαν.

Ὡδὴ ε'

Ἴνα τί με ἀπώσω

Μετανάστης Εὔας, πρὸς τὴν Βασιλίδα τῶν πόλεων γέγονας, καὶ τῷ θεῷ σπόρω, τὰ γεννήματα ταύτης ἐπλήθυνας, ἐκριζώσας πάσαν, τὴν πονηρὰν Ἀρείου λύμην, ἱερώτατε Πάτερ Ἰσάκιε.

Ὁπαδός, Ἰσακίου, ὡσπερ Ἡλιοῦ Ἐλισσαῖος γεγένησαι, ἱερέ Δαλμάτε, μηλωτὴ χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, διαρρήσσω ὕδωρ, τῆς πονηρᾶς δαιμόνων βλάβης, καὶ πιστοῖς ομαλίζων τὴν πάροδον.

Νόμοις θείοις πειθήσας, νόμους ἀμαρτίας εἰς τέλος ἐξέκλινας, καὶ ὠράθης στύλος, προηγούμενος θεοῦ συστήματος, θεοφόρε Φαύστε, καὶ μοναστῶν κανῶν καὶ τύπος, καὶ πιστῶν ἀδιάσειστον ἔρεισμα.

Θεοτοκίον

Ἀληθὴ Θεοτόκον, πάσαι γενεαὶ σε δοξάζουσιν ἀχραντε, τὴν ἀγιωτέραν, τῶν Ἀγγέλων σαφῶς χρηματίσασαν, Παναγία Κόρη, διό βοῶ, Ἀγίασόν μου, τὴν ψυχὴν μολυνθείσαν τοῖς πάθεσι.

Ὡδὴ ς'

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ

Συνόμιλος ἀνεδείχθης Ἀγγέλων, τὸν ἐκείνων γὰρ ἐζήλωσας βίον, ἐπὶ τῆς γῆς, διοδεύων Δαλμάτε, καὶ ἐγκρατεία λεπτύνας τὸ σῶμά σου, ἀλείπτῃς τε τῶν μοναστῶν, καὶ κανῶν ἀληθῆς ἀκριβέστατος.

Τῷ ζήλω τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, ὡς Ἡλίας πυρακτούμενος Μάκαρ, ὡς Ἀχαάβ, τὸν προστάτην τοῦ ψεύδους, ἐν παρρησίᾳ, Ἰσάκιε ἠλεγξας, νοσήσαντα τὴν πονηρὰν, τοῦ Ἀρείου ἀφρόνως διαίρεσιν.

Ὁράθητε ὁδηγοὶ πλανωμένων, καὶ λιμένες τῶν πιστῶν σωζομένων, θαυματουργοί, θεοφόροι Πατέρες, Φαύστε Δαλμάτε καὶ θείε Ἰσάκιε, θεράποντες τοῦ Ἰησοῦ, μοναζόντων φωστήρες αἰφῶτοι.

Θεοτοκίον

Νοσοῦσάν μου τήν ψυχὴν ἀμαρτίαις, καὶ παντοιαῖς τῶν ἐχθρῶν ἐπηρείαις, ἐπισκοπὴ, Παναγία Παρθένε, σωτηριῶδε σου τάχος ἐπίσκεψαι, καὶ ἴασαι ὡς ἀγαθὴ, Θεοτόκε ἐλπίς μου πανύμνητε.

Ὁ Εἰρμός

«Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε, καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς, ἐκ φθοράς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τὴν ἐν πρεσβείαις

Τοὺς ἐν ἀσκήσει ἐκλάμπαντας ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ τὰς αἰρέσεις ἀνατρέψαντας τῇ πίστει, ὕμνοις, Ἰσάκιον εὐφημήσωμεν, σὺν τῷ Δαλμάτῳ Φαύστῳ, ὡς τοῦ Χριστοῦ θεράποντας, αὐτοὶ γὰρ βούωσιν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος

Τίς ἰκανὸς ἐξειπεῖν ἀνθρώπων, τῶν Ὁσίων Πατέρων τὰς παιδρὰς ἀρετᾶς, καὶ τὰ σκάμματα, ζήλον τὸν θεῖον, τὴν παρρησίαν, τὸ καθαρὸν τοῦ βίου, τὰς θείας πράξεις, ἄς ἐπὶ γῆς ἐξετέλεσαν οὗτοι ὡς Ἄγγελοι; ἀλλ' ὅμως σὺν τούτοις τιμῶμεν τὴν Τριάδα πιστῶς, αὐτοὶ γὰρ ταύτην αἰεὶ παιδρῶς σὺν Ἀγγέλων χοροῖς λιτανεύουσιν, Αὐτοὶ γὰρ βούωσιν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Δαλμάτου, Φαύστου καὶ Ἰσακίου.

Στίχοι

Κυκλοῦσιν ἄνδρες εἰς δύο τρεῖς σὸν θρόνον,
Ἵψιστε, Φαύστος, Ἰσάκιος, Δαλμάτος, Δαλμάτος,
Ἰσάκιος τριτάτη θάνον, ἠδέγε Φαύστος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Στεφάνου, Πάπα Ρώμης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Ἰωάννου, Ἡγουμένου Μονῆς τῆς Παταλαραίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Σαλώμη, ἡ Μυροφόρος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

Τῆς σαρκὸς οἶον ἐκκυλισθείσης λίθου,
Ὁρᾷ Σαλώμη Χριστόν, οὐ Χριστοῦ τάφον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Οσία θεοκλητῶ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

Θεοκλητῶ τὴν κλήσιν ἔργῳ δεικνύει,
Κλητὴ Θεῷ φανείσα σαρκὸς ἐκδύσει.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδή ζ'
Παῖδες Εβραίων

Ἄνθρακες ὠφθητε τῷ θεῷ, αναπτόμενοι πυρί τοῦ Παρακλήτου,
καταφλέγοντες μέν τήν ὑλὴν τῆς κακίας, τοὺς δὲ πιστοὺς φωτίζοντες,
θεοφόροι εἰς αἰῶνας.

Σάρκα δυσήνιον νηστείας, καθυπέταξας τῷ πνεύματι Δαλμάτε, καὶ κακίαν
εχθροῦ, κατέκλυσας τοῖς ὄμβροις, τῶν ψυχικῶν δακρύων σου, θεοφόρε εἰς
αἰῶνας.

Τέλος μακάριον εὕροντες, τὴν ουράνιον οικεῖτε βασιλείαν, καὶ Οσίων χοροίς,
συνήφθητε Πατέρες, μεθ' ὧν βοάτε, Κύριε ὁ Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον

Ἐστησας ρύμην τοῦ θανάτου, τὸν ἀθάνατον τεκούσα Θεὸν μόνη, Θεοτόκε
αγνή, ὡ πίστει μελωδοῦμεν, Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ωδή η'
Ἐπταπλασίως κάμινον

Ράβδω Σταυροῦ τὴν θάλασσαν, τῶν παθῶν διαρρήξαντες, πάσαν Φαραῶ
τοῦ νοητοῦ τὴν δύναμιν, ὠλέσατε Ἄγιοι, καὶ μοναστῶν πλυθύν ιερὰν, γὴν
πρὸς ἀπαθείας, μελωδοῦντες ἀπαύστως, ειλκύσατε Πατέρες, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε,
λαὸς υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰρετιζόντων ἔπαρσιν, προφανῶν εταπείνωσας, πόρρωθεν προβλέψας, τὴν
αυτῶν κατάλυσιν, πτωχοῖς επεκούρησας, καὶ οδηγὸς ἐγένου τυφλῶν, γήρους
βακτηρία, καὶ χηρῶν προστασία, Δαλμάτε ἀνακράζων, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς
υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σὺ πρὸς τρισὶ τριάκοντα, ἐν ἡμέραις νενήστευκας, αὐθὶς τε τοσαύτας, υπέρ
φύσιν ὑπνώσας, ἐγρήγορον ἔχων σου, τό τῆς καρδίας ὄμμα σοφέ, καὶ τῆ τοῦ
Θεοῦ φωταγοῦμενος αἴγλη, πρὸς ὄν βοάς Δαλμάτε, Ἱερεῖς Εὐλογεῖτε, λαὸς
υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ὁ κατοικήσας Κύριος, τὴν ἀμόλυντον μήτραν σου, ὅλην καθάραν, καὶ
φωταυγὴ σε ἔδειξε, διὸ μολυνθέντα με, τοῖς Ἰοβόλοις δῆγμασι, καὶ ταῖς
βλαβεραῖς τῶν ἐναντίων ἐφόδοις, καθάρισον Παρθένε, καὶ ἀξίωσον ψάλλειν,
Λαὸς υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν,
εμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τοῦ τους ἰδῶν, τῷ
Δημιουργῷ καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα, Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς
υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ωδή θ'
Ἐφριξε πάσα ἀκοή

Ίσχυσαν σθένει τού Θεού, δυναμούμενοι ανίσχυρον φρύαγμα, τού πολεμήτορος, καταπαλαίσει οι ουρανόφρονες, τών μοναζόντων αρχηγοί, καί νύν κλειζόμενοι, μεταβεβήκασι, πρὸς επαύλεις νοητάς ευφραινόμενοι.

Ὡφθητε τρίφωτος λαμπάς, τήν ανέσπερον αυγήν αποπέμποντες, ρόδα αμάραντα, τού Παραδείσου ευωδιάζοντα, τάς διανοίας τών πιστών, Πατέρες τρισόλβιοι, διό τήν μνήμην υμών τήν πανέορτον, πιστώς εορτάζομεν.

Στέφανον ὡσπερ ευπρεπή, περικείμενοι σοφοί τήν απάθειαν, καί στολισάμενοι, θείας αγάπης τά κατορθώματα, εις τόν νυμφώνα τού Χριστού, χαίροντες εισήλθετε, αναπαυόμενοι, καί τών φόνων αμοιβάς κομιζόμενοι.

Ἦστραψε φέγγει νοητώ, καταυγάζουσα πιστών τά συστήματα, ἡ θεία μνήμη υμών, Μάκαρ Δαλμάτε Φαύστε Ισακίε, τών μοναζόντων αρχηγοί, φωστήρες παγκόσμιοι, διό φωτίσατε, καί ημῶν τά τῆς ψυχῆς αισθητήρια.

Θεοτοκίον

Φώτισον πύλη τού φωτός, τήν καρδίαν μου κακία τυφλώπτουσαν, καί μή εις θάνατον παραχωρήσης νύν αφυπνώσαί με, τόν ακαθάρτοις λογισμοίς, αεί σκοτιζόμενον, ἵνα δοξάζω σε, ευχαρίστως Θεοτόκε πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Ἐφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ο Ὑψιστος εκών, κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικῆς ἀπό γαστροῦ, γενόμενος ἄνθρωπος, διό τήν ἀχραντον Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Πατέρες ουρανόφρονες, καί τών, Αγγέλων σύσκηνοι, Δαλμάτε Φαύστε συνάμα, τώ θαυμαστώ Ισακίω, μνεϊαν ημῶν πρὸς Κύριον, ποιείτε ὡ παρίστασθε, αδιαλείπτως Ἄγιοι, τών τήν υμών εκτελούντων, λαμπράν καί πάμφωτον μνήμην.

Θεοτοκίον

Μαρία κυριώνυμε, πολλοίς κυριευθέντα με, πάθεσι νύν ψυχοφθόροις, σύ ελευθέρωσον τάχος, καί πρὸς δουλείαν ἔλκυσσον, τήν σὴν τε καί τού τόκου σου, ἵνα υμνώ σε ἀχραντε, χρεωστικῶς Θεοτόκε, Χριστιανῶν τήν ἐλπίδα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρισταμένη Πάναγνε, εν τώ Σταυρῷ καί βλέπουσα, τόν σόν Υἱόν ἐπί ξύλου, ταθέντα ἄπνουν εθρήνεις, καί μητρικῶς ωλόλυζες, δακρύουσα καί λέγουσα, τί τοῦτο τό παράδοξον, ὅτι ο Κτίστης τού κόσμου, Σταυρῷ ταθῆναι ηνέσχου;

Καί ἡ λοιπή τού Ὁρθρου Ακολουθία, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων επτά Παίδων τών ἐν Εφέσω.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναίον ἐν Μάρτυσιν

Παρανόμου προστάγματος, τῷ Θεῷ πειθαρχήσαντες, Παῖδες οἱ μακάριοι κατεφρόνησαν, καί δεσμευθέντες διέλυσαν, τῆς πλάνης τόν σύνδεσμον, καί ἀξίαν κοσμικήν, ἀπώσαμενοι ἔλαβον, τό ἀξίωμα, τό αὐτοῦς περιδόξους ἐκτελέσαν, καί τήν ἄνω προξενήσαν, τῆς βασιλείας ἀπόλαυσιν.

Ἐαυτοῦς πρός τά σκάμματα, τῆς ἀθλήσεως Ἅγιοι, καρτερῶς γυμνάσαντες κατεκρύπτεσθε, ἐν τῷ σπηλαίῳ δεήσεσιν, ἀπαύστοις τόν Κύριον, ἱκετεύοντες ἰσχύν, χορηγήσαι καί δύναμιν, οἷς δέ κρίμασιν, ὁ φιλόανθρωπος οἶδεν ἀφυπνώσαι, ἐν εἰρήνῃ ὑμᾶς πάντας, θαρραλῶς ἐγκελεύεται.

Μυστηρίων μυστήριον, τοῖς Ἁγίοις προτίθεται, ὡς γάρ τελευτήσαντες, οὐκ ἠσθάνοντο, οὕτω καί νῦν ἐγειρόμενοι, σαφῶς κατεπλήττοντο, εἰς γάρ πίστῳσιν νεκρῶν, Ἀναστάσεως γέγονε, τό τελούμενον, ὅπως γνόντες οἱ ταύτην ἀθετοῦντες, ἀποφράττωνται ἐν πίστει, δοξολογοῦντες τοῦς Μάρτυρας.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Κατακρίσεως λύτρωσαι, Παναγία Θεόνυμφε, καί δεινῶν πταισμάτων τήν ταπεινήν μου ψυχήν, καί τοῦ θανάτου ἀπάλλαξον, εὐχαίς σου καί δώρησαι, δικαιοσύνης τυχεῖν, ἐν ἡμέρᾳ ἐτάσεως, ἥς ἐπέτυχον, τῶν Ἁγίων οἱ δήμοι μετανοία, καθαρθέντα με πρό τέλους, καί τῶν δακρύων ταῖς χύσεσι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἀμνόν καί ποιμένα σε, ἐπί ξυλοῦ ὡς ἐβλεψεν, ἀμνάς ἡ κυήσασα, ἐπωδύρετο, καί μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο, Υἱέ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καί τοῦς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καί τό αἷμα, τό σόν ἐξέχεας Δέσποτα;

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Οἱ μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, σχόντες γάρ τήν ἰσχύν σου, τοῦς τυράννους καθείλον, ἐθραυσαν καί δαιμόνων, τά ἀνίσχυρα θράση, Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καί τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τοῖς ἐπτά Παισίν αἶνον ἄδω προσφόρως.

Ἐν δέ τοῖς Θεοτοκίοις «Κλήμεντος, ἐλλείποντος τοῦ Λ' διὰ τό οκτάρημον

τών Ωδών.

Ωδή α' Ἦχος β'
Δεύτε λαοί, άσωμεν

Τούς αριθμώ, λάμποντας τιμίους λίθους επτά, δεύτε πιστώς τιμήσωμεν, ότι πυρσεύουσι τήν Χριστού Εκκλησίαν, τής επταφώτου κρείττον λυχνίας τής νομικής.

Οι τής σαρκός, πρότερον νεκρώσει ζώντες Χριστώ, Παίδες επτά ανέθορον, ως ύπνον θάνατον, παραδόξως λαβόντες, κρατύνοντες τό δόγμα τής Αναστάσεως.

Ιεριχώ, πέπτωκε βοή σαλπίγγων επτά, η δέ τής πλάνης έπαρσις, τή επταφώτω νύν, πίστει τών Αθλοφόρων, κατήλθεν έως Άδου καί διαλέλυται.

Στέφος διπλούν, Άγιοι Παίδες επτά αληθώς, εδέξασθε πορθήσαντες, πλάνην καί άρνησιν, τής εγέρσεως πάντων, τήν μέν πρό τού θανάτου, τήν δέ εγέρσει υμών.

Θεοτοκίον

Καινοπρεπή, τόκον καινίζεις Ανύμφευτε, ο γάρ Πατρί συνάναρχος εν θείω Πνεύματι, συναϊδιος Λόγος, εκ σου έσωματώθη, χωρίς τροπής καί φυρμού.

Ωδή γ'
Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε

Αστέρες απλανείς επτά ώφθητε, τή πίστει αστράπτοντες, Αθλοφόροι, καί τούς πλάνης νηχομένους βυθώ, πρός λιμένα σωτήριον ιθύνατε.

Πρό βήματος στερρώς εστώτες Άγιοι, τυράννου ως πάλαι οι Μακκαβαίοι, τής στρατείας διημείψατε, τήν επίκτηρον δόξαν στρατευθέντες Χριστώ.

Αξίως τώ Χριστώ δεκτή εδείχθητε, θυσία προσευχής Άγιοι Παίδες, καί οσμή πανευωδέστατος, τό δυσώδες ελέγχοντες τής πλάνης στερρώς.

Θεοτοκίον

Η βάτος εν Σινά προδιετύπωσε, Παρθένε τό παράδοξον τού σου τόκου, τό γάρ πύρ τό τής θεότητος, ουκ εφλέχθης εν μήτρα δεξαμένη πιστώς.

Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν Σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ο υψωθείς

Οι τά τού κόσμου ως φθαρτά παριδόντες, καί τάς αφάρτους δωρεάς ειληφότες, αποθανόντες έμειναν εκτός καταφθοράς, όθεν εξανίστανται, μετά πλείονας χρόνους, άπασαν ενθάπτοντες, δυσμενών απιστίαν, ούς εν αιnéσει σήμερον πιστοί, ανευφημούντες Χριστόν ανυμνήσωμεν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Φιλαμαρτήμων πεφυκώς δυσωπώ σε, τόν αναμάρτητον Θεόν τετοκυία, τόν αμαρτίας αίροντα τού κόσμου Σεμνή, τήν πολυαμάρτητον, οικτιρήσαι ψυχήν μου, καί τάς αμαρτίας μου, τάς πολλάς εξαλείψαι αμαρτωλών αύτη γάρ ιλασμός, καί σωτηρία πιστών καί αντίληψις.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ' εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί Σταυρού κρεμάμενον ορώσα Χριστέ, Οίμοι! ποθεινότατε, Ιησού ανεβόα, πώς ο δοξαζόμενος ως Θεός υπ' Αγγέλων, υπό ανόμων νύν βροτών Υιέ, θέλων σταυρούσαι; Υμνώ σε μακρόθυμε.

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Ιερώτατον σύνταγμα, τώ αριθμώ επτά τετιμημένον, τούς επτά τιμίους Παίδασ υμνήσωμεν.

Σοφιζόμενον μάταια, τόν δυσσεβή τής πλάνης, βασιλέα, Εφεσίων Παίδες έδειξαν άφρονα.

Ιερεία πανάμωμα, ως αληθώς καί θύματα Κυρίου, εν τή πίστει ώφθητε Παίδες άγιοι.

Νεκρωθέντες τώ σώματι, πρό τής κοινής εγέρσεως αφράστως, αναστάντες Παίδες, δόξη εστέφθητε.

Θεοτοκίον

Μή παρίδης πρεσβεύουσα, υπέρ ημών αεί ευλογημένη, λυτρωθήναι πάσης θλίψεως Άχραντε.

Ωδή ε'

Ο τού φωτός χορηγός

Ανεπαισθήτως τό πρίν, κοινόν θανέντες επί γής θάνατον, υπερφυώς ανέστητε αύθις, πιστούμενοι σαφώς, Εφέσιοι Παίδες, νεκρών τήν Ανάστασιν.

Ιερωθέντες Θεώ, ομολογία αληθεί πίστεως, ως αθηταί νόμιμοι Κυρίου, ερρύσθητε σοφοί, κλοιών καί μαστίγων, καί στέφανον ήρασθε.

Νενικηκότες στερρώς, ειδώλων πλάνην, ευκλειείς μάρτυρες, καί ασεβούς αιρέσεως δόγμα, φυλάττετε αεί, τούς ομολογούντας, νεκρών τήν Ανάστασιν.

Θεοτοκίον

Εν δύο ταίς φύσεσι, καί υποστάσει δέ μιά πέφηνας, τέλειος ών, βροτός ασυγχύτως, καί τέλειος Θεός, τεχθείς εξ Αγίας Μητρός Υπερούσιε.

Ωδή ς'

Εν αβύσσω ππαισμάτων

Οι τής θείας σοφίας ισάριθμοι, στύλοι ευφημείσθωσαν Άγιοι Παίδες επτά,

λόγοις ως λίθοις θλάσαντες, τών τυράννων τό άθειον πρόσταγμα.

Νόμω θείας προνοίας φρουρούμενοι, σχέδιον εδέξασθε ταφήν τό σπήλαιον, εν ώ νεκροί καί άφθαρτοι, πολυχρόνιοι Άγιοι ώφθητε.

Αφθαρσία συνέστιοι Μάρτυρες, πίστιν εκδιώκετε φθοροποιόν καί νεκράν, καί τώ Θεώ πρεσβεύετε, υπέρ τών ελπιζόντων Ανάστασιν.

Θεοτοκίον

Νύν η φύσις τού θήλεος γέγηθε, νύν η λύπη πέπαυται, χαρά δέ ήνησεν, ότι Μαρία τέτοκε, τήν χαράν τόν Σωτήρα καί Κύριον.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω ππαισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Συναξάριον

Τή Δ' τού αυτού μηνός, μνήμη τών Αγίων επτά Παίδων τών εν Εφέσω, Μαξιμιλιανού, Εξακουστωδιανού, Ιαμβλίχου, Μαρτινιανού, Διονυσίου, Ιωάννου καί Κωνσταντίνου.

Στίχοι

Τόν επτάριθμον τιμώ χορόν Μαρτύρων,
Δείξαντα Ανάστασιν νεκρών τώ κόσμω.
Τή δέ τετάρτη νεκροέγερτοι ξύνθανον επτά.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής ανακομιδής τών λειψάνων τής οσίας μητρός ηιμών καί Μάρτυρος Ευδοκίας.

Στίχοι

Οσμή! τί τούτο; Σώμα τής Ευδοκίας,
Αθλητικών απόζον ήκει χαρίτων.
Πότνια Ευδοκίη, νεκρά ήχθη αμφί τετάρτην.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Θαθουήλ, εν μηλέα κρεμασθείς τελειούται.

Στίχοι

Θνήσκε κρεμασθείς, Θαθουήλ, εν μηλέα,
Ως άν τρυγήσης τής Εδέμ μήλα ξένα.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Ίας καί τών σύν αυτή.

Στίχοι

Οσμήν ίων έπνευσεν η Μάρτυς Ία,
Ερυθροβαφών αιμάτων ατμοπνών.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'
Εικόνας χρυσής

Δοχεία Χριστού, καθαρὰ καὶ ἐκλεκτὰ οἱ Παῖδες ὠφθησαν, δι' ὧν τὸ δόγμα τῆς αἰρέσεως, τῆς Ἐκκλησίας διώκεται, καὶ ὀρθοδοξία ἐκλάμπει, ὅτι ἔσται Ἀνάστασις, πάσης ψυχῆς τε καὶ σαρκὸς καθὰ γεγένηται.

Ὡς ὄντως στερροί, πρὸ θανάτου ἀληθῶς ἐν τῇ ἀθλήσει ὑμῶν Ἅγιοι Παῖδες αὐθις ὠφθητε, καὶ μετὰ νέκρωσιν ζήσαντες, δόξη κραταιοῦμενοι θεία, εὐσεβῶς πιστωσάμενοι, ἐν ἑαυτοῖς τὸ ἀληθές τῆς Ἀναστάσεως.

Πνευμάτων ομοῦ, καὶ σωμάτων αἰσθητῶν ἔσται ἀνάστασις, ὡς γὰρ οὐκ ἔφυ ἄνευ σώματος, ψυχὴ ἐν κόσμῳ προέρχεσθαι, οὕτως οὐδὲ σώματος πάρεξ, οἱ Πανεύφημοι ἔλεγον, ἢ δοξασθῆσεται ψυχὴ ἢ ετασθῆσεται.

Θεοτοκίον

Τεκούσα Θεόν, τὸν Σωτῆρα τοῦ παντός Μαρία γέγονας, ἀπεγνωσμένων ἐπανόρθωσις, πεπλανημένων ἀντίληψις, καὶ ἀπηλπισμένων ἐλπίς τε, καὶ φαλλόντων βοήθεια, Εὐλογημένος ὁ καρπὸς ὁ τῆς κοιλίας σου.

Ὡδὴ η'

Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός

Ρίζαν πικρίας ἀσεβῶν, ἀναφύουσαν δεινῶς οἱ θεῖοι Παῖδες, ἐκτεμόντες τῆς πλάνης, καὶ τῆς αἰρέσεως νῦν, κομῶσι καρπῷ τῷ τῆς πίστεως, ζῶντες καὶ ταφέντες, πιστῶς καὶ ἀναστάντες.

Οἱ Ἐφεσίων ἀρχηγοί, Παῖδες Ἅγιοι ἐπτὰ καὶ ἀθλοφόροι, τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ βασιλείας πιστῶς, ἐνθέως εδείχθησαν στήριγμα, οὓς ὑπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στερροὶ φανέντες ἀθληταὶ καὶ ἰσάριθμοι δειχθέντες τῶν ἀστέρων, ἀπλανή τὴν πορείαν, τῆς εὐσεβείας ομοῦ οἱ Παῖδες ποιούμενοι ἔκραζον, Σέ ὑπερυψούμεν Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φῶς καὶ ἀνάστασις ζωῆς, τοῖς Παισίν ἐν τῷ σπηλαίῳ παραδόξως, ἐκ Θεοῦ ἐχαρίσθη, καὶ ἀναστάντες οἱ πρὶν θανέντες, ὡς ζῶντες ἐκραύγαζον, Σῶσον ὁ Θεὸς τοὺς ἐν πίστει σε ὑμνούντας.

Θεοτοκίον

Οὐδεὶς ἀπώλετο ἀγνή, τὰς τῆς πίστεως ἐλπίδας κεκτημένος, ἐπὶ σοὶ ὀρθοδόξως, Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ἢ μόνον οἱ φθόνῳ ἀρνούμενοι, σοὶ μὴ προσκυνεῖν τὴν μορφήν τῆς ἐμφερείας.

Ὁ Εἰρμος

«Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἐβραίων τοῖς παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδὴ θ'

Ἡ τὸν πρὸ ἡλίουφωστήρα

Ὀλβος μυστηρίων καὶ θείων, θαυμασίων ἀποκάλυψις, ἡ τῶν Ἀγίων ὠφθη νῦν

ανάστασις, οὐ γάρ πάλαι τὸν φυσικόν, σαρκί θανόντες θάνατον, ἀφθάρτως
νῦν ἀνέστησαν, ἠμφιεσμένοι ὡς ὑπνώπτοντες.

Ῥώσεως ταμίον, καὶ πίστεως βεβαίας ἀποσφράγισμα, τὸ τῶν Ἁγίων ὠφθη
σπήλαιον, προμηνῦον τὸ τῆς μελλούσης, κλέος Ἀναστάσεως οὐ τεταρταῖον
Λάζαρον, ἀλλ' αἰωνίους ἀναστήσειν νεκρούς.

Ὡς τετιμημένοι οἱ Παῖδες, ἀριθμῶ τε καὶ τῆ πίστει Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας
ὠφθησαν πιστῶς ὀφθαλμοί, υπερτέρως τοῦ Ζοροβάβελ, λίθου
ἀπαστράπτοντες, ὧν περ τὰ θεῖα πνεύματα, πνευματικῶς ἀνευφημήσωμεν.

Στέφος μαρτυρίου, ἀθλήσαντες νομίμως ἀνεδήσασθε, Παῖδες ἐπτὰ καὶ στύλοι
τῆς σοφίας Θεοῦ, καὶ δογμάτων ὀρθοδοξίας ἐγερσις ἐδείχθητε, ὡς Ἐκκλησίας
πρόμαχοι, καὶ πρεσβευταὶ τῶν ευφημούντων ὑμᾶς.

Θεοτοκίον

Σῶμα καὶ ψυχὴν σου, ἀμόλυντα Θεῷ διατηρούσης ἀγνή, ὁ Βασιλεὺς ἠράσθη
τοῦ σοῦ κάλλους Χριστός, καὶ Μητέρα τῆς ἑαυτοῦ σαρκώσεως ἀνέδειξε,
Μαρία υπερένδοξε, τὴν σωτηρίαν μου αἰεὶ ἐκπληρῶν.

Ὁ Εἰρμός

«Ἡ τὸν πρό ἡλίου φωστήρα, τὸν Θεὸν ἐξανατείλαντα, σωματικῶς ἡμῖν
ἐπιδημήσαντα, ἐκ λαγόνων παρθενικῶν, ἀφράστως σωματώσασα,
εὐλογημένη πάντα γενε, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλᾶριον

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν

Τυραννικοῦ πρό βήματος τὸν Χριστὸν παρρησία, Παῖδες ἐπτὰ καὶ Μάρτυρες,
ἐκηρύξατε πάντων, Θεὸν Σωτήρα καὶ Κτίστην, ὑμεῖς γάρ θεῖα προνοία,
σπηλαίῳ χρόνοις πλείοσι, κατὰ φύσιν θανόντες, υπερφυῶς, αὐθις
ἐξανίστασθε ὡς ἐξ ὕπνου, αἰρετικῶν τὰ στοματα, ἀποφράπτοντες πάντων.

Θεοτοκίον

Σύν Ἰαμβλίχῳ μέλψωμεν, Ἰωάννην, Μαρτίνον καὶ Κωνσταντίνον ἄσμασι,
Μαξιμιλιανόν τε καὶ Διονύσιον ἄμα, κλεινῷ Ἐξακουστῶδίῳ, φαιδρῶς
πανηγυρίζοντες, τὴν φαιδρὰν τούτων μνήμην, ὅπως εὐχαίς τούτων καὶ
πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, πταισμάτων λύσιν εὐρωμεν, πρὸς Χριστοῦ τοῦ
Σωτήρος.

Καὶ ἡ λοιπὴ, Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τὰ Προεόρτια τῆς Ἁγίας Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ
Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Εὐσιγνίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια προεόρτια γ'.

Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν

Δεύτε συνανέλθωμεν, τῷ Ἰησοῦ αναβαίνοντι, εἰς τό ὄρος τό ἅγιον, κακεῖ ἀκουσώμεθα, φωνῆς Θεοῦ ζώντος, Πατρός προανάρχου, διά νεφέλης φωτεινῆς, προσμαρτυρούσης ἐν θείῳ Πνεύματι, αὐτοῦ τήν γνησιότητα, τῆς αἰδίου Υἱότητος, καί τόν νοῦν φωτιζόμενοι, ἐν φωτί φῶς οψώμεθα.

Δεύτε προχορεύσωμεν, καί εαυτούς ἐκκαθάρωμεν, καί πιστῶς ἐτοιμάσωμεν, πρὸς θεῖαν ἀνάβασιν, τῆς υψηλοτάτης, Θεοῦ πολιτείας, ὅπως ἐπόπται τῆς αὐτοῦ, μεγαλειότητος ἐποφθειήμεν, καί δόξης ἐπιτύχοιμεν, ἦν κατιδεῖν ἠξιώθησαν Ἀποστόλων οἱ πρόκριτοι, μυστικῶς ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ.

Δεύτε νῦν τήν κρείττονα, ἀλλοιωθέντες ἀλλοίωσιν ἑαυτούς εἰς τήν αὐρίον, Καλῶς εὐτρεπίσωμεν, ἐν ὄρει προσβῆναι, Θεοῦ τῷ ἁγίῳ, τήν ἀναλλοίωτον Χριστοῦ, δόξαν ἀστράπτουσας κατοπτεύσοντες, λαμπρῶς ὑπέρ τόν ἥλιον, καί τό τρισσόν αὐγαζόμενοι, φῶς ἐν τούτῳ δοξάσωμεν, τήν αὐτοῦ συγκατάβασιν.

Καί τοῦ Ἁγίου γ'

Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Φοινηθεῖσαν ἐν αἵματι τῆς σαρκός σου ἐνδέδυσαι, πορφυρίδα ἐνδοξε θεῖα χάριτι, καί κορυφή σῆ διάδημα, ἐπαναδησάμενος, ἀφθαρσίας καί ζωῆς, τοῦ Σταυροῦ τε τό τρόπαιον, Μάρτυς πάνσοφε, δεξιᾷ περιφέρων ὡς περ σκῆπτρον, τῷ Χριστῷ συμβασιλεύεις, διά παντός εὐφραινόμενος.

Στρατιώτης ἀήττητος, ἐγνωρίσθης Εὐσίγνιε, τοῦ Σταυροῦ τῷ ὄπλῳ γάρ συμφραξάμενος, πρὸς συμπλοκὴν ἐξελήλυθας, ἐχθροῦ πολεμήτορος, καί κατέρραξας αὐτόν, ἀριστεύσας λαμπρότατα, καί τόν στέφανον, εἰληφῶς τόν τῆς νίκης ἐκ τοῦ μόνου, ἀθλοθέτου καί Δεσπότη, καί εἰς αἰεὶ βασιλεύοντος.

Τοῖς τιμίῳ σου πάθει, πάθος τίμιον ἐνδοξε, ἀθλητὰ Εὐσίγνιε ἐξεικόνισας, καί νικηφόρος γενόμενος, τήν ἄνω μητρόπολιν, μετὰ πάντων κατοικεῖς, ἀθλοφόρων γηθόμενος, καί θεούμενος κατὰ μέθεξιν θεῖαν, διά τούτο, τήν σεπτῆν σου καί ἁγίαν, ἐπιτελούμεν πανήγυριν.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. α'

Δεύτε ἀναβώμεν εἰς τό ὄρος Κυρίου, καί εἰς τόν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καί θεασώμεθα τήν δόξαν τῆς Μεταμορφώσεως αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρά Πατρός, φωτί προσλάβωμεν φῶς, καί μετάρσιοι γενόμενοι τῷ πνεύματι, Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνήσωμεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'
Οἶκος τοῦ Εφραθά

Φέγγει τῶν αρετῶν, εκλάμποντες προσβῶμεν, ἐν ὄρει τῷ ἁγίῳ, οψόμενοι τὴν θεῖαν, Κυρίου Μεταμόρφωσιν.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοί, καί σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Σῆμα θεοπρεπές, θεότητος δεικνύει, πρὸ τοῦ Σταυροῦ τοῖς μύσταις, ὡς ἥλιος εκλάμπας, Χριστὸς ἐν ὄρει σήμερον.

Στίχ. Θαβῶρ καὶ Ερμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιᾶσονται.

Φύσιν τὴν ἐξ Ἀδάμ, Χριστὸς ἀμείψαι θέλων; ἐν ὄρει νῦν ἀπαίρει, Θαβῶρ παραγυμνώσων, τοῖς μύσταις τὴν θεότητα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος β'

Ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβῶρ μεταμορφωθείς ἐν δόξῃ Χριστέ ὁ Θεός, καὶ υποδείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν τῆς σῆς θεότητος, καταύγασον καὶ ἡμᾶς, τῷ φωτὶ τῆς σῆς ἐπιγνώσεως, καὶ ὀδήγησον ἐν τῇ τρίβῳ τῶν ἐντολῶν σου, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Χριστοῦ τὴν Μεταμόρφωσιν προὔπαντήσωμεν, φαιδρῶς πανηγυρίζοντες τὰ προεόρτια, πιστοὶ καὶ βοήσωμεν, Ἦγγικεν ἡ ἡμέρα τῆς ἐνθέου εὐφροσύνης, ἀνεισὶν εἰς τὸ ὄρος τὸ Θαβῶρ ὁ Δεσπότης, τῆς θεότητος αὐτοῦ ἀπαστράψαι τὴν ὠραιότητα.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν οἱ Κανόνες ὁ Προεόρτιος, καὶ ὁ τοῦ Ἁγίου.

Κανὼν Προεόρτιος, οὐ Ἀκροστιχίς ἢ Ἀλφάβητος.

Ὠδὴ α' Ἦχος δ'
Ἀνοίξω τὸ στόμα μου

Ἀστράφθητι κάτωθεν, φῶς οὐρανοῦ ὑπὲρ ἥλιον, καὶ γῆ ακουτίσθητι, ῥήματα ζώντος Θεοῦ, τὴν Υἱότητα, τῷ μεταμορφουμένῳ, Πατὴρ μαρτυρήσει γάρ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβῶρ.

Βροτὸς τὸ ὀρώμενον, ἀλλὰ Θεὸς τὸ κρυπτόμενον, ἐπὶ τὸ Θαβῶριον, Χριστὸς ἀνέρχεται, τῆς θεότητος, αὐγὴν παραγυμνώσαι, ταῖς ὑπὲρ τὸν ἥλιον, δόξης λαμπρότησι.

Γνωστῶς νῦν προέρχεται, ἐμφανισθῆναι Μωσὴ Χριστὸς, καὶ δόξαν τὴν

άρρητον, δείξει έν όρει Θαβώρ, τή προς πρόσωπον, αμέσως ομιλία,
Γηθόμενοι σήμεραν προεορτάσωμεν.

Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Τόν κλεινόν Ευσίγνιον δοξάζειν θέμις. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ' Ἄσωμεν τώ Κυρίω

Ταίς πανευκλεεστάταις, τάξεσιν Αγγέλων Παναοίδιμε, συνυπάρχων
απαύστως, τούς δοξάζοντας σώζε τήν μνήμην σου.

Οίκος τού Παρακλήτου, η ηγιασμένη σου διάνοια, Αθλοφόρε εδείχθη, διά
τούτό σε πίστει γεραίρομεν.

Νέκρωσιν ζωηφόρον, τού σαρκί παθόντος εξεικόνισας, τή σαρκί σου
Παμμάκαρ, καί τής όντως ζωής κατηξίωσαι.

Κράτος παρανομούντων, κρατυνθείς τώ Πνεύματι κατέβαλες, καί τούς νόμους
Κυρίου, παναοίδιμε Μάρτυς εκράτυνας.

Θεοτοκίον

Λέλυται η κατάρα, πέπαυται η λύπη τή κυήσει σου, παντευλόγητε Κόρη, τών
πιστών ευφροσύνη πανάμωμε.

Είθ' ούτω τό τριώδιον

Ωδή α' Ἦχος δ' Ἄσομαί σοι Κύριε ο Θεός μου

Ταύτην προεόρτιον τήν ημέραν, επιτελούντες οί πιστοί, τής Μεταμορφώσεως,
Χριστού τού Λυτρωτού ημών, κροτήσωμεν εν άσμασι.

Τήν είσοδον φθάσαντες τής Αγίας, Μεταμορφώσεως Χριστού, καί ημείς
αστράψωμεν, ταίς θείαις αλλοιώσεσιν, αυτήν κατασπαζόμενοι.

Όρος υψηλότατον τήν καρδίαν, κεκαθαρμένην εκ παθών, έχοντες οψόμεθα,
Χριστού τήν Μεταμόρφωσιν, φωτίζουσιν τόν νούν ημών.

Δόξα...

Τριάδα προσώπων τή διαιρέσει, Μονάδα φύσιν θεϊκήν, πάντες
προσκυνήσωμεν, Πατέρα, τόν άναρχον, Υίόν καί Πνεύμα Άγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν άμωμον Κόρην εξ ής προήλθε, μετά σαρκός άνευ τροπής, Χριστός ο
Θεός ημών, υμνήσωμεν άπαντες, ως όντως Θεοτόκον πιστοί.

Προεόρτιος

Ωδή γ'
Τους σους υμνολόγους

Δεσπόζων τής κτίσεως απάσης, ωράθης μορφήν δούλου λαβών, εν ή τό τής θεότητος, απρόσιτον απαύγασμα, τοίς Μαθηταίς παρέδειξας, καθώς εχώρουν θεάσασθαι.

Εν όρει επείγεται αστράψαι, τής δόξης ο ήλιος Χριστός, καί τόν εξ ύψους λάμποντα, φωστήρα αμαυρώσαι φωτί, ού ταίς αυγαίς λαμπόμενοι, προερτάσωμεν σήμερον.

Ζωής αιωνίου εκπληρώσων, τά ρήματα πάρεστι Χριστός, άπερ δεικνύων πράγματα, τοίς φίλοις επιγνώσεσθαι, εν εαυτώ ηυδόκησε, τήν πατρικήν δόξαν αστράπτουσαν.

Τού Αγίου

Σύ εί τό στερέωμα

Έστης πρό τού βήματος, υμνολογών Θεόν άνακτα, Μάρτυς σοφέ, σάρκα ειληφότα, καί βροτούς αναπλάσαντα.

Ιερείον άμωμον, ολοκαυτούμενος άνθραξι, μαρτυρικοίς, τώ εκ τής Παρθένου, προσενήνεξαι άνθρακι.

Νάμασι τού Πνεύματος, περικλυζόμενος Ένδοξε, τά θολερά, τής πολυθειίας, απεξηήρανας ρεύματα.

Θεοτοκίον

Όλην μου τήν έφεσιν, πρός σέ κινώ αγνή Δέσποινα, τών σαρκικών, επιθυμιών με, διά τάχους απάλλαξον.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα τού Αγίου
Έχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον

Εναντίον ανόμων καθωμολόγησας, τόν τών όλων Δεσπότην Θεόν καί Κύριον, μή φεισάμενος σαρκός, αικιζομένης σφοδρώς, Στρατιώτα τού Χριστού, τών ουρανίων στρατιών, συνόμιλε καί τής δόξης, τής αληθούς κληρονόμε, διό ικέτευε σωθήναι ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Προεόρτιον
Έχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Επεφάνη ήστραψε, τοίς εν τώ σκότει, ο τής δόξης Έλιος, τάς τής θεότητος αυγάς, εν τώ Θαβώρ ανερχόμενος, ού τήν φωσφόρον, τιμήσωμεν έλευσιν.

Προεόρτιος

Ωδή δ'

Ο καθήμενος εν δόξη

Η ουράνιος χορεία, τοίς γηϊνοίς συγγένηθε, καί προεορτάζει, τήν του Φωτοδότου επίλαμψιν, ήν ασυγκρίτως αστράψει αμειβόμενος, τήν βροτείαν μορφήν, εν Θαβώρ ως ηυδόκησε.

Θεανθρώπω παρουσία τοίς ανθρώποις ωμίλησας, καί θαυμάτων πλήθει, κόσμον μυστικώς κατεφώτισας, εξαστραπτούση δέ δόξα τής θεότητος, υπερέλαμψας εν τώ Θαβώρ απροσίτω φωτί.

Ιησούς Ναυή ο γόνος, πρίν τόν ήλιον έστησε, προτυπών ημέραν, τήν του θείου Πάθους, σύ δέ Σωτήρ, πρό του Τιμίου Σταυρού σου, σέλας έκρυψας του ήλιου, αυγή του Προσώπου σου Κύριε.

Τού Αγίου

Εισακήκοα Κύριε

Νυσταγμόν απωσάμενος, τόν τής ραθυμίας Μάρτυς Ευσίγνιε, εγρηγόρως πρός τήν άθλησιν, αδιστάκτω πίστει ηυτομόλησας.

Εν Κυρίω Σωτήρί σου, Μάρτυς αγαλλόμενος αξιάγαστε, τάς βασάνους τάς του σώματος, ως τρυφήν ηδεϊαν σύ λελόγισαι.

Υπερήφανον φρόνημα, του διά κακίαν κατολισθήσαντος, Αθλοφόρε καταβέβληκας, τοίς ενθέοις τρόποις ταπεινούμενος.

Στρατιώτης αήπητος, ώφθης εν πολέμοις αγωνιζόμενος, υπελθών δέ τό Μαρτύριον, δυσμενείς ασάρκους εξωλόθρευσας.

Θεοτοκίον

Ισοδύναμον σύνθρονον, τέτοκας τόν Λόγον Πατρί καί Πνεύματι, όν ικεύτευε σωθήναί με, Παναγία Κόρη αιειπάρθενε.

Προεόρτιος

Ωδή ε'

Εξέστη τά σύμπαντα

Κυρίω γηθόμενοι, πιστώς ακολουθή σωμεν, ιδού γάρ ανέρχεται πρός όρος, μύστας προκρίτους συνεπαγόμενος οίς εν απροσίτω καλλονή, λάμψας υπέρ ήλιον, υποδείξει τήν δόξαν αυτού.

Λαμπρύνθητι σήμεραν, ο ουρανός φαιδρότερον, άνεισιν ιδού γάρ πρός τό όρος, όθεν αστράψει Χριστός απλέτω φωτί, τάς ηλιακάς μαρμαρυγάς, δόξη τής θεότητος, αμαυρών ως φωτός χορηγός.

Μυστήριον δείκνυσι, Χριστός τοῖς Μαθηταῖς ἐν Θαβώρ, λάμπας ὑπὲρ αἴγλην τῷ προσώπῳ, τῷ στολισμῷ δὲ τῶν ἱματίων αὐτοῦ, λευκανθεῖς φαιδρῶς ὡσπερ χιῶν, ὁ ἀναβαλλόμενος, ὡς ἱμάτιον φῶς ψαλμικῶς.

Τοῦ Ἁγίου

Ὁρθρίζοντες βούμέν σοι Κύριε

Γνησίως προσκολλώμενος πάνσοφε, τῷ Δεσπότη σαυτὸν ἀπεμάκρυνας, τῆς πονηρίας Εὐσίγνιε.

Νεκροῖς ξοάνοις σέβας οὐκ ἐνειμας, θεομάακαρ, Θεὸν ζώντα Κύριον, ἐν οὐρανοῖς ἐπιστάμενος.

Ἰκρίῳ ἀναρτώμενος Μάρτυς γενναιοφρόνως, πάθος ἐξεικόνισας, τοῦ ἀπαθοῦς διὰ πίστεως.

Θεοτοκίον

Ὁ λόγος ἐν τῇ νηδυῖ σου Ἄχραντε σωματούται, ἀλόγων τοῦ σώματος, παθῶν τὸν κόσμον ρυόμενος.

Προεόρτιος

Ὡδή ς'

Τὴν Θεῖαν ταύτην

Νυμφῶνα δόξης μελλούσης χαράς, τοῖς φίλοις εὐτρεπίζων ἀνέρχεται, ἐπὶ τό ὄρος Χριστός, πρὸς Πολιτείαν μετάρσιον, ἐκ βίου χαμαιζήλου, ἀνακομίζων αὐτοῦς.

Ξενίζων φρένας Χριστός Μαθητῶν, Οὐράνιον ἐν γῇ σέλας ἤστραψε, νόμου καὶ Προφητῶν, δουλοπρεπῶς παριστῶν ἀρχηγούς, ὑφ' ὧν νεκρῶν καὶ ζώντων, προσμαρτυρεῖται Θεός.

Ὀλύχνος φάναι νῦν ἀρχεται, Χριστός ἐν αὐχηρῷ τόπῳ φαύσεσι, τῆς θεϊκῆς ἀστραπῆς, οὐ πρὸς τὴν λάμπιν οδεύσωμεν, ἐν αἴγλῃ τοῦ προσώπου, αὐτοῦ γηθόμενος.

Τοῦ Ἁγίου

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ

Νοήματα ἀληθῆ ἐν καρδίᾳ, εὐγενέσιν ἐκτιθέμενος τρόποις, οὐκ ἀγνοῶν, τὰ νοήματα Μάρτυς, τοῦ δυσμενοῦς εἰς τὸ στάδιον ἔδραμες, καὶ ὠλειςας τῆ τοῦ Σταυροῦ, συμμαχία τὰ τούτου στρατεύματα.

Δαιμόνων οἱ λατρευταὶ λατρευτὴν σε, τῆς Τριάδος ἐγνωκότες βασάνοις, καὶ φυλακαῖς, καὶ ἀδίκῳ θανάτῳ, καθυποβάλλουσι μάρτυς Εὐσίγνιε, ἀλλ' ἤτηνται

τή παρά σου, αηττήτω ενστάσει πανόλβιε.

Οι χείμαρροι τών αιμάτων σου Μάρτυς, θολερούς, τής ανομίας χειμάρρους, καί ποταμούς, αιείας δολίου, καί πονηρά απεξήραναν ρεύματα, ιάσεων δέ τοίς πιστοίς, ανεξάντλητον πέλαγος ώφθησαν.

Θεοτοκίον

Ξηράνασα τά φυτά τής κακίας, τή εν σοί αναβλαστήσει τού λόγου, Μήτηρ αγνή, εκ ριζών τής ψυχής μου, τάς πονηράς ενθυμήσεις απόκοψον, καί φύτευσον τών αρετών, τά ωραία Παρθένε βλαστήματα.

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως, Ιωνάς, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Προεόρτιον

Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Εν τή θεία σήμερον Μεταμορφώσει, η βροτεία άπασα, φύσις προλάμπει θεϊκώς, εν ευφροσύνη κραυγάζουσα, Μεταμορφούται Χριστός, σώζων άπαντας.

Έτερον τού Αγίου

Ήχος πλ. δ'

Ως απαρχάς

Ως ευσεβείας μάρτυρα, καί αληθή θεόφρονα, η Εκκλησία γεραίρει δοξάζουσα, τούς θείους άθλους σήμερον, τού σοφού Ευσιγνίου, ακαταπαύστως βοώσα, Ταίς αυτού ικεσίαις, τούς δούλους σου συντήρησον Πολυέλεε.

Ο Οίκος

Ο χορός τών πιστών συναγάλλεται, Ευσιγνίου τήν μνήμην γεραίροντες, Βασιλείς, Πατριάρχαι καί άρχοντες, ξένοι, δούλοι, πτωχοί καί αυτόχθονες, επί τοίς θαύμασι τού Μάρτυρος δράμετε, η σορός εκβλύζει θαυμάτων χάριν, καί πιστώσ οι λαοί απαρύονται, καί Θεόν ανυμνούσι τρανώς βοώντες, ταίς αυτού ικεσίαις, τούς δούλους σου συντήρησον Πολυέλεε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Ε' τού αυτού μηνός, προεόρτια τής Αγίας Μεταμορφώσεως τού Κυρίου καί Θεού καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, καί μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ευσιγνίου.

Στιχοι

Ευσίγνιον τέμνουσι τόν Χριστού φίλον,
Τομής μέχρι κράζοντα, Χριστός μοι σέβας.
Πέμπτη Ευσιγνίοιο κάρη κονίησιν εμίχθη.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι δύο Μάρτυρες καί αυτάδελφοι, Καττίδιος καί Καττιδιανός, λιθοβολιθέντες τελειούνται.

Στιχοι

Βουνούς λίθων έστησαν υψηλούς Λόγε,
Δι' ών ανήλθον πρός σέ σύγγονοι δύο.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Νόννα, η μήτηρ τού Αγίου Γρηγορίου τού
θεολόγου, εν ειρήνη τελειούται.

Στιχοι

Νόννη θανούση τή καλή καλός γόνος,
Καλόν δίδωσιν εντάφιον τούς λόγους.

Τή αυτή ημέρα ο Άγιος Μάρτυς Σόλεβ ο Αιγύπτιος, βέλει τοξευθείς,
τελειούται.

Στιχοι

Αν συλλαβισθής εξόπισθεν ώ Σόλεβ,
Βέλος συνάξεις όργανον τού σου τέλους.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Φάβιος, Αρχιεπίσκοπος Ρώμης, ξίφει
τελειούται.

Στιχοι

Κείται Φάβιος νεκρός ο Χριστού θύτης,
Χριστώ προσαχθείς θύμα καινόν εκ ξίφους.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Προεόρτιος

Ωδή ζ'

Ουκ ελάτρευσαν

Πρός μετάρσιον ψυχής ύψος ανάγοντι, τών Μαθητών εκλογήν,
ακολουθήσωμεν νύν, Χριστώ κατοπτεύσοντες ξένα θεάματα, θαμβηθέντες δέ,
σύν αυτοίς εκβοήσωμεν, ο Θεός ευλογητός εί.

Ρυπωθείσαν εκκαθάρας φύσιν βρότειον, ύδατί τε καί πυρί, εν τή οικεία σαρκί,
τήν ταύτης λαμπρότητα υποδεικνύεις Σωτήρ, τώ προσώπω σου, λάμπας
υπέρ τόν ήλιον, εις μελλούσης δόξης τύπον.

Συνανέλθωμεν Χριστώ εις όρος άγιον, συναναφέροντι, τούς Ζεβεδαίου υιούς,
καί Πέτρον τόν πρόκριτον, ούς εξελέξατο, δόξης μάρτυρας, τής εαυτού
κραυγάζοντας, ο Θεός ευλογητός εί.

Τού Αγίου

Παίδες Εβραίων

Αίμασι Μάρτυς εκχυθείσι, δι' αγάπησιν Χριστού σαρκωθέντος, λαμπруνθείς
τήν ψυχήν, πρός τούτον μετετέθης, αναβοών γηθόμενος, ο Θεός ευλογητός
εί.

Ζέων τώ πόθω τού Σωτήρος, υπεξέφυγες κρυμόν τής αθείας, καί χειμώνα δεινόν, υπήνεγκας βασάνων, αναβών Ευσίγνιε, ο Θεός ευλογητός εί.

Έτι σταζόμενος τοίς όμβροις, Παναοίδιμε τών θείων σου αιμάτων, τώ Δεσπότη Χριστώ, παρέστης αναμέλπων, Ευλογητός εί κυριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Ίνα τής θείας βασιλείας, τήν αιώνιον ζωήν κληρονομήσης, τής προσκαίρου ζωής, τήν δόξαν εβδελύξω, αναβών Ευσίγνιε, ο Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Νέον εκύησας Παιδίον, όν εγέννησε Πατήρ πρό τών αιώνων, Θεοτόκε αγνή, ώ πάντες μελωδούμεν, Ευλογητός εί Κύριε, ό Θεός εις τούς αιώνας.

Προεόρτιος

Ωδή η'

Παίδας ευαγείς

Τίς μή εκπλαγή παντάναξ Λόγε, τήν μεγαλοπρέπειαν, τής δόξης σου; ήν μεταμορφούμενος, έδειξας τοίς φίλοις σου, ταίς θεϊκαίς λαμπρότησι, περιαστράψας αυτούς, μεθ' ών προεορτάζοντας πίστει, λάμπρυνον φωτί σου, ημάς τούς σέ υμνούντας.

Ύψος ουρανίου πολιτείας, καί δόξης τής αΐδιου θείαν έλλαμψιν, δώρησαι τοίς δούλοις σου, νύν προεορτάζουσι, τής σής Μεταμορφώσεως λαμπράν πανήγυριν, εν ή φώς απαστράπτων φαιδρυνεις, τούς σέ ανυμνουντας, Χριστόν τόν φωτοδότην.

Φωτός χορηγός καί φώς υπάρχων, απρόσιτον καί αΐδιον προάναρχε, ο αναβαλλόμενος, φώς ώσπερ ιμάτιον, φώς εν τώ κόσμω έλαμψας, μετά σαρκός προελθών, καί φώς επί τού όρους αστράπτεις, δόξης τής πατρώας, δεικνύς τόν χαρακτήρα.

Τού Αγίου

Νικηταί τυράννου

Θυρεώ Παμμάκαρ, ευσεβείας πάντοθεν συμπεφραγμένος, τούς παρανομούντας, ετροπώσω χάριτι μέλπων απαύστως, Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον.

Εν τώ θλίβεσθαί σε, πρός Θεόν εκέκραξας τόν ευεργέτην, καί εισήκουσέ σου, καί δεινών ερρύσατο αναβώνντα, Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον.

Μή θεοίς αψυχοις, σέβας αλογώτατον Μάρτυς προσάξας, καθαρά θυσία, τώ Θεώ προσήνεξαι μέλπων απαύστως, Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον.

Ἴνα τῆς μελλούσης, επιτύχης πάνσοφε ζωῆς καί δόξης, ενεκρώθης κόσμῳ, καί βῶν Ευσίγνιε εθανατώθης, Ευλογεῖτε πάντα τά ἔργα τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Συμπαθῆς Παρθένε, Θεόν συμπαθέστατον αποτεκούσα, συμπαθείας θείας, πάντας καταξίωσον τούς μελωδούντας, Ευλογεῖτε πάντα τά ἔργα τόν Κύριον.

Τού Τριωδίου

Εἰρμός ἄλλος Τόν Βασιλέα Χριστόν

Τῆς τού Κυρίου λαμπράς, Μεταμορφώσεως ἡ παρούσα ἡμέρα, τῷ κόσμῳ προαυγάσασα, προτρέπεται, βοάν, Πάντα τά ἔργα υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας.

Τῆ διανοία πιστοί, δεύτε ἀπίωμεν πρός τό ἅγιον ὄρος, ἰδεῖν τήν Μεταμόρφωσιν, Χριστοῦ τήν παμφαή, πάντας γάρ φωτίζει, τούς δοξολογούντας αὐτήν εἰς τούς αἰῶνας.

Σήμερον τῆς τού Χριστοῦ, Μεταμορφώσεως καθαρὰ τῆ καρδία, προὔπαντήν ποιήσωμεν, καί κράξωμεν αὐτῷ, Πάντα τά ἔργα υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Δόξα...

Τήν ἐν προσώποις τρισί, μίαν θεότητα συνθεολογουμένην, Πατέρα Υἱόν καί Πνεῦμα τό πανάγιον ομοῦ, πάντα τά ἔργα υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὡ τεραστίου φρικτοῦ! πῶς παρθενεύουσα μητράζεις θεόπαις, τόν ουρανοῦ καί γῆς Δεσπότην τίκτουσα Θεόν, ὄν πάντα τά ἔργα υμνούμεν, καί υπερυψοῦμεν εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Τόν Βασιλέα Χριστόν, ὄν ὠμολόγησαν οἱ αἰχμάλωτοι Παῖδες, ἐν τῆ καμίνῳ λέγοντες μεγάλη τῆ φωνῆ, Πάντα τά ἔργα υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τούς αἰῶνας».

Προεόρτιος

Ὡδή θ' Ἄπας γηγενῆς

Χαίρει ουρανός, ἐκ γῆς ανατέλλοντα νύν προαισθόμενος, Ἥλιον τόν ἄδυτον, καί θεία δόξη ἀμβλύναι μέλλοντα ἠλιακᾶς φαιδρότητας, γῆ δέ χορεύει φαιδρῶς, ουρανίῳ αἴγλῃ καί λαμπρότητι, λαμπομένη καί φῶς χρηματίζουσα.

Ψάλλων ὁ Δαυῖδ, τήν σὴν Μεταμόρφωσιν προανεφώνησε, Τίς ὁμοιωθήσεται, σοί τῷ Κυρίῳ, λέγων υἱοῖς ἐν Θεοῦ; σύ γάρ ἐνδοξαζόμενος ἐν ταῖς Ἁγίῳ

βουλαίς, μέγας ώφθης εν τοίς περικύκλω σου, φοβερός εν τή δόξη τής θείας μορφής.

Ω Λόγε Θεού, σοφία καί δύναμις, καί χαρακτήρ τού Πατρός, ώ Θεέ νοούμενε, πιστοίς καί άνθρωπε γνωριζόμενε, τής σής Μεταμορφώσεως ημάς αξίωσον, εκτελέσαι, τήν φαιδράν πανήγυριν, εν φωτί καλών έργων εκλάμποντας.

Τού Αγίου

Έφριξε πάσα ακοή

Ισχύϊ Μάρτυς τού Χριστού, τόν ανίσχυρον εχθρόν εθανάτωσας, κατεπαιρόμενον καί μάτην όντως νύν φρουαπτόμενον, καί τή τού ξίφους εκτομή, τήν κάραν υπέκλινας, καί καθηγίασας, τή τού αίματος ροή τήν γήν άπασαν.

Ως κόσμος πάντων αθλητών, ως μαρτύρων ωραιότης Ευσίγνιε, ως στύλος άσειστος, τής Εκκλησίας, ως περιτείχισμα, τών ευσεβών περιφανές, ως θεϊόν αγλαΐσμα τών προστρεχόντων σοι, ως ολόφωτος αστήρ μεμακάρισαι.

Στάζουσι μύρον οι ατμοί, τών ιδρώτων σου ευώδες Ευσίγνιε, καί τάς καρδίας ημών, τών σέ τιμώντων ευωδιάζουσι, καί τό δυσωδες τών παθών, κινδύνων καί θλίψεων αποδιώκουσιν, αθλοφόρε τού Χριστού γενναιότατε.

Ήλιε δόξης, Ιησού, ο φαιδρύνας τό μνημόσουνον σήμεραν, τού Αθλοφόρου σου, αυτού πρεσβείαις φώτισον δέομαι, τήν σκοτισθείσάν μου ψυχήν, απάτη τού όφεως, ίνα δοξάζω σε, ως Θεόν αληθινόν καί φιλόανθρωπον.

Θεοτοκίον

Φώτισον πύλη τού φωτός, τής καρδίας μου τά όμματα δέομαι, ταίς αμαυρότησι τής αμαρτίας αποτυφλούμενα, καί δεκτικά τών θεϊκών, δείξον επιλάμψεων, ίνα γεραίρω σε, εν φωναίς αγγελικαίς Παναμώμητε.

Τού Τριωδίου

Ειρμός άλλος

Σέ τήν απειρόγαμον

Ταύτην προεισόδιον τήν ημέραν, τής σής Κύριε τελούντες πανενδόξου, καί παμφαούς Μεταμορφώσεως, ύμνοις σε μεγαλύνομεν.

Τήν καλήν αλλοίωσιν αλλοιωθέντες, τή Χριστού Μεταμορφώσει, ευρεθώμεν φωτοφανείς, ταίς ευπραγίαις ημών, ταύτην μεγαλύνοντες.

Προθύροις ιστάμενοι τής ενδόξου, Μεταμορφώσεως Κυρίου, αυγασθώμεν πνευματικώς τάς διανοίας ημών, ταύτην μεγαλύνοντες.

Δόξα...

Σέ τήν Τριάδι καί Μονάδι, παντεξουσίαρχον ουσίαν, τόν Πατέρα καί Υιόν, καί

Πνεύμα Ἅγιον, ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν υπεραγίαν Θεοτόκον, τήν ανωτέραν τών άνω τάξεων, μόνη Αγνή, καί πάσης κτίσεως, ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

«Σέ τήν απειρόγαμον Θεοτόκον, τήν ουράνιον παστάδα, τήν τεκούσαν τόν αρχηγόν τής σωτηρίας ημών, εν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς μαθηταίς συνέλθωμεν

Θωρακισθείς Ευσίγνιε, τήν Χριστού πανοπλίαν, τάς παρατάξεις έτρεψας, τών αθέων τυράννων, καί ήρας νίκης βραβεία, ανδρικώς εναθλήσας, Μεγαλομάρτυς ένδοξε, όθεν νύν τή Τριάδι, παρεστη κώς, σύν Αγγέλοις πάνσοφε μή ελλίπης, υπέρ ημών δεόμενος τών Τιμώντων σε πόθω.

Προεόρτιον

Οι δόξης εφιέμενοι, ολικώς τής ενθέου, τό νέφος διακόψωμεν, τού γεώδους σαρκίου, μετάρσιοι πρός τό όρος, τό Θαβώρ ανελθόντες, καί Μωϋσει Ηλία τε, Μαθητών τοίς πρωτάρχαις συμμετασχείν, θεϊκής ελλάμψεως απροσίτου, αξιωθήναι σπεύσωμεν, φώς φωτί προσλαβόντες.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τής εορτής.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Τής παναγίας ενδόξου Μεταμορφώσεως, προϋπαντήν ποιούντες, τή παρούση ημέρα, Χριστόν δοξολογούμεν τόν τήν ημών, τώ πυρί τής θεότητος, αναμορφώσαντα φυσιν, καί ως τό πρίν, αφθαρσίαν απαστράψαντα.

Στίχ. Έλεος καί αλήθεια συνήντησαν.

Επί τό άγιον όρος δεύτε απίωμεν, καί τήν παμφαστάτην, Μεταμόρφωσιν πίστει, κατίδωμεν Κυρίου, τούτον πιστώς, προσκυνούντες καί λέγοντες, Σύ ει Θεός ημών μόνος, ο σαρκωθείς, καί θεώσας τό ανθρώπινον.

Στίχ. Κύριε, εν τώ φωτί τού προσώπου σου πορεύσονται.

Αύτη εστίν η ημέρα, η προεόρτιος, μεθ' ήν μεταμορφούται, ο Χριστός συμπάρόντων, Μωσέως καί Ηλία, καί τών αυτού Μαθητών εν τώ όρει Θαβώρ, φωνής δε θείας λαλούσης, Ουτός εστιν, αληθώς ο εκλεκτός μου Υιός.

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος πλ. α'

Νόμου καί Προφητών σε Χριστέ, ποιητήν καί πληρωτήν εμαρτύρησαν, ορώντες εν τή νεφέλη, Μωϋσής ο θεόπτης, καί Ηλίας ο έμπυρος αρματηλάτης καί άφλεκτος ουρανοδρόμος, επί τής Μεταμορφώσεώς σου, μεθών καί ημάς τού σου φωτισμού αξίωσον Δέσποτα, υμνείν σε εις τούς αιώνας.

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ανάμνησις τῆς Αγίας Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσομοια γ', δευτεροῦντες τό πρώτον.

Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν

Δεῦτε νύν τήν κρείττονα, αλλοιωθέντες αλλοίωσιν, ουρανόφρονες σήμερον, Χριστῷ συμμορφούμενοι, ευσεβῶς καί γήθεν, εφ' υψηλοτάτην, τῶν ἀρετῶν περιωπῆν, ἀνενεχθέντες ἀγαλλιῶμεθα, δι' οἴκτον γάρ τόν ἀμορφον, μεταμορφούμενος ἀνθρωπον, ἐν Θαβῶρ κατελάμπρυνεν, ὁ Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. (Δίς)

Ὡ φιλοθεάμονες, τῶν ὑπέρ νοῦν καί φιλήκοοι, μυστικῶς ἐποπτεύσωμεν, Χριστόν ἐξαστράψαντα, θεϊκαίς ἀκτίσι, καί ἐνηγηθῶμεν, τήν τοῦ γεννήτορος φωνήν, ἠγαπημένον ἀνακηρύττουσαν, Υἱόν τόν καταυγάσαντα, τήν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν, ἐν Θαβῶρ καί πηγάσαντα, φωτισμόν ταίς ψυχαίς ἡμῶν.

Ἄπαν νύν ἐγκόσμιον, καί ὑπερκόσμιον σύστημα, συγκινείσθω πρός αἴνεσιν, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ νεκρῶν καί ζώντων, κεκυριευκότος, θεοπρεπῶς γάρ εαυτῷ, μεταμορφούμενος συμπαρίστησι, τοῦ νόμου καί τῆς χάριτος, τοῦς πρωτοστάτας καί κήρυκας, ἐν Θαβῶρ ὡς ἠυδόκησεν, ὁ Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Τόν γνόφον τόν νομικόν, ἡ φωτεινή τῆς Μεταμορφώσεως διεδέξατο νεφέλη, ἐν ἡ Μωϋσῆς καί Ἡλίας γενόμενοι, καί τῆς υπερφώτου δόξης ἀξιωθέντες, Θεῷ ἔλεγον, Σὺ εἶ Θεός ἡμῶν, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰῶνων.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος β'
Οἶκος τοῦ Ἐφραθά

Σήμερον ὁ Χριστός, ἐν ὄρει Θαβωρίῳ, τήν τοῦ Ἀδάμ ἀμείψας, ἀμαυρωθείσαν φύσιν, λαμπρύνας ἐθεούργησεν.

Στίχ. Σοί εἰσιν οἱ οὐρανοί, καί σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Φέγγει τών αρετών, εκλάμποντες προσβώμεν, εν όρει τώ αγίω, οψόμενοι τήν θεϊαν, Κυρίου Μεταμόρφωσιν.

Στίχ. Θαβώρ καί Ερμων εν τώ ονόματί σου αγαλλιάσονται.

Ήλιος μέν τήν γήν, φαιδρύνων αύθις δύνει, Χριστός δέ μετά δόξης, αστράψας εν τώ όρει, τόν κόσμον κατεφώτισεν.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Είδον εν τώ Θαβώρ, Μωσής τε καί Ηλίας, τόν εκ παρθένου Κόρης, Θεόν σεσαρκωμένον, βροτών εις απολύτρωσιν.

Απολυτίκιον Ήχος βαρύς

Μετεμορθώθης εν τώ όρει Χριστέ ο Θεός, δείξας τοίς Μαθηταίς σου τήν δόξαν σου, καθώς ήδυναντο, Λάμπσον καί ημίν τοίς αμαρτωλοίς, τό φώς σου τό αίδιον, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Όρα τούτο εις τόν Μέγαν Εσπερινόν, καί Απόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχολογία ού γίνεται. Εις δέ τό. Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα δ' δευτερούντες τά δύο πρώτα.

**Ήχος δ'
Κοσμά Μοναχού**

Πρό τού σου Σταυρού Κύριε, όρος ουρανόν εμιμείτο, νεφέλη ως σκηνή εφηπλούτο, Σού μεταμορφουμένου, υπό Πατρός δέ μαρτυρουμένου, παρήν ο Πέτρος σύν Ιακώβω καί Ιωάννη, ως μέλλοντες συνείναί σοι, καί εν τώ καιρώ τής παραδόσεώς σου, ίνα θεωρήσαντες τά θαυμάσιά σου, μή δειλιάσωσι τά παθήματά σου, ά προσκυνήσαι ημάς, έν ειρήνη καταξίωσον, διά τό μέγα σου έλεος. **(Δίς)**

Πρό τού Σταυρού σου Κύριε, παραλαβών τούς Μαθητάς εις όρος υψηλόν, μετεμορφώθης έμπροσθεν αυτών, ακτίσι δυνάμεως καταυγάζων αυτούς, ένθεν φιλανθρωπία, εκείθεν εξουσία, δείξαι βουλόμενος τής Αναστάσεως τήν λαμπρότητα, ής καί ημάς ο Θεός, εν ειρήνη καταξίωσον, ως ελεήμων καί φιλόανθρωπος. **(Δίς)**

Εις όρος υψηλόν μεταμορφωθείς ο Σωτήρ, τούς κορυφαίους έχων τών Μαθητών, ενδόξως εξέλαμψας, δηλών, ότι οι τώ ύψει τών αρετών διαπρέψαντες, καί τής ενθέου δόξης αξιωθήσονται, Συλλαλούντες δέ τώ Χριστώ, Μωϋσής καί Ηλίας εδεικνυον, ότι ζώντων καί νεκρών κυριεύει, καί ο πάλαι διά νόμου, καί Προφητών λαλήσας υπήρχε Θεός, ώ καί φωνή τού Πατρός, εκ νεφέλης φωτεινής, εμαρτύρει λέγουσα, Αυτού ακούετε, τού διά

Σταυρού τόν, Ἄδην σκυλεύσαντος, καί νεκροίς δωρουμένου, ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ὅρος τό ποτέ ζοφώδες καί καπνώδες, νύν τίμιον καί ἅγιόν ἐστιν, ἐν ᾧ οἱ πόδες σου ἔστησαν Κύριε, πρό αἰώνων γάρ κεκαλυμμένον μυστηριον, ἐπ' ἐσχάτων ἐφάνέρωσεν ἡ φρικτὴ σου Μεταμόρφωσις, Πέτρῳ Ἰωάννῃ καί Ἰακώβῳ, οἵτινες τὴν ακτῖνα τοῦ προσώπου σου μὴ φέροντες, καί τὴν λαμπρότητα τῶν χιτῶνων σου, ἐπὶ πρόσωπον, εἰς γῆν κατεβαρύνοντο, οἱ καὶ τὴ ἐκστάσει συνεχόμενοι, ἐθαύμαζον βλέποντες, Μωϋσὴν καί Ἠλίαν συλλαλούντάς σοι τὰ μέλλοντα συμβαίνειν σοι, καί φωνή ἐκ τοῦ Πατρός, ἐμαρτύρει λέγουσα. Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε, ὅς τις καὶ δωρεῖται τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

**Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'
Ανατολίου**

Προτυπῶν τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν, Χριστέ ὁ Θεός, τότε παραλαμβάνεις τοὺς τρεῖς σου μαθητάς, Πέτρον καί Ἰάκωβον καί Ἰωάννην, ἐν τῷ Θαβώρ ἀνελθῶν, Σοῦ δὲ Σωτήρ μεταμορφουμένου, τό Θαβώριον ὄρος φωτὶ ἐσκέπετο, Οἱ Μαθηταὶ σου Λόγε, ἔρριψαν εαυτοὺς ἐν τῷ ἐδάφει τῆς γῆς, μὴ φέροντες ὁράν, τὴν ἀθέατον μορφήν, Ἄγγελοι διηκόνουν φόβῳ καί τρόμῳ, οὐρανοὶ ἐφρίξαν, γῆ ἐτρόμαξεν, ὀρώντες ἐπὶ γῆς, τῆς δόξης τόν Κύριον.

Εἰσοδος, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον ἡμέρας, καί τὰ Ἀναγνώσματα.

**Τῆς Εξόδου τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. 24, 12-18)**

Εἶπε Κύριος πρὸς Μωϋσὴν, Ἀνάβηθι πρὸς με εἰς τό ὄρος, καί στήθι ἐκεῖ, καί δώσω σοι τὰ πυξία τὰ λίθινα, τόν νόμον καί τὰς ἐντολάς, ἃς ἔγραψα νομοθετήσαι αὐτοῖς. Καί ἀναστάς Μωϋσῆς, καί Ἰησοῦς ὁ παρεστηκώς αὐτῷ, ἀνέβησαν ἐπὶ τό ὄρος τοῦ Θεοῦ. Καί τοῖς πρεσβυτέροις εἶπεν, Ἠσυχάσατε αὐτοῦ, ἕως ἂν ἐπιστρέψωμεν πρὸς υμᾶς, καί ἰδοὺ Ἀαρὼν καί Ὠρ μεθ' υμῶν, εἴαν τινι σуйμβή κρίσις, προσπορευέσθωσαν αὐτοῖς. Καί ἀνέβη Μωϋσῆς εἰς τό ὄρος, καί ἐκάλυπεν ἡ νεφέλη τό ὄρος, καί κατέβη ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τό ὄρος τό Σινά, καί ἐκάλυπεν αὐτό ἡ νεφέλη ἕξ ἡμέρας, καί ἐκάλεσε Κύριος τόν Μωϋσὴν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ ἐκ μέσου τῆς νεφέλης. Τό εἶδος τῆς δόξης τοῦ Κυρίου, ὡσεὶ πύρ φλέγον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, ἐναντίον τῶν υἱῶν Ἰσραήλ. Καί εἰσήλθε Μωϋσῆς εἰς τό μέσον τῆς νεφέλης, καί ἀνέβη εἰς τό ὄρος, καί ἦν ἐν τῷ ὄρει τεσσαράκοντα ἡμέρας, Καί τεσσαράκοντα νύκτας.

**Τῆς Εξόδου τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. 33, 11-23 & 34, 46, 8)**

Ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσὴν ἐνώπιος ἐννώπιον, ὡς εἰ τίς λαλήσει πρὸς τόν εαυτοῦ φίλον, καί ἀπελύετο εἰς τὴν παρεμβολήν, ὁ δὲ θεράπων Ἰησοῦς υἱός Ναυῆ νέος, οὐκ ἐξεπορεύετο ἐκ τῆς σκηνῆς. Καί εἶπε Μωϋσῆς πρὸς Κύριον, ἰδοὺ σύ μοι λέγεις. Ἀνάγαγε τόν λαόν τούτον, σύ δὲ οὐκ ἐδήλωσάς μοι, ὅν συναποστελεῖς μετ' ἐμοῦ, σύ δὲ μοι εἶπας, Οἶδός σε παρά πάντας, καί χάριν ἔχεις παρ' ἐμοί. Εἰ οὖν εὕρηκα χάριν ἐναντίον σου, ἐμφάνισόν μοι σεαυτόν,

ίνα γνωστώς ίδω σε, όπως άν ώ ευρηκώς χάριν ενώπιόν σου, και, ίνα γνώ, ότι λαός σου τό έθνος τό μέγα τούτο. Και λέγει αυτώ Κύριος, Εγώ αυτός προπορεύσομαι σου, και καταπαύσω σε. Και είπε πρός αυτόν Ειμή σύ αυτός συμπορεύη μεθ' ημών, μή με αναγάγης εντεύθεν. Και πώς γνωστόν έσται αληθώς, ότι εύρηκα χάριν παρά σοί εγώ τε και ο λαός σου, αλλ' ή συμπορευομένου σου μεθ' ημών, και ενδοξασθησόμεθα εγώ τε και ο λαός σου παρά πάντα τά Έθνη, όσα άν επί τής γής εστιν. Είπε δέ Κύριος πρός Μωϋσήν. Και τούτόν σοι τόν λόγον, όν είρηκας, ποιήσω, εύρηκας γάρ χάριν ενώπιον εμού, και οίδα σε παρά πάντας. Και λέγει Μωϋσής, Δείξόν μοι τήν σεαυτού δόξαν. Και είπεν. Εγώ παρελεύσομαι πρότερός σου τή δόξη μου, και καλέσω τώ ονόματί μου, Κύριος εναντίον σου, και ελεήσω, όν άν ελεώ, και οικτιρήσω όν άν οικτίρω. Και είπεν, Ου δυνήση ιδείν τό πρόσωπόν μου, ου γάρ μή ίδη άνθρωπος τό πρόσωπόν μου και ζήσεται. Και είπε Κύριος, Ιδού τόπος παρ' εμοί, και στήθι επί τής πέτρας. Ηνίκα δ' άν παρέλθη ή δόξα μου, και θήσω σε εις οπήν τής πέτρας, και σκεπάσω τή χειρί μου επί σέ, έως άν παρέλθω, και αφελώ τήν χειρά μου, και τότε όψει τά οπίσω μου, τό δέ πρόσωπόν μου ουκ ο φθήσεταιί σοι. Και ορθρίσας Μωϋσής τό πρωϊ, ανέβη εις τό όρος τό Σινά, καθά συνέταξεν αυτώ Κύριος. Και κατέβη Κύριος εν νεφέλη και παρέστη αυτώ εκεί, και εκάλεσε τώ ονόματι Κυρίου, και παρήλθε Κύριος πρό προσώπου αυτού και εκάλεσε. Κύριος ο Θεός οικτίρμων και ελεήμων μακρόθυμος, και πολυέλεος, και αληθινος. Και σπεύσας Μωϋσής, κύψας επί τήν γήν, προσεκύνησε τώ Κυρίω.

**Βασιλειών τρίτης τό ανάγνωσμα
(Κεφ. 19, 39, 11-13, 15-16)**

Εν ταίς ημέραις εκείναις, έρχεται Ηλιού εις Βηρσαβεέ, ή εστι τού Ιούδα, και αφήκε τό παιδάριον αυτού εκεί. Και αυτός εμπορεύθη εν τή ερήμω οδόν ημέρας, και ήλθε και εκάθισεν υποκάτω αρκεύθου, και εκοιμήθη, και ύπνωσεν εκεί υπό τό φυτόν. Και ιδού τις ήψατο αυτού, και είπεν αυτώ, Ανάστηθι, φάγε, και πίε. Και επέβλεψεν Ηλιού, και ιδού πρός κεφαλής αυτού εγκρυφίας όλυρίτης και καμψάκης ύδατος. Και ανέστη, και έφαγε, και έπие, και επιστρέψας έκοιμήθη. Και επέστρεψεν ο Άγγελος Κυρίου εκ δευτέρου, και ήψατο αυτού και είπεν αυτώ. Ανάστηθι, και φάγε, και πίε, ότι πολλή από σου η Οδός. Και ανέστη, και έφαγε, και έπие, και εμπορεύθη εν τή ισχύϊ τής βρώσεως εκείνης τεσσαράκοντα ημέρας και τεσσαράκοντα νύκτας, έως όρους Χωρήβ. Και εισήλθεν εκεί εις τό σπήλαιον, και κατέλυσεν εκεί, και ιδού ρήμά Κυρίου πρός αυτόν, και είπεν αυτώ Κύριος. Εξελεύση, και στήση έν τώ όρει ενώπιον Κυρίου, και ιδού Κύριος παρελεύσεται, και πνεύμα μέγα κραταιόν διαλύον όρη, και συντρίβον πέτρας ενώπιον Κυρίου, ουκ εν τώ πνεύματι Κύριος, και μετά τό πνεύμα συσσεισμός, ουκ έν τώ συσσεισμώ Κύριος, και μετά τόν συσσεισμόν πύρ, ουκ εν τώ πυρί Κύριος, και μετά τό πύρ φωνή αύρας λεπτής, και εκεί Κύριος, Και εγένετο ως ήκουσεν Ηλιού, επεκάλυψε τό πρόσωπον αυτού εν τή μηλωτή αυτού, και εξήλθε και έστη παρά τό σπήλαιον. Και είπε Κύριος πρός αυτόν. Πορεύου, και ανάστρεφε εις τήν οδόν σου, και ήξεις εις οδόν ερήμου Δαμασκού, και χρίσεις τόν Ελισσαιέ υιόν Σαφάτ, αντί σου εις Προφήτην.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρά Ἰδιόμελα.

Ἦχος β'

Ὁ φωτὶ σου ἀπάσαν τὴν οἰκουμένην ἀγιάσας, εἰς ὅρος υψηλὸν μετεμορφώθης ἀγαθέ, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δυναστείαν σου, ὅτι κόσμον λυτρούσαι ἐκ παραβάσεως, διὸ βοώμέν σοι, Εὐσπλαγχνε Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός

Ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ, μεταμορφωθείς ἐν δόξῃ Χριστέ ὁ Θεός, καὶ υποδείξας τοῖς Μαθηταῖς σου, τὴν δόξαν τῆς σῆς θεότητος, καταύγασον καὶ ἡμᾶς τῷ φωτὶ τῆς σῆς ἐπιγνώσεως, καὶ ὁδήγησον ἐν τῇ τρίβῳ τῶν ἐντολῶν σου, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ὁ αὐτός

Τὸ προήλιον σέλας Χριστός, σωματικῶς ἐπὶ τῆς γῆς περιπολεύων, καὶ πρὶν τοῦ Σταυροῦ, ἀπαντα τὰ τῆς φρικτῆς οἰκονομίας τελέσας θεοπρεπῶς, σήμερον ἐν Θαβώρ τῷ ὄρει, μυστικῶς τῆς Τριάδος τὸν τύπον υποδείκνυσι, τοὺς γὰρ προκρίτους, τρεῖς τῶν Μαθητῶν, Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, σὺν αὐτῷ ἀγαγὼν κατ' ἰδίαν, καὶ μικρὸν υποκρύψας τῆς σαρκὸς τὸ πρόσλημμα, μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, ἐμφαίνων τοῦ ἀρχετύπου κάλλους τὴν εὐπρέπειαν, καὶ ταύτην οὐχ ολόκληρον, τὸ μὲν πληροφορῶν αὐτοὺς, τὸ δὲ καὶ φειδόμενος, μήπως σὺν τῇ ὁράσει καὶ τὸ ζῆν ἀπολέσωσιν, ἀλλ' ὡς ἠδύναντο χωρεῖν τοὺς σωματικούς οφθαλμοὺς περιφέροντες. Καὶ προφητῶν τοὺς ἀκραίμονας, Μωϋσὴν καὶ Ἠλίαν ἠνέγκατο, ἀναλόγως μαρτυροῦντας αὐτοῦ τὴν θεότητα, καὶ ὅτι αὐτὸς ἐστὶ τὸ ἀληθινὸν τῆς πατρικῆς οὐσίας ἀπαύγασμα, ὁ κυριεύων ζώντων καὶ νεκρῶν. Διὸ καὶ νεφέλη καθάπερ σκηνὴ, περιέσχεν αὐτοὺς, καὶ φωνὴ ἄνωθεν τοῦ Πατρὸς ἐκ τῆς νεφέλης, ἠχητικῶς προσμαρτυροῦσα καὶ λέγουσα. Οὗτός ἐστιν ὃν ἀρεῦστως ἐκ γαστρὸς, πρὸ ἐωσφόρου ἐγέννησα, Υἱὸς ὁ ἀγαπητὸς μου, ὃν ἀπέστειλα σῶσαι, τοὺς εἰς Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον βαπτιζομένους, καὶ ὁμολογούντας πιστῶς, ὡς ἀδιαίρετόν ἐστιν ἐν τῷ κράτος τῆς θεότητος, αὐτοῦ ἀκούετε. Αὐτὸς οὖν φιλόανθρωπε Χριστέ ὁ Θεός, καὶ ἡμᾶς καταύγασον, ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἀπροσίτου σου δόξης, καὶ ἀξίους ἀνάδειξον κληρονόμους, τῆς ἀτελευτήτου βασιλείας σου, ὡς υπεράγαθος.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Δεῦτε ἀναβώμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ θεασώμεθα τὴν δόξαν τῆς Μεταμορφώσεως αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ Πατρός, φωτὶ προσλάβωμεν φῶς, καὶ μετάρσιοι γενόμενοι τῷ πνεύματι, Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνήσωμεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... Ὁ αὐτός

Νόμου καὶ Προφητῶν σε Χριστέ, ποιητὴν καὶ πληρωτὴν ἐμαρτύρησαν, ὀρώντες ἐν τῇ νεφέλῃ, Μωϋσῆς ὁ θεόπτης καὶ Ἠλίας ὁ ἔμπυρος ἀρματηλάτης, καὶ ἀφλεκτος οὐρανοδρόμος, ἐπὶ τῆς Μεταμορφώσεώς σου, μεθ' ὧν καὶ ἡμᾶς, τοῦ σου φωτισμοῦ ἀξίωσον Δέσποτα, ὑμνεῖν σε εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τόν Στίχον, ψάλλομεν τά Ἰδιόμελα ταῦτα.

Ἦχος α'

Ὁ πάλαι τῷ Μωσεῖ συλλαλήσας, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινά διὰ συμβόλων, Εγὼ εἰμι, λέγων ὁ Ὦν, σήμερον ἐπ' ὄρος Θαβώρ, μεταμορφωθείς ἐπὶ τῶν μαθητῶν, ἔδειξε τό ἀρχέτυπον κάλλος τῆς εἰκόνας, ἐν εαυτῷ τὴν ἀνθρωπίνην, ἀναλαβούσαν οὐσίαν, καὶ τῆς τοιαύτης χάριτος, μάρτυρας παρασησάμενος Μωϋσῆν καὶ Ἡλίαν, κοινωνοὺς ἐποιεῖτο τῆς ευφροσύνης, προμηνύοντας τὴν ἐνδοξον διὰ Σταυροῦ, καὶ σωτήριον Ἀνάστασιν.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοί, καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Τὴν σὴν τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ Προορώμενος, ἐν Πνεύματι διὰ σαρκός, πρὸς ἀνθρώπους ἐπιδημίαν, ὁ θεοπάτωρ Δαυῖδ, πόρρωθεν πρὸς ευφροσύνην συγκαλεῖται τὴν κτίσιν, καὶ προφητικῶς ἀνακράζει, Θαβώρ καὶ Ἑρμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται, Ἐν τούτῳ γάρ ἐπιβάς τῷ ὄρει Σωτήρ μετὰ τῶν μαθητῶν σου, τὴν ἀμαυρωθεῖσαν ἐν Ἀδὰμ φύσιν, μεταμορφωθείς, ἀπαστρέψαι πάλιν πεπτοίηκας, μεταστοιχειώσας αὐτήν, εἰς τὴν σὴν τῆς θεότητος δόξαν τε καὶ λαμπρότητα, διὸ βωόμεν σοι, Δημιουργέ τοῦ παντός, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Θαβώρ καὶ Ἑρμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Τό ἀσχετον τῆς σῆς φωτοχυσίας, καὶ ἀπρόσιτον τῆς θεότητος, θεασάμενοι τῶν Ἀποστόλων οἱ πρόκριτοι, ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Μεταμορθώσεως, ἀναρχε Χριστέ, τὴν θείαν ἠλλοιώθησαν ἔκστασιν, καὶ νεφέλη περιλαμφθέντες φωτεινὴ, φωνῆς ἤκουον Πατρικῆς, βεβαιούσης τό μυστήριον τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως, ὅτι εἰς ὑπάρχεις καὶ μετὰ σάρκωσιν, Υἱός μονογενῆς καὶ Σωτήρ τοῦ κόσμου.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἦχος πλ. β'

Πέτρῳ καὶ Ἰακώβῳ καὶ, Ἰωάννῃ, τοῖς προκρίτοις μαθηταῖς σου Κύριε, σήμερον ὑπέδειξας ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ, τὴν δόξαν τῆς θεϊκῆς σου μορφῆς ἐβλεπον γάρ τά ἱμάτιά σου, ἀστράπαντα ὡς τό φῶς καὶ τό πρόσωπόν σου ὑπὲρ τόν ἥλιον καὶ μὴ φέροντες ὀραν τό ἀστεκτον τῆς σῆς ἐλλάμψεως, εἰς γῆν κατέπιπτον, μηδὲ ἰσχύοντες, Φωνῆς γάρ ἤκουον μαρτυροῦσης ἄνωθεν, Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ὁ ἐλθὼν εἰς τόν κόσμον σῶσαι τόν ἄνθρωπον.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος βαρύς

Μετεμορθώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ ὁ Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο, Λάμπρον καὶ ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς, τό φῶς σου τό αἶδιον, πρεσβεῖαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Καὶ Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά την α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Κατεπλάγη, Ιωσήφ

Τήν τών βροτῶν εναλλαγὴν, τήν μετὰ δόξης σου Σωτήρ, ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ φρικτῇ, τῆς σῆς ἐλεύσεως δεικνύς, ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ μετεμορφώθης, Ἡλίας καὶ Μωσῆς συνελάλουν σοι, τοὺς τρεῖς τῶν Μαθητῶν συνεκάλεσας, οἱ κατιδόντες Δέσποτα τὴν δόξαν σου, τῇ ἀστραπῇ σου ἐξέστησαν, ὁ τότε τοῦτοις, τό φῶς σου λάμπας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά την β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὅμοιον

Ἐπὶ τό ὄρος τό Θαβώρ, μετεμορφώθης, Ἰησοῦ, καὶ νεφέλη φωτεινὴ, ἐφηπλωμένη ὡς σκηνή, τοὺς Ἀποστόλους τῆς δόξης σου κατεκάλυψεν, ὅθεν καὶ εἰς γῆν ἐναπέβλεπον, μὴ φέροντες ὀραν τὴν λαμπρότητα, τῆς ἀπροσίτου δόξης τοῦ προσώπου σου, ἀναρχε Σῶτερ Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τότε τοῦτοις, τό φῶς σου λάμπας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος δ' Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Ὁ ἀνεθων σὺν Μαθηταῖς ἐν τῷ ὄρει, καὶ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρός ἀπαστράψας, σὺν Μωϋσῇ Ἡλίας σοι παρίστανται, Νόμος καὶ Προφήται γάρ ὡς Θεῷ λειτουργοῦσιν, ὡ καὶ τὴν Υἱότητα τὴν φυσικὴν ὁ Γεννήτωρ, ὁμολογῶν ἐκάλεσεν Υἱόν, ὃν ἀνυμνοῦμεν σὺν σοὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Οἱ Ἀναβαθμοί, τό α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οἱ Ἀναβαθμοί Ἀντίφωνον Α'

- Ἐκ νεότητός μου πολλά πολεμῶ με πάθη, ἀλλ' αὐτός ἀντιλαβοῦ, καὶ σώσον Σωτήρ μου.
- Οἱ μισοῦντες Σιών, ἀισχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἐσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Θαβώρ καί Ερμών εν τώ ονόματί σου αγαλλιάζονται.

Στίχ. Σοί εισιν οι ουρανοί, καί σή εστιν η γή.

Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον κατά Λουκάν. Ο Ν'.

Δόξα... Ταίς τών Αποστόλων...

Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Στιχηρόν Ιδιόμελον

Ἦχος β'

Ο φωτί σου άπασαν τήν οικουμένην αγιάσας, εις όρος υψηλόν μετεμορφώθης αγαθέ, δείξας τοίς Μαθηταίς σου τήν δυναστείαν σου, ότι κόσμον λυτρούσαι εκ παραβάσεως, διό βοώμέν σοι, Εύσπλαγχνε Κύριε, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Είθ' ούτως οι δύο Κανόνες τής Εορτής.

Πρώτος Κανών, ού η, Ακροστιχίς.

Χριστός ενί σκοπιή σέλας άπλετον είδεος ήκε.

Ποίημα Κοσμά Μοναχού.

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

«Χοροί Ισραήλ, ανίκμοις ποσί, πόντον ερυθρόν, καί υγρόν βυθόν διελάσαντες, αναβάτας τριστάτας, δυσμενείς ορώντες εν αυτώ υποβρυχίους, εν αγαλλιάσει έμελπον, Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται».

Ρήματα ζωής τοίς φίλοις Χριστός, καί περί τής θείας δημηγορών βασιλείας έφη, Εν εμοί τόν Πατέρα επιγνώσεσθε, φωτί ως εξαστράψω απροσίτω, εν αγαλλιάσει μέλποντες, Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Ισχύν τών εθνών κατέδεσθε, φίλοι Μαθηταί, θαυμασθήσεσθε δέ τώ πλούτω αυτών, ότι δόξης πληρούσθε, ως οφθήσομαι, λαμπρότερος ηλίου εξαστράπτων, έν αγαλλιάσει μέλποντες, Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Σήμερον Χριστός εν όρει Θαβώρ, λάμπας αμυδρώς, θεικής αυγής ως υπέσχετο, Μαθηταίς παρεγύμνου χαρακτήρα, σελασφόρου δέ πλησθέντες θείας αίγλης, εν αγαλλιάσει έμελπον, Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Δεύτερος Κανών, φέρων Ακροστιχίδα.

Μωσής Θεού πρόσωπον εν Θαβώρ είδε.

Ποίημα Ιωάννου τού Δαμασκηνού

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ' Υγρὰν διοδεύσας

Μωσής εν θαλάσση προφητικώς, ιδών εν νεφέλη καί εν στύλω πάλαι πυρός,
τήν δόξαν Κυρίου ανεβόα, Τώ Λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν.

Ως πέτρα τώ σώματι σκεπασθείς, τώ τεθεωμένω, τόν άόρατον καθορών,
Μωσής ό θεόπτης ανεβόα, Τώ Λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν.

Σύ επί τού όρους τού νομικού, καί εν Θαβωρίω, καθωράθης τώ Μωϋσή, εν
γνόφω τό πάλαι, εν φωτί δέ, νύν απροσίτω τής θεότητος.

Καταβασία

«Χοροί Ισραήλ, ανίκμοις ποσί, πόντον ερυθρόν, καί υγρόν βυθόν
διελάσαντες, αναβάτας τριστάτας, δυσμενείς ορώντες εν αυτώ υποβρυχιούς,
εν αγαλλιιάσει έμελπον, Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται».

Ωδή γ'

Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διά
τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδιά μου».

Όλον τόν Αδάμ φορέσας Χριστέ, τήν αμαυρωθείσαν αμείψας ελάμπρυνας
πάλαι φύσιν, καί αλλοιώσει τής μορφής σου εθεούργησας.

Στύλω πυριμόρφω καί νεφέλη πάλαι, ο εν τή ερήμω τόν Ισραήλ άγων,
σήμερον εν τώ όρει Θαβώρ αρρήτως, εν φωτί Χριστός εξέλαμψεν.

Έτερος Κανών

Ουρανίας ασίδος

Η σκιάζουσα δόξα, εν τή σκηνή πρότερον, καί τώ Μωϋσή ομιλούσα, τώ σώ
θεράποντι, τύπος γεγένηται, τής αστραψάσης αρρήτως, εν Θαβώρ σου
Δέσποτα Μεταμορφώσεως.

Συνανήλθέ σοι Λόγε, μονογενές ύψιστε, η τών Αποστόλων ακρότης, επί τού
όρους Θαβώρ, καί συμπαρέστησαν ό,τε Μωσής καί Ηλίας, ως Θεού
θεράποντες, μόνε φιλάνθρωπε.

Θεός όλος υπάρχων, όλος βροτός γεγονόςας, όλη τή θεότητι μίξας τήν

ανθρωπότητα, εν υποστάσει σου, ήν εν δυσί ταίς ουσίαις, Μωϋσής Ηλίας τε, είδον εν όρει Θαβώρ.

Καταβασία

«Ράβδος εις τύπον τού μυστηρίου παραλαμβάνεται, τώ βλαστώ γάρ προκρίνει τόν ιερέα, Τή στειρευούση δέ πρώην, Εκκλησία νύν εξήνθησε, ξύλον Σταυρού, εις κράτος καί στερέωμα».

Κάθισμα 'Ηχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Επί τό όρος τό Θαβώρ, μετεμορφώθης ο Θεός, αναμέσον Ηλιού, καί Μωϋσέως τών σοφών, σύν Ιακώβω καί Πέτρω καί Ιωάννη, ο Πέτρος δέ συνών, ταύτά σοι έλεγε, Καλόν ώδέ εστι, ποιήσαι τρεις σκηνάς, μίαν Μωσει, καί μίαν Ηλία, καί μίαν σοί τώ Δεσπότη Χριστώ, ο τότε τούτοις, τό φώς σου λάμπας, φώτισον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα τήν ένδοξον οικονομίαν σου Χριστέ ο Θεός, ότι ετέχθης εκ τής Παρθένου, ίνα εκ πλάνης ρύση τούς κραυγάζοντας, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Νόμον εν Σινά τώ γράμματι, διατυπούμενος, Χριστέ ο Θεός, εν τή νεφέλη πυρί, καί γνώφω καί εν θυέλλη, ώφθης εποχούμενος, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ίνα πιστώση τήν ένδοξον, οικονομίαν σου, Χριστέ ο Θεός, ως προϋπάρχων πρό τών αιώνων, καί ο αυτός εν νέφει τήν επίβασιν θείς, εν τώ Θαβώρ αρρήτως εξέλαμψας.

Συλλαλούντες παρειστήκεισαν δουλοπρεπώς, σοί τώ Δεσπότη Χριστώ, οίς εν πυρός ατμίδι καί γνώφω, καί λεπτοτάτη αύρα προσωμίλησας, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Κατεμήνουσιν τήν έξοδον, τήν εν Σταυρώ σου εν Θαβώρ παρόντες, ο εν πυρί σε καί βάτω πάλαι, Προκατιδών Μωσής, καί ο μετάρσιος δίφρω, εν πυρίνω Ηλίας Χριστέ.

Έτερος Κανών

Ο Ειρμός

«Εκ σαρκός σου βολίδες θεότητος, εξεπορεύοντο, Προφητών καί Αποστόλων, όθεν οι πρόκριτοι, μέλποντες ανεβόων, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ο τήν βάτον φυλάξας αλώβητον, προσομιλούσαν πυρί, τώ Μωσεί
θεολαμπούσαν σάρκα υπέδειξας, Δέσποτα μελωδούντι, Δόξα τή δυνάμει σου
Κύριε.

Υπεκρύβη ακτίσι θεότητος, αισθητός ήλιος, ως εν όρει Θαβώριω, είδέ σε
μεταμορφούμενον Ιησού μου, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Πύρ μή φλέγον τήν ύλην τού σώματος, ωράθης άύλον, ως Μωσει και
Αποστόλοις, ώφθης Ηλία τε, Δέσποτα εις εκ δύο, εν δυσι τελείαις ταίς
φύσεσιν.

Καταβασία

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου,
και εδόξασά σου τήν θεότητα».

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο τού φωτός διατμήξας τό πρωτόγονον χάος, ως εν φωτί τά έργα υμνείσε
Χριστέ, τόν Δημιουργόν, εν τώ φωτί σου τάς οδούς ημών εύθυνον».

Προσενωπίω σοι ώραι υπεκλίθησαν, φώς γάρ και πρό ποδών, υψίδρομον
σέλας Χριστέ, ήλιος είκε μορφήν βροτείαν, ως αμείψαι ευδόκησας.

Ιδού Σωτήρ ανεβών, Μωϋσής και Ηλίας τών Μαθητών, εν όρει αγίω Θαβώρ
ενηχουμένων, Χριστός όν πάλαι, προηγείλαμεν όντα Θεόν.

Η αναλλοίωτος φύσις, τή βροτεία μιχθείσα, τής εμφερούς άύλου θεότητος,
φώς παραγυμνούσα τοίς Αποστόλοις, απορρήτως εξέλαμψε.

Σέ τό αίδιον φέγγος, εν πατρώα τή δόξη, οι Μαθηταί, ως είδον εκλάμψαν
Χριστέ, σοί ανεβών, Εν τώ φωτί σου, τάς οδούς ημών εύθυνον.

Έτερος Κανών

Ίνα τί με απώσω

Ρητορεύουσα γλώσσα, σου τά μεγαλεία ού δύναται φθέγξασθαι, ο κρατών
ζωής γάρ, και θανάτου δεσπόζων παρέστησας, εν Θαβώρ τώ όρει, τόν
Μωϋσήν και τόν, Ηλίαν, μαρτυρήσοντάς σου τήν θεότητα.

Ο χερσίν αοράτοις, πλάσας κατ' εικόνα σου Χριστέ τόν άνθρωπον, τό
αρχέτυπον σου, εν τώ πλάσματι κάλλος υπέδειξας, ουχ ως εν εικόνι, αλλ' ως
αυτός εί κατ' ουσίαν, ο Θεός χρηματίσας και άνθρωπος.

Συγκραθείς ασυγχύτως, άνθρακα υπέδειξας ημίν θεότητος, καταφλέγοντα μέν
αμαρτίας, ψυχάς δέ φωτίζοντα, εν Θαβώρ τώ όρει, ώ Μωϋσήν και τόν Ηλίαν,
Μαθητών τε εξάρχους εξέστησας.

Καταβασία

«Ω τρισμακάριστον ξύλον! εν ώ ετάθη Χριστός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, δι ού πέπτωκεν ο ξύλω απατήσας, τώ εν σοί δελεασθείς, Θεώ τώ προσπαγέντι σαρκί, τώ παρέχοντι, τήν ειρήνην ταίς ψυχαίς ημών».

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν τώ θλίβεσθαί με, εβόησα πρὸς Κύριον, καί επήκουσέ μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Λαμπηδόνος πλέον, ηλίου φώς τρανότερον, εν Θαβώρ εκλάμπας, ο Χριστός ημάς εφώτισεν.

Ανελθών εν όρει, Θαβώρ μετεμορφώθης Χριστέ, καί τήν πλάνην πάσαν, αμαυρώσας φώς εξέλαμπας.

Σέ Θεόν επέγνων, οι ένδοξοι Απόστολοι, εν Θαβώρ Χριστέ δέ, εκπλαγέντες γόνυ έκλιναν.

Έτερος Κανών

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Ως μέγα καί φοβερον, ωράθη θέαμα σήμερον! εξ ουρανού αισθητός, εκ γής δέ ασύγκριτος, εξήστραψεν ήλιος, τής δικαιοσύνης, νοητός επί τού όρους Θαβώρ.

Παρήλθε μέν η σκιά, τού νόμου εξασθενήσασα, ελήλυθε δέ σαφώς, Χριστός η αλήθεια, Μωσής ανεβόησεν, εν τώ Θαβωρίω, κατιδών σου τήν θεότητα.

Ο στύλος τώ Μωϋσει, Χριστόν τόν μεταμορφουμενον, η δέ νεφέλη σαφώς, την χάριν τού Πνεύματος, την επισκιάσασαν, εν τώ Θαβώρίω, παρεδήλου εμφανέστατα.

Καταβασία

«Νοτίου θηρός εν σπλάγχνοις, παλάμας Ιωνάς, σταυροειδώς διεκπετάσας, τό σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφώς, Όθεν τριήμερος εκδύς, τήν υπερκόσμιον Ανάστασιν υπεζωγράφησε, τού σαρκί προσπαγέντος Χριστού τού Θεού, καί τριημέρω εγέρσει τόν κόσμον φωτίσαντος».

Κοντάκιον

Αυτόμελον Ήχος βαρύς

Επί τού όρους μετεμορφώθης, καί ως εχώρουν οι Μαθηταί σου τήν δόξαν σου, Χριστέ ο Θεός εθεάσαντο, ίνα όταν σε ίδωσι σταυρούμενον, τό μέν πάθος νοήσωσιν εκούσιον, τώ δέ κόσμω κηρύξωσιν, ότι σύ υπάρχεις αληθώς, τού Πατρός τό απαύγασμα.

Ο Οίκος

Εγέρθητε οι νωθείς, μή πάντοτε χαμερπείς, οι συγκάμπτοντες εις γήν τήν ψυχήν μου λογισμοί, επάρθητε καί άρθητε εις ύψος θείας αναβάσεως,

προσδράμωμεν Πέτρω καί τοῖς Ζεβεδαίου, καί ἅμα ἐκείνοις τό Θαβώριον ὄρος προφθάσωμεν, ἵνα ἴδωμεν σὺν αὐτοῖς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, φωνῆς δέ ακούσωμεν, ἥς περ ἄνωθεν ἤκουσαν, καί ἐκήρυξαν, τοῦ Πατρὸς τό ἀπαύγασμα.

Συναξάριον

Τῆ ΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ανάμνησις τῆς θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι

Θαβώρ υπέρ πάν γῆς εδοξάσθη μέρος,
Ἰδὸν Θεοῦ λάμπασαν ἐν δόξῃ φύσιν
Μορφὴν ἀνδρουμένην κατὰ ἔκτην Χριστός ἀμείψε.

Αὐτῷ ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ἀβραμιαῖοι ποτέ, ἐν Βαβυλώνι Παῖδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, καί ὑμνοῦντες ἔψαλλον, ὁ τῶν Πατέρων Θεός εὐλογητός εἶ».

Περιχυθέντες φωτί, τῆς ἀπροσίτου δόξης, Θαβώρ ἐν ὄρει οἱ Ἀπόστολοι, Χριστέ ἀνεβόησαν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός εὐλογητός εἶ.

Λαίλαπι θείας ἠχῆς, καί ὄροσοβόλῳ νεφέλῃ, Χριστέ καί αἴγλη σου ἠδόμενοι, οἱ Ἀπόστολοι ἔψαλλον, ὁ τῶν Πατέρων Θεός εὐλογητός εἶ.

Ἐν ἀπροσίτῳ φωτί, ὡς σέ κατείδε Πέτρος, Θαβώρ ἐν ὄρει ἐξαστράψαντα, Χριστέ ἀνεβόησεν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός εὐλογητός εἶ.

Τῷ ἀρχηγῷ τῆς γῆς, Χριστῷ συνόντες παῖδες, οἱ Ζεβεδαίου ὡς ἀπέπεμψε, μορφῆς φῶς ἐβρόντησαν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός εὐλογητός εἶ.

Ἄτερος Κανὼν

Παῖδες Ἐβραίων ἐν καμίνῳ

Νῦν καθωράθη Ἀποστόλοις, τὰ ἀθέατα, θεότης ἐν σαρκίῳ, ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ, ἀστράπτουσα βούσιν, Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐφριξαν φόβῳ ἐκπλαγέντες, τὴν εὐπρέπειαν τῆς θείας βασιλείας, ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ, Ἀπόστολοι βούντες, Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νῦν τὰ ἀνήκουστα ἠκούσθη, ὁ ἀπάτωρ γάρ Υἱὸς ἐκ τῆς Παρθένου, τῆ πατρῶα φωνῆ, ἐνδόξως μαρτυρεῖται, οἷα Θεός καί ἄνθρωπος, ὁ αὐτός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θέσει οὐ γέγονας Ὑψίστου, τῆ οὐσία δέ Υἱὸς ἠγαπημένος, προϋπάρχων ἡμῖν,

ωμίλησας ατρέπτως, Ευλογητός εί κράζουσιν, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Καταβασία

«Έκνοον πρόσταγμα τυράννου, δυσσεβούς, λαούς εκλόνησε, πνέον απειλής, καί δυσφημίας θεοστυγούς, Όμως τρεις Παίδας ουκ εδειμάτωσε θυμός θηριώδης, ου πύρ βρόμιον, αλλ' αντηχούντι δροσοβόλω πνεύματι, πυρί συνόντες έψαλλον, ο υπερύμνητος τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί».

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Οι εν Βαβυλώνι Παίδες, τώ θείω πυρπολούμενοι ζήλω, τυράννου καί φλογός απειλήν, ανδρείως κατεπάτησαν, καί μέσον πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Νεύματι τό πάν ο φέρων, ποσίν αχράντοις όρους επέβη Θαβώρ, εν ώ ηλίου μάλλον αυγής, εξαστράψας τό πρόσωπον, νόμου προκρίτους, καί τής χάριτος έδειξε μέλποντας, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Εν τή απροσίτω δόξη, κατ' όρος εκφανθέν απορρήτως Θαβώρ, τό άσχετον καί άδυτον φώς, τού Πατρός τό απαύγασμα, τήν κτίσιν φαιδρύναν, τούς ανθρώπους εθέωσε μέλποντας, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ιεροπρεπώς εστώτες, Μωσής τε καί Ηλίας εν όρει Θαβώρ, τής θείας χαρακτήρα, τρανώς υποστάσεως βλέποντες, Χριστόν εν πατρώα, εξαστράψαντα δόξη, ανέμελλον, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Διά τής εν γνώφω θείας ομφής, τό πρόσωπον ποτέ εδοξάσθη Μωσής, Χριστός δέ ως ιμάτιον, φώς καί δόξαν αναβάλλεται, φωτός αυτουργός γάρ πεφυκώς καταυγάζει τούς μέλποντας, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Εκ φωτογενούς νεφέλης, Χριστόν οι μαθηταί αμπεχόμενον, ορώντες εν Θαβώρ, καί πρηνείς επί γής κατανεύσαντες, τόν νούν ελλαμφθέντες, σύν Πατρί τούτον ύμνουν καί Πνεύματι, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Έτερος Κανών

Επταπλασίως κάμινον

Ακηκοότες Δέσποτα, εκ Πατρός μαρτυρούμενον, καί ως ανθρωπίνης, στερροτέραν όψεως, Οράν τού προσώπου σου τήν αστραπην μή φέροντες, σου οι μαθηταί, επί τήν γήν κατέπιπτον, εν φόβω μελωδούντες, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Βασιλευόντων πέφυκας, Βασιλεύς ωραιότατος, καί τών πανταχού κυριευόντων Κύριος, δυνάστης μακάριος, καί φώς οικών απρόσιτον, ώ οι

Μαθηταί, καταπλαγέντες εβόων, οι Παῖδες ευλογεῖτε, Ἱερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ουρανοῦ δεσπύζοντι, καὶ τῆς γῆς βασιλεύοντι, καὶ καταχθονίων, τὴν κυρείαν ἔχοντι, Χριστέ σοι παρέστησαν, ἐκ μὲν τῆς γῆς Ἀπόστολοι, ὡς ἔξ ουρανοῦ δὲ ὁ θεσβίτης Ἡλίας, Μωϋσῆς δὲ ἐκ νεκάδων, μελωδοῦντες συμφώνως, λαός υπερυψοῦτε Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ραθυμοτόκοι μέριμναι, ἐπὶ γῆς κατελείφθησαν, τῆ τῶν Ἀποστόλων, ἐκλογή φιλάνθρωπε, ὡς σοὶ ἠκολούθησαν, πρὸς τὴν ἐκ γῆς μετάρσιον, θεῖαν πολιτείαν, ὅθεν καὶ ἐπαξίως, τῆς σῆς θεοφανείας, ἐμελώδουν τυχόντες, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία

«Ευλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, Δημιουργόν Πατέρα Θεόν, υμνεῖτε τὸν συγκαταβάντα Λόγον, καὶ τὸ πύρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα, καὶ υπερυψοῦτε, τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχον, Πνεῦμα πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας.».

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ τόκος σου ἀφθορος εδείχθη, Θεός ἐκ λαγόνων σου προήλθε, σαρκοφόρος, ὅς ὤφθη ἐπὶ γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη, σέ Θεοτόκε, διό πάντες μεγαλύνομεν».

Σύντρομοι καινὴ φωτοχυσία, ἀθρόως οἱ Μαθηταί ἐλλαμφθέντες, πρὸς ἀλλήλους ἐώρων, καὶ πρηνεῖς εἰς γῆν καταπεσόντες, σοὶ τῷ Δεσπότη τῶν ἀπάντων προσεκύνησαν.

Ἦχος ἐκ νεφέλης ανεπέμπετο, θεόκτυπος βεβαιῶν τὸ θαῦμα, ὁ Πατήρ γάρ τῶν φώτων, Οὗτός ἐστιν Υἱός ὁ ἀγαπητός μου, τοῖς Ἀποστόλοις ανεβόα, οὐ ἀκούετε.

Καινά κατιδόντες καὶ παράδοξα, φωνῆς πατρικῆς ἐνωτισθέντες, ἐν Θαβώρ οἱ τοῦ Λόγου υπηρέται, ἐκμαγεῖον τοῦ ἀρχετύπου, Οὗτος ὑπάρχει ανεβόων ὁ Σωτήρ ἡμῶν.

Εἰκὼν ἀπαράλλακτε τοῦ ὄντος, ἀκίνητε σφραγὶς ἀναλλοίωτε, Υἱέ Λόγε σοφία καὶ βραχίων, δεξιὰ Υψίστου σθένος, σέ ανυμνούμεν, σὺν Πατρί τε καὶ τῷ Πνεύματι.

Ἄτερος Κανὼν

Ὁ Εἰρμός

«Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, γενόμενος ἄνθρωπος, διό τὴν Ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Ίνα σου δείξης εμφανώς, τήν απόρρητον δευτέραν κατάβασιν, όπως ο Υψιστος Θεός, οφθήση εστώς εν μέσω θεών, τοίς Αποστόλοις εν Θαβώρ, Μωσεί σύν Ηλία τε, αρρήτως έλαμψας, διό πάντες σε Χριστέ μεγαλύνομεν.

Δεύτε μοι πείθεσθε λαοί, αναβάντες εις τό όρος τό Άγιον, τό επουράνιον αύλως στώμεν εν πόλει ζώντος Θεού, καί εποπτεύσωμεν νοϊ θεότητα αύλον, Πατρός καί Πνεύματος, εν Υιώ μονογενεί απαστράπτουσιν.

Έθελξας πόθω με Χριστέ, καί ηλλοίωσας τώ θείω σου έρωτι, αλλά κατάφλεξον, πυρί αύλω τάς αμαρτίας μου, καί έμπλησθήναι τής εν σοί τρυφής καταξίωσον, ίνα τάς δύο σκιρτών, μεγαλύνω αγαθέ παρουσίας σου.

Καταβασία

«Μυστικός εί Θεοτόκε Παράδεισος, αγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, υφ' ού τό τού Σταυρού ζωηφόρον εν γή, πεφυτούργηται δένδρον, Διό νύν υψουμένου προσκυνούντες αυτόν, σέ μεγαλύνομεν».

«Ο διά βρώσεως τού ξύλου, τώ γένει προσγενόμενος θάνατος, διά Σταυρού κατήργηται σήμερον, τής γάρ προμήτορος ή παγγενής κατάρα διαλέλυται, τώ βλαστώ τής Αγνης Θεομήτορος, ήν πάσαι αί δυνάμεις τών ουρανών μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον αυτόμελον (Εκ γ')

Φώς αναλλοίωτον Λόγε, φωτός Πατρός αγεννήτου, έν τώ φανέντι φωτί σου, σήμερον έν Θαβωρίω, φώς είδομεν τόν, Πατέρα, φώς καί τό Πνεύμα, φωταγωγούν πάσαν Κτίσιν.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τρία Στιχηρά Προσόμοια δευτερούντες τό α'.

Ήχος δ' Ο εξ υψίστου κληθείς

Πρό τού τιμίου Σταυρού σου καί τού πάθους, λαβών ούς προέκρινας τών Ιερών Μαθητών, προς τό Θαβώριον Δέσποτα, ανήλθες όρος, δείξαι θελήσας τούτοις τήν δόξαν σου, οί καί κατιδόντες σε μεταμορφούμενον, καί υπέρ ήλιον λάμπαντα, πρηνείς πεσόντες, τήν δυναστείαν σου κατεπλάγησαν, αναβώντες, Σύ τό άχρονον, φώς υπάρχεις Χριστέ καί απαύγασμα, τού Πατρός, εί καί θέλων, σάρξ ωράθης αναλλοίωτος. (Δίς)

Ο πρό αιώνων υπάρχων Θεός Λόγος ο φώς ως ιμάτιον περιβαλλόμενος, μεταμορφούμενος έμπροσθεν, τών μαθητών σου, υπέρ τόν ήλιον Λόγε έλαμψας, Μωσής καί Ηλίας δέ, σοί παρειστήκεισαν, νεκρών καί ζώντων σε Κύριον, δηλοποιούντες, καί σου δοξάζοντες τήν απόρρητον, οικονομίαν καί τό έλεος, καί τήν πολλήν συγκατάβασιν, δι' ής έσωσας κόσμον, αμαρτίαις απολλύμενον.

Παρθενικής εκ νεφέλης σε τεχθέντα, καί σάρκα γενόμενον, καί πρὸς τό ὄρος Θαβώρ, μεταμορφούμενον Κύριε, καί τή νεφέλη, τή φωτεινή σε περικυκλούμενον, φωνή τού Γεννήτορος, αγαπητόν σε Υἱόν, τών μαθητῶν συμπαρόντων σοι, σαφώς εδήλου, ως ομοούσιον καί ομόθρονον, ὅθεν ο Πέτρος εκπληττόμενος, Καλόν ὡδέ εστίν εἶναι ἔλεγε, μή εἶδως ο ελάλει, Ευεργέτα πολυέλεε.

Δόξα... Καί νύν...

Ἦχος πλ. δ' Βύζαντος

Παρέλαβεν ο Χριστός, τόν Πέτρον καί Ιάκωβον καί Ιωάννην, εἰς ὄρος υψηλόν κατ' ἰδίαν, καί μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, καί ἔλαμψε τό πρόσωπον αὐτοῦ ως ο Ἥλιος, τά δέ ἰμάτια αὐτοῦ, ἐγένετο λευκά ως τό φῶς, Καί ὠφθησαν Μωϋσῆς καί Ηλίας μετ' αὐτοῦ συλλαλούντες, καί νεφέλη φωτεινή ἐπεσκίασεν αὐτούς, καί ἰδοῦ φωνή εκ τῆς νεφέλης λέγουσα, Οὗτός εστίν ο Υἱός μου ο αγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Δίδοται καί ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τήν Λειτουργίαν

Ψάλλομεν τά παρόντα Αντίφωνα

Αντίφωνον Α'

Στίχος α'. Μέγας Κύριος καί αινετός σφόδρα ἐν πόλει τού Θεοῦ ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος β'. Ετοιμάζων ὄρη ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος γ'. Ο ἀναβαλλόμενος φῶς ως ἰμάτιον.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος δ'. Τά ὄρη ἀγαλλιάσονται ἀπό προσώπου Κυρίου.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'

Στίχος α'. Οι θεμέλιοι αυτού εν τοίς όρει τοίς αγίοις.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν τώ όρει τώ Θαβώρ μεταμορφωθείς, ψάλλοντάς σοι Αλληλούϊα.

Στίχος β'. Αγαπά Κύριος τάς πύλας Σιών, υπέρ πάντα τά σκηνώματα, Ιακώβ.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν τώ όρει τώ Θαβώρ μεταμορφωθείς...

Στίχος γ'. Δεδοξασμένα ελαλήθη περί σου, η πόλις τού Θεού.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν τώ όρει τώ Θαβώρ μεταμορφωθείς...

Στίχος δ'. Μήτηρ Σιών, ερεί άνθρωπος. καί άνθρωπος εγεννήθη εν αυτή.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν τώ όρει τώ Θαβώρ μεταμορφωθείς...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος...

Αντίφωνον Γ'

Στίχος α'. Τά έλέη σου, Κύριε, εις τόν αιώνα άσομαι.

Ήχος βαρύς

Μετεμορφώθης εν τώ όρει Χριστέ ο Θεός, δείξας τοίς Μαθηταίς σου τήν δόξαν σου, καθώς ήδυναντο, Λάμπσον καί ημίν τοίς αμαρτωλοίς, τό φώς σου τό αϊδιον, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Στίχος β'. Εξομολογήσονται οι ουρανοί τά θαυμάσιά σου, Κύριε.

Μετεμορφώθης εν τώ όρει Χριστέ ο Θεός...

Στίχος γ'. Μακάριος ο λαός ο γινώσκων αλαλαγμόν.

Μετεμορφώθης εν τώ όρει Χριστέ ο Θεός...

Στίχος δ'. Κύριε εν τώ φωτί τού προσώπου σου πορεύσονται, καί εν τώ ονόματί σου αγαλλιάσονται όλην τήν ημέραν.

Μετεμορφώθης εν τώ όρει Χριστέ ο Θεός...

Εισοδικόν

Θαβώρ καί Ερμών εν τώ ονόματί σου αγαλλιάσονται. Σώσον ημάς Υιέ Θεού,

ο εν τώ όρει τώ Θαβώρ μεταμορφωθείς, ψάλλοντάς σοι Αλληλούϊα.

Κοινωνικόν

Εν τώ φωτί τής δόξης τού προσώπου σου, Κύριε, πορευσόμεθα εις τόν αιώνα. Αλληλούϊα.

[Αρχή](#)

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Οσιομάρτυρος Δομετίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'.

Ήχος δ'

Ο εξ υψίστου κληθείς

Πρό τού τιμίου Σταυρού σου καί τού πάθους, λαβών ούς προέκρινας τών Ιερών Μαθητών, πρός τό Θαβώριον Δέσποτα, ανήλθες όρος, δείξαι θελήσας τούτοις τήν δόξαν σου, οί καί κατιδόντες σε μεταμορφούμενον, καί υπέρ ήλιον λάμπαντα, πρηνείς πεσόντες, τήν δυναστείαν σου κατεπλάγησαν, αναβοώντες, Σύ τό άχρονον, φώς υπάρχεις Χριστέ καί απαύγασμα, τού Πατρός, εί καί θέλων, σάρξ ωράθης αναλλοίωτος.

Ο πρό αιώνων υπάρχων Θεός Λόγος ο φώς ως ιμάτιον περιβαλλόμενος, μεταμορφούμενος έμπροσθεν, τών μαθητών σου, υπέρ τόν ήλιον Λόγε έλαμπας, Μωσής καί Ηλίας δέ, σοί παρειστήκεισαν, νεκρών καί ζώντων σε Κύριον, δηλοποιούντες, καί σου δοξάζοντες τήν απόρρητον, οικονομίαν καί τό έλεος, καί τήν πολλήν συγκατάβασιν, δι' ής έσωσας κόσμον, αμαρτίαις απολλύμενον.

Παρθενικής εκ νεφέλης σε τεχθέντα, καί σάρκα γενόμενον, καί πρός τό όρος Θαβώρ, μεταμορφούμενον Κύριε, καί τή νεφέλη, τή φωτεινή σε περικυκλούμενον, φωνή τού Γεννήτορος, αγαπητόν σε Υιόν, τών μαθητών συμπαρόντων σοι, σαφώς εδήλου, ως ομοούσιον καί ομόθρονον, όθεν ο Πέτρος εκπληττόμενος, Καλόν ώδέ εστιν είναι έλεγε, μή είδως ο ελάλει, Ευεργέτα πολυέλεε.

Τού Αγίου Προσόμοια γ'

Ήχος πλ. β'

Όλην αποθέμενοι

Όλην αποθέμενος, τήν μαγικήν γοητείαν, καί Περσών μιάσματα, καί τά μυσαρώτατα τερατεύματα, τώ Θεώ προσέδραμες, τή σοφή προνοία, κυβερνώντι τά ουράνια, ού τό ονόματι, αποστολικώς εθεράπευσας, αλόγων

αρρωστήματα, καί τά τών ανθρώπων νοσήματα, τών προσερχομένων,
προθύμως σοι θεράπον τού Χριστού, όν παρρησία δυσώπησον, υπέρ τών
ψυχών ημών.

Όλην ανατέθεικας, τήν σήν ζωήν τώ Κυρίω, καί θερμώς εχώρησας, πρός τόν
τήσ ασκήσεως δρόμον Όσιε, προσευχήν αθόλωτον, αγρυπνίαν πάννυχον,
υμνωδίαν ακατάπαυστον, καί βίον άμεμπτον, καί αγγελικόν ενδεικνύμενος,
εντεύθεν τήν ενέργειαν, τήν τών θαυμασίων επλούτησας, οίδε γάρ δοξάζειν, ο
Κύριος τούς δούλους εαυτού, όν παρρησία δυσώπησον, υπέρ τών ψυχών
ημών.

Όλην ενδυσάμενος, τήν τού Σταυρού πανοπλίαν, καί τόν αδιάρρηκτον,
θυρεόν τής πίστεως περιθέμενος, φοβερός γέγονας, ταίς αντικειμέναις, τών
Δαιμόνων παρατάξεσιν, ούς καί εδίωξας, μάστιγι τή πίστει χρησάμενος, καί
θείαις επικλήσεσι, καί τούς οδοιπόρους διέσωσας, βλάβης τής εκείνων,
Δομέτιε θεράπον τού Χριστού, όν παρρησία δυσώπησον, υπέρ τών ψυχών
ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής
Ήχος πλ. β'

Προτυπών τήν Ανάστασιν τήν σήν, Χριστέ ο Θεός, τότε παραλαμβάνεις τούς
τρεις σου Μαθητάς, Πέτρον καί Ιάκωβον καί Ιωάννην εν τώ Θαβώρ ανελθών,
Σού δέ Σωτήρ μεταμορφουμένου, τό θαβώριον όρος φωτί εσκέπετο, οι
Μαθηταί σου Λόγε, έρριψαν εαυτούς εν τώ εδάφει τής γής, μή φέροντες οράν
τήν αθέατον μορφήν, Άγγελοι διηκόνουν φόβω καί τρόμω ουρανοί έφριξαν, γή
ετρόμαξεν, ορώντες επί γής τής δόξης τόν Κύριον.

Είσοδος, Φώς ιλαρόν

Προκείμενον
Ήχος βαρύς

Ο Θεός ημών εν τώ ουρανώ καί έν τή γή πάντα όσα ηθέλησεν εποίησεν.

Στίχ. Εν εξόδω Ισραήλ εξ Αιγύπτου.

Στίχ. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα ότι έφυγες.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'
Οίκος τού Εφραθά

Σήμερον ο Χριστός, εν όρει Θαβωρίω, τήν τού Αδάμ αμείψας, αμαυρωθείσαν
φύσιν, λαμπρύνας εθεούργησε.

Στίχ. Σοί εισιν οι ουρανοί, καί σή εστιν η γή.

Είδον εν τώ Θαβώρ, Μωσής τε καί Ηλίας, τόν εκ Παρθένου Κόρης, Θεόν

σεσαρκωμένον, βροτών εις απολύτρωσιν.

Στίχ. Θαβώρ καί Ερμων εν τώ ονόματί σου αγαλλιάζονται.

Σήμα θεοπρεπές, θεότητος δεικνύει, πρό τού Σταυρού τοίς Μύσταις, ως ήλιος αστράψας, Χριστός εν όρει σήμερον.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Τής θεότητός σου Χριστέ, αμυδράν αυγήν παραγυμνώσας, τοίς συναναβάσί σοι επί τού όρους, τής υπερκοσμίου σου δόξης εποίησας κοινωνούς, όθεν ενθεαστικώς εκραύγαζον, Καλόν εστιν ημάς ώδε είναι, Μεθ' ών καί ημείς, σέ τόν μεταμορφωθέντα Σωτήρα Χριστόν, ανυμνούμεν εις τούς αιώνας.

**Απολυτίκιον τής Εορτής
Ήχος βαρύς**

Μετεμορθώθης εν τώ όρει Χριστέ ο Θεός, δείξας τοίς Μαθηταίς σου τήν δόξαν σου, καθώς ήδυναντο, Λάμπσον καί ημίν τοίς αμαρτωλοίς, τό φώς σου τό αϊδιον, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα τής Εορτής
Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον**

Εορτή υπέρλαμπρος, η τού Δεσπότου, ήλθε, δεύτε άπαντες, επί τώ όρει νοερώς, προκαθαρθέντες ανέλθωμεν, τώ θαβωρίω Χριστόν εποψόμενοι.

Δόξα... Καί νύν... Το αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Κάθισμα τής Εορτής
Ήχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ**

Τήν μεθέορτον πιστοί, ημέραν σήμερον φαιδρώς, τής ενδόξου καί φρικτής, Μεταμορφώσεως Χριστού, επιτελούντες βοήσωμεν ομοφρόνως, Τό φύραμα ημών, ανεμορφώσω Σωτήρ, τή θεία σου σαρκί, συναπαστράψας αυτώ, καί αποδούς τό πρώτιστον αξίωμα, τής αφθαρσίας ως εύσπλαγχνος, διό σε πάντες, δοξολογούμεν, τόν μόνον θεόν ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Είτα εις Κανών τής Εορτής, καί τού Αγίου ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Πρέσβυν σε Χριστώ προφέρω στεφηφόρε.
Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος πλ. β'
Ὡς εν ηπειρίω

Πρός τόν Θεόν εκδημήσας μαρτυρική, διαλάμπων χάριτι, τοίς υμνούσί σε
Πιστώς, φωτοφόρον έμπνευσον αυγήν, ικετεύων τόν Χριστόν θεομακάριστε.

Ρήξας τούς βρόχους τής πλάνης ειλικρινώς, τώ Χριστώ προσέδραμες,
διανοία καθαρά, τά Περσών σεβάσματα λιπών, καί τών Μάγων εκφυγών τήν
αθεότητα.

Επιστημόνως σκοπήσας ως ου Θεός, ως κτιστός ο ήλιος, ως ουδέν τών
ορατών, επί τόν άόρατον Θεόν, ωδηγήθης λογισμώ σοφώ χρησάμενος.

Θεοτοκίον

Σέ Παναγία Παρθένε τήν τόν Υιόν τού Θεού γεννήσασαν, γεγονότα καθ' ημάς,
δι' ημάς κηρύττομεν αγνή, Θεομήτορα πιστοί καί μακαρίζομεν.

Ωδή γ'
Ουκ έστιν Άγιος ως σύ

Βεβαία πίστει στηριχθείς, ως ακλονητος πύργος, απερίτρεπτος ώφθης, ου
λογοις τοίς μαγικοίς, ου γνώσεως Περσικής, γοητείαις περιεργαζόμενος.

Ιόν ψυχολεθρον φυγών, τού τή κτίσει λατρεύειν, καί τόν ήλιον σέβειν, τόν
όντως όντα Θεόν, ως πάντων Δημιουργόν, ευσεβείας πόθω εξεζήτησας.

Ναμάτων θείων μετασχών, τής παλιγγενεσίας, τήν ψυχήν κατηυγάσθης, καί
γένονας αληθώς, υιός χάριτι Θεού, κληρονόμος θείων απολαύσεων.

Θεοτοκίον

Σοφία οίκον εαυτή, ωκοδόμησε θείον, υπέρ νούν τε καί λόγον, σκηνώσασα
τήν αγνήν, γαστέρα σου τήν σεπτήν, καθαρθείσαν Πνεύματι Πανύμνητε.

Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν Άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών
σου αγαθέ, καί στε ρεώσας ημάς, εν τή πέτρα τής ομολογίας σου».

Κάθισμα Ἦχος γ'
Τήν ωραιότητα

Τήν ωραιότητα Χριστού επόθησας, καί δι' ασκήσεως πάθη ενέκρωσας, καί
εναθλήσας καρτερώς, τήν πλάνην απετέφρωσας, Ένδοξε Δομέτιε, τών
Αγγέλων συν, όμιλε, όθεν καί ίάσεων, ρείθρα βρύεις τοίς πίστει σου, τήν
μνήμην επιτελούσι τήν θείαν, Μάρτυς αξιοθαύμαστε.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Τής θείας δόξης σου, όντως απαύγασμα, καθώς ηδύναντο, έδειξας Λόγε
Θεού, τοίς μαθηταίς σου εν Θαβώρ, όρει μεταμορφούμενος, οίς
συνελλαμφθείημεν, καί ημείς οι υμνούντές σε, μόνε αναλλοίωτε, Ιησού

παντοδύναμε, εν πίστει σοι συμφώνως βοώντες, Δόξα Χριστέ τή βασιλεία σου.

**Ωδή δ'
Χριστός μου δύναμις**

Επέγνωνς ένδοξε, τό φύσει άγνωστον, λογικώς εκζητήσας και ευρηκώς, τούτον επεπόθησας, και προσεκύνησας χαρά, τήν αυτού μεγαλειότητα.

Χορεία σώφρονι, θερμώς προσέδραμες, μοναζόντων Αγίων και αρετής, ζήλω πυρπολούμενος, επολιτεύσω καθαρώς, εν νηστείαις και δεήσεσιν.

Ραδίως έλυσε, δεσμά τής φύσεως, ο θεόφρων σου πόθος και τών παθών, έσβесе τήν κάμινον, τώ δροσοβόλω φωτισμώ, τού Αγίου Πάτερ Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Ισχύς μου πέφυκε, Θεός και Κύριος, Θεοτόκε Παρθένε ο σαρκωθείς, Λόγος ο υπέρθεος, ακηράτου σου γαστρός, τήν ζωήν ημίν δωρούμενος.

**Ωδή ε'
Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ**

Συνέσει θεία διαπρεπής, Μάκαρ πεφυκώς, τών ορωμένων απάντων προέκρινας, τήν τών αοράτων αιδιότητα, τώ φέγγει τής αγνείας καταλαμπόμενος.

Τής θείας γευσάμενος αρετής, τό τής ησυχίας και αναχωρήσεως έστερξας, τήν τής διανοίας ανεπιθόλωτον, κατάστασιν φυλάττων, Πάτερ Δομέτιε.

Ως όντως μέγα και θαυμαστόν, τής επί τό κρείττον μεταβολής σου, τό πάνσοφον φρόνημα, τής γάρ τού Υψίστου χειρός αλλοίωσις, και χάριτος τής θείας έργον εγένετο.

Θεοτοκίον

Παρθένος έμεινας ασινής, και τά τών μητέρων, επιδεικνύεις πανάμωμε Δέσποινα, τή γάρ παρθενία τόκον συνήρμωσας, και φέρεις αμφοτέρων τά ιδιώματα.

**Ωδή ς'
Τού βίου τήν θάλασσαν**

Ραγδαίως φερόμενον, τού εχθρού και δυσμενούς, τόν πειρασμόν υπέμεινας, και ποικίλως Παμμάκαρ δοκιμασθείς, τώ φθόνω μαχόμενος, νικητής ανεδείχθης αξιάγαστε.

Ο βίος σου ένθεος, η ζωή θεοειδής, και φωτοφόρος γέγονε, τά τού κόσμου τερπνά γάρ καταλιπών, τήν θείαν ευπρέπειαν, εκαρπώσω θεόφρον και τερπνότητα.

Σημεία και τέρατα, ηξιώθης εκτελείν, υπερφυώς αιίδιμε, τή δυνάμει τή θεία

καθοπλισθείς, καί έχων τήν άνωθεν, συνεργούσάν σοι χάριν αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Φωτός οικητήριον, καί νυμφών θεοπρεπής, τής υπέρ νούν σαρκώσεως, τού τών όλων Παρθένε Δημιουργού, σύ γάρ μόνη πέφυκας, αξιόθεον τούτου ενδιαίτημα.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον τής Εορτής Αυτόμελον Ἦχος βαρύς

Επί τού όρους μετεμορφώθης, καί ως εχώρουν οι Μαθηταί σου τήν δόξαν σου, Χριστέ ο Θεός εθεάσαντο, ίνα όταν σε ίδωσι σταυρούμενον, τό μέν πάθος νοήσωσιν εκούσιον, τώ δέ κόσμω κηρύξωσιν, ότι σύ υπάρχουν αληθώς, τού Πατρός τό απαύγασμα.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Ζ' τού αυτού μηνός, μνήμη τού Αγίου Οσιομάρτυρος Δομετίου τού Πέρσου.

Στίχοι

Υπέρ τά πάντα σοί συναθλείν εκ λίθων,
Μύστας Πάτερ σούς, εξεπαίδευσας τάχα.
Σύν δυσίν εβδομάτη Δομέτιος ελεύσθη μύσταις.

Ο όσιος Δομέτιος ο σημειοφόρος, ο εν τοίς ορίοις τής τού Φιλοθέου μονής ασκήσας, εν ειρήνη τελειούται.

Μνήμη τού οσίου καί θεοφόρου πατρός ημών Νικάνορος τού θαυματουργού, τού εν τώ τού Καλλιστράτου όρει αναλάμψαντος.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος, Ώρ εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Εκ γής απελθών, Ώρ εμός λέγει.
Χάρις, Υπέρ τόν Ώρ πέφυκε τόν σόν, ώ Νόμε.

Τή αυτή ημέρα, οι Όσιοι μύριοι Ασκηταί οι θηβαίοι εν ειρήνη τελειούνται.

Στίχοι

Γής εξελαύνεις, εις τό Δαυϊδ χρή λέγειν,
Τό μυριοπλάσιον άρμα σου Λόγε.

Τή αυτή ημέρα, η Οσία Ποταμία η θαυματουργός ξίφει τελειούται.

Στίχοι

Υπέρ Χριστού κτανθείσα θαυμαστή ξίφει,
Χέει ποταμούς θαύμα των Ποταμία.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Νάρκισσος, Αρχιεπίσκοπος Ιεροσολύμων, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Ηδύ πνέων, Νάρκισσε, ναρκίσσου πλέον,
Ευωδιάζεις τής Εδέμ τό χωρίον.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Αστέριος ο θαυματουργός ξίφει τελειούται.

Στίχοι

Τράχηλον Αστέριος εκκοπείς ξίφει,
Χοροίς αθλητών, οίον αστήρ εμπρέπει.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Σώζων, ο εκ Νικομηδείας, εις πύρ βληθείς, καί αβλαβής εξελθών, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Υπήρχεν άλλη σαλαμάνδρα πρός φλόγα,
Σώζων ο Μάρτυς, ού τέλος πυρός δίχα.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Υπερέχιος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Υπερέχιος, κάν τάφω κατεκρύβη,
Πέφυκεν ίσος Τοις χοροίς τών Αγγέλων.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Δροσοβολον μέν τήν κάμινον

Επί σέ Πάτερ η παμφωτος τού Πνεύματος, χάρις επανεπαύσατο, καί ενεργείας παραδόξους έδειξεν εν σοί, βοώντι καί ψάλλοντι πιστώς, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ρωμαλέω τώ φρονήματι διήνυσας, τόν δρόμον τής ασκήσεως, καί επί τέλει τών αγώνων, Μάρτυς αληθώς, εγένου κραυγάζων τώ Χριστώ, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Όσπερ παίδές σοι οι μύσται χρηματίσαντες, πατρί συνηγωνίζοντο, καί εν σπηλαίω καρτερούντες, ήθλησαν σύν σοί, συμφώνως κραυγάζοντες Χριστώ, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Σωτηρίας ως λιμένα σε πλουτήσαντες, ζάλης διασωζόμεθα, καί τήν ελπίδα τήν εις σέ ως άγκυραν ψυχών, κατέχοντες κράζομεν Χριστώ, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Τετρωμένος αγάπη Πάτερ τού κτίσαντος, τών κτισμάτων απώσω πάσαν προσπάθειαν, Πνεύματι Θεού, σαφώς κατευθυνόμενος, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Επιγείους φροντίδας αποσεισάμενος, ουρανίους ελπίδας Πάτερ επλούτησας, τήν εν τώ Χριστώ, μακαριότητα Όσιε, ής νύν απολαύεις εις πάντας τούς αιώνας.

Φωτοβόλους ακτίνας Πάτερ δεξάμενος, τού Αγίου καί θείου πάνσοφε Πνεύματος, οφθαλμοφανώς, τούτο Μάκαρ τεθέασαι, θείοις μυστηρίοις φρικτώς επιφοιτήσαν.

Θεοτοκίον

Η θεόφθογγος λύρα τού σου Προπάτορος, κιβωτόν σε αγίαν προδιετύπωσε, φέρουσαν Θεόν, σάρκα Αγνή φορέσαντα, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δρας, Χριστέ μόνω τώ βούλεσθαι, Σέ υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Θεόν ανθρώποις ιδείν

Φωτί αύλω καταυγαζόμενος, φωτειδής αξίως φωτοφόρε γεγένησαι, πολιτείαν άμεμπτον κτησάμενος, Πάτερ καί παναγίαν, νύν δέ παρίστασαι, πρέσβυς τώ Δεσπότη, καί Θεώ υπέρ τής ποιμνης σου.

Οι σοί αγώνες οι τής ασκήσεως, μαρτυρικοίς αγώσιν επαξίως εστέφθησαν, καί διπλούν τό έπαθλον απείληφας, τών ανδραγαθημάτων, ών επιδέδειξαι, καί τών αιωνίων, αγαθών εύρες πόλαυσιν.

Ρωσθείς δυνάμει θεία καί χάριτι, διαφανής τοίς πάσιν ανεδείχθης διδάσκαλος, ευσεβείας θαύμασι κοσμούμενος, πάντας υποστηρίζων, πάντας ιώμενος, τούς προσερχομένους, σοί πιστώς θεομακάριστε.

Θεοτοκίον

Εν σοί επράχθη τά υπέρ άνθρωπον, υπερφυή Παρθένε Θεότοκε μυστήρια, τού Θεού γάρ γεγονόςα λοχεύτρια, φέρουσα εν αγκάλαις, καί διατρέφουσα, τόν ταίς ουρανίαις, στρατιαίς υμνολογούμενον.

Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς σέ μακαρίζομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Εκ Περσικής ορμώμενος, χώρας τής πυρσολάτρου, τή τού Χριστού

προσέδραμες, εκ παιδός θεία πίστει, Δομέτιε θεοκήρυξ, όθεν Πάτερ εν ύμνοις, ως ασκητήν τιμώμέν σε, καί ως μάρτυρα θείον καί τών φρικτών, μυστηρίων ένθεον Ιερέα, καί πρέσβυν τών τελούντων σου, τήν σεβάσιμον μνήμην.

Τής Εορτής όμοιον

Πρό τού Σταυρού σου Κύριε, μαθητών τούς προκρίτους, λαβών μετεμορφώθης νύν, εν Θαβώρ τώ αγίω, εν ώ Μωσής καί Ηλίας, παρειστήκεισαν τρόμω, δουλοπρεπώς σοι Δέσποτα, συλλαλούντες, μεθ' ών σε, Χριστέ Σωτήρ, σύν Πατρί καί Πνεύματι προσκυνούμεν, τόν εκ Παρθένου λάμπαντα, εις βροτών σωτηρίαν.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Φύσιν τήν εξ Αδάμ, Χριστέ αμείψαι θέλων, εν όρει νύν απαίρεις Θαβώρ, παραγυμνώσων, τοίς μύσταις τήν θεότητα.

Στίχ. Σοί εισιν οι ουρανοί, καί σή εστιν η γή.

Ωφθης τό πρίν Χριστέ, Μωσει τε καί Ηλία, εν γνόφω καί θυέλλη, καί αύρα λεπτοτάτη, νύν δέ φωτί τής δόξης σου.

Στίχ. Θαβώρ καί Ερμων εν τώ ονόματί σου αγαλλιάζονται.

Σέλας τό τριλαμπές, αστράψας απορρήτως, τής θεϊκής σου δόξης, Θαβώρ εν όρει Σώτερ, τήν σύμπασαν εφαιδρυνας.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Νόμου καί Προφητών σε Χριστέ, ποιητήν καί πληρωτήν εμαρτύρησαν, ορώντες έν τή νεφέλη Μωσής ο θεόπτης, καί Ηλίας ο έμπυρος αρματηλάτης, καί άφλεκτος ουρανοδρόμος, επί τής Μεταμορφώσεώς σου, Μεθ' ών καί ημάς, τού σου φωτισμού αξίωσον Δέσποτα, υμνείν σε εις τούς αιώνας.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Αιμιλιανού, Επισκόπου Κυζίκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ' καί τού Αγίου γ'.

Τής Εορτής Ήχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Σήμερον υπέδειξας, τήν σην θεότητα Κύριε, τοῖς σεπτοῖς Αποστόλοις σου, Μωσεῖ σύν Ηλία τε, ως Θεός τού νόμου, καί χάριτος πέλων, ο λυτρωσάμενος ημάς, ἐκ τού θανάτου νύν τῆς χειρώσεως, μεθ' ὧν σου τήν φιλόανθρωπον, οικονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Σήμερον ἐξέλαμψας, φωτειδῆς υπέρ ἥλιον, τηλαυγῶς εν ὄρει Θαβώρ, δεικνύων τοῖς φίλοις σου, ὅτι σύ υπάρχεις, ἀπαύγασμα δόξης, ο τήν ουσίαν τών βροτῶν, δι' ευσπλαγχνίαν φορέσας Κύριε, διό σου τήν φιλόανθρωπον, οικονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Σήμερον ἀγάλλονται, οἱ ἐπουράνιοι Ἄγγελοι, σύν βροτοῖς εορτάζοντες, Χριστέ σου τήν ἔλλαμψιν, τήν φρικτήν καί θεῖαν, τήν εν θαβωρίῳ εν ὧ παρέστησας Μωσῆν, καί τόν Ηλίαν Σωτήρ φιλόανθρωπε, καί Πέτρον καί Ἰάκωβον, καί Ἰωάννην υμνοῦντάς σε, Ἰησοῦ Παντοδύναμε, ο Σωτήρ καί Θεός ημών.

Τού ἁγίου Ἦχος ο αὐτός Ο ἐξ υψίστου κληθεῖς

Ο τήν Εἰκόνα Χριστοῦ σαφῶς τιμήσας, ὅτε τό λέόντειον θράσος εμαίνετο, καί τοῦς λαοῦς διεκλόνησεν, ἀνακαινίζον, τού Κοπρωνύμου ἄθεον αἵρεσιν, τότε τούτο Πάνσοφε, σαφῶς διήλεγξας, σή παρρησία χρησάμενος, συνηθροισμένης, Ἀρχιερέων τῆς συνελεύσεως, ὅθεν ἐγνώσθης γενναιότατος, στρατιώτης Χριστοῦ παμμακάριστε, ὄν ἰκέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Ο ουρανίαις μοναῖς ἐνωκισμένος, ὅτε τήν ἀτίθασον γνώμην καί ἄθεον, ο δυσσεβῆς ἐνεδείξατο, ὑπερορίαις, καταδικάσας τήν σήν στερρότητα, τότε τόν Παράδεισον, ὅθεν πεπτῶκαμεν μόνην πατρίδα θεσπέσιε, σαφῶς γινώσκων, μετ' εὐφροσύνης χαίρων υπέμεινας, ὅθεν δικαίως τήν ἀκήρατον, ἡξιώθης ζῶν κατοπτεῦσαι Χριστόν, ὄν ἰκέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Πυρίνη γλώσση πανσόφως κεχρημένος, ὅτε μιξοβάρβαρον νόμον ἐθέσπισε, μή προσκυνεῖσθαι κελεύοντα, τήν σεβασμίαν, Χριστοῦ Εἰκόνα Λέων ο τύραννος, τότε σύ τόν ἐνθεον νόμον ἀντέθηκας, ως διαβαίνει προσκύνησις, ἡ τῆς εἰκόνης, ὡς πού τις ἔφη πρός τό ἀρχέτυπον, καί τῷ σῷ λόγῳ ως ἐμβρόντητος, ἀπεφάνθη ο θῆρ ο δυσώνυμος, πανσεβάσμιε Πάτερ, θεορρήμον ἱερώτατε.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Ο πάλαι τῷ Μωσεῖ συλλαλήσας, ἐπί τού ὄρους Σινά διά συμβόλων, Εγώ εἰμι, λέγων ο Ὦν, σήμερον ἐπ' ὄρους Θαβώρ, μεταμορφωθεῖς ἐπί τών Μαθητῶν, ἔδειξε τό ἀρχέτυπον κάλλος τῆς εἰκόνης, εν εαυτῷ τήν ἀνθρωπίνην ἀναλαβούσαν ουσίαν, καί τῆς τοιαύτης χάριτος, μάρτυρας παραστησάμενος Μωϋσῆν καί Ηλίαν, κοινωνοῦς ἐποιεῖτο τῆς εὐφροσύνης, προμηνύοντας τήν ἐνδοξον διά Σταυροῦ, καί σωτήριον Ἀνάστασιν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς.

Ἦχος πλ. β'
Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Μορφούμενος δι' οίκτον Χριστέ, Αδάμ τόν πρώτον άνθρωπον, εκ Παρθένου, ώφθης δεύτερος, Αδάμ, εν όρει δέ Σωτήρ μου, Θαβώρ μετεμορφώθης, παραγυμνών σου τήν θεότητα.

Στίχ. Σοί εισιν οι ουρανοί, καί σή εστιν η γή.

Εξέστησαν ορώντες τήν σήν, τής χάριτος οι πρόκριτοι, καί τού νόμου Μεταμόρφωσιν Χριστέ, εν όρει θαβωρίω, μεθ' ών σε προσκυνούμεν, σύν τώ Πατρί σου καί τώ Πνεύματι.

Στίχ. Θαβώρ καί Ερμων εν τώ ονόματί σου αγαλλιάσονται.

Λαμπρύνεται η κτίσις φαιδρώς, τή σή Μεταμορφώσει Χριστέ, ήν τοίς θείοις Αποστόλοις εν Θαβώρ, Μωσει τε καί Ηλία, υπέδειξας Θεός ών, αρρήτως λάμπας υπέρ ήλιον.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Τήν σήν τού μονογενούς Υιού προορώμενος, εν Πνεύματι διά σαρκός, πρός ανθρώπους επιδημίαν, ο θεοπάτωρ Δαυϊδ, πόρρωθεν πρός ευφροσύνην συγκαλείται τήν κτίσιν, καί προφητικώς ανακράζει, Θαβώρ καί Ερμών εν τώ ονόματί σου αγαλλιάσονται, Εν τούτω γάρ επιβάς τώ όρει Σωτήρ, μετά τών Μαθητών σου, τήν αμαυρωθείσαν εν Αδάμ φύσιν, μεταμορφωθείς, απαστράψαι πάλιν πεποίηκας, μεταστοιχειώσας αυτήν, εις τήν σήν τής θεότητας, δόξαν τε καί λαμπρότητα, διό βοώμέν σοι, Δημιουργέ τού παντός, Κύριε δόξα σοι.

Απολυτίκιον τής Εορτής
Ἦχος βαρύς

Μετεμορθώθης εν τώ όρει Χριστέ ο Θεός, δείξας τοίς Μαθηταίς σου τήν δόξαν σου, καθώς ήδυναντο, Λάμπσον καί ημίν τοίς αμαρτωλοίς, τό φώς σου τό αϊδιον, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Τήν τών βροτών εναλλαγήν, τήν μετά δόξης σου Σωτήρ, εν τή δευτέρα καί φρικτή, τής σής ελεύσεως δεικνύς, επί τού όρους Θαβώρ μετεμορφώθης, Ηλίας καί Μωσής συνελάλουν σοι, τούς τρεις τών Μαθητών συνεκάλεσας, οί

κατιδόντες Δέσποτα τήν δόξαν σου, Ιτή αστραπή σου εξέστησαν, ο τότε
τούτοις, τό φώς σου λάμπας, φώτισον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Εν τώ όρει τώ Θαβώρ, μεταμορφούμενος Σωτήρ, τοίς προκρίτοις Μαθηταίς,
δείξας τήν δόξαν σου Χριστέ, τό αναλλοίωτον ήστραψας τής θεότητος,
Νεφέλη δέ φωτός, συνεκάλεσας, Ηλίαν καί Μωσήν συλλαλούντάς σοι, διό καί
Πέτρος έλεγεν, Οικτίρμον, καλόν εστιν ώδε είναι σύν σοί, ο τότε τούτοις, τό
φώς σου λάμπας, φώτισον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Είτα εις Κανών τής Εορτής, καί τού Αγίου ούτος, ού η Ακροστιχίς.

Τόν μέγαν Αιμιλιανόν εν άσμασιν έξοχα μέλπω.

Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος α'
Σού η τροπαιούχος

Ταίς υπερκοσμίαις συνοικών, ταξιαρχίαις θεόφρον μακάριε, τούς
επιτελούντάς σου, χαρμονικώς τήν ποθητήν πανήγυριν, Πάτερ εποπτεύων,
τής σωτηρίας αξίωσον.

Όλος τώ Δεσπότη συγκραθείς, καί τοίς εκείθεν αστράψας πυρσεύμασι,
πάσαν κατεφώτισας, σαίς διδαχαίς θεοσεβή πανήγυριν, ως ιεροφάντωρ,
φανείς θεόφρον θεόληπτε.

Νούν καθηγεμόνα τών παθών, δι' αρετής Ιεράρχα κατέστησας, οία
δικαιότατος, δαιτητής τή τε ψυχή καί τώ σώματι, Πάτερ διανέμων, τοίς
εκατέροις τά πρόσφορα.

Μύστης ακριβής τών υπέρ νούν, τής Εκκλησίας σαφώς προϊστάμενος, ώφθης
παναοίδιμε, καί κραταιός τής αληθείας πρόμαχος, μύλας τών λεόντων,
συνθλών καί φράπτων τά στόματα.

Θεοτοκίον

Ένα εκατέραις ευσεβώς, τόν εκ γαστρός σου τεχθέντα γινώσκομεν, φύσεσι
Πανάμωμε, Θεόν ομού υπερφυώς καί άνθρωπον, έχοντα τελείως εκάστης τά
ιδιώματα.

Ωδή γ'
Ο μόνος ειδώς τής τών βροτών

Ικέτην θεόφρονα Χριστού, πιστοίς σε προβαλλόμεθα, τόν δι' αυτόν λαμπρώς αριστεύσαντα, καί τήν εικόνα τούτου τιμήσαντα, τού σεπτού κηρύγματος, καί τήν άνωθεν πίστιν φυλάξαντα.

Μαρτύρων στερρότητα δεικνύς, θεόφρον αξιάγαστε, τήν δυσσεβή οφρύν εξεφαύλισας, τής Εκκλησίας εκφανείς πρόβολος, αρραγής ακλόνητος, καί μεσίτης ένθεος, καρτερώς διελέγχων τούς άφρονας.

Τόν τής αιρέσεως πιών, εις κόρον ο παμπόνηρος, διδακτικώ σου λόγω διήλεγκται, φωτί γάρ σκότος εξαφανίζεται, καί γυμνούται πλάσματα, πονηρού βουλεύματος τής ενθέου σοφίας ταίς λάμψεσι.

Θεοτοκίον

Λαμπρά σε φωνή νύν εκ ψυχής, κυρίως Θεομήτορα, τήν τόν Θεόν τεκούσαν κηρύπτομεν, σεσαρκωμένον εκ σου τόν άσαρκον, εν ημίν σκηνώσαντα, ού τροπήν δεξάμενον, ού φυρμώ συγχυθέντα Πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Ο μόνος ειδώς τής τών βροτών, ουσίας τήν ασθένειαν, καί συμπαθώς αυτήν μορφωσάμενος, περίζωσόν με εξ ύψους δύναμιν, τού βοάν σοι, Άγιος ο ναός ο έμψυχος, τής αφράστου σου δόξης Φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τού Αγίου

Ήχος γ' Θείας πίστεως

Θείω Πνεύματι πεφωτισμένος, ανεκήρυξας εν παρρησία, ορθοδοξίας παμμάκαρ τά δόγματα, καί βασιλέα κατήσχυνας άνομον, υπερορίας αδίκως στελλόμενος, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Ήχος γ' Τήν ωραιότητα

Τής θείας δόξης σου, όντως απαύγασμα, καθώς ηδύναντο, έδειξας Λόγε Θεού, τοίς Μαθηταίς σου εν Θαβώρ, όρει μεταμορφούμενος, οίς συνελλαμφθείημεν, καί ημείς οι υμνούντές σε, μόνε αναλλοίωτε, Ιησού παντοδύναμε, καί πίστει σοι συμφώνως βοώντες, Δόξα Χριστέ τή βασιλεία σου.

Ωδή δ'

Όρος σε τή χάριτι

Ίσχυσας οφρύν καταβαλείν τού αλάστορος, οικειωθείς δι' αρετής, παμμάκαρ Αιμιλιανέ, τώ πάντα ισχύοντι, καί δυνατώ έν τοίς πολέμοις πανόλβιε, καίνύν κραυγάζεις, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ανέτλης μακράς υπερορίας στελλόμενος, καρτερικός αναδειχθείς θεόφρον Αιμιλιανέ, τό πρίν προτερήμασιν, Αρχιερεύς, Ιερομάρτυς δέ ύστερον, αναδειχθείς θεοφόρε πανάριστε.

Νομίμως εφάνης εκ παιδός ιερούμενος, ασκητικώς εκλαμπρυνθείς, τρισμάκαρ

Αιμιλιανέ, τώ λόγω τής χάριτος, περιφραχθείς ιερομύστα θεσπέσιε, Θεώ
κραυγάζων, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ο πάσης επέκεινα νοούμενος κτίσεως, τής υπέρ νούν ζωαρχικής,
θεοπλαστίας επί γής, εκτελών μυστήριον, παρθενικαίς ηγλαϊσμένην
λαμπρότησι, τήν σήν γαστέρα κατώκησεν, Άχραντε.

Ωδή ε'

Θεός ών ειρήνης

Νοήσας προγνώσει, τή θεία Χριστός, τής μεγάλης ψυχής σου τήν πρόθεσιν,
μεγάλους προτερήμασιν, εκόσμησε σαφώς στολαίς Ιερωσύνης, αυτήν
καταγλαΐσας, καί μαρτύρων έν άθλοις, Ιερομύστα πανσεβάσμιε.

Ελκύσας τήν χάριν, τού Πνεύματος πρίν, ποταμούς διδαγμάτων ανέβλυσας,
Παμμάκαρ Ιερώτατε, τή ποιίμνη τού Χριστού, όθεν καί τήν εικόνα, Χριστού
τιμάν μαθόντες, τών Αγίων τε πάντων, τούς θεομάχους καταισχύνομεν.

Νεκρώσας σαρκός σου, τό φρόνημα πρίν, εν ασκήσεως πόνοις πανόλβιε, τή
αίγλη τή τού Πνεύματος εζώσας τόν νούν, όθεν δι' αμφοτέρων, εκλάμπας
Ιεράρχα, Θεώ ευηρέστησας, Ιερομάρτυς αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Αγίων Αγία, Παρθένε αγνή, τών Αγίων τόν Άγιον τέτοκας, τόν πάντας
αγιαζοντα, Χριστόν τόν λυτρωτήν, διό σε Βασιλίδα, καί Δέσποιναν τού
κόσμου, ως τεκούσαν τόν Κτίστην, τών ποιημάτων μεγαλύνομεν.

Ωδή ς'

Σπλάγχνων Ιωνάν

Στήσαι βουληθείς, νομήν τής αιρέσεως, προθύμως χωρείς προς τούς
κινδύνους σοφέ, καί διήλεγξας παρρησία μεγάλη χρησάμενος, τήν γνώμην
τού κρατούντος σύ τήν άθεον, πρώτος τού λαλείν αρξάμενος, ηθροισμένης
Συνόδου θεόφρονος, Μόνου τού Χριστού, θερμώς ορεγόμενος, καί τούτου
τυχείν θείας ελλάμπσεως, επιέμενος, Ιεράρχα Κυρίου θεόληπτε, μαρτύρων
ενεδείξω τήν στερρότητα, λάμπας τό πρώην δι' ασκήσεως, καί διπλούς τούς
στεφάνους κομίζη σαφώς.

Άνω σου τόν νούν, Θεώ συγγινόμενον, καί θείαις αυγαίς, μάκαρ λαμπόμενον,
έχων Όσιε, κούφως βίον διέπλεις τήν θάλασσαν, καί όρμοις ουρανόις νύν
καθώρμισαι, αύραις τού Αγίου Πνεύματος, κυβερνώμενος σθένει τού
Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Σώσαι τών βροτών, τήν φύσιν ως εύσπλαγχνος, φθαρείσαν Αγνή, φθόνω τού
όφεως, ο υπέρθεος, ευδοκήσας τήν μήτραν σου ώκησε, καί σάρξ
αναλλοιώτως εχημάτισε, μόνην καθαράν ευράμενος, Θεοτόκε Παρθένε
πανάχραντε.

Ο Ειρμός

«Σπλάγχχνων Ιωνάν, έμβρυον απήμεσεν, ενάλιος θήρ οίον εδέξατο, τή Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος, καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας αδιάφθορον, ής γάρ ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν κατέσχεν απήμαντον».

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Η' τού αυτού μηνός, μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Αιμιλιανού, Επισκόπου Κυζίκου, τού ομολογητού.

Στίχοι

Ψυχής πολύν θείς Αιμιλιανός λόγον,
Τής σαρκος ηλόγησεν άχρι καί τέλους.
Ογδόη Αιμιλιανού οστέα δέξατ' άρουρα.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Αγίου Μύρωνος, Επισκόπου Κρήτης, τού θαυματουργού.

Στίχοι

Μύρων ο θείος αρετής μύρου πνέων,
Ευωδίας πρόσσεισιν οσμή Κυρίω.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Θεοδώρου Ηγουμένου Ορόβων.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων μαρτύρων Ελευθερίου καί Λεωνίδου, διά πυρός τελειωθέντων.

Στίχοι

Αμφοίν αθλητών, ου θυόντων τή πλάνη,
Ποινήν κατακρίνουσιν οι πλάνοι φλόγα.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι δέκα ασκηταί, οι εξ Αιγύπτου, εν ειρήνη τελειούνται.

Στίχοι

Βλαστήματα θνήσκουσιν Αιγύπτου δέκα,
Πληγαίς εκείναις ισάριθμοι ταίς δέκα.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Σέ νοητήν Θεοτόκε κάμινον

Ιεραρχών, ευπρεπές αγλαΐσμα, Πάτερ υπήρχες αληθώς, βασιλεύσας γάρ τών παθών, πύργος ακαθαίρετος, ώφθης αξιάγαστε, τής Εκκλησίας καί πρόβολος, τόν αινετόν ανυμνών Θεόν τόν υπερένδοξον.

Νέος Δαυϊδ, ημίν αναδέδειξαι καί αλοφύλους διδαχάς, τή σφενδονη καταβαλών, τών ευστοχωτάτων σου, λόγων πανασίδιμε, καί διδαγμάτων τοξεύμασι, τόν αινετόν ανυμνών, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ἐστης λαμπρώς, Πάτερ ἐπὶ βήματος, δικαστικοῦ δία Χριστόν, καί τοὺς λόγους ὡς ἐκ πηγῆς θείας ἀνεβλύσαντες, πάσι γάρ ἐκήρυξας, τὴν τῶν Εἰκόνων προσκύνησιν, σαφῶς εἶδως διαβαίνειν, αὐτὴν πρὸς τὸ πρωτότυπον.

Θεοτοκίον

Ξενοπρεπῶς, παρθενεύεις τίκτουσα, τὸν τῶν ἀπάντων Ποιητὴν, τὸν ἐν θρόνῳ χειρουβικῶ, ἐπαναπαυόμενον, μόνη παμμακάριστε, Παρθενομήτορ πανύμνητε τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Ὡδὴ η'

Θαύματος υπερφυοῦς

Ὅλην νοητῶ πυρὶ τὴν φρυγανῶδη, τῆς αἰρέσεως ἐφλεξας ὕλην, ἐπικλήσει θεία τε ὡς Ἡλίας, τοὺς Ἱερεῖς, τῆς αἰσχύνης ξίφει Πνεύματος κατέσφαξας, καί νῦν ἀναμέλπεις εὐφραϊνόμενος, Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τὸν κύριον, καί ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χάριτός τε καί δυνάμεως ἐνθέου, πεπλησμένος ὠράθης Παμμάκαρ, σωφροσύνης κάλλει κεκοσμημένος, διαπρεπεῖ, εὐσεβείας ἀνευδότης ἀντεχόμενος, μεθ' ἧς νῦν τῷ Δεσπότη παριστάμενος, Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις κραυγάζεις τὸν Κύριον, καί ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄνωθεν τοὺς ὑμνητάς σου ἐποπτεύεις, Ἱερῶτατε Πάτερ θεόφρον, εὐμαρίζων τρίβον ἡμῖν εὐθείαν, σαῖς προσευχαῖς, καί συντρίβων τῶν αἰρέσεων φρυάγματα, ἵνα γεγηθότες ἀναμέλπωμεν, Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τὸν Κύριον, καί ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Μώμος ἐν τῷ κάλλει σου ὅλως οὐκ ἔστι, σὺ γάρ μόνη πανάχραντος ὠφθης, ἐξ αἰῶνος Πάναγνε, παρθενίας μαρμαρυγαῖς, Καταυγάσασα τὸν κόσμον καί ἀγνεῖας φωτὶ, διὸ ἀνυμνοῦντές σε κραυγάζομεν, Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τὸν Κύριον, καί ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Θαύματος υπερφυοῦς ἡ ὄροσοβόλος, ἐξεικόνισε κάμιнос τύπον, οὐ γάρ οὐς ἐδέξατο φλέγει Νέους, ὡς οὐδέ πῦρ τῆς θεότητος, Παρθένου ἦν ὑπέδου νηδύν, Διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλπωμεν, Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τὸν Κύριον, καί ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδὴ θ'

Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου

Εὐρες τὰ τῶν πόνων ἔπαθλα, ἐν οὐρανόις θεοφόρε σκηνώμασιν, Αἰμιλιανέ, νῦν κατοικεῖν ἀξιούμενος, τῶν μαρτύρων σὺν θείοις στρατεύμασιν, ὡς θεῖος Ἱεράρχης, Ἱερομάρτυς ὑπερθαύμαστος.

Λόγου καί σοφίας ἀριστε, κεκοσμημένος καθωράθης τοῖς δόγμασιν, Αἰμιλιανέ, διὸ Χριστὸς ἐστεφάνωσε, τὴν τιμίαν σου κάραν πανόλβιε, καί νῦν ἐκδυσωπεῖται, ὑπὲρ ἡμῶν σοῦ ἰκετεύοντος.

Πύλας ουρανούς Ὅσιε, αναπετάσας ο Δεσπότης εδέξατο, Αιμιλιανέ, τήν σήν ψυχὴν αναψύξεως, καταπαύσας εν τόποις ως δίκαιος, καί νύν περιπολεύεις, περί τόν θρόνον τού Παντάνακτος.

Θεοτοκίον

Ω τών υπέρ νούν θαυμάτων σου! σύ γάρ Παρθένε μόνη πάναγνε Δέσποινα, πάσι δέδωκας, κατανοεῖν τό καινότατον, θαύμα παναγνε τῆς σῆς κυήσεως, διό ἀκαταπαύστως, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

«Τύπον τῆς αγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος ἔδειξεν ἀφλεκτος, καί νύν καθ' ἡμῶν, τών πειρασμῶν αγριαίνουσας, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλάριον

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ὅτε ο θῆρ ἐφώρμησε, κατά τῆς Εκκλησίας, Λέων ο μιζοβάρβαρος ο ἀκόρεστος Ἄδης, μή προσκυνεῖσθαι κελεύσας, τάς πανσέπτους Εἰκόνας, τότε στερρώς διήλεγξας, μάκαρ Αιμιλιανέ, τήν βδελυράν, θεόμαχον αἵρεσιν τού τυράννου, υφ' οὐ πικράς υπήνεγκας, εξορίας καί θλίψεις.

Τῆς Εορτῆς, ὅμοιον

Πρό τού Σταυροῦ σου Κύριε, Μαθητῶν τούς προκρίτους, λαβῶν με τεμορφώθης νύν, εν Θαβῶρ τῷ αγίῳ, εν ὧ Μωσῆς καί Ηλία, παρειστήκεισαν τρόμῳ, δουλοπρεπῶς σοι Δέσποτα, συλλαλούντες, μεθ' ὧν σε, Χριστέ Σωτήρ, σύν Πατρί καί Πνεύματι προσκυνούμεν, τόν εκ Παρθένου λάμψαντα, εις βροτῶν σωτηρίαν.

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά τῆς Εορτῆς Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οἶκος τού Εφραθά

Ἐλαμψας Χριστέ, λευκός υπέρ χιόνα, τήν σήν παραγυμνῶν σου, τοῖς Μαθηταῖς ουσίαν, τῆς ἀπροσίτου δόξης σου.

Στίχ. Σοί εισιν οι ουρανοί, καί σή εστιν η γή.

Εἶξε σῶν πρό ποδῶν, υψίδρομον ηλίου, σέλας Χριστέ Σωτήρ μου, δεικνύον σε Δεσπότην, καί Ποιητήν τῆς κτίσεως.

Στίχ. Θαβῶρ καί Ερμων εν τῷ ονόματί σου ἀγαλλιᾶσονται.

Δείξαι τοῖς Μαθηταῖς, θελήσαντος σήν δόξαν, σύν Μωϋσῆ Ηλία, εν ὄρει θαβωρίῳ, ως εἶδον Σῶτερ ἐφριξαν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Τό ἀσχετον τῆς σῆς φωτοχυσίας, καί ἀπρόσιτον τῆς θεότητος, θεασάμενοι τῶν Αποστόλων οι πρόκριτοι, ἐπί τού ὅρους τῆς Μεταμορφώσεως, ἀναρχε

Χριστέ, τήν θεϊαν ηλλοιώθησαν έκστασιν, καί νεφέλη περιλαμφθέντες φωτεινή φωνής ήκουον Πατρικής, βεβαιούσης τό μυστήριον τής σής ενανθρωπήσεως, ότι είς υπάρχεις καί μετά σάρκωσιν, Υίός μονογενής καί Σωτήρ τού κόσμου.

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Μαθθία.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Είς τό Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ' καί τού Αγίου γ'.

Στιχηρά τής Εορτής

Ήχος α'

Τών ουραίνων ταγμάτων

Τής παναγίας ενδόξου Μεταμορφώσεως, τήν εορτήν ποιούντες, τή παρούση ημέρα, Χριστόν δοξολογούμεν, τόν τήν ημών, τώ πυρί τής θεότητος, αναμορφώσαντα φύσιν, καί ως τό πρίν, αφθαρσία καταστράψαντα.

Επί τό άγιον όρος δεύτε ανέλθωμεν, καί τήν παμφαεστάτην, Μεταμόρφωσιν πίστει, κατίδωμεν Κυρίου, τούτω πιστώς, εκβοώντες καί λέγοντες, Σύ εί Θεός ημών μόνος, ο σαρκωθείς, καί θεώσας τό ανθρωπίνον.

Αύτη εστίν η ημέρα η πανσεβάσμιος, καθ' ήν μεταμορφούται, ο Χριστός συμπάρωντων, Μωσέως καί Ηλία καί τών αυτού, Μαθητών εν τώ όρει Θαβώρ, φωνή δέ θεία προήλθεν, Ούτός εστιν, αληθώς ο εκλεκτός μου Υίός.

Στιχηρά τού Αγίου

Ήχος ο αυτός

Πανεύφημοι μάρτυρες

Μαθθία μακάριε Εδέμ, νοητής εξέβλυσσας, ως ποταμός προσκλυζόμενος, ενθέοις ύδασι, καί τήν γήν αρδεΐαις, μυστικάίς κατήρδευσσας, καί ταύτην καρποφόρον ανέδειξας, διό ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Μαθθία Απόστολε χορόν, θείον ανεπλήρωσας, εξ ού Ιούδας εκπέπτωκε, καί θείαις αστραπαίς, τών σοφών σου λόγων, σκότος απεδίωξας, τής ειδωλομανίας εν Πνεύματι, καί νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Ματθία θεόπνευστε τροχώ, τώ τού κόσμου έφαναν, αι αστραπαί τών δογμάτων σου, πάντας φωτίζουσαι, πάντας οδηγούσαι, θείαν πρός επίγνωσιν, δοχεία τού φωτός εργαζόμεναι, τούς πρίν καθεύδοντας, εν νυκτί τής ματαιότητος, καί εν σκότει, πάσης αθεότητος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Ο φωτί σου άπασαν, τήν οικουμένην αγιάσας, εις όρος υψηλόν μετεμορφώθης, Αγαθέ, δείξας τοίς Μαθηταίς σου τήν δυναστείαν σου, ότι κόσμον λυτρούσαι εκ παραβάσεως, διό βοώμέν σοι, Εύσπλαγχνε Κύριε, σώσον τās φυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

**Ήχος πλ. β'
Αι Αγγελικαί**

Λάμπας υπέρ νούν, εκ Παρθένου Παναγίας, Λόγε τού Θεού, τόν, Αδάμ όλον φορέσας, τήν πρίν αμαυρωθείσαν, φύσιν πάσαν ελάμπρυνας, θεία τής μορφής σου αλλοιώσει, μεταμορφωθείς επί τού όρους, Θαβώρ Δέσποτα, πρό τού τιμίου σου Σταυρού, Χριστέ ο Θεός ημών.

Στίχ. Σοί εισιν οι ουρανοί, καί σή εστιν η γή.

Όρος τό ποτέ, όν ζοφώδες καί καπνώδες, τίμιον ιδού, νύν καί άγιον υπάρχει, ο πρίν τόν Ισραήλ γάρ, οδηγήσας ως γέγραπται, στύλω πυριμόρφω καί νεφέλη, σήμερον εξέλαμψεν αρρήτως, υπέρ ήλιον, Χριστέ εν τούτω ως Θεός, φαιδρύνας τά σύμπαντα.

Στίχ. Θαβώρ καί Ερμών εν τώ ονόματί σου αγαλλιάσονται.

Νύν δουλοπρεπώς, συλλαλούντες τώ Δεσπότη, βλέπων ο Κηφάς, εν Θαβώρ τούς δύο άνδρας, Καλόν εστιν εβόα, ώδε είναι, ποιήσωμεν, τρεις σκηνάς εί θέλεις ανά μέρος, σοί Χριστέ Μωσει τε καί Ηλία, τοίς οικέταις σου, όπερ ελάλει μή ειδώς, θάμβει γάρ συνείχετο.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Ο εν τώ όρει τώ Θαβώρ, μεταμορφωθείς εν δόξη Χριστέ ο Θεός, καί υποδείξας τοίς Μαθηταίς σου, τήν δόξαν τής σής θεότητος, καταύγασον καί ημάς, τώ φωτί τής σής επιγνώσεως, καί οδήγησον εν τή τρίβω τών εντολών σου, ως μόνος αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Τού Αποστόλου Ήχος γ'

Απόστολε Άγιε Ματθία, πρέσβευε τώ ελεήμονι Θεώ ίνα ππαισμάτων άφεσιν, παράσχη ταίς ψυχάς ημών.

**Καί τής Εορτής
Απολυτίκιον Ήχος βαρύς**

Μετεμορθώθης εν τώ όρει Χριστέ ο Θεός, δείξας τοίς Μαθηταίς σου τήν δόξαν σου, καθώς ήδυναντο, Λάμπσον καί ημίν τοίς αμαρτωλοίς, τό φώς σου τό

αἶδιον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Επί τό όρος τό Θαβώρ, μετεμορφώθης Ἰησοῦ, καί νεφέλη φωτεινή, εφηπλωμένη ως σκηνή, τούς Αποστόλους τῆς δόξης σου Κατεκάλυψεν, όθεν καί εις γήν εναπέβλεπον, μή φέροντες οράν τήν λαμπρότητα, τῆς απροσίτου δόξης τού προσώπου σου, τῆς θεϊκῆς υπεράγαθε, ο τότε τούτοις, τό φώς σου λάμψας, φώτισον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Τή απροσίτω Ἰησοῦ, δόξη τού θείου σου φωτός, μεταμορφούμενος τοίς σοίς, έλαμψας θείοις Μαθηταίς, τώ Ἰωάννη καί Πέτρω καί Ἰακώβω, εξέστησας αυτούς, τή θεία χάριτι, φωνῆς γάρ πατρικῆς, αγαπητόν σε Υιόν, προσμαρτυρούσης ήκουον, καί είδον, τήν τού προσώπου σου δόξαν φρικτήν, Σωτήρ ο πάντας, θέλων σωθήναι, φώτισον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Είτα οι Κανόνες, ο πρώτος τῆς Εορτῆς καί τού Αγίου ούτος, ού η Ακροστιχίς.

Ἕμνοις σε μέλπω Μαθθία Χριστοῦ φίλε.
Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ' Ἄσωμεν τώ Κυρίω

Ἕμνοις σου τήν φωσφόρον, μέλποντα Μαθθία νύν πανήγυριν, ουρανόθεν μοι αίγλην, σωτηρίας δοθήναι ικέτευε.

Μέγας ήλιος ώφθης, φωτί τώ μεγάλω αξιάγαστε, μεθ' ημών γενομένω, ομιλήσας αμέσως, Απόστολε.

Νόμοις τοίς τού Δεσπότου, Μάκαρ καθυπείκων τή σαγήνη σου, συλλαμβάνεις τῆς γλώττης, εκ βυθού αγνωσίας τά πέρατα.

Θεοτοκίον

Όλον με διασώζει, Λόγος ο υπέρθεος χρηστότητι, βουληθείς εκ γαστρός σου, σαρκωθήναι αγνή Μητροπάρθενε.

Ωδή γ'

Σύ εί τό στερέωμα

Ίσχυσας σθενούμενος, ζωαρχικώ σοφέ νεύματι, τού ισχυρού σκύλα διαρπάσαι, καί δουλώσαι τή χάριτι.

Στέργων τόν Διδάσκαλον, καθυπουργών αυτού νεύμασι, παντουργικούς πλάνης διασώζεις, τούς βροτούς αξιάγαστε.

Σέ τόν δωδεκάριθμον, τών Μαθητών χορόν άγιον, τό παντουργόν, Πνεύμα συμπληρούντα, θεωρρήμον εκλέγεται.

Θεοτοκίον

Έχων σε βοήθειαν, τών δυσμενών ορμάς Άχραντε, ού δειλιώ, έχων σε προστάτιν, τάς αυτών τρέπω φάλαγγας.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν

Ατραπαίς σου τών λόγων τών θεϊκών, καταφλέξας τήν πλάνην τήν πονηράν, πιστούς κατεφώτισας, ανυμνείν τήν εν σώματι, παρουσίαν Μάκαρ, τού πάντων δεσπόζοντος, καί αυτού τό πάθος τό θείον εζήλωσας, όθεν συνελθόντες, τήν αγίαν σου μνήμην, τελούμεν γηθόμενοι, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Μαθία Απόστολε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών ππαισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Ήχος δ' Επεφάνης σήμεραν

Εορτή υπέρλαμπρος, η τού Δεσπότου, ήλθε, δεύτε άπαντες, επί τώ όρει νοερώς, προκαθαρθέντες ανέλθωμεν, τώ θαβωρίω Χριστόν εποψόμενοι.

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Μίαν φύσιν θεότητος, μίαν βασιλείαν καί κυριότητα, καταγγέλλων παμμακάριστε, τών εθνών αγέλας εσαγήνευσας.

Επεβίβασε Κύριος, σέ εν τή θαλάσση τού βίου πάνσοφε, ώσπερ, ίππων συνταράσσοντα, τής πολυθείας πικρά ύδατα.

Λόγω θείω ενέωσας, τάς κεχερσωμένας καρδιάς πάνσοφε, κατασπείρας τήν ευσέβειαν, καί τής αληθείας τήν επίγνωσιν.

Θεοτοκίον

Παρθενίας κειμήλιον, καί τῆς αχωρήτου φύσεως σκῆνωμα, τὴν ψυχὴν μου φωταγώγησον, τὴν εσκοτισμένην πολλοῖς πάθεσιν.

Ὡδή ε'

Ἴνα τί με ἀπώσω

Ὡς πολύφορον κλήμα, ἡ ἀληθινὴ σε ἐξέτεινεν ἀμπελος, γεωργούντα βότρυν, τὸν προχέοντα οἶνον σωτήριον, ὄν πιόντες Μάκαρ, οἱ συσχεθέντες ἀγνωσία, τῆς ἀπάτης τὴν μέθην ἀπέρριψαν.

Μαθητῶν δωδεκάδω, ὠφθῆς συμπληρῶν τὸν χορὸν τὸν μακάριον, ἐξ οὐ ὁ προδότης, εαυτὸν ἀπορρίψας ἐκέρδησε, τὴν Πικρὰν ἀγχόνην, κατὰ Χριστοῦ ἐπάρας πτέρναν, μυστολέκτα Μαθθία Ἀπόστολε.

Ἄλας θεῖον ἐβλήθης, Μάκαρ εἰς τὸν κόσμον Μαθθία Ἀπόστολε, σηπεδὸνα πλάνης, ἐκκαθαίρων νοστήμοις διδάγμασιν, ἐκδιώκων νόσους, καί ἀπελαύνων μαλακίας, τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων πανεύφη με.

Θεοτοκίον

Τοὺς ἀμόρφους χιτώνας, καί τὴν παλαιὰν ἐξεδύσατο νέκρωσιν, ὁ Ἀδάμ Παρθένε, τῷ ἀχράντῳ σου τόκῳ Θεόνυμφε, καί στολὴν ἀγίαν, ἀληθινὴν μετημφιέσθη, μηδαμῶς ρυττουμένην παθήμασιν.

Ὡδή ς'

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Θεὸς ἐγένου θετός, ἐνώσει θεῖα θεούμενος, καί πρωτουργῶς ἐκ Θεοῦ, ἀκτίνας δεξάμενος, πιστοὺς κατεφώτισας, καί τὴν γῆν ἀχλύος, τῶν εἰδώλων ἐξεκάθηρας.

Ἰδοὺ σοι υποχωρεῖ, τῷ Μαθητῇ πᾶσα πρόρρησις, τῶν ἱερῶν Προφητῶν, αὐτόπτης ἐγένου γάρ, οὐ πάλαι προήγγειλαν, ὑπουργὸς Μαθθία, μιμητῆς τε καί Ἀπόστολος.

Θεοτοκίον

Ἀγίασμα νοητόν, καί ἀψαυστον ἰλαστήριον, λυχνίαν χρυσοειδῆ, καί τράπεζαν ἔμψυχον, τό ἄρτον βαστάσασαν, τῆς ζωῆς Παρθένε, οἱ πιστοὶ σε ὀνομάζομεν.

Ὁ Εἰρμός

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλὰ γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καί ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καί ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Συναξάριον

Τῆ ᾠδῆ τούτου μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Μαθθία.

Στίχοι

Ἐξήλθεν ἀρθεῖς, Ἰούδος ἐπὶ βρόχου,
Εἰσήλθεν ἀρθεῖς, Μαθθίας ἐπὶ ξύλου.
Ἦρθη ἀμφ' ἐνάτη ξύλω ἠῖθεος Μαθθίας.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων δέκα μαρτύρων, τών διά τήν Αγίαν Εικόνα του Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού του Θεού, τήν εν τή Χαλκή πύλη, αθλησάντων, Ιουλιανού, Μαρκιανού, Ιωάννου, Ιακώβου, Αλεξίου, Δημητρίου, Φωτίου, Πέτρου, Λεοντίου, καί Μαρίας τής Πατρικίας.

Στίχοι

Εχθρόν Θεού κτείναντες άνδρες εννέα,
Φίλοι γίνονται τώ Θεώ διά ξίφους.
Εμού τραχήλου Σώτερ αίμα προσδέχου,
Μαρία φησίν, ως τό μύρον Μαρίας.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής Αθλήσεως του Αγίου μάρτυρος Αντωνίου.

Ο όσιος ημών Ψόης ευχόμενος τελειούται.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής ευρέσεως τής αχειροποιήτου καί σεβασμίας Εικόνας τών Καμουλιανών, ήπερ εύρεσις συνεγράφη παρά του εν Αγίοις Γρηγορίου Επισκόπου Νύσσης.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Παίδες Εβραίων εν καμίνω

Χύσιν εξήρανας απάτης, τή πλημμύρα σου τών λόγων τής σοφίας, καί χειμάρρους τρυφής, επότισας τούς πίστει, αναβιώντας ένδοξε, ο Θεός ευλογητός εί.

Ρώμη Θεού παντοδυνάμω, εξησθένησαν εχθρού μηχανουργίαι, πρό προσώπου τής σής, Απόστολε πορείας, καί διεθρύβη όρη τε, καί βουνοί τής αθειάς.

Θεοτοκίον

Ίδε ήν έφησε Παρθένον, εν τώ Πνεύματι ο μέγας Ησαΐας, εν γαστρί τό Θεόν, συνέλαβε καί τίκτει, ώ μελωδούμεν, Κύριε, ο Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Στόμα Θεού γενόμενος, εκ του φάρυγγος ήρπασας, του ανθρωποκτόνου, ούς δεινώς κατέπιε, καί βρώμα ειργάσατο, τής εαυτου κακίας σοφέ, καί διά λουτρού, αναγεννήσεως τούτους, προσήγαγες Κυρίω, μελωδούντας απαύστως, Λαός υπερυπούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τούς τής απάτης άξονας, τής κακίας τά άρματα, άρμα γεγονώς, Θεού του Λόγου ένδοξε, εις τέλος ελέπτυνας, ειδωλικούς, προρρίζους τε, στήλας καί ναούς θεία δύναμει καθείλες, ναούς δέ τούς βιώντας, τής Τριάδος ειργάσω, Λαός υπερυπούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ολογικός επέφανεν, ουρανός διηγούμενος, τού μονογενοῦς, Θεοῦ δόξαν τήν ἀρρητον, Μαθίας ο πάνσοφος, ἡ ἀστραπή τού Πνεύματος ο σαγηνευτής, τών πλανωμένων ο λύχνος, τῆς θείας φωταυγίας, τών ἀρρήτων ο μύστης, αὐτόν ἐν ευφροσύνη, υμνήσωμεν συμφώνως.

Θεοτοκίον

Υπερφυῶς συνέλαβες, υπέρ λόγον ἐκήσας, τόν Δημιουργόν, τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, γενόμενον ἀνθρωπον, τόν τού Πατρός ἀχώριστον Δέσποινα ἀγνή, ὦ μελωδεῖ πάσα κτίσις, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών, τῷ Δημιουργῷ, καί Λυτρωτῇ ἀνεβόα, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας».

Ὡδή θ'

Ἐφριξε πάσα ἀκοή

Φίλον σε ἔφη ο Σωτήρ, τοῖς αὐτοῦ καθυπουργοῦντα προστάγμασι, Μάκαρ Ἀπόστολε, καί κληρονόμον τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ἐν τῇ μελλούσῃ φοβερᾷ, ἡμέρα συγκάθεδρον, Μαθία πάνσοφε, δωδεκάδος Μαθητῶν τό συμπλήρωμα.

Ἰστίῳ Μάκαρ τού Σταυροῦ, διελθὼν τήν ἀγριαίνουσαν θάλασσαν, τού βίου ἐφθασας, πρὸς τούς λιμένας τῆς ἀναπαύσεως, καί ἀκροτάτῳ ἐφετῶν, χαίρων νῦν παρίστασαι, σὺν Ἀποστόλων χορῷ, δυσωπῶν υπέρ ἡμῶν τόν φιλάνθρωπον.

Λυχνία ὄντως χρυσαυγῆς, θρυαλλίδι τῇ τού Πνεύματος λάμπουσα, ὠφθη ἡ γλῶσσά σου, καταπιμπρώσα ἐκφυλα δόγματα, κατασβεννύουσα σοφέ, τό πύρ τό ἀλλότριον, φῶς ἀπαστράπτουσα, τοῖς ἐν σκότει ἀγνωσίας καθεύδουσιν.

Θεοτοκίον

Ἐπαυσας μόνη γυναικῶν, τήν ἀράν τών πρωτοπλάστων Θεόνυμφε, τόν ἀπερίγραπτον, σαρκί τεκούσα περιγραφόμενον, ἐκαινοτόμησας θεσμούς φύσεως ἀμόλυντε, τά διεστώτα πρὶν, παραδόξῳ μεσιτεία σου ἤνωσας.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐφριξε πάσα ἀκοή, τήν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ο Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικῆς ἀπό γαστρός, γενόμενος ἀνθρωπος, διό τήν ἀχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλᾶριον

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ἰούδας ο παράνομος, αὐθαιρέτῳ τῇ γνώμῃ, ἀπορραγεῖς ἐκπέπτωκε, δωδεκάδος τῆς θείας, τών ἱερῶν Ἀποστόλων, ἐκλογή δέ τῇ θείᾳ, Μαθίας ο πανεύφημος, προκριθεῖς ἀντεισήχθη, ὡς Μαθητῆς, ὡς Χριστοῦ Ἀπόστολος,

καί ως πάσαν, τήν γήν λαμπρύνας δόγμασι, τῆς Αγίας Τριάδος.

Καί τῆς Εορτῆς

Πρό τού Σταυρού σου Κύριε, Μαθητῶν τοὺς προκρίτους, λαβῶν μετεμορφώθης νύν, ἐν Θαβώρ τῷ ἁγίῳ ἐν ᾧ Μωσῆς καί Ηλίας, παρειστήκεισαν τρόμῳ, δουλοπρεπῶς σοι Δέσποτα, συλλαλόντες, μεθ' ὧν σε, Χριστέ Σωτήρ, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι προσκυνούμεν, τὸν ἐκ Παρθένου λάμπαντα, εἰς βροτῶν σωτηρίαν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ἐν ορειῷ Θαβώρ, ἡ τῆς Τριάδος δόξα, ἀναφανδὸν ἐγνώσθη, σοῦ μεταμορφουμένου, Σωτήρ μου υπεράγαθε.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοί, καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Νεφέλη φωτεινὴ, φαιδρῶς ἐφαπλωθεῖσα, ἐν τῇ Μεταμορφώσει, κατέπληττε τοὺς θεῖους, τῶν Μαθητῶν ἀκραίμονας.

Στίχ. Θαβώρ καὶ Ἐρμων ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιᾶσονται.

Ηλίας σὺν Μωσεὶ, παρέστησάν σοι Λόγε, ἐν τῇ Μεταμορφώσει, Πατὴρ δὲ ἐμαρτύρει, ἐξ οὐρανοῦ φθεγγόμενος.

Δόξα... Καὶ νύν... Ὅμοιον

Εἶδον ἐν τῷ Θαβώρ, Μωσῆς τε καὶ Ηλίας, τὸν ἐκ Παρθένου Κόρης, Θεὸν σεσαρκωμένον, βροτῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

Καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Ι' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου Λαυρεντίου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Τῆς Εορτῆς γ'

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Δεῦτε νύν τήν κρείττονα, ἀλλοιωθέντες ἀλλοίωσιν, οὐρανόφρονες σήμερον, Χριστῷ συμμορφούμενοι, εὐσεβῶς καὶ γήθεν, ἐφ' ὑψηλοτάτην, τῶν ἀρετῶν

περιωπήν, ανενεχθέντες αγαλλιώμεθα, δι' οίκτον γάρ τόν άμορφον, μεταμορφούμεν ός άνθρωπον, εν Θαβώρ κατελάμπρυνεν, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Ω φιλοθεάμονες, τών υπέρ νούν καί φιλήκοοι, μυστικώς εποπτεύσωμεν, Χριστόν εξαστράψαντα, θεϊκαίς ακτίσι, καί ενηγηθώμεν, τήν τού Γεννήτορος φωνήν, ηγαπημένον ανακηρύπτουσας, Υιόν τόν καταυγάσαντα, τήν ανθρωπίνην ασθένειαν, εν Θαβώρ καί πηγάσαντα, φωτισμόν ταίς ψυχαίς ημών.

Άπαν νύν εγκόσμιον, καί υπερκόσμιον σύστημα, συγκινείσθω πρός αίνεσιν, Χριστού τού Θεού ήμων, τού νεκρών καί ζώντων, κεκυριευκότος, θεοπρεπώς γάρ εαυτώ, μεταμορφούμενος συμπαρίστησι, τού νόμου καί τής χάριτος, τούς πρωτοστάτας καί κήρυκας, εν Θαβώρ ως ηυδόκησεν, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Καί τού Αγίου γ'

Όμοια

Ανθρακά σοι έδωκε, Μάρτυς πυρός εις βοήθειαν, ο Δεσπότης καί Κύριος, υφ' ού πυρακτούμενος, τό γεώδες σκήνος, θάπτον εξεδύσω, καί τήν αθάνατον ζωήν, καί βασιλείαν εκληρονόμησας, διό σου τήν χαρμόσυνον, χαρμονικώς εορτάζομεν, εορτήν παμμακάριστε στεφηφόρε Λαυρέντιε.

Ανθρακας εμάρανας, πλάνας ειδώλων μακάριε, επ' ανθράκων οπτώμενος, υφ' ών λεππυνόμενος, τό παχύ σαρκίον, ως βαρύ φορτίον, απετινάξω καί τόν χούν, τής τών προγόνων ημών νεκρώσεως, εντεύθεν ακατάσβεστος, άνθραξ ημίν εχρημάτισας, καταυγάζων φαιδρότητι, τούς τιμώντας τήν μνήμην σου.

Άνθρακι ανήφθησαν, από Θεού οία φαίνοντες, οι αήπητοι Μάρτυρες, τή αίγλη τού Πνεύματος, τήν αχλύν τής πλάνης, καί τής αθείας, καταδιώκοντες θερμώς, καί ευσεβείας πυρσόν ανάπτοντες, εν οίς καί ο Λαυρέντιος, ο αληθής καί σεβάσμιος, τού Σωτήρος διάκονος, διαπρέπει τοίς θαύμασιν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Πρό τού Σταυρού σου Κύριε, όρος ουρανόν εμιμείτο, νεφέλη ως σκηνή εφηπλούτο, Σού μεταμορφουμένου, υπό Πατρός δέ μαρτυρουμένου, παρήν ο Πέτρος σύν Ιακώβω καί Ιωάννη, ως μέλλοντες συνείναι σοι, καί εν τώ καιρώ τής παραδόσεώς σου, ίνα θεωρήσαντες τά θαυμάσιά σου, μή δειλιάσωσι τά παθήματά σου, ά προσκυνήσαι ημάς, εν ειρήνη καταξίωσον, διά τό μέγα σου έλεος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'
Οίκος τού Εφραθά

Ἐδειξεν αμυδρῶς, ὁ Κύριος τὴν δόξαν, τὴν θεϊκὴν ἐν ὄρει, τῷ θαβωρίῳ ἄρτι, τοῖς μύσταις οἷς ἠθέλησεν.

Στίχ. Σοὶ εἰσὶν οἱ οὐρανοί, καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Δεῦτε τοῖς Μαθηταῖς, συνδράμωμεν οἱ πάντες, τῶν ἀρετῶν εἰς ὕψος, ὡς ἀν ἀξιοθώμεν, σὺν τούτοις καὶ τῆς χάριτος.

Στίχ. Θαβῶρ καὶ Ἐρμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Πάντες οἱ γηγενεῖς, καθάρωμεν καρδίας, ὡς ἀν εὐθέτως ἔλθῃ, καὶ πρὸς ἡμᾶς ἡ δόξα, τῆς τρισηλίου χάριτος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος δ'

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, παραλαβὼν τοὺς Μαθητὰς εἰς ὄρος ὑψηλόν, μετεμορφώθης ἐμπροσθεν αὐτῶν, ἀκτίσι δυνάμεως καταυγάζων αὐτοὺς, ἐνθεν φιλανθρωπία, ἐκεῖθεν ἐξουσία, δεῖξαι βουλόμενος τῆς Ἀναστάσεως τὴν λαμπρότητα, ἢς καὶ ἡμᾶς, ὁ Θεὸς ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος.

**Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς
Ἦχος βαρὺς**

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ ὁ Θεός, δεῖξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο, Λάμπρον καὶ ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς, τὸ φῶς σου τὸ αἶδιον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Ἀπόλυσις

Εἰς τὸν ὄρθρον

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ἰωσήφ**

Μετεμορφώθης Ἰησοῦ, ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Θαβῶρ, καὶ νεφέλη φωτεινὴ, ἐφηπλωμένη ὡς σκηνὴ, τοὺς Ἀποστόλους τῆ δόξῃ σου κατεκάλυψεν, ὅθεν καὶ εἰς γῆν ἐναπέβλεπον, μὴ φέροντες ὁρᾶν τὴν λαμπρότητα, τῆς ἀπροσίτου δόξης τοῦ προσώπου σου, ἀναρχε Λόγε Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τότε τούτοις, τὸ φῶς σου λάμπσας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τὸ αὐτό

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὅμοιον

Ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβῶρ, μεταμορφούμενος Σωτὴρ, τοῖς προκρίτοις Μαθηταῖς,

δείξας τήν δόξαν σου Χριστέ, τό αναλλοίωτον ήστραψας τής θεότητος, νεφέλη δέ φωτός συνεκάλεσας, Ηλίαν καί Μωσήν συλλαλούντάς σοι, διό καί Πέτρος έλεγεν, Οικτίρμον, καλόν εστιν ώδε είναι σύν σοί, ο τότε τούτοις, τό φώς σου λάμπας, φώτισον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Είτα εις Κανων τής Εορτής, καί τού Αγίου ούτος, ού η Ακροστιχίς.

Λαυρέντιον κράτιστον υμνώ προφρόνως.

**Ωδή α' Ήχος δ'
Τριστάτας κραταιούς**

Λειμώνι τής τρυφής, ως Χριστού στρατιώτης, επαξίως εντρυφών, καί ταίς αγγελικαίς, συγχορευών Δυνάμεσιν, έλλαμψίν μοι φωτοφόρον, δωρηθήναι δυσώπησον, ανυμνούντί σε Μάκαρ Λαυρέντιε.

Αγώνας υποδύς, τού σεπτού μαρτυρίου, νικηφόρος αθλητής, στερρότητι ψυχής, ανεδείχθης Λαυρέντιε, στέφανον δικαιοσύνης, ευπρεπώς ενδυσάμενος, καί διάδημα επινίκιον.

Υιός ως πεφυκώς, καί φωτός καί ημέρας, παραδόξως εκ δυσμών, ως ήλιος ημίν, αισθητός ανατέταλκας, αίγλη τή φαεινοτάτη, καταυγάζων τά πέρατα, παναοίδιμε Μάρτυς Λαυρέντιε.

Θεοτοκίον

Ρυσθέντες τώ σεπτώ, τοκετώ σου Παρθένε, τών τού Άδου καί φθοράς δεσμών, καί κοσμικής κατακρίσεως άχραντε, Χαίρε κεχαριτωμένη, ευχαρίστως βοώμέν σοι, η σωτήριος πύλη τής χάριτος.

**Ωδή γ'
Τόξον δυνατών ησθένησε**

Έχων τού Σταυρού τό τρόπαιον, πρός τούς αντιπάλους, ρωμαλέως εχώρησας, καί νικήσας στεφανηφόρος, ανεδείχθης αξιάγαστε.

Νόμω τού Χριστού φραξάμενος, τή νομοθεσία τών δυσσεβών ως αήττητος, αντετάξω γενναιοτάτη, καρτερία παμμακάριστε.

Τόνω θεϊκώ νευρούμενος, τής πολυθειάς, τήν ασθένειαν έλυσας, τού Χριστού δέ τήν πρό αιώνων, διετράνωσας θεότητα.

Θεοτοκίον

Ίσος τώ Πατρί καί Πνεύματι, φύσει καί ουσία, καί θεότητι γέγονε, τοίς ανθρώποις ίσος ο Λόγος, σαρκωθείς εκ σου Πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διά τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδιά μου».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τὴν Σοφίαν

Τόν ουράνιον πλούτον συναγα γών, καί τοῖς πένησι τούτον προσαγαγών,
εσκόρπισας ἔδωκας, δεομένοις τόν ἄρτον σου, καί δι' αὐτοῦ κτησάμενος,
ζωὴν τὴν ακήρατον, ἐν τῷ Χριστοῦ μαρτυρίῳ, διέπρεψας ἔνδοξε, ὅθεν
αριστεύσας, καί νομίμως ἀθλήσας, τόν στέφανον εἴληφας, ἐκ Θεοῦ τῶν
καμάτων σου, Ἀθλοφόρε Λαυρέντιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν
πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην
σου.

Δόξα... Καί νύν... Τῆς Εορτῆς
Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Εορτὴ υπέρλαμπρος, ἡ τοῦ Δεσπότη, ἦλθε, δεῦτε ἅπαντες, ἐπὶ τῷ ὄρει
νοερώς, προκαθαρθέντες ἀνέλθωμεν, τῷ θαβωρίῳ ἐποψόμενοι.

Ὠδὴ δ'
Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Ὁ διάκονος τοῦ Λόγου, καί τῷ λόγῳ κοσμούμενος, τῷ τοῦ Λόγου πόθῳ,
γνώμη τῆς ψυχῆς σφαιγιάζεται, καί σὺν τῷ Λόγῳ δικαίως βασιλεύει νύν,
ευφροσύνης, καί δόξης αὐτοῦ ἐμφορούμενος.

Νυσταγμόν τῆς ἀσεβείας, εὐσεβῶς οὐκ ἐνύσταξας, ἐγρηγόρσει θεία τῆς
μαρτυρικῆς σου ἐνστάσεως, ἀπὸ βλεφάρων τόν ὕπνον τόν εἰς θάνατον,
ἀπώσαμενος, Μάρτυς Χριστοῦ ἱερώτατε.

Κατὰ τῆς τῶν πλανωμένων, δυσσεβοῦς ὑπολήψεως, ἀληθείας ὅπλοις, καί
θεοσεβείας φραξάμενος, ταύτης εἰς τέλος καθείλεις τὸ μνημόσυνον, διὰ
πίστεως, καί γνωμικῆς διαθέσεως.

Θεοτοκίον

Ρύπον πάντα τῆς προτέρας, ἀποθέμενοι βρώσεως, τῆς ζωῆς τόν ἄρτον, ἐκ
τοῦ οὐρανοῦ σιτιζόμεθα, τόν ἐκ τῆς γῆς τῆς Παρθένου ἀνατείλαντα, ἦν ὡς
πρόξενον, τῶν ἀγαθῶν μεγαλύνομεν.

Ὠδὴ ε'
Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται

Ἀκλινεῖ τῷ βλέμματι, ταῖς θείαις καλλοναῖς, ἐνορῶν πάντων τῶν τερπνῶν, τῶν
ἐν γῇ Λαυρέντιε καταπεφρόνηκας, καί δεινῶν τοῦ σώματος, ἀλγηδόνων
ἀξιάγαστε.

Τόν Χριστόν διάκονον, γενόμενον ἡμῖν, δωρεῶν τῶν ἐκ τοῦ Πατρός, ἐπιγνοῦς
διάκονος τούτου γεγένησαι, πρὸς αὐτόν δι' αἵματος, ἐκδημήσας
Παμμακάριστε.

Ἱερόν ἀνάθημα, καί κόσμος εὐπρεπῆς, τῷ Χριστῷ μάκαρ προσαχθεῖς, τὴν
σκηνὴν ἐφαίδρυνας τὴν ἐπουράνιον, ἔνθα νύν γενόμενος, ἀπολαύεις τῆς

ελλάμψεως.

Θεοτοκίον

Συμφυής καί σύμμορφος, υπάρχων τώ Πατρί, ο Υιός ο μονογενής, τοίς ανθρώποις γέγονε θέλων Ομόφυλος, σαρκωθείς ο Ύψιστος, εκ γαστρός σου Μητροπάρθενε.

Ωδή ς' Ἦλθον εἰς τὰ βάθη

Τό άύλον πύρ σε κατοπήτησαν, τώ Βασιλεί τών όλων, κατεσκεύασεν ήδιστον βρώμα, τώ τήν ημών, σωτηρίαν στέργοντι, καί πεινώνντι Παναοίδιμε.

Όλω τώ φωτί προσομιλήσας, τής αρχικής Τριάδος, ως Διάκονος ταύτης υπάρχων, φωτειδής, Αθλοφόρε γέγονας, καταυγάζων τούς υμνούντάς σε.

Νευρούμενος θεία δυναστεία, ταίς τού πυρός εσχάραις, επικείμενος έφηρες Μάρτυς, πόθω Χριστού, τήν ψυχήν πυρούμενος, καί τή δρόσω τή τού Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Υπήρξας Θεού Παρθενομήτορ, χωρητικόν δοχείον, θρόνος έμψυχος, άγιον όρος, καί κιβωτός, καί σκηνή θεότευκτος, καί λυχνία χρυσαυγίζουσα.

Ο Ειρμός

«Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τής θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγίς πολλών αμαρτημάτων, αλλ' ως Θεός, εκ φθοράς ανάγαγε, τήν ζωήν μου πολυέλεε».

Κοντάκιον Ἦχος β' Τά άνω ζητών

Πυρί θεϊκώ, φλεχθείς τήν καρδίαν σου, τό πύρ τών παθών, εις τέλος απετέφρωσας, αθλητών εδραίωμα, θεοφόρε Μάρτυς Λαυρέντιε, καί αθλών εβόας πιστώς, Ουδείς με χωρίσει τής αγάπης Χριστού.

Ο Οίκος

Τόν διαλάμπαντα ως φωστήρα απλανή εν τώ κόσμω, συνελθόντες πιστοί, εν ωδαίς ασμάτων τιμήσωμεν, Λαυρέντιον τόν αθλοφόρον, καί μύστην τών απορρήτων, όπως ταίς αυτού πρεσβείαις, ρυσθώμεν πταισμάτων δεινών, τού νού δέ πάσαν κηλίδα καθαρθέντες, κατίδωμεν Χριστόν, τόν τούτον υπερδοξάσαντα, κραταιώς εναθλούντα καί λέγοντα, Ουδείς με χωρίσει τής αγάπης Χριστού.

Συναξάριον

Τή Ι' τού αυτού μηνός, μνήμη τών Αγίων μαρτύρων Λαυρεντίου Αρχιδιακόνου, Ξύστου Πάπα Ρώμης καί Ιππολύτου.

Στίχοι

Τόν Λαυρέντιον λαύρακα Χριστού λέγω,
Επ' εσχάρας άνθραξιν εξωπτημένον.
Τέλους αθλητών καί κλέους τυχείν θέλων,
Ἦθλησας άθλον, Ξύστε, τόν διά ξίφους.

Τόν Ιππόλυτον ιπποδέσμιον βλέπω,
Εναντίαν πάσχοντα τή κλήσει πάθος.
Ἦπτησαν δεκάτη Λαυρέντιον ἤυτε ἰχθύν.

Τή αυτή ημέρα ο άγιος Ἡρων ο φιλόσοφος εν ειρήνη τελειούται.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Ο διασώσας εν πυρί

Μυσταγωγήσαι προκριθείς, καί διακονήσαι τώ λόγω σκεύος εδείχθης ιερών, ουρανού ναού καί ανάθημα, μελωδών τώ ποιήσαντι, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Νόμω ζωής τής εν Χριστώ, περιτειχιζόμενος Μάρτυς, τοίς τού θανάτου καί φθοράς, νομοθέταις τόν νούν ουχ υπέκλινας, αναμέλπων Λαυρέντιε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Ως τις ανάληγτος σαφώς, σώμα περικείμενος Μάρτυς, γενναιοτάτω λογισμώ, τού παμφάγου πυρός κατετόλμησας, ανακράζων πανόλβιε, Ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Πύλη εδείχθης νοητή, τής ανατολής τής εξ ύψους, επιφανείσης επί τής γής, τοίς ανθρώποις εκ σου Θεονύμφευτε, υπέρ λόγον καί έννοιαν, τού Θεού τού τών Πατέρων ευλογημένου.

Ωδή η'

Λυτρωτά τού παντός

Ρωμαλέω φρονήματι γέγονας, τής αστέκτου φλογός ευτονώτερος, καί ως εν άλλω σώματι, πυρακτούμενος Μάκαρ, Πάντα τά έργα, ευλογείτε εβόας τόν Κύριον.

Ο τούς Παίδασ τούς τρεις εκμιμούμενος, καί πυρός κατασβέσας τούς άνθρακας, δρόσω τής θείας χάριτος, ανακράζει καί μέλπει, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Φωτισμός ο Χριστός σοι γενόμενος, την αυτού σε Ισχύν περιέζωσε, καί προς αυτόν ανήγαγεν ευσεβώς μελωδούντα, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ρίζης τού Ιεσσαί ράβδος πέφυκας, καί Χριστόν τόν Θεόν μου καί Κύριον, υπερφυώς εξήνησας, τής θεότητος άνθος, πάντα τά έργα, διά τούτο υμνούμέν σε Δέσποτα.

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας,

συγκαταβάς εδρόσισας, καί εδίδαξας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Ολόκληρον θύμα καί δεκτόν θυμίαμα, τώ Δεσπότη προσενήνεξαι, ώσπερ χρυσίον εν καμίνω, πυρί δοκιμασθείς τής αθλήσεως, καί κόσμος τής Εκκλησίας γενόμενος, τών πρωτοτόκων αξιάγαστε.

Νεύσει ακλινεί πρός τόν Θεόν θεούμενος, καί ενώσει τή αμείνονι, λόγω καί θεία θεωρία, φωτί τώ ακροτάτω Λαυρέντιε, κραθήναί σοι τηλαυγώς εξεγένετο, όθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ως ήλιος Μάκαρ εκ δυσμών ανέτειλας, θαύμα μέγα καί παράδοξον, πάσαν φωτίζων Εκκλησίαν, ταίς σαίςμαρμαρυγαίς αξιάγαστε, καί θάλπων πάντας τή ζέσει τής πίστεως, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Σύμβολα Πανάμωμε τής σής γεννήσεως, οι Προφήται προεκήρυξαν, πόρρωθεν ταύτα μηθέντες, εκ θείας επιπνοίας τού Πνεύματος, καί κόσμω διαπρυσίως εκηρυξαν, ών τās εκβάσεις νύν θαυμάζομεν.

Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Αγγελικαίς δυνάμεσι, καί Μαρτύρων χορείαις, Μεγαλομάρτυς ένδοξε, συγχορευών τώ θρόνω, τής υπερφώτου Τριάδος, καί λαμπραίς ταίς εκείθεν, αυγαίς περιχεόμενος, αίτει φώς καί ειρήνην, τοίς ευσεβώς, εκτελούσι μνήμην σου τήν φωσφόρον, καί σέ φαιδρώς δοξάζουσιν, ώ Λαυρέντιε Μάκαρ.

Καί τής εορτής

Πρό τού Σταυρού σου Κύριε, Μαθητώντούς προκρίτους, λαβών μετεμορφώθης νύν, εν Θαβώρ τώ αγίω, εν ώ Μωσής καί Ηλίας, παρειστήκεισαν τρόμω, δουλοπρεπώς σοι Δέσποτα, συλλαλούντες, μεθών σε, Χριστέ Σωτήρ, σύν Πατρί καί Πνεύματι προσκυνούμεν τόν έκ Παρθένου λάμπαντα, εις βροτών σωτηρίαν.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Φωνή σοι πατρική, ουρανόθεν ήκούσθη, Ούτός εστι βοώσα, Υιός ο αγαπητός μου, αυτού πάντες ακούετε.

Στίχ. Σοί εισιν οι ουρανοί, καί σή εστιν η γή.

Ανέλθωμεν πιστοί, νοητώς εν τώ όρει, τής θεωρίας όπως τήν δόξαν τού Σωτήρος, Θεού ημών κατίδωμεν.

Στίχ. Θαβώρ καί Ερμών εν τώ ονόματί σου αγαλλιάσονται.

Γράφων ο Ψαλμωδός, Θαβώρ Χριστέ Σωτήρ μου, καί Ερμών ανεβόα, εν τώ ονόματί σου, σαφώς αγαλλιάσονται.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Παντάναξ Βασιλεύ, ειρήνευσον τόν κόσμον, πρεσβείαις τής αχράντου, Παρθένου παντανάσσης, καί πάντων τών Αγίων σου.

Καί η λοιπή τού Όρθρου Ακολουθία, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Εύπλου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής εορτής γ' καί τού Αγίου γ'.

Τής εορτής

Ήχος πλ. β'

Τριήμερος ανέστης

Μορφούμενος δι' οίκτον Χριστέ, Αδάμ τόν πρώτον άνθρωπον, εκ Παρθένου, ώφθης δεύτερος Αδάμ, εν όρει δέ Σωτήρ μου, Θαβώρ μετεμορφώθης, παραγυμνών σου τήν θεότητα.

Εξέστησαν ορώντες τήν σήν, τής χάριτος οι πρόκριτοι, καί τού νόμου, Μεταμόρφωσιν Χριστέ, εν όρει τώ αγίω, μεθ' ών σε προσκυνούμεν, σύν τώ Πατρί σου καί τώ Πνεύματι.

Λαμπρύνεται η κτίσις φαιδρώς, τή σή Μεταμορφώσει Χριστέ, ήν τοίς θείοις, Αποστόλοις εν Θαβώρ, Μωσεíte καί Ηλία, υπέδειξας Θεός ών, αρρήτως λάμπας υπέρ ήλιον.

Τού Αγίου

Ήχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Εύπλε παναοίδιμε εχθρού, δυσμενούς κατέβαλες, τάς μηχανάς ανδρειότατε,

στερρά αθλήσει σου, προσπαλαίσας τούτον, καί Χριστώ τώ Κτίστη σου, θυσία καθαρά καί ευπρόσδεκτος, καθιερώθης νύν, τώ τών όλων βασιλεύοντι, δι' αιώνας συναγαλλιώμενος.

Εύπλε παναοίδιμε Σταυρώ τού Χριστού φραξάμενος, τά τής ψυχής αισθητήρια, πρός τόν αντίπαλον, εκουσία γνώμη, καρτερώς εχώρησας, καί τούτον προφανώς τροπωσάμενος, συμβασιλεύεις νύν, τώ, τών όλων βασιλεύοντι, δι' αιώνας συναγαλλιώμενος.

Εύπλε παναοίδιμε Χριστόν, αρωγόν κτησάμενος, τών υλικών κατεφρόνησας, καί σώμα δι' αυτόν, τώ διώκτη Μάρτυς, παραδούς εις μάστιγας, αντέστης εναθλών μέχρις αίματος, διό στεφάνω σε, τώ τής νίκης κατεκόσμησεν, ο Δεσπότης καί Σωτήρ καί Κύριος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Όρος τό ποτέ ζοφώδες καί καπνώδες, νύν τίμιον καί άγιόν εστιν, εν ώ οι πόδες σου έστησαν Κύριε, πρό αιώνων γάρ κεκαλυμμένον μυστήριον, επ' εσχάτων εφάνέρωσεν η φρικτή σου Μεταμόρφωσις, Πέτρω Ιωάννη καί Ιακώβω, οίτινες τήν ακτίνα τού προσώπου σου μή φέροντες, καί τήν λαμπρότητα τών χιτώνων σου, επί πρόσωπον εις γήν κατεβαρύνοντο, οί καί τή εκστάσει συνεχόμενοι, εθαύμαζον βλέποντες, Μωϋσήν καί Ηλίαν, συλλαλούντάς σοι τά μέλλοντα συμβαίνειν σοι, Καί φωνή εκ τού Πατρός εμαρτύρει λέγουσα, Ούτός εστιν ο Υιός μου ο αγαπητός, έν ώ ευδόκησα, αυτού ακούετε, όστις καί δωρείται τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Εορτής Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Φύσιν τήν εξ' Αδάμ, Χριστέ αμείψαι θέλων, εν όρει νύν απαίρεις, Θαβώρ παραγυμνώσων, τοίς Μύσταις τήν θεότητα.

Στίχ. Σοί εισιν οι ουρανοί, καί σή εστιν η γή.

Σέλας τό τριλαμπές, αστράψαν απορρήτως, τής θεϊκής σου δόξης, Θαβώρ εν όρει Σώτερ, τήν σύμπασαν εφαιδρυνεν.

Στίχ. Θαβώρ καί Ερμών εν τώ ονόματί σου αγαλλιάσονται.

Αίφνης οι Μαθηταί, τό έξαλλον ιδόντες, τό τής στολής καί πάσης, διαρτίας σου Λόγε, πρηνείς εις γήν κατέπιπτον.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Εις όρος υψηλόν μεταμορφωθείς ο Σωτήρ, τούς κορυφαίους έχων τών Μαθητών, ενδόξως εξέλαμψας δηλών ότι οι εν ύψει τών αρετών διαπρέψαντες, καί τής ενθέου δόξης αξιωθήσονται, Συλλαλούντες δέ τώ Χριστώ, Μωϋσής καί Ηλίας εδεικνυον ότι ζώντων καί νεκρών κυριεύει, καί ο

πάλαι διά νόμου, καί, Προφητών λαλήσας υπήρχε Θεός, ώ καί φωνή τού Πατρός, εκ νεφέλης φωτεινής εμαρτύρει λέγουσα, Αυτού ακούετε, τού διά Σταυρού τόν, Άδην σκυλεύσοντος, καί νεκροίς δωρουμένου ζωήν τήν αιώνιον.

**Απολυτίκιον τής Εορτής
Ήχος βαρύς**

Μετεμορθώθης εν τώ όρει Χριστέ ο Θεός, δείξας τοίς Μαθηταίς σου τήν δόξαν σου, καθώς ήδυναντο, Λάμπσον καί ημίν τοίς αμαρτωλοίς, τό φώς σου τό αϊδιον, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ήχος δ'
Επρφάνης σήμερον**

Εορτή υπέρλαμπρος η τού Δεσπότου, ήλθε, δεύτε άπαντες, επί τώ όρει νοερώς, προκαθαρθέντες ανέλθωμεν, τώ θαβωρίω, Χριστόν εποψόμενοι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτο

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ήχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον**

Ο ομότιμος Λόγος Πατρί καί Πνεύματι, σαρκωθείς εκ Παρθένου εις σωτηρίαν ημών, ανεστράφη τοίς εν γή καθάπερ γέγραπται, καί ανελθών εν τώ Θαβώρ, σύν προκρίτοις Μαθηταίς, ενδόξως μετεμορφώθη, διό υμνούμεν αυτού την θείαν, καί παναγίαν συγκατάβασιν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Είτα ο πρώτος Κανών τής Εορτής καί τού Αγίου ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Τόν κλεινόν Εύπλον ευσεβώς επαινέσω. Ιωσήφ.

**Ωδή α' Ήχος δ'
Τριστάτας κραταιούς**

Τώ όπλω τού Σταυρού, ευπλοήσας εισήλθες, εις λιμένα τής ζωής, εν ώ περιχαρώς, αυγαζόμενος ένδοξε, κόπασόν μου τής καρδιάς, πολυτάραχον κλύδωνα, γαληνώς τού δοξάζειν τήν μνήμην σου.

Ολόφωτος αστήρ, αρετών δαδουχίαις, καταυγάζων τούς πιστούς, ανέτειλας σοφέ, τώ σεπτώ στερεώματι, Εύπλε τώ τής Εκκλησίας, καί τόν ζόφον απήλασας, τών δαιμόνων δυνάμει τού Πνεύματος.

Νευρούμενος σοφέ, θεϊκή δυναστεία, θαρσαλέω λογισμώ, Θεόν τόν εκ Θεού, γεννηθέντα εκήρυξας, σταύρωσιν εθελουσίως, υπομείναντα ένδοξε, καί θανάτω τόν θάνατον λύσαντα.

Κινείσθω πρός τήν σήν, ευφημίαν πάν στόμα, ότι στόματος εχθρού, ενθέοις διδαχαίς, θεοφόρε εξήρπασας, πάντας τούς ευπειθεστάτως, δεξαμένους τούς λόγους σου, αθλοφόρε Χριστού γενναιότατε.

Θεοτοκίον

Λαμπρύνας σου Χριστός, τήν νηδύν την φωσφόρον, τή καθόδω τή φρικτή, ως ήλιος Αγνή, τοις εν κόσμω ανέτειλε, λύων τής πολυθειϊας, τήν αχλύν τήν καχέσπερον, καί φωτίζων τού κόσμου τά πέρατα.

Ωδη γ'

Ότι στείρα έτεκεν

Εαυτόν εξέδωκας, ώσπερ αμνός εκουσίως, σφαγιασθήναι θέλων, υπέρ Χριστού τού διά σέ, εθελοντί πτωχεύσαντος καί σφαγέντος, Εύπλε παμμακάριστε.

Ιερείον άμωμον, ευωδεστάτη θυσία, καί προσφορά τελεία, προσανηνέχθης τώ Θεώ, περιχαρώς μακάριε, αναμέλπων, Άγιος εί Κύριε.

Νόμοις κρατυνόμενος, Ευαγγελίου θεόφρον, μέσον ανδρών ανόμων, επέστης κράζων εμφανώς, Τοίς μή ζητούσι πάρειμι, διελέγξαι τούτων τήν δυσσέβειαν.

Θεοτοκίον

Ο Θεός εν μέσω σου, κατασκηνώσας, ουδόλως τής παρθενίας κλείθρα, τής σής εσάλειυσεν Αγνή όν εκτενώς ικέτευε, στηριχθήναι πάντας τους υμνούντάς σε.

Ο Ειρμός

«Ότι στείρα έτεκεν, ή εξ εθνών Εκκλησία, καί η πολλή εν τέκνοις, ησθένησε συναγωγή, τώ θαυμαστώ Θεώ ήμων βοήσωμεν Άγιος εί Κύριε».

Κάθισμα 'Ηχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τούς νόμους τού Χριστού, εν χερσί περιφέρων, επέστης εκβοών, τοίς εχθροίς εν σταδίω, Αυτόκλητος πάρειμι, εναθλήσων στερρότατα, όθεν κλίνας σου, περιχαρώς τόν αυχένα, υποδέδεξαι, τήν εκτομήν τήν τού ξίφους, τελέσας τόν δρόμον σου.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής 'Ηχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Τή απροσίτω Ιησού, δόξη τού θείου σου φωτός, μεταμορφούμενος τοίς σοίς,

έλαμψας θείοις Μαθηταίς, τώ Ιωάννη καί Πέτρω καί, Ιακώβω, εξέστησας
αυτούς, τή θεία χάριτι, φωνής γάρ πατρικής, αγαπητόν σε Υιόν,
προσμαρτυρούσης ήκουον, καί είδον τήν τού προσώπου σου δόξαν φρικτήν,
Σωτήρ ο πάντας, θέλων σωθήναι, φώτισον τάς ψυχάς ημών.

Ωδή δ'

Δι' αγάπησιν Οικτίρμον

Ναός έμψυχος Τριάδος τής παναγίας, ως αληθώς εδείχθης καί ναούς τών
ειδώλων, Εύπλε κατηδάφισας, τώ όπλω τής πίστεως.

Ενηδόμενος τώ κάλλει τώ θείω Εύπλε, τών αικισμών καί πόνων, τών απείρων
βασάνων, μάκαρ κατεφρόνησας, καί χαίρων ενήθλησας.

Υψηλόφρονα καρδίαν τού παλαμναίου, ταπεινωθείς θεόφρον, εταπείνωσας
μάρτυς, καί πρός τόν υψώσαντα, βροτούς ανελήλυθας.

Πυρακτούμενος τώ φίλτρω τώ τού Δεσπότου, πάσαν τήν πλάνην μάρτυς,
ενεπύρισας όντως, καί πρός τό μαρτύριον, προθύμως εχώρησας.

Θεοτοκίον

Λιτανεύουσιν οι πλούσιοι τού λαού σου, σέ τήν Τεκούσαν Κόρη, τόν
πλουτίσαντα πάντας, θείαις επιγνώσεσι, Χριστόν τόν Θεόν ημών.

Ωδή ε'

Ασεβείς ουκ όψονται

Ολικώς ταίς νεύσεσι, ταίς θείαις λαμπρυνθείς, καί ανδρεία όχυρω θείς, ώσπερ
λέων άριστε, σύ πρός τό στάδιον, πεποιθώς εισέδραμες, τήν δυσσέβειαν
τροπούμενος.

Νέμει σοι τήν άλυπτον, ζωήν ο λυτρωτής, δι' αυτόν θάνατον πικρόν, αθλοφόρε
ένδοξε, καθυπομείναντι, καί χοροίς συνάπτει σε, τών μαρτύρων
αριστεύσαντα.

Έκλινας αυχένα σου, προθύμω λογισμώ, καί τήν κάραν αφαιρεθείς, τώ
Χριστώ τρανότερον, καί καθαρώτερον, συνεδέθης Όσιε, απολαύων τής
θεώσεως.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα πέφηνας, Αγγέλων αληθώς, τών Αγγέλων τόν ποιητήν, υπέρ νούν
κυήσασα, τόν δοξάσαντα τούς Αγίους μάρτυρας, Παναγία Μητροπάρθενε.

Ωδή ς

Ήλθον εις τά βάθη

Σταζόμενος αίματι παρέστης, τώ σώ αγωνοθέτη, γενναιότατα Εύπλε
θεόφρον, καί παρ' αυτού, τούς στεφάνους είληφας, τούς τής νίκης
αγαλλόμενος.

Ἔστης πρό τού βήματος ἀνδρείως, τούς τού Δεσπότη νόμους, ταίς ἀγκάλαις σου Εὐπλε κατέχων, καί προφανώς, τούς ἀνόμους Ὅσιε, διελέγχων προθυμότητα.

Βασάνων πληθύν μή δειλιάσας, μή φοβηθεῖς τό ξίφος, τήν ἀλήθειαν σύ πρό βημάτων δικαστικών, ευσεβῶς ἐκήρυξας, καί τήν πλάνην ἐθανάτωσας.

Θεοτόκιον

Ὡ θαύμα παράδοξον, πῶς τίκτεις, πείραν ἀνδρός μή γνούσα; πῶς θηλάζεις δέ Παρθενομήτορ, τόν χορηγόν, ἀληθῶς τού γάλακτος, καίτροφέα πάσης κτίσεως;

Ο Ειρμός

«Ἦλθον εἰς τά βάθη τῆς θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγίς πολλῶν ἀμαρτημάτων, ἀλλ' ὡς Θεός, ἐκ φθοράς ἀνάγαγε, τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Συναξάριον

Τῆ ΙΑ' τού αὐτοῦ μηνός, μνήμη τού Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Εὐπλου τού Διακόνου.

Στίχοι

Ἐκ τῆς στολῆς μέν, σεπτός Εὐπλος Λευϊτης.
Ἐκ τῆς τομῆς δέ, στερρός ὄντως οπλίτης.
Πλήγη ἐνδεκάτη ξίφει Εὐπλος κοπήεντι.

Τῆ αὐτή ἡμέρα, μνήμη τῶν Εγκαινίων τού σεβασμίου καί περικαλλούς οἴκου καί θεοῦ Ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Ἐλεούσης.

Τῆ αὐτή ἡμέρα, Διήγησις περί τῆς ἀχειροποιήτου Εἰκόνης τού Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Νεοφύτου, Ζήνωνος, Δαΐου, Μάρκου, Μακαρίου καί Δαϊανού, διά πυρός τελειωθέντων.

Ο Ὅσιος Πασσαρίων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ταίς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός ἐλέησον ἡμάς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλώνι

Στάξαν σου ἐν γῆ τό αἷμα, ἀπέσβεσε τήν πυράν, τῆς πλάνης πανόλβιε, τήν δέ τού Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, πλουσιωτάτως ἠρδευσεν, ευσεβῶς ἀνυμνούσάν σε.

Ἐχων φρόνημα γενναῖον, καί ἀσειστον λογισμόν, τήν πλάνην κατέσεισας, καί προῖσταμένους τού ψεύδους, τοῖς ἀψευδέσιν ἠλεγξας, διδαχαίς Εὐπλε πάνσοφε.

Πύλη σοι τού Παραδείσου, Εύπλε μάρτυς τού Χριστού, ηνοιχθη μακάριε, κεκαλλωπισμένον ιδούσα τώ θείω πάθει, καί τώ νικητικώ διαδήματι.

Άνθρακι κεκαθαρμένος, θείω μάρτυς τήν ψυχήν, άνθρακας κατέσβεσας, τής πολυθείας κραυγάζων, Ευλογητός εί Κύριος ο Θεός ο τών πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ίνα σου τήν θείαν μήτραν, κάμιнос η Περσική, τυπώση Πανάμωμε, σώζει Νεανίας αφλέκτους αναβοώντας, Κύριε ο Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'

Λυτρωτά τού παντός

Νοσημάτων παντοίων καθάρσιον, καί πνευμάτων δεινών ελατήριον, τό σόν υπάρχει Λείψανον, ο κυκλούντες βοώμεν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Επί σοί τών πιστών δήμος γέγηθε, πρός Χριστόν σε μεσίτην κτησάμενος, καί πρεσβευτην θερμότατον, καί προστάτην παμμάκαρ Εύπλε Λευίτα, τών Αγίων Αγγέλων συνόμιλε.

Συνελθόντες αρύσασθε άνθρωποι, νοσημάτων κατάλληλον ίαμα, εκ τής σορού τού μάρτυρος, καί βοήσατε πίστει, Πάντα τά εργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ωραιώθης Αγνή παναμώμητε, υπέρ πάσαν Αγγέλων ευπρέπειαν, τόν ποιητήν κυήσασα, τών βροτών καί Αγγέλων, ώ μελωδούμεν, Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός, Παντοδύναμε, τούς έν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί εδίδαξας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε, υμνείτε τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Ιδείν ηξιώθης αληθώς πανόλβιε, τά μακρόθεν σοι ποθούμενα, έστης εφέσεως ως φθάσας, αυτό τών ορεκτών τό ακρότατον, τού πόθου σου σαφώς τό συμπέρασμα, Εύπλε Λευίτα αξιάγαστε.

Ως σκήπτρον κατέχων τόν Σταυρόν μακάριε, τή χειρί σου τήν πορφύραν δέ, ήν εξ αιμάτων ιερών σου, εφοίνιξας λαμπρώς περικείμενος, Χριστώ τώ Βασιλεί νύν παρίστασαι, Εύπλε μαρτύρων ακροθίνιον.

Σήμερον Κατάνη η σεπτή μητρόπολις, πολιούχον ταύτης άριστον, σέ κεκτημένη εορτάζει, τήν θείαν εκτελούσά σου άθλησιν, σύν πάσαις επαρχίαις καί πόλεσιν, ήν περιέποις σαίς δεήσεσιν.

Ἡλιος ολόφωτος σαφώς γεγένησαι, καί πρὸς φέγγος κατεσκήνωσας, Μάρτυς τό θεῖον τή μεθέξει, θεοῦμενος τή θεία μακάριε, καί νύν φωταγωγείς τοὺς υμνούντάς σου, τήν φωτοφόρον μάκαρ ἄθλησιν.

Θεοτοκίον

Φωτός, τού εν σοί μαρμαρυγαίς Θεόνυμφε, τήν ψυχὴν μου φωταγωγήσον, κείμενον βόθρω απωλείας, ἀνάστησον, εχθρούς Καταισχύνουσα, τοὺς θλίβοντας αἰὶ τήν καρδίαν μου, καί πρὸς τὰ πάθη συνωθούντάς με.

Ο Ειρμός

«Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τήν κατάραν εἰσωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τήν ευλογίαν ἐξήνθησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Διόλου ανακείμενος, Θεῷ τῷ παντοκράτορι, καί ἀστραπαίς ταῖς ἐκεῖθεν, λαμπόμενος ἀθλοφόρε, τῶν ἐκτελούντων μέμνησο, τήν φωτοφόρον μνήμην σου, καί σέ τιμώντων Ἀγίε, ὡς τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, Διάκονον μάρτυς Εὐπλε.

Καί τῆς Εορτῆς

Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε, φωτός Πατρός ἀγεννήτου, εν τῷ φανέντι φωτί σου, σήμερον εν θαβωρίῳ, φῶς εἶδομεν τόν Πατέρα, φῶς καί τό Πνεῦμα, φωταγωγούν πάσαν κτίσιν.

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Εφραθά

Χαίρετε ἡ τριάς, τῶν θεῶν Ἀποστόλων, ἡ τῆς Τριάδος εἶδες, τόν κατ' οὐσίαν ἕνα, εἰς ὅρος τό θαβώριον.

Στίχ. Σοί εἰσιν οἱ οὐρανοί, καί σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Εὐγέ σοι τῷ Θαβῶρ, τῷ πρὶν ζοφωδεστάτῳ, φωτός γάρ ηξιώθης, οὐκ αἰσθητοῦ ἡλίου, τῆς ἄνω δέ λαμπρότητος.

Στίχ. Θαβῶρ καί Ερμών εν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιᾶσονται.

Φωτί μὲν τῷ τοῦ σοῦ, προσώπου ἐλλαμφθέντες, οἱ Μαθηταί σου Σῶτερ, μή φέροντες τήν αἴγλην, εἰς γῆν ἄφνω κατέπιπτον.

Δόξα... Καί νύν... Ὅμοιον

Εἶδον εν τῷ Θαβῶρ, Μωσῆς τε καί Ηλίας, τόν εκ Παρθένου Κόρης, Θεόν σεσαρκωμένον, βροτῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

Ἡ λοιπή Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Φωτίου καί Ανικήτου.

ΕΙΔΗΣΙΣ. Εν ταύτη τή ημέρα ψάλλεται καί η Ακολουθία τού Οσίου Πατρός ημών Μαξίμου τού Ομολογητού, διά τό εν τή ιγ' αποδίδοσθαι τήν Εορτήν τής Μεταμορφώσεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τών Αγίων Μαρτύρων γ'.

Ήχος δ'

Έδωκας σημείωσιν

Πύρ ουκ επτοήθητε, ού κατατέμνοντα όργανα, ου θυμόν αλογώτατον, αφρόνως δικάζοντος, ουχ ορμάς λεόντων, ου βράσεις λεβήτων, ου τών μελών τάς εκκοπάς, ουδέ θανάτου πικράν απόφασιν, υμάς αθανατίζουσαν, καί πρός Θεόν τόν αθάνατον, ευκλεώς παραπέμπουσαν, αθηλαί γενναιότατοι.

Τό μακαριώτατον, καί κατά πάντα σεβάσμιον, καί αξίους ποθούμενον, τέλος απειλήφατε, καί τάς δι' αιώνος, γενναίοι ελπίδας, καί αναβλύζετε ημίν, κρουούς θαυμάτων φλογμόν εξαίροντας, παθών ψυχής καί σώματος, τών ευσεβώς τήν ετήσιον, εορτήν υμών πάντοτε, εκτελούντων Πανεύφημοι.

Φώτιος ο ένδοξος, καί ο θεόφρων Ανίκητος, η δυάς η πανάριστος, Τριάδος λαμπρότησι, κατηγλαϊσμένοι, καί πεποικιλμένοι, ταίς τών στιγμάτων καλλοναίς, μετά Αγγέλων αεί αγάλλονται, τοίς πίστει δέ τήν ένδοξον, καί Ιεράν αυτών άθλησιν, εορτάζουσι νέμουσι, φωτισμόν τε καί έλεος.

Καί τού Οσίου Μαξίμου γ'

Ήχος ο αυτός

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Τόν δι' οίκτον γενόμενον, ως ευδόκησεν άνθρωπον, εν δυσί θελήσεσιν ενεργείαις τε, κατανοούμενον Όσιε, εκήρυξας Μάξιμε, αποφράπτων μιαρών τά απύλωτα στόματα, μονοθέλητον, μονενέργητον, τούτον δοξαζόντων, επηρεία διαβόλου, τού τήν κακίαν τεκτήναντος.

Ταίς νευραίς τών δογμάτων σου, Πύρρον Πάτερ απέπνιξας, ληρωδούντα Μάξιμε τόν κακόφρονα, καί διωγμούς εκαρτέρησας, καί θλίψεις αοίδιμε, μαστιζόμενος σφοδρώς, καί τήν γλώτταν τεμνόμενος, καί τήν πάντοτε, πρός Θεόν αιρομένην θείαν χείρα, δι' ής γράφων διετέλεις, τά υψηλότατα δόγματα.

Οξυγράφου ως κάλαμος, τεθηγμένη τώ Πνεύματι, η αγία γέγονε Μάκαρ
γλώσσά σου, καλλιγραφούσα εν πνεύματι, πλαξί καρδιών ημών, νόμον θείων
αρετών, καί δογμάτων ακρίβειαν, καί τήν σάρκωσιν, τού εν δύο ουσίαις τοίς
ανθρώποις, καί μιά τή υποστάσει, εμφανισθήναι θελήσαντος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τών μοναστών τά πλήθη, τόν καθηγητήν σε τιμώμεν, Πατήρ ημών Μάξιμε,
διά σου γάρ τήν τρίβον, τήν όντως ευθείαν, πορεύεσθαι έγνωμεν, Μακάριος
εί, τώ Χριστώ δουλεύσας, καί εχθρού θριαμβεύσας τήν δύναμιν, Αγγέλων
συνόμιλε, Οσίων συμμετοχε καί Δικαίων, μεθ' ών πρέσβευε τώ Κυρίω,
ελεηθῆναι τάς ψυχάς ημών.

**Καί νύν... Ἦχος ο αυτός
τής Εορτής**

Τόν γνώφον τόν νομικόν, η φωτεινή τής Μεταμορφώσεως, διεδέξατο νεφέλη,
εν ή Μωϋσής καί Ηλίας γενόμενοι, καί τής υπερφώτου δόξης αξιωθέντες, Θεώ
έλεγον, Σύ ο εί Θεός ημών, Βασιλεύς τών αιώνων.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

**Ἦχος β'
Οίκος τού Εφραθά**

Όρει εν τώ Θαβώρ, προσέλθωμεν προθύμως, θεάσασθαι τήν δόξαν, τού
πάντων βασιλέως, Χριστού τού λυτρωτού ημών.

Στίχ. Σοί εισιν οι ουρανοί, καί σή εστιν η γή.

Όφθης σύν Μωϋσή, Ηλία τε Σωτήρ μου, καί Μαθητών προκρίτοις, εν όρει
θαβωρίω, αστράψας υπέρ ήλιον.

Στίχ. Θαβώρ καί Ερμών εν τώ ονόματί σου αγαλλιάσονται.

Έκουον πατρικής, φωνής προσβεβαιούσης, τήν δόξαν σου Σωτήρ μου, οι
Μαθηταί καί φόβω, πρηνείς εις γήν κατέπιπτον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β' Τού Οσίου

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν την γήν εξήλθεν ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου,
δι' ών εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου, Τών δαιμόνων
έτρεψας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον
αμέμπτως εζήλωσας, Παρρησίαν έχων πρός Χριστόν τόν Θεόν, ειρήνην
αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών.

Καί νύν... Ἦχος πλ. δ' Τής Εορτής

Τής θεότητός σου Χριστέ, αμυδράν αυγήν παραγυμνώσας, τοίς συναναβάσι
σοι επί τού όρους, τής υπερκοσμίου σου δόξης εποίησας κοινωνούς, όθεν
ενθεαστικώς εκραύγαζον, Καλόν εστιν ημάς ώδε είναι, Μεθ' ών καί ημείς, σέ
τόν μεταμορφωθέντα Σωτήρα Χριστόν, ανυμνούμεν εις τούς αιώνας.

Απολυτίκιον τού Οσίου

Ἦχος πλ. δ'

Ορθοδοξίας οδηγέ, ευσεβείας διδάσκαλε, καί σεμνότητος, τῆς οἰκουμένης ο φωστήρ, τῶν μοναζόντων θεόπνευστον εγκαλλώπισμα, Μάξιμε σοφέ, ταίς διδαχαίς σου πάντας εφώτισας, Λύρα τοῦ Πνεύματος, πρέσβευε Χριστώ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Απολυτίκιον τῆς Εορτῆς

Ἦχος βαρύς

Μετεμορθώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ ο Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τήν δόξαν σου, καθῶς ἠδυναντο, Λάμπσον καί ἡμῖν τοῖς αμαρτωλοῖς, τό φῶς σου τό αἶδιον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Τήν τῶν βροτῶν ἐναλλαγὴν, τήν μετὰ δόξης σου Σωτήρ, ἐν τῇ δευτέρᾳ καί φρικτῇ, τῆς σῆς ἐλεύσεως δεικνύς, ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβῶρ μετεμορφώθης, Ἡλίας καί Μωσῆς συνελάου σοι, τοὺς τρεῖς τῶν Μαθητῶν συνεκάλεσας, οἱ κατιδόντες Δέσποτα τήν δόξαν σου, τῇ ἀστραπῇ σου ἐξέστησαν, ο τότε τοῦτοις, τό φῶς σου λάμπσας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὅμοιον

Ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβῶρ, μεταμορφούμενος Σωτήρ, τοῖς προκρίτοις Μαθηταῖς, δείξας τήν δόξαν σου Χριστέ, τό ἀναλλοίωτον ἡστραψας τῆς θεότητος, Νεφέλη δέ φωτός συνεκάλεσας, Ἡλίαν καί Μωσῆν συλλαλούντάς σοι, διό καί Πέτρος ἔλεγεν, Οικτίρμον, καλόν ἐστίν ὡδε εἶναι σὺν σοί, ο τότε τοῦτοις, τό φῶς σου λάμπσας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Εἶτα οἱ Κανονες, ο πρώτος τῆς Εορτῆς, καί οἱ δύο ἐπόμενοι τῶν Ἁγίων.

Κανῶν τῶν Μαρτύρων, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τερπνὴν ἐπαινῶ Μαρτύρων ξυνωρίδα. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος δ'

Θαλάσσης τό ερυθραίων

Τοῖς πόνοις τοῖς τῆς σαρκός πανεύφημοι, εγκαρτερήσαντες, ευσθενεστάτη πίστει λογισμοῦ, πρὸς τὴν ἀπονον χαίροντες, ζωὴν μετεβιβάσθητε, υπερημῶν αἰὶ πρεσβεύοντες.

Ενθέοις οχυρωθεῖς Ανίκητε, ὅπλοις τῆς πίστεως, πρὸς συμπλοκὴν ἀσάρκων δυσμενῶν, ρωμαλέως ἐχώρησας, καὶ τὰ αὐτῶν στρατεύματα, θεῖα δυνάμει ἐξηφάνισας.

Ρητόρων ἀδολεσχίαν ἐνδοξε, καὶ νοῦν ἀδόκιμον, Ἑλληνιστῶν φρονήσει θεϊκῆ, λαμπρυνόμενος ἡσχυνας, καὶ σεαυτὸν Ανίκητε, ὅλον πρὸς ἀθλήσιν ἐκδέδωκας.

Θεοτοκίον

Παρθένος καὶ πρό τόκου Ἄχραντε, καὶ μετὰ γέννησιν, ὡς ἀληθῶς ἐδείχθης, τὸν Θεόν, ὑπὲρ λόγον γάρ ἔτεκες, τὸν τοῦς Ἁγίους μάρτυρας, ἐνηθληκότας στεφανώσαντα.

Κανὼν τοῦ Οσίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς. (ἀνευ τῶν Θεοτοκίων).

Ο παμμέγιστος Μάξιμος δοξάζεται.
Ἰωάννου Μοναχοῦ.

**Ὠδὴ α' Ἦχος πλ. δ'
Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ**

Ὅλην μοι τὴν θεόπνουν, ἐκ τῆς μελιρρύτου καὶ ἠδείας σου, ἐναπτόσταξον γλώττης, θεῖε Μάξιμε χάριν τοῦ Πνεύματος.

Πῦρ καιόμενον ὠφθης, κατὰ τῶν αἱρέσεων μακάριε, ὡς καλάμην γάρ ταύτας, κατηνάλωσας ζήλω τοῦ Πνεύματος.

Ἄλογον προετέθη, ἐκ δυσσεβεστάτης προαιρέσεως, μονοθέλητον δόγμα, τοῖς δὲ λόγοις σου Πάτερ διήλεγκται.

Θεοτοκίον

Ἄχραντε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκωμένον τὸν αἰῶδιον, καὶ ὑπέρθεον Λόγον, ὑπὲρ φύσιν τεκούσα ὑμνούμέν σε.

Τῶν Μαρτύρων

**Ὠδὴ γ'
Ευφραίνεται ἐπὶ σοί**

Νικήσας μετὰ Χριστοῦ, τὰς παρατάξεις τοῦ ἐχθροῦ στέφανον, νικητικὸν ἔλαβες, Μάρτυς ἀθλοφόρε Ανίκητε.

Ἠλόγησαν τῆς σαρκός, ὡς φθειρομένης οἱ Χριστοῦ μάρτυρες, καὶ χαλεπὰ βάσανα, γνώμη ρωμαλέα ὑπήνεγκαν.

Ναμάτων ζωοποιών, πεπληρωμένοι θολερά ρεύματα, πλάνης σοφοί
μάρτυρες, ρεύμασιν αιμάτων επαύσατε.

Θεοτοκίον

Ενώκησεν επί σοί, ο κατοικών τούς ουρανούς Κύριος, καί εξ ημών άπασαν,
πλάνην Θεοτόκε εξώκισεν.

Τού Οσίου

Σύ εί τό στερέωμα

Μέγιστος ο Μάξιμος, τής ευσεβούς Χριστού πίστεως, παναληθής, κήρύξ τε
καί μάρτυς, ανεδείχθη δι' αίματος.

Μάξιμε μακάριε, συ δι' ασκήσεως γέγονας, θεοπρεπές, τής φιλοσοφίας, καί
σοφόν ενδιαίτημα.

Έβλυσεν η γλώσσά σου, ποταμηδόν Χριστού δόγματα, πανευσεβή, Μάξιμε
παμμάκαρ, τής σοφίας ο τρόφιμος.

Θεοτοκίον

Σέ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγήν καί τείχος ημών, Χριστιανοί, σέ
δοξολογούμεν, ασιγήτως Πανυμνητε.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών
εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κοντάκιον τής Εορτής

Τού Οσίου Έχος πλ. β' Τήν υπέρ ημών

Φώς τό τριλαμπές, Οικήσαν εν τή ψυχή σου, σκεύος εκλεκτόν ανέδειξέ σε
παμμάκαρ, σαφηνίζεις καί γάρ τά θεία τοίς πέρασι, δυσεφίκτων νοημάτων τε
τήν δήλωσιν μακάριε, τήν Τριάδα πάσι Μάξιμε, ανακηρύττων τρανώς,
υπερούσιον άναρχον.

Ο Οίκος

Τών Ιερέων η κρηπίς, η βάση τών δογμάτων, η σάλπιγξ τής σοφίας,
Μαρτύρων η ακρότης, καί τών πιστών ο στηριγμός, κόσμω προανίσχει
Μάξιμος ο θαυμαστός, διά τής θείας αυτού μνήμης σήμερα, Τούτου ούν
πρός τήν λάμπιν ανάστητε πάντες, τήν παρρησίαν καίτόν ζήλον ευφημούντες,
όν έδειξεν υπέρ ευσεβείας, δι' ήν αληθώς ως ποιμήν, υπέρ ποιμνης
παρετάξατο στερρώς κατά τών λύκων, ούς καταβαλών βραβείοις νίκης
εστέφθη, τήν Τριάδα πάσιν ανακηρύττων τρανώς, υπερούσιον άναρχον.

Κάθισμα τών Αγίων Έχος δ' Ο υψωθείς ήν τώ Σταυρώ

Καταβαλόντες τού εχθρού τάς επάρσεις, τή καρτερία τών δεινών αθλοφόροι,

τόν ουρανόν ωκήσατε γηθόμενοι, Φώτιε αοίδιμε, καί Ανίκητε μάκαρ, όθεν μακαρίζεσθε, εις αιώνας αιώνος, υπέρ ημών πρεσβεύοντες Χριστώ, τών εκτελούντων υμών τά μνημόσυνα.

**Δόξα... Τού Οσίου
Ήχος γ' Τήν ωραιότητα**

Τά κατορθώματα τής πολιτείας σου, πάντων φωτίζουσι τά διαβήματα, Μάξιμε Πάτερ αληθώς, τών πίστει μιμουμένων σε, όθεν τούς εκ πόθου σε, μακαρίζοντας πάντοτε, σώζε ταίς πρεσβείαις σου, από πάσης στενώσεως, Χριστόν τόν αγαθόν ικετεύων, μάκαρ αξιοθαύμαστε.

Καί νύν... Τής Εορτής όμοιον

Τής θείας δόξης σου, όντως απαύγασμα, καθώς ηδύναντο, έδειξας Λόγε Θεού, τοίς Μαθηταίς σου εν Θαβώρ, όρει μεταμορφούμενος, οίς συναλλαμφείημεν, καί ημείς οι υμνούντές σε, μόνε αναλλοίωτε, Ιησού παντοδύναμε, καί πίστει σοι συμφώνως βοώντες, Δόξα Χριστέ τή βασιλεία σου.

Τών Μαρτύρων

**Ωδή δ'
Επαρθέντα σε ιδούσα**

Πυρακτούμενοι αγάπη Θεού προθύμως, φλόγα πυρός υπήλθετε, μένοντες τή δρόσω άφλεκτοι τού Πνεύματος, αήττητοι μάρτυρες, θείοι πρεσβευταί τών ψυχών ημών.

Απηνήσαντο τό σώμα Ποικιλοτρόπως, οι Αθληταί ξεόμενοι, όλω τώ νοϊ γάρ, τώ Θεώ ητένιζον, τω τούτοις παρέχοντι τήν υπομονήν διά πίστεως.

Ισχυρότατοι ως πύργοι τής ευσεβείας, τείχη εχθρού καθειλίετε, καί πόλεως θείας, μάρτυρες κραυγάζοντες, πολίται γεγονάτε, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Νυσταγμόν ουκ ενυστάξατε δυσσεβείας, αλλ' εγρηγόρσει μάρτυρες θεία, τούς υπνούντας, πάντοτε εις θάνατον, πρός φώς εξεγείρετε, τής θεογνωσίας εν χάριτι.

Θεοτοκίον

Ως ωραία απεκύησας τόν ωραίον, Παρθενομήτορ άχραντε, τόν ωραιοτάτους, δείξαντα τούς μάρτυρας, στερρώς εναθλήσαντας, καί τήν αθειαν μειώσαντας.

Τού Οσίου

Εισακήκοα Κύριε

Γηγενείς σε γεραίρουσι, καί τών ουρανίων τάξεις θαυμάζουσι, τή φιλία τής σοφίας γάρ, ανεδείχθης Πάτερ ώσπερ άσαρκος.

Ιταμός μέν ο τύραννος, αλλ' η καρτερία σου ακατάπληκτος, όθεν σύ μέν μεμακάρισαι, εκείνος δέ Πάτερ εξωστράκισται.

Συναθλούσί σοι Μάξιμε, η τών μαθητών δυάς η πανόλβιος, σοί τών άθλων, κοινωνήσαντες, διό και επάθλων ίσων έτυχον.

Τή ροή σου τού αίματος, καταρδευομένη η Χριστού Εκκλησία, εξανθεί πατροπαράδοτον, τού θείου σου σπόρου δόγμα Όσιε.

Θεοτοκίον

Η τόν στάχυν βλαστήσασα, τόν ζωοποιόν ανήροτος άρουρα, τόν παρέχοντα τώ κόσμω ζωήν, Θεοτόκε σώζε τούς υμνούντάς σε.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ε'

Σύ κυριέ μου φώς

Μυρίοις αικισμοίς, νεκρωθέν τό σαρκίον σου, Ανίκητε τήν αγήρω, και αθάνατον δόξαν, παμμάκαρ προεξένησεν.

Ανάλωτος πυρί, κατακαίοντι γέγονας, ώ Φώτιε θείου φέγγους, κοινωνέ και ημέρας, αδύτου τέκνον γνήσιον.

Ρεόντων τήν φθοράν, παντελώς απεκρούσαντο, ποθή σαντες τών μενόντων, τό τερπνόν ολοψύχως, οι Μάρτυρες οι ένδοξοι.

Θεοτοκίον

Τίς δύναται τό σόν, ερμηνεύσαι μυστήριον, ώ Δέσποινα Θεοτόκε; υπέρ νούν γάρ και λόγον, Θεόν αφράστως τέτοκας.

Τού Οσίου

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Ο γνώσιν γηϊνων αθροίσας, και ουρανίων, ενδίκως φιλόσοφος, κατονομάζεται Μάξιμος.

Σοφίας τής αμείνω τώ έρωτι, τού Χριστού σου, μιμητής πανάριστος, ώφθης αιόδιμε Μάξιμε.

Μανία υπερόριος γέγονας, τού τυράννου, εύρες δέ μακάριε, τόν, Ιησούν παραμύθιον.

Θεοτοκίον

Κατεύνασον τόν άστατον κλύδωνα, τών παθών μου, η Θεόν κυήσασα, τόν κυβερνήτην και Κύριον.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ς'

Θύσω σοι μετά φωνής

Υψώθης, ανηλεύς εν ξύλω ξεόμενος, τό τής νεκρώσεως πάθος, απορρίπτων, θείαν καταστολήν τε, ουρανόθεν, ενδυόμενος Μάρτυς Ανίκητε.

Ρήξαντες, τούς δεσμούς τής απάτης οι Άγιοι, εν τώ δεσμείσθαι ευτόνως, τής υπομονής τε καί καρτερίας, θείοις βρόχοις, τόν προστάτην τού σκότους απέπνιξαν.

Ώφθητε, ως μεγάλοι φωστήρες φωτίζοντες, μαρμαρυγαίς ιαμάτων, καί ακτίσι θείων αγωνισμάτων, πάσαν κτίσιν, Αθλοφόροι Χριστού γενναιοτάτοι.

Θεοτοκίον

Νομίμων, απεκύησας δίχα Πανάμωμε, τόν αληθή νομοθέτην, όν δυσώπει νόμω τής αμαρτίας, τήν ψυχήν μου, τροπουμένην οικτίραι καί σώσαί με.

Τού Οσίου

Χιτώνά μοι παράσχου

Ανένδοτον προσφέρων τώ Θεώ, θεοφόρε δέησιν, ψυχής τε καί σώματος, τών παθών καί τής φθοράς ημάς λύτρωσαι.

Ξηραίνεται αιρέσεως πηγή, βορβορώδους άπασα, αοίδιμε Μάξιμε, φραττομένη τή ηδύτητι τής γλώττης σου.

Ιλάσθητί μοι μόνε αγαθέ, καί πηγήν τής χάριτος Χριστέ τή καρδιά μου, ταίς λιταίς τού σου Οσίου ανάβλυσον.

Θεοτοκίον

Η μόνη διά λόγου εν σαρκί, τόν Λόγον κυήσασα, ρύσαι δεόμεθα, τών παγίδων τού εχθρού τās ψυχάς ημών.

Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος, φώς ως ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Κοντάκιον τών Αγίων Ήχος β' Τά άνω ζητών

Τούς θείους πιστοί, οπλίτας ευφημήσωμεν, τό ζεύγος Χριστού, τής δόξης εγκωμιάσωμεν, καί στερρούς ως κήρυκας, ευσεβείας άπαντες φίλαθλοι, καί Θεού όντως εραστάς, εν ύμνοις ασμάτων καταστέψωμεν.

Ο Οίκος

Γή καί σποδός, σαπρία τε καί σκώληξ, δι' αισχρών καί βεβήλων έργων καί λογισμών υπάρχων, μόνε φιλόανθρωπε, σέ ικετεύω, καί σοί προσπίπτω, εκκαθαράί με τώ σπόγγω τών οικτιρισμών σου, Χριστέ, τού ρύπτου, όν εν έργοις καί λόγοις συνήθροισα, φωτίσαι δέ τό ζοφώδες τού νοός μου τή αίγλη τής σής χάριτος, ίνα αξίως τήν ένστασιν τών μαρτύρων Σωτήρ μου εξείποιμι, εν ύμνοις ασμάτων καταστέφων αυτούς.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν .

Τή IB' τού αυτού μηνός, μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Φωτίου καί Ανικήτου.

Στίχοι

Πύρ Ανίκητον συμφλέγει τώ Φωτίω,
Ούς φωτός οίκος ως ανικήτους φέρει.
Πύρ κατά δωδεκάτην κτάνε Φώτιον ηδ' Ανίκητον.

Οι όσοι Κάστωρ καί Παλάμων, εν ειρήνη τελειούνται.

Οι άγιοι δώδεκα στρατιώται μάρτυρες, οι εκ Κρήτης ορμώμενοι, ξίφει τελειούνται.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων μαρτύρων Παμφίλου καί Καπίτωνος, ξίφει τελειωθέντων.

Στίχοι

Οι κείμενοι γή, καί λύθρω πεφυρμένοι,
Ξίφος μετήλθον, Πάμφιλος καί Καπίτων.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών οσίων Σεργίου καί Στεφάνου εν ειρήνη τελειωθέντων.

Στίχοι

Ίσων ιδρώτων, Σεργίω καί Στεφάνω,
Ίσοι στέφανοι, καί γάρ ούτω τό πρέπον.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ζ'

Εν τή καμίνω

Ξένον αγώνα, διηνυκότες ξένοι ώφθητε, όντως φρονημάτων ένδοξοι τής σαρκός, τών Αγγέλων συμπολίται δέ, κληρονόμοι τε τού Χριστού, μεγαλώνυμοι μάρτυρες.

Υπομονή τε, καί καρτερία ενικήσατε, πάντων δυσμενών αθέων επιβουλάς, καί φαιδροί πόνοις γενόμενοι, πρός φέγγος άδυτον, μετεβιβάσθητε, παναοίδιμοι.

Ναός Τριάδος, τής υπερθέου γενόμενος, στήλας καί ναούς ηδάφισαν ανδρικός, τών αθέων οι πανεύφημοι, καί πρός ουράνιον, λαόν μετεβιβάσθησαν αγαλλόμενοι.

Θεοτοκίον

Ως πλατυτέρα, τών ουρανών Αγνή υποδέδεξαι, Λόγον μηδαμού χωρούμενον υπέρ νούν, στενωτάτην τούς οδεύοντας, οδόν πανάμωμε, πρός πλατυσμόν, εισάγοντα θείας ζωής.

Τού Οσίου

Οι εκ τής Ιουδαίας

Μίαν φύσιν Τριάδος, μίαν θέλησιν έφης, μίαν ενέργειαν, Θεού δέ σαρκωθέντος, δύο φύσεις, θελήσεις, ενεργείας εκήρυξας, ο τών Πατέρων βοών, Θεός ευλογητός εί.

Ού θελήματα δύο, διαιρούμενα γνώμης εναντιότητα, ποιότητα δέ μάλλον, ανεκήρυξας Πάτερ, φυσική διαφέροντα, ο τών Πατέρων βοών, Θεός ευλογητός εί.

Στήλην Ορθοδοξίας, τούς ενθέους σου λόγους Πάτερ κατέχοντες, τόν ένα τής Τριάδος, εν δυσί ταίς ουσίαις, καί θελήσεσι σέβομεν, τόν τών Πατέρων ημών, Θεόν τόν σαρκωθέντα.

Δύο Πάτερ ειδοτες, ενεργείας τού οίκτω σεσαρκωμένου Θεού, δισσάς αυτεξουσίως, θελήσεις διδαχθέντες, υπό σου αναμέλπομεν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Τών Μαρτύρων

Ωδή η'

Χείρας εκπετάσας

Ρωμαλέον φρόνημα σοφοί, επιδεικνύμενοι, θηρών ορμήματα, ουκ επποθήητε βράσματα, τών λεβήτων ουκ εππήξατε, ου τών μελών τας εκτομάς, ου βασάνων ποινάς, εκβωώντες, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ιάσθε τά πάθη τών πιστών, εξεικονίσαντες, πάθος μακάριον, υμών τοίς πάθεσιν Άγιοι, καί καθαίρετε νοσήματα, καί φυγαδεύετε δεινά βοώντες πνεύματα, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Δυάς αθλητών περικαλλής, Τριάδα άκτιστον, καθωμολόγησε, καί μυριόλεκτον ώλεσε, πολεμίωv όντως φάλαγγα, καί μυριάσι νοηταίς συνήφθη μέλπουσα, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Αγία Παρθένε η Θεόν, τόν υπεράγιον, αποκυήσασα, τόν στεφανώσαντα χάριτι, τούς Αγίους τούτους μάρτυρας, σώ σον αγίασον ημάς, προθύμως μέλποντας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τού Οσίου

Νικηταί τυράννου

Ολικώς ποθήσας, τόν υπερποθήσαντα γένος ανθρώπων, τόν σταυρόν σου ήρας, καί αυτώ μακάριε συνεσταυρώθης, Ευλογείτε κράζων, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ξενωθείς απάσης, ηδονής μακάριε θανατηφόρου, σεαυτόν ειργάσω, όλον ακηλίδωτον έσοπτρον θεΐον, Ευλογείτε μέλπων, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυπούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Απηνούς τυράννου, δυσσεβούς ωμότητα ου κατεπλάγης, αλλ' ως πύργος έστης, ακλινής ακλόνητος ορθοδοξίας, Ευλογείτε μέλπων, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυπούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ζωηφόρον αίγλην, εκ μιάς θεότητας τρισυποστάτου, δεδεγμένος ώφθης, τοίς εν σκότει ήλιος καί πλανωμένοις, Ευλογείτε μέλπων, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυπούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τού Αδάμ Παρθένε, τού παραπεσόντος μέν ώφθης θυγάτηρ, τού Θεού δέ μήτηρ, τού ανακαινίσαντός μου τήν ουσίαν, όν υμνούμεν πάντα τά έργα ως Κύριον, καί υπερυπούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Νικηταί τυράννου, καί φλογός τή χάριτί σου γεγονότες, οι τών εντολών σου, σφόδρα αντεχόμενοι Παΐδες εβών, Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυπούτε εις πάντας τούς αιώνας».

Τών Μαρτύρων

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος

Ιδού η φαιδρά καί φωσφόρος, καί πλήρης χάριτος ημέρα, έλαμψε Φωτίου τού θεΐου, καί Ανικήτου πάντας φωτίζουσα, τούς εν αυτή γεραίροντας, τά φωταυγή τούτων παθήματα.

Ωφθητε ως άνθρακες πάσαν, ύλην κακίας εμπιπρώντες, ώφθητε ως τίμιοι άρνες, εθελουσίως κατασφαπτόμενοι, καί τώ Αμνώ τώ αίροντι, τάς αμαρτίας προσαγόμενοι.

Στίγματα υμών Αθλοφόροι, καί τά παθήματα καί πόνους, καί τήν υπέρ νούν καρτερίαν, καί τούς αγώνας, καί τήν τελείωσιν, πανευκλεώς δοξάζοντες, σήμερον πάντες ευφραινόμεθα.

Ήνθησαν κοιλάσιν οσίως, μαρτυρिकाΐς καθάπερ ρόδα, οι περικαλλείς, Αθλοφόροι, καί τάς καρδίας ευωδιάζουσι τών ευσεβών εν πνεύματι, δυσώδη πλάνην εκμειώσαντες.

Θεοτοκίον

Φώτισον ημάς η τεκούσα, φώς τό απρόσιτον Παρθένε, έμπλησον ημάς ευφροσύνης, καί θυμηδίας καί θείας γνώσεως, τούς Καθαραί καρδία σε, ευσεβοφρόνως μακαρίζοντας.

Τού Οσίου

Τόν προδηλωθέντα

Ἐτι σου ως Ἄβελ, τό αίμα καί εις αιώνας, τά θεόπνευστα Ἰδόγματα, φωνή διαπρυσίω, ἡ Χριστοῦ Εκκλησία κηρύπτει, Μάξιμε παμμάκαρ καί παμμέγιστε.

Τέτμηται ἡ χεὶρ σου, γράφει δέ θείω δακτύλω, ως καλάμω καί μέλανι, τετμημένη τῆ γλώσση, τώ σῶ αίματι τώ οσίω Παμμάκαρ, πίστιν εν καρδίαις τήν ορθόδοξον.

Ἄδεται εν κόσμω, ἡ ένθεος παρρησία, καί τό πύρ τό εγκάρδιον, τῆς ενθέου αγάπης, δι' ἣν Ὅσιε τήν τοῦ αίματος χύσιν, Μάξιμε υπέστης προθυμότατα.

Ἴστασο πρό βήματος, θείου μετά μαρτύρων, οἷς τοῦ ξύλου τῆς πίστεως, εκοινωνήσας Πάτερ, καί ἡμᾶς οικειών τώ Δεσπότη, καί σου μιμητάς απεργαζόμενος.

Θεοτοκίον

Σύ εἰ Θεοτόκε, τά όπλα ἡμῶν καί τείχος, σύ εἰ ἡ αντίληψις, τῶν εις σέ προστρεχόντων, σέ καί νύν εις πρεσβειάν κινούμεν, ίνα λυτρωθώμεν τῶν εχθρῶν ἡμῶν.

Ο Ειρμός

«Τόν προδηλωθέντα, εν όρει τώ νομοθέτη, εν πυρί καί βάτω, τόκον τόν τῆς Αειπαρθένου, εις ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τοῦ Οσίου

Γυναίκες ακουτίσθητε

Τά βάθη τῶν κριμάτων σου, ἡρεύνηται τώ Πνεύματι, τά δέ τοῦ Πνεύματος Σώτερ, έν πνεύματι καί δυνάμει, Μάξιμος εξηρεύνησεν, ως ένδικος φιλόσοφος, θελήσεις ενεργείας τε, ανακηρύπτων σου δύο, διό λαμπρῶς νύν τιμάται.

Τῶν Μαρτύρων

Φῶς αναλλοίωτον Λόγε

Φῶς ἡ Φωτίου τοῖς όχλοις, εγένετο μαρτυρία, τοῦ Ανικήτου νικώντος, εν ταῖς βασάνοις τήν πλάνην, Χριστοῦ τᾶς δύο γεννήσεις, θεολογούντων, οὐς ευφημήσωμεν άμα.

Καί τῆς Εορτῆς

Φῶς αναλλοίωτον Λόγε, φωτός Πατρός αγεννήτου, εν τώ φανέντι φωτί σου, σήμερον εν θαβωρίω, φῶς είδομεν τόν Πατέρα, φῶς καί τό Πνεύμα, φωταγωγούν πάσαν Κτίσιν.

Εις τόν Στίχον τῶν Αίνων, Στιχηρά Προσόμοια.

Τῆς Εορτῆς

Ἦχος β'
Οἶκος τοῦ Εφραθά

Παρήλθεν ἡ σκιά, ἐλήλυθεν ἡ χάρις, ἐν τῷ Θαβώρ τῷ ὄρει, Μωσῆς ἐβόα
Σώτερ, ἰδὼν σου τὴν θεότητα.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοί, καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Ἡλίας καὶ Μωσῆς, ἐν τῷ Θαβώρ τῷ ὄρει, τὴν ἐξοδὸν ἐλάλουν, ἦν ἐμελλες
πληρώσειν, ὑπὲρ ἡμῶν Φιλάνθρωπε.

Στίχ. Θαβώρ καὶ Ερμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Τῆς θείας σου μορφῆς, οἱ τρεῖς τῶν Μαθητῶν σου, ὁρᾶν μὴ δυνηθέντες, τὴν
αστραπὴν ἐν φόβῳ, Σωτὴρ εἰς γῆν κατέπιπτον.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ὅμοιον

Ἐψωσον εὐσεβῶν, βασιλέων τὸ κέρας, Παμβασιλεύ οἰκτίρμον, καὶ νίκας
δίδου Σώτερ, πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ακολουθίας, καὶ Απόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαξίμου τοῦ Ομολογητοῦ. Ἡ ἀπόδοσις
τῆς Εορτῆς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

**Στιχολογία οὐ γίνεται. Εἰς δὲ τό. Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καὶ
ψάλλομεν Στιχηρά Ἰδιόμελα δ' δευτεροῦντες τὰ δύο πρώτα.**

Ἦχος δ'
Κοσμά Μοναχοῦ

Πρό τοῦ σοῦ Σταυροῦ Κύριε, ὄρος οὐρανόν ἐμιμείτο, νεφέλη ὡς σκηνή
εφηπλούτο, Σοῦ μεταμορφουμένου, ὑπὸ Πατρὸς δὲ μαρτυρουμένου, παρὴν ὁ
Πέτρος σὺν Ἰακώβῳ καὶ Ἰωάννῃ, ὡς μέλλοντες συνεῖναί σοι, καὶ ἐν τῷ καιρῷ
τῆς παραδόσεώς σου, ἵνα θεωρήσαντες τὰ θαυμάσιά σου, μὴ δειλιάσωσι τὰ
παθήματά σου, ἅ προσκυνήσαι ἡμᾶς, ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, διὰ τό μέγα σου
έλεος. (Δίς)

Πρό τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, παραλαβὼν τοὺς Μαθητάς εἰς ὄρος ὑψηλόν,
μετεμορφώθης ἐμπροσθεν αὐτῶν, ἀκτίσι δυνάμεως καταυγάζων αὐτοῦς,
ένθεν φιλανθρωπία, ἐκεῖθεν ἐξουσία, δεῖξαι βουλόμενος τῆς Αναστάσεως τὴν
λαμπρότητα, ἤς καὶ ἡμᾶς ὁ Θεός, ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, ὡς ἐλεήμων καὶ
φιλάνθρωπος. (Δίς)

Εἰς ὄρος υψηλόν μεταμορφωθείς ὁ Σωτήρ, τοὺς κορυφαίους ἔχων τῶν Μαθητῶν, ἐνδόξως ἐξέλαμψας, δηλών, ὅτι οἱ τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν διαπρέψαντες, καὶ τῆς ἐνθέου δόξης ἀξιοθήσονται, Συλλαλούντες δὲ τῷ Χριστῷ, Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας ἐδείκνυον, ὅτι ζώντων καὶ νεκρῶν κυριεύει, καὶ ὁ πάλαι διὰ νόμου, καὶ Προφητῶν λαλήσας υπῆρχε Θεός, ὡ καὶ φωνὴ τοῦ Πατρὸς, ἐκ νεφέλης φωτεινῆς, ἐμαρτύρει λέγουσα, Αὐτοῦ ἀκούετε, τοῦ διὰ Σταυροῦ τόν, Ἄδην σκυλεύσαντος, καὶ νεκροῖς ὄρωμένου, ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ὅρος τό ποτέ ζοφῶδες καὶ καπνώδες, νῦν τίμιον καὶ ἅγιόν ἐστιν, ἐν ὧ οἱ πόδες σου ἔστησαν Κύριε, πρό αἰώνων γάρ κεκαλυμμένον μυστήριον, ἐπ' ἐσχάτων ἐφάνερωσεν ἡ φρικτὴ σου Μεταμόρφωσις, Πέτρῳ Ἰωάννῃ καὶ Ἰακώβῳ, οἵτινες τὴν ἀκτίνα τοῦ προσώπου σου μὴ φέροντες, καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν χιτῶνων σου, ἐπὶ πρόσωπον, εἰς γῆν κατεβαρύνοντο, οἱ καὶ τῆ ἐκστάσει συνεχόμενοι, ἐθαύμαζον βλέποντες, Μωϋσῆν καὶ Ἡλίαν συλλαλούντάς σοι τὰ μέλλοντα συμβαίνειν σοι, καὶ φωνὴ ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἐμαρτύρει λέγουσα. Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ὧ εὐδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε, ὅς τις καὶ ὄρωεταί τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

**Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. β'
Ανατολίου**

Προτυπῶν τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν, Χριστέ ὁ Θεός, τότε παραλαμβάνεις τοὺς τρεῖς σου μαθητάς, Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, ἐν τῷ Θαβῶρ ἀνελθῶν, Σοῦ δὲ Σωτήρ μεταμορφουμένου, τό Θαβῶριον ὄρος φωτὶ ἐσκέπετο, Οἱ Μαθηταὶ σου Λόγε, ἔρριψαν εαυτοὺς ἐν τῷ ἐδάφει τῆς γῆς, μὴ φέροντες ὁράν, τὴν ἀθέατον μορφήν, Ἄγγελοι διηκόνουν φόβῳ καὶ τρόμῳ, οὐρανοὶ ἐφρίξαν, γῆ ἐτρόμαξεν, ὀρώντες ἐπὶ γῆς, τῆς δόξης τόν Κύριον.

Εἰς τόν Στίχον, ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα.

Ἦχος α'

Ὁ πάλαι τῷ Μωσεὶ συλλαλήσας, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινά διὰ συμβόλων, Ἐγὼ εἰμι, λέγων ὁ Ὦν, σήμερον ἐπ' ὄρος Θαβῶρ, μεταμορφωθείς ἐπὶ τῶν μαθητῶν, ἔδειξε τό ἀρχέτυπον κάλλος τῆς εἰκόνας, ἐν εαυτῷ τὴν ἀνθρωπίνην, ἀναλαβούσαν οὐσίαν, καὶ τῆς τοιαύτης χάριτος, μάρτυρας παραστησάμενος Μωϋσῆν καὶ Ἡλίαν, κοινωνοὺς ἐποιεῖτο τῆς εὐφροσύνης, προμηνύοντας τὴν ἐνδοξον διὰ Σταυροῦ, καὶ σωτήριον Ἀνάστασιν.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοί, καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Τὴν σὴν τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ Προορώμενος, ἐν Πνεύματι διὰ σαρκός, πρὸς ἀνθρώπους ἐπιδημίαν, ὁ θεοπάτωρ Δαυΐδ, πόρρωθεν πρὸς εὐφροσύνην συγκαλεῖται τὴν κτίσιν, καὶ προφητικῶς ἀνακράζει, Θαβῶρ καὶ Ἐρμών ἐν τῷ Ὄνοματί σου ἀγαλλιᾶσονται, Ἐν τούτῳ γάρ ἐπιβάς τῷ ὄρει Σωτήρ μετὰ τῶν μαθητῶν σου, τὴν ἀμαυρωθεῖσαν ἐν Ἀδὰμ φύσιν, μεταμορφωθείς, ἀπαστράψαι πάλιν πεπτοίηκας, μεταστοιχειώσας αὐτήν, εἰς τὴν σὴν τῆς

θεότητος δόξαν τε καί λαμπρότητα, διό βοώμέν σοι, Δημιουργέ τού παντός, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Θαβώρ καί Ερμών εν τώ ονόματί σου αγαλλιάσονται.

Τό άσχετον τής σής φωτοχυσίας, καί απρόσιτον τής θεότητος, θεασάμενοι τών Αποστόλων οι πρόκριτοι, επί τού όρους τής Μεταμορφώσεως, άναρχε Χριστέ, τήν θείαν ηλλοιώθησαν έκστασιν, καί νεφέλη περιλαμφθέντες φωτεινή, φωνής ήκουον Πατρικής, βεβαιούσης τό μυστήριον τής σής ενανθρωπήσεως, ότι εις υπάρχεις καί μετά σάρκωσιν, Υιός μονογενής καί Σωτήρ τού κόσμου.

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος πλ. β'

Πέτρω καί Ιακώβω καί, Ιωάννη, τοίς προκρίτοις μαθηταίς σου Κύριε, σήμεραν υπέδειξας εν τώ όρει τώ Θαβώρ, τήν δόξαν τής θεϊκής σου μορφής έβλεπον γάρ τά ιμάτιά σου, αστράψαντα ως τό φώς καί τό πρόσωπόν σου υπέρ τόν ήλιον καί μή φέροντες οράν τό άστεκτον τής σής ελλάμψεως, εις γήν κατέπιπτον, μηδόλως ατενίσαι ισχύοντες, Φωνής γάρ ήκουον μαρτυρούσης άνωθεν, Ούτός εστιν ο Υιός μου ο αγαπητός, ο ελθών εις τόν κόσμον σώσαι τόν άνθρωπον.

Απολυτίκιον Ήχος βαρύς

Μετεμορφώθης εν τώ όρει Χριστέ ο Θεός, δείξας τοίς Μαθηταίς σου τήν δόξαν σου, καθώς ήδυναντο, Λάμψον καί ημίν τοίς αμαρτωλοίς, τό φώς σου τό αίδιον, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά την α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Τήν τών βροτών εναλλαγίν, τήν μετά δόξης σου Σωτήρ, εν τή δευτέρα καί φρικτή, τής σής ελεύσεως δεικνύς, επί τού όρους Θαβώρ μετεμορφώθης, Ηλίας καί Μωσής συνελάλουν σοι, τούς τρεις τών Μαθητών συνεκάλεσας, οί κατιδόντες Δέσποτα τήν δόξαν σου, τή αστραπή σου εξέστησαν, ο τότε τούτοις, τό φώς σου λάμψας, φώτισον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά την β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Επί τό όρος τό Θαβώρ, μετεμορφώθης, Ιησού, καί νεφέλη φωτεινή, εφηπλωμένη ως σκηνή, τούς Αποστόλους τής δόξης σου κατεκάλυψεν, όθεν καί εις γήν εναπέβλεπον, μή φέροντες οράν τήν λαμπρότητα, τής απροσίτου δόξης τού προσώπου σου, άναρχε Σώτερ Χριστέ ο Θεός, ο τότε τούτοις, τό φώς σου λάμπας, φώτισον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα 'Ηχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Ο ανελθων σύν Μαθηταίς εν τώ όρει, καί εν τή δόξη τού Πατρός απαστράψας, σύν Μωϋσή Ηλίας σοι παρίστανται, Νόμος καί Προφήται γάρ ως Θεώ λειτουργούσιν, ώ καί τήν Υιότητα τήν φυσικήν ο Γεννήτωρ, ομολογών εκάλεσεν Υιόν, όν ανυμνούμεν σύν σοί καί τώ Πνεύματι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Είθ' ούτως οι δύο Κανόνες τής Εορτής.

Πρώτος Κανών, ού η, Ακροστιχίς.

Χριστός ενί σκοπιή σέλας άπλετον είδεος ήκε.

Ποίημα Κοσμά Μοναχού.

Ωδή α' 'Ηχος δ' Ο Ειρμός

«Χοροί Ισραήλ, ανίκμοις ποσί, πόντον ερυθρόν, καί υγρόν βυθόν διελάσαντες, αναβάτας τριστάτας, δυσμενείς ορώντες εν αυτώ υποβρυχίους, εν αγαλλιάσει έμελπον, Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται».

Ρήματα ζωής τοίς φίλοις Χριστός, καί περί τής θείας δημηγορών βασιλείας έφη, Εν εμοί τόν Πατέρα επιγνώσεσθε, φωτί ως εξαστράψω απροσίτω, εν αγαλλιάσει μέλποντες, Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Ισχύν τών εθνών κατέδεσθε, φίλοι Μαθηταί, θαυμασθήσεσθε δέ τώ πλούτω αυτών, ότι δόξης πληρούσθε, ως οφθήσομαι, λαμπρότερος ηλίου εξαστράπτων, έν αγαλλιάσει μέλποντες, Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Σήμερον Χριστός εν όρει Θαβώρ, λάμπας αμυδρώς, θεϊκής αυγής ως υπέσχετο, Μαθηταίς παρεγύμνου χαρακτήρα, σελασφόρου δέ πλησθέντες θείας αίγλης, εν αγαλλιάσει έμελπον, Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Δεύτερος Κανών, φέρων Ακροστιχίδα.

Μωσής Θεού πρόσωπον εν Θαβώρ είδε.

Ποίημα Ιωάννου τού Δαμασκηνού

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ' Υγρὰν διοδεύσας

Μωσής εν θαλάσση προφητικώς, ιδών εν νεφέλη καί εν στύλω πάλαι πυρός, τήν δόξαν Κυρίου ανεβόα, Τώ Λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν.

Ως πέτρα τώ σώματι σκεπασθείς, τώ τεθεωμένω, τόν άόρατον καθορών, Μωσής ό θεόπτης ανεβόα, Τώ Λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν.

Σύ επί τού όρους τού νομικού, καί εν Θαβωρίω, καθωράθης τώ Μωϋσή, εν γνόφω τό πάλαι, εν φωτί δέ, νύν απροσίτω τής θεότητος.

Καταβασία

«Χοροί Ισραήλ, ανίκμοις ποσί, πόντον ερυθρόν, καί υγρόν βυθόν διελάσαντες, αναβάτας τριστάτας, δυσμενείς ορώντες εν αυτώ υποβρυχίους, εν αγαλλιάσει έμελπον, Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται».

Ωδή γ'

Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διά τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδιά μου».

Όλον τόν Αδάμ φορέσας Χριστέ, τήν αμαυρωθείσαν αμείψας ελάμπρυνας πάλαι φύσιν, καί αλλοιώσει τής μορφής σου εθεούργησας.

Στύλω πυριμόρφω καί νεφέλη πάλαι, ο εν τή ερήμω τόν Ισραήλ άγων, σήμερα εν τώ όρει Θαβώρ αρρήτως, εν φωτί Χριστός εξέλαμψεν.

Έτερος Κανών

Ουρανίας απίδος

Η σκιάζουσα δόξα, εν τή σκηνή πρότερον, καί τώ Μωϋσή ομιλούσα, τώ σώ θεράποντι, τύπος γεγένηται, τής αστραψάσης αρρήτως, εν Θαβώρ σου Δέσποτα Μεταμορφώσεως.

Συνανήθές σοι Λόγε, μονογενές ύψιστε, η τών Αποστόλων ακρότης, επί τού όρους Θαβώρ, καί συμπαρέστησαν ό,τε Μωσής καί Ηλίας, ως Θεού θεράποντες, μόνε φιλάνθρωπε.

Θεός όλος υπάρχων, όλος βροτός γεγονός, όλη τή θεότητι μίξας τήν ανθρωπότητα, εν υποστάσει σου, ήν εν δυσί ταίς ουσίαις, Μωϋσής Ηλίας τε,

είδον εν όρει Θαβώρ.

Καταβασία

«Ράβδος εις τύπον τού μυστηρίου παραλαμβάνεται, τώ βλαστώ γάρ προκρίνει τόν ιερέα, Τή στειρευούση δέ πρώην, Εκκλησία νύν εξήνθησε, ξύλον Σταυρού, εις κράτος καί στερέωμα».

Κάθισμα Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Επί τό όρος τό Θαβώρ, μετεμορφώθης ο Θεός, αναμέσον Ηλιού, καί Μωυσέως τών σοφών, σύν Ιακώβω καί Πέτρω καί Ιωάννη, ο Πέτρος δέ συνών, ταύτά σοι έλεγε, Καλόν ώδέ εστι, ποιήσαι τρεις σκηνάς, μίαν Μωσει, καί μίαν Ηλία, καί μίαν σοί τώ Δεσπότη Χριστώ, ο τότε τούτοις, τό φώς σου λάμπας, φώτισον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα τήν ένδοξον οικονομίαν σου Χριστέ ο Θεός, ότι ετέχθης εκ τής Παρθένου, ίνα εκ πλάνης ρύση τούς κραυγάζοντας, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Νόμον εν Σινά τώ γράμματι, διατυπούμενος, Χριστέ ο Θεός, εν τή νεφέλη πυρί, καί γνώφω καί εν θυέλλη, ώφθης εποχούμενος, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ίνα πιστώση τήν ένδοξον, οικονομίαν σου, Χριστέ ο Θεός, ως προϋπάρχων πρό τών αιώνων, καί ο αυτός εν νέφει τήν επίβασιν θείς, εν τώ Θαβώρ αρρήτως εξέλαμπας.

Συλλαλούντες παρειστήκεισαν δουλοπρεπώς, σοί τώ Δεσπότη Χριστώ, οίς εν πυρός ατμίδι καί γνώφω, καί λεπτοτάτη αύρα προσωμίλησας, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Κατεμήνυον τήν έξοδον, τήν εν Σταυρώ σου εν Θαβώρ παρόντες, ο εν πυρί σε καί βάτω πάλαι, Προκατιδών Μωσής, καίο μετάρσιος δίφρω, εν πυρίνω Ηλίας Χριστέ.

Έτερος Κανών

Ο Ειρμός

«Εκ σαρκός σου βολίδες θεότητος, εξεπορεύοντο, Προφητών καί Αποστόλων, όθεν οι πρόκριτοι, μέλποντες ανεβόων, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ο τήν βάτον φυλάξας αλώβητον, προσομιλούσαν πυρί, τώ Μωσει

θεολαμπούσαν σάρκα υπέδειξας, Δέσποτα μελωδούντι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Υπεκρύβη ακτίσι θεότητος, αισθητός ήλιος, ως εν όρει Θαβώριω, είδέ σε μεταμορφούμενον Ιησού μου, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Πύρ μή φλέγον τήν ύλην τού σώματος, ωράθης άϋλον, ως Μωσει και Αποστόλοις, ώφθης Ηλία τε, Δέσποτα εις εκ δύο, εν δυσί τελείαις ταίς φύσεσιν.

Καταβασία

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, και εδόξασά σου τήν θεότητα».

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο τού φωτός διατμήξας τό πρωτόγονον χάος, ως εν φωτί τά έργα υμνείσε Χριστέ, τόν Δημιουργόν, εν τώ φωτί σου τάς οδούς ημών εύθυνον».

Προσενωπίω σοι ώραι υπεκλίθησαν, φώς γάρ και πρό ποδών, υψίδρομον σέλας Χριστέ, ήλιος είκε μορφήν βροτεϊαν, ως αμείψαι ευδόκησας.

Ιδού Σωτήρ ανεβών, Μωϋσής και Ηλίας τών Μαθητών, εν όρει αγίω Θαβώρ ενηγουμένων, Χριστός όν πάλαι, προηγγείλαμεν όντα Θεόν.

Η αναλλοίωτος φύσις, τή βροτεία μιχθείσα, τής εμφερούς αϋλου θεότητος, φώς παραγυμνούσα τοίς Αποστόλοις, απορρήτως εξέλαμψε.

Σέ τό αϊδιον φέγγος, εν πατρώα τή δόξη, οι Μαθηταί, ως είδον εκλάμψαν Χριστέ, σοί ανεβών, Εν τώ φωτί σου, τάς οδούς ημών εύθυνον.

Έτερος Κανών

Ίνα τί με απώσω

Ρητορεύουσα γλώσσα, σου τά μεγαλεία ού δύναται φθέγγασθαι, ο κρατών ζωής γάρ, και θανάτου δεσπόζων παρέστησας, εν Θαβώρ τώ όρει, τόν Μωϋσήν και τόν, Ηλίαν, μαρτυρήσοντάς σου τήν θεότητα.

Ο χερσίν αοράτοις, πλάσας κατ' εικόνα σου Χριστέ τόν άνθρωπον, τό αρχέτυπον σου, εν τώ πλάσματι κάλλος υπέδειξας, ουχ ως εν εικόνι, αλλ' ως αυτός εί κατ' ουσίαν, ο Θεός χρηματίσας και άνθρωπος.

Συγκραθείς ασυγχύτως, άνθρακα υπέδειξας ημίν θεότητος, καταφλέγοντα μέν αμαρτίας, ψυχάς δέ φωτίζοντα, εν Θαβώρ τώ όρει, ώ Μωϋσήν και τόν Ηλίαν, Μαθητών τε εξάρχους εξέστησας.

Καταβασία

«Ω τρισμακάριστον ξύλον! εν ώ ετάθη Χριστός, ο Βασιλεύς και Κύριος, δι ού

πέπτωκεν ο ξύλω απατήσας, τώ εν σοί δελεασθείς, Θεώ τώ προσπαγέντι σαρκί, τώ παρέχοντι, τήν ειρήνην ταίς ψυχαίς ημών».

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν τώ θλίβεσθαί με, εβόησα πρὸς Κύριον, καί επήκουσέ μου, ο Θεός τῆς σωτηρίας μου».

Λαμπηδόνοσ πλέον, ηλίου φῶσ τρανότερον, εν Θαβώρ εκλάμψας, ο Χριστός ημάς εφώτισεν.

Ανελθών εν όρει, Θαβώρ μετεμορφώθησ Χριστέ, καί τήν πλάνην πάσαν, αμαυρώσας φῶσ εξέλαμψας.

Σέ Θεόν επέγνων, οι ένδοξοι Απόστολοι, εν Θαβώρ Χριστέ δέ, εκπλαγέντεσ γόνυ έκλιναν.

Έτεροσ Κανών

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Ωσ μέγα καί φοβερον, ωράθη θέαμα σήμερον! εξ ουρανού αισθητός, εκ γήσ δέ ασύγκριτοσ, εξήστραψεν ήλιοσ, τῆσ δικαιοσύνησ, νοητός επί τού όρουσ Θαβώρ.

Παρήλθε μέν η σκιά, τού νόμου εξασθενήσασα, ελήλυθε δέ σαφῶσ, Χριστός η αλήθεια, Μωσήσ ανεβόησεν, εν τώ Θαβωρίω, κατιδών σου τήν θεότητα.

Ο στύλοσ τώ Μωϋσει, Χριστόν τόν μεταμορφουμενον, η δέ νεφέλη σαφῶσ, την χάριν τού Πνεύματοσ, την επισκιάσασαν, εν τώ Θαβώρίω, παρεδήλου εμφανέστατα.

Καταβασία

«Νοτίου θηρός εν σπλάγχνοισ, παλάμασ Ιωνάσ, σταυροειδῶσ διεκπετάσασ, τό σωτήριον πάθοσ προδιετύπου σαφῶσ, Όθεν τριήμεροσ εκδύσ, τήν υπερκόσμιον Ανάστασιν υπεζωγράφησε, τού σαρκί προσπαγέντοσ Χριστού τού Θεού, καί τριημέρω εγέρσει τόν κόσμον φωτίσαντοσ».

Κοντάκιον

Αυτόμελον Έχοσ βαρύσ

Επί τού όρουσ μετεμορφώθησ, καί ωσ εχώρουν οι Μαθηταί σου τήν δόξαν σου, Χριστέ ο Θεός εθεάσαντο, ίνα όταν σε ίδωσι σταυρούμενον, τό μέν πάθοσ νοήσωσιν εκούσιον, τώ δέ κόσμω κηρύξωσιν, ότι σύ υπάρχεισ αληθῶσ, τού Πατρόσ τό απαύγασμα.

Ο Οίκοσ

Εγέρθητε οι νωθεισ, μή πάντοτε χαμερπεισ, οι συγκάμπτοντεσ εισ γήν τήν ψυχήν μου λογισμοί, επάρθητε καί άρθητε εισ ύποσ θείασ αναβάσεωσ, προσδράμωμεν Πέτρω καί τοίς Ζεβεδαίου, καί άμα εκείνοισ τό Θαβώριον

όρος προφθάσωμεν, ίνα ίδωμεν σύν αυτοίς τήν δόξαν τού Θεού ημών, φωνής δέ ακούσωμεν, ής περ άνωθεν ήκουσαν, καί εκήρυξαν, τού Πατρός τό απαύγασμα.

Συναξάριον

Τή ΙΓ' τού αυτού μηνός, μνήμη τής μεταθέσεως τού λειψάνου τού Οσίου Πατρός ημών Μαξίμου τού Ομολογητού.

Στίχοι

Κινούσί σου Μάξιμε πιστοί τήν κόνιν,
Δηλούντες, ως ζής, εξαμείβων καί τόπους.
Μαξίμου αμφί τρίτην νεκρόν δεκάτην μεταθήκαν.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής αιιδίμου καί Παμμακαρίστου Βασιλίσσης καί κτιτορίσσης τής σεβασμίας μονής τού Παντοκράτορος Σωτήρος Χριστού, Ειρήνης, τής διά τού Αγίου καί Αγγελικού σχήματος μετονομασθείσης Ξένης Μοναχής.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Αβραμιαίοι ποτέ, εν Βαβυλώνι Παίδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, καί υμνούντες έψαλλον, ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί».

Περιχυθέντες φωτί, τής απροσίτου δόξης, Θαβώρ εν όρει οι Απόστολοι, Χριστέ ανεβόησαν, ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί.

Λαίλαπι θείας ηχής, καί δροσοβόλω νεφέλη, Χριστέ καί αίγλη σου ηδόμενοι, οι Απόστολοι έψαλλον, ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί.

Εν απροσίτω φωτί, ως σέ κατείδε Πέτρος, Θαβώρ εν όρει εξαστράψαντα, Χριστέ ανεβόησεν, ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί.

Τώ αρχηγώ τής γής, Χριστώ συνόντες παίδες, οι Ζεβεδαίου ως απέπεμψε, μορφής φώς εβρόντησαν, ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί.

Έτερος Κανών

Παίδες Εβραίων εν καμίνω

Νύν καθωράθη Αποστόλοις, τά αθέατα, θεότης εν σαρκίω, εν τώ όρει Θαβώρ, αστράπτουσα βώσιν, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Έφριξαν φόβω εκπλαγέντες, τήν ευπρέπειαν τής θείας βασιλείας, εν τώ όρει Θαβώρ, Απόστολοι βώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Νύν τά ανήκουστα ηκούσθη, ο απάτωρ γάρ Υίός εκ τής Παρθένου, τή

πατρῶα φωνή, ενδόξως μαρτυρείται, οἷα Θεός καί ἄνθρωπος, ο αὐτός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θέσει οὐ γέγονας Ὑψίστου, τῆ οὐσία δέ Υἱός ἠγαπημένος, προϋπάρχων ἡμῖν, ωμίλησας ἀτρέπτως, Εὐλογητός εἰ κράζουσιν, ο Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία

«Ἐκνοον πρόσταγμα τυράννου, δυσσεβούς, λαούς εκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς, καί δυσφημίας θεοστυγούς, Ὅμως τρεῖς Παῖδας οὐκ ἐδειμάτωσε θυμός θηριώδης, οὐ πύρ βρόμιον, ἀλλ' ἀντηχούντι δροσοβόλω πνεύματι, πυρί συνόντες ἔφαλλον, ο υπερύμνητος τῶν Πατέρων καί ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἰ».

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Οἱ ἐν Βαβυλώνι Παῖδες, τῷ θεῷ πυρπολούμενοι ζήλω, τυράννου καί φλογός ἀπειλήν, ἀνδρείως κατεπάτησαν, καί μέσον πυρός ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔφαλλον, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Νεύματι τό πᾶν ο φέρων, ποσίν ἀχράντοις ὁρους ἐπέβη Θαβώρ, ἐν ὧ ἡλίου μάλλον αὐγῆς, ἐξαστράψας τό πρόσωπον, νόμου προκρίτους, καί τῆς χάριτος ἔδειξε μέλποντας, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ἐν τῇ ἀπροσίτῳ δόξῃ, κατ' ὅρος ἐκφανθέν ἀπορρήτως Θαβώρ, τό ἀσχετον καί ἄδυτον φῶς, τοῦ Πατρός τό ἀπαύγασμα, τήν κτίσιν φαιδρύναν, τοὺς ἀνθρώπους ἐθέωσε μέλποντας, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ἱεροπρεπῶς ἐστώτες, Μωσῆς τε καί Ἡλίας ἐν ὄρει Θαβώρ, τῆς θείας χαρακτήρα, τρανῶς υποστάσεως βλέποντες, Χριστόν ἐν πατρῶα, ἐξαστράψαντα δόξῃ, ἀνέμελπον, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Διά τῆς ἐν γνόφῳ θείας ομφῆς, τό πρόσωπον ποτέ ἐδοξάσθη Μωσῆς, Χριστός δέ ὡς ἱμάτιον, φῶς καί δόξαν ἀναβάλλεται, φωτός αὐτουργός γάρ πεφυκῶς καταυγάζει τοὺς μέλποντας, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ἐκ φωτογενούς νεφέλης, Χριστόν οἱ μαθηταί ἀμπεχόμενον, ορώντες ἐν Θαβώρ, καί πρηνεῖς ἐπὶ γῆς κατανεύσαντες, τόν νοῦν ἐλλαμφθέντες, σὺν Πατρί τούτον ὕμνον καί Πνεύματι, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ἴτερος Κανὼν

Ἐπταπλασίως κάμινον

Ἀκηκοότες Δέσποτα, ἐκ Πατρός μαρτυρούμενον, καί ὡς ἀνθρωπίνης, στερροτέραν ὄψεως, Ὁράν τοῦ προσώπου σου τήν ἀστραπῆν μή φέροντες, σοὺ οἱ μαθηταί, ἐπὶ τήν γῆν κατέπιπτον, ἐν φόβῳ μελωδούντες, Ἱερεῖς

ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Βασιλευόντων πέφυκας, Βασιλεύς ωραιότατος, καί τών πανταχού κυριευόντων Κύριος, δυνάστης μακάριος, καί φώς οικών απρόσιτον, ώ οι Μαθηταί, καταπλαγέντες εβόων, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ως ουρανού δεσπάζοντι, καί τής γής βασιλεύοντι, καί καταχθονίων, τήν κυρείαν έχοντι, Χριστέ σοι παρέστησαν, εκ μέν τής γής Απόστολοι, ως έξ ουρανού δέ ο θεσβίτης Ηλίας, Μωϋσής δέ εκ νεκάδων, μελωδούντες συμφώνως, Λαός υπερυψούτε Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ραθυμοτόκοι μέριμναι, επί γής κατελείφθησαν, τή τών Αποστόλων, εκλογή φιλάνθρωπε, ως σοί ηκολούθησαν, πρός τήν εκ γής μετάρσιον, θείαν πολιτείαν, όθεν καί επαξίως, τής σής θεοφανείας, εμελώδουν τυχόντες, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Καταβασία

«Ευλογείτε Παίδες, τής Τριάδος ισάριθμοι, Δημιουργόν Πατέρα Θεόν, υμνείτε τόν συγκαταβάντα Λόγον, καί τό πύρ εις δρόσον μεταποιήσαντα, καί υπερυψούτε, τό πάσι ζωήν παρέχον, Πνεύμα πανάγιον εις τούς αιώνας.».

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ο τόκος σου άφθορος εδείχθη, Θεός εκ λαγόνων σου προήλθε, σαρκοφόρος, ός ώφθη επί γής, καί τοίς ανθρώποις συνανεστράφη, σέ Θεοτόκε, διό πάντες μεγαλύνομεν».

Σύντρομοι καινή φωτοχυσία, αθρόως οι Μαθηταί ελλαμφθέντες, πρός αλλήλους εώρων, καί πρηνείς εις γήν καταπεσόντες, σοί τώ Δεσπότη τών απάντων προσεκύνησαν.

Ήχος εκ νεφέλης ανεπέμπετο, θεόκτυπος βεβαιών τό θαύμα, ο Πατήρ γάρ τών φώτων, Ούτός εστιν Υιός ο αγαπητός μου, τοίς Αποστόλοις ανεβόα, ού ακούετε.

Καινά κατιδόντες καί παράδοξα, φωνής πατρικής ενωτισθέντες, εν Θαβώρ οι τού Λόγου υπηρέται, εκμαγείον τού αρχετύπου, Ούτος υπάρχει ανεβόων ο Σωτήρ ημών.

Εικών απaráλλακτε τού όντος, ακίνητε σφραγίς αναλλοίωτε, Υιέ Λόγε σοφία καί βραχίων, δεξιά Υψίστου σθένος, σέ ανυμνούμεν, σύν Πατρί τε καί τώ Πνεύματι.

Έτερος Κανών

Ο Ειρμός

«Ἐφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ο Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικῆς ἀπό γαστρός, γενόμενος ἄνθρωπος, διό τήν Ἀχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοί μεγαλύνομεν».

Ἴνα σου δείξης εμφανῶς, τήν απόρρητον δευτέραν κατάβασιν, ὅπως ο Ὑψιστος Θεός, οφθήσῃ ἐστῶς ἐν μέσῳ θεῶν, τοῖς Ἀποστόλοις ἐν Θαβώρ, Μωσεῖ σὺν Ἡλία τε, ἀρρήτως ἔλαμψας, διό πάντες σε Χριστέ μεγαλύνομεν.

Δευτέ μοι πείθεσθε λαοί, ἀναβάντες εἰς τό ὄρος τό Ἅγιον, τό ἐπουράνιον αὐλῶς στῶμεν ἐν πόλει ζώντος Θεοῦ, καί ἐποπτεύσωμεν νοῖ θεότητα αὐλον, Πατρός καί Πνεύματος, ἐν Υἱῷ μονογενεῖ ἀπαστράπτουσιν.

Ἐθελξας πόθῳ με Χριστέ, καί ἠλλοίωσας τῷ θείῳ σου ἔρωτι, ἀλλά κατάφλεξον, πυρί αὐλῶ τῆς ἀμαρτίας μου, καί ἐμπλησθῆναι τῆς ἐν σοί τρυφῆς καταξίωσον, ἵνα τῆς δύο σκιρτῶν, μεγαλύνῳ ἀγαθῆ παρουσίας σου.

Καταβασία

«Μυστικός εἶ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, ὑφ' οὗ τό τοῦ Σταυροῦ ζωηφόρον ἐν γῆ, πεφυτούργηται δένδρον, Διό νῦν ὑψουμένου προσκυνούντες αὐτόν, σέ μεγαλύνομεν».

«Ο διά βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγενόμενος θάνατος, διά Σταυροῦ κατήρηται σήμερον, τῆς γάρ προμήτορος ἢ παγγενῆς κατάρα διαλέλυται, τῷ βλαστῷ τῆς Ἀγνῆς Θεομήτορος, ἦν πάσαι αἱ δυνάμεις τῶν ουρανῶν μεγαλύνουσιν».

Ἐξαποστειλᾶριον αὐτόμελον (Ἐκ γ')

Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε, φωτός Πατρός ἀγεννήτου, ἐν τῷ φανέντι φωτί σου, σήμερον ἐν Θαβωρίῳ, φῶς εἶδομεν τόν, Πατέρα, φῶς καί τό Πνεῦμα, φωταγωγούν πάσαν Κτίσιν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώνμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τρία Στιχηρά Προσόμοια δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος δ' Ο ἐξ ὑψίστου κληθεῖς

Πρό τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου καί τοῦ πάθους, λαβῶν οὐς προέκρινας τῶν Ἱερῶν Μαθητῶν, πρὸς τό Θαβώριον Δέσποτα, ἀνήλθες ὄρος, δείξαι θελήσας τούτοις τήν δόξαν σου, οἱ καί κατιδόντες σε μεταμορφούμενον, καί ὑπέρ ἥλιον λάμπαντα, πρηνεῖς πεσόντες, τήν δυναστείαν σου κατεπλάγησαν, ἀναβοώντες, Σύ τό ἄχρονον, φῶς ὑπάρχεις Χριστέ καί ἀπαύγασμα, τοῦ Πατρός, εἰ καί θέλων, σὰρξ ὠράθης ἀναλλοίωτος. (Δίς)

Ο πρό αἰώνων ὑπάρχων Θεός Λόγος ο φῶς ὡς ἱμάτιον περιβαλλόμενος, μεταμορφούμενος ἐμπροσθεν, τῶν μαθητῶν σου, ὑπέρ τόν ἥλιον Λόγε

έλαμψας, Μωσής καί Ηλίας δέ, σοί παρειστήκεισαν, νεκρών καί ζώντων σε Κύριον, δηλοποιούντες, καί σου δοξάζοντες τήν απόρρητον, οικονομίαν καί τό έλεος, καί τήν πολλήν συγκατάβασιν, δι' ής έσωσας κόσμον, αμαρτίαις απολλύμενον.

Παρθενικής εκ νεφέλης σε τεχθέντα, καί σάρκα γενόμενον, καί πρός τό όρος Θαβώρ, μεταμορφούμενον Κύριε, καί τή νεφέλη, τή φωτεινή σε περικυκλούμενον, φωνή τού Γεννήτορος, αγαπητόν σε Υιόν, τών μαθητών συμπαρόντων σοι, σαφώς εδήλου, ως ομοούσιον καί ομόθρονον, όθεν ο Πέτρος εκπληττόμενος, Καλόν ώδέ εστιν είναι έλεγε, μή είδως ο ελάλει, Ευεργέτα πολυέλεε.

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος πλ. δ' Βύζαντος

Παρέλαβεν ο Χριστός, τόν Πέτρον καί Ιάκωβον καί Ιωάννην, εις όρος υψηλόν κατ' ιδίαν, καί μετεμορφώθη έμπροσθεν αυτών, καί έλαμψε τό πρόσωπον αυτού ως ο Ήλιος, τά δέ ιμάτια αυτού, εγένετο λευκά ως τό φώς, Καί ώφθησαν Μωϋσής καί Ηλίας μετ' αυτού συλλαλούντες, καί νεφέλη φωτεινή επεσκίασεν αυτούς, καί ιδού φωνή εκ τής νεφέλης λέγουσα, Ούτός εστιν ο Υιός μου ο αγαπητός, εν ώ ηυδόκησα, αυτού ακούετε.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Δίδοται καί άγιον έλαιον τοίς αδελφοίς.

Εις τήν Λειτουργίαν

Ψάλλομεν τά παρόντα Αντίφωνα

Αντίφωνον Α'

Στίχος α'. Μέγας Κύριος καί αινετός σφόδρα εν πόλει τού Θεού ημών.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος β'. Ετοιμάζων όρη εν τή ισχύϊ αυτού.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος γ'. Ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος δ'. Τά όρη αγαλλιάσονται από προσώπου Κυρίου.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'

Στίχος α'. Οι θεμέλιοι αυτού εν τοίς ὄρεσι τοίς αγίοις.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν τώ ὄρει τώ Θαβώρ μεταμορφωθείς, ψάλλοντάς σοι Αλληλούϊα.

Στίχος β'. Αγαπά Κύριος τάς πύλας Σιών, υπέρ πάντα τά σκηνώματα, Ιακώβ.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν τώ ὄρει τώ Θαβώρ μεταμορφωθείς...

Στίχος γ'. Δεδοξασμένα ελαλήθη περί σου, η πόλις τού Θεού.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν τώ ὄρει τώ Θαβώρ μεταμορφωθείς...

Στίχος δ'. Μήτηρ Σιών, ερεί άνθρωπος. καί άνθρωπος εγεννήθη εν αυτή.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν τώ ὄρει τώ Θαβώρ μεταμορφωθείς...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος...

Αντίφωνον Γ'

Στίχος α'. Τά έλέη σου, Κύριε, εις τόν αιώνα άσομαι.

Ήχος βαρύς

Μετεμορφώθης εν τώ ὄρει Χριστέ ο Θεός, δείξας τοίς Μαθηταίς σου τήν δόξαν σου, καθώς ήδυναντο, Λάμπρον καί ημίν τοίς αμαρτωλοίς, τό φώς σου τό αϊδιον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Στίχος β'. Εξομολογήσονται οι ουρανοί τά θαυμάσιά σου, Κύριε.

Μετεμορφώθης εν τώ ὄρει Χριστέ ο Θεός...

Στίχος γ'. Μακάριος ο λαός ο γινώσκων αλαλαγμόν.

Μετεμορφώθης εν τώ ὄρει Χριστέ ο Θεός...

Στίχος δ'. Κύριε εν τώ φωτί τού προσώπου σου πορεύσονται, καί εν τώ ονόματί σου αγαλλιάσονται όλην τήν ημέραν.

Μετεμορφώθης εν τώ όρει Χριστέ ο Θεός...

Εισοδικόν

Θαβώρ καί Ερμών εν τώ ονόματί σου αγαλλιιάσονται. Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν τώ όρει τώ Θαβώρ μεταμορφωθείς, ψάλλοντάς σοι Αλληλούϊα.

Κοινωνικόν

Εν τώ φωτί τής δόξης τού προσώπου σου, Κύριε, πορευσόμεθα εις τόν αιώνα. Αλληλούϊα.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Προεόρτια τής Κοιμήσεως τής Υπεραγίας Θεοτόκου καί αειπαρθένου Μαρίας, καί μνήμη τού Αγίου Προφήτου Μιχαίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τών Προεορτίων γ'.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Εν κυμβάλοις ηχήσωμεν, εν ωδαίς αλαλάξωμεν, Εορτήν εξόδιον προεξάρχοντες, καί επιτύμβια άσματα, φαιδρώς εκβοήσωμεν, η γάρ Μήτηρ τού Θεού, κιβωτός τε η πάγχρυσος, ετοιμάζεται, νύν εκ γής πρός τά άνω μεταβήναι, πρός παλίνζων καί θείαν, μεθισταμένη λαμπρότητα.

Αποστόλων ο θίασος, παράδόξως αθροίσθητε, εκ περάτων σήμερον, η γάρ έμψυχος, πόλις τού πάντων δεσπόζοντος, απαίρειν επείγεται, πρός τά κρείπτω ευκλεώς, συγχορεύειν βασιλεια, τώ Υιώ αυτής, ής τή θεία κηδεία ομοφρόνως, σύν ταίς άνω στρατηγίαις, ύμνον εξόδιον άσατε.

Ιερέων ο σύλλογος, βασιλείς τε καί άρχοντες, σύν παρθένων τάγμασι νύν προφθάσετε, άπας λαός τε συνδράμετε, ωδήν επιτάφιον, αναπέμποντες ομού, η γάρ πάντων δεσπόζουσα, μέλλει αύριον, τήν ψυχήν παραθέσθαι εις τās χείρας, τού Υιού μεθισταμένη, πρός αιωνίαν κατοίκησιν.

Καί τού Προφήτου γ'

Ήχος ο αυτός

Εδωκας σημείωσιν

Όρος προηγόρευσας, τό εμφανές καί περίοπτον, τού Σωτήρος τό κήρυγμα, επ' άκρων φανήσεσθαι, τών ορέων Μάκαρ, τήν υψηλοτάτην, θεογνωσίαν προδηλών, εφ' ήν τά έθνη πίστει συντρέχοντα, προθύμως καταφεύγουσι, καί τήν ωδήν εκδιδάσκονται, τού Κυρίου καί σώζονται, σωτηρίαν αιώνιον.

Ἄρχων εξελεύσεται, καί ποιμανεῖ τόν λαόν αὐτοῦ, Βηθλεέμ εξορμώμενος, προέφης θεσπέσιε, Προφητῶν Μιχαῖα, γλώσση θεοπνεύστῳ, οὐ ἀπ' ἀρχῆς ἐξ ἡμερῶν, τῶν τοῦ αἰῶνος εἰσὶν αἱ ἐξοδοὶ, τανὺν δέ σου τήν πρόρρησιν, ἐκβεβηκυῖαν θεώμενοι, διὰ σοῦ τόν λαλήσαντα, θεοφρόνως δοξάζομεν.

Θρόνῳ παριστάμενος, Θεοῦ Προφήτα σεβάσμιε, καί χαράς ἀξιούμενος, καί δόξαν θεώμενος, καί τρυφῆς ἐνθέου, θείως ἀπολαύων, καί χαρμονῆς πνευματικῆς, καί ευφροσύνης ἀναπιμπλάμενος, τοὺς πίσει νῦν τήν μνήμην σου, ἐπιτελοῦντας ἐπόπτευε, πειρασμῶν ἐκλυτρούμενος, ταῖς ἀπαύστοις πρεσβείαις σου.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος δ'

Τήν πάνσεπτόν σου Κοίμησιν, Παναγία Παρθένε ἀγνή, τῶν Ἀγγέλων τά πλήθη ἐν οὐρανῷ, καί ἀνθρώπων τό γένος ἐπὶ τῆς γῆς μακαρίζομεν, ὅτι Μήτηρ γέγονας τοῦ ποιητοῦ τῶν ἀπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Ἀυτόν ἱκετεύουσα, ὑπὲρ ἡμῶν μή παύση δέόμεθα, τῶν εἰς σέ μετὰ Θεόν τὰς ἐλπίδας θεμένων, Θεοτόκε πανύμνητε καί ἀπειρόγαμε.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Ἐφραθά

ὦ θαύματος καινού! ὦ τεραστίου ξένου! πῶς νέκρωσιν υπέστη, ἡ ζωηφόρος Κόρη, καί τάφῳ νῦν καλύπτεται;

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς.

Πάσα τῶν γηγενῶν, ἡ φύσις χορευέτω, ἰδοὺ γάρ ἡ Παρθένος, ἡ τοῦ Ἀδάμ θυγάτηρ, πρὸς οὐρανόν μεθίσταται.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν, καί οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Λάβε μοι κατὰ νοῦν, τήν κλίνην τῆς Παρθένου, χοροῖς τῶν Ἀποστόλων, ευκόσμως κυκλουμένην, ἀδοῦσι τόν ἐξόδιον.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος β'

Ἡ τῶν οὐρανῶν υψηλότερα υπάρχουσα, καί τῶν Χερουβὶμ ἐνδοξοτέρα, καί πάσης κτίσεως τιμιωτέρα, ἡ δι' υπερβάλλουσαν καθαρότητα, τῆς αἰδίου οὐσίας δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ταῖς τοῦ Υἱοῦ χερσί, σήμερον τήν παναγίαν παρατίθεται ψυχὴν, καί συν αὐτῇ πληροῦται τά συμπαντα χαράς, καί ἡμῖν δωρεῖται τό μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον Προεόρτιον

Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Λαοὶ προσκιρτήσατε, χείρας κροτοῦντες πιστῶς, καί πόθῳ ἀθροίσθητε, σήμερον χαίροντες, καί φαιδρῶς ἀλαλάζοντες, πάντες ἐν ευφροσυνῇ, τοῦ

Θεού γάρ η Μήτηρ, μέλλει τών επιγείων, πρὸς τὰ ἄνω ἀπαίρειν, ἐνδόξως ἦν ἐν ὕμνοις αἶ, ὡς Θεοτόκον δοξάζομεν.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Θεοτόκου Ἦχος γ' Τὴν ωραιότητα

Εἰς τὰ οὐράνια, μετὰ τὴν κοίμησιν, ἀνήλθες Πάναγνε, ψυχὴ καὶ σῶματι, τοῦ σοῦ Υἱοῦ θεοπρεπῶς, ἄνωθεν καταβάντος, τὸν δὲ εφορμήσαντα, ἀνατρέψαι σὸν φέρετρον, ἀνοσιουργότροπον, θεία δίκη ἐπέταξε, Διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοώμέν σοι, Χαίρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτο

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Θεοτόκου Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Σέ χερσί τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐνανθρωπήσαντος ἐκ σοῦ, παραθεμένην τὴν ψυχὴν, ὡς πλαστουργός σου καὶ Θεός, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν ἀκήρατον μετέστησενόθεν νύν σεπτῶς μακαρίζομεν, τὴν μόνην καθαρὰν καὶ ἀμόλυντον, καὶ Θεοτόκον ἅπαντες κυρίως, ὁμολογούντες κραυγάζομεν, Χριστὸν δυσώπει, πρὸς ὃν μετέστης, σώσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Ὁ Προεόρτιος Κανὼν τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Προφήτου.

Κανὼν Προεόρτου οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Αἰνῶ γεγηθῶς τοῦ Θεοῦ τὴν Μητέρα Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ' Ὁ Εἰρμός

«Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν λαόν αὐτοῦ ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, ὠδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται».

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ ἐν χώρα ζώντων μεταστήσαντι, τὴν αὐτοῦ κατὰ σάρκα, Παναγίαν Μητέρα τὴν ἀχραντον.

Ἴνα τό κάλλος βλέπης, καὶ καταπολαύης ωραιότητος, τοῦ Υἱοῦ σου Παρθένε,

πρός αυτόν μεταστάσα ανέδραμες.

Νέκρωσιν πώς υπέστης, η τόν νέκρω τήν Άδου κυήσασα, καί νεκροίς τοίς ανθρώποις, διά σου τήν ζωήν χαρισάμενον.

Ώφθης καθαρωτέρα, πάντων τόν καθαίροντα κυήσασα, αμαρτίας Παρθένε, διά τούτο σε πίστει δοξάζομεν.

Κανών τού Προφήτου, ού η' Ακροστιχίς.

Ως χρησμολέκτην τόν Μιχαίαν αινέσω.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ' Υγράν διοδεύσας

Ως έσοπρον όντως ειλικρινές, Θεού καί τών θείων, χρηματίζων τώ Πλαστουργώ, παρίστασαι Μάκαρ όν δυσώπει, κινδύνων σώσαι τούς πίστει υμνούντάς σε.

Συνέσεως πλήρης πνευματικής, υπάρχων Μιχαία, καί σοφίας παρά Θεού, τήν τών εσομένων εμυήθης, ως καθαρός γνώσιν πανάριστε.

Χρησμούς εκτιθέμενος ευσεβώς, τόν Κύριον έφης, ουρανόθεν επί τής γής, φανήναι Παμμάκαρ διαγράφων, τήν προς ημάς αυτού φανέρωσιν.

Θεοτοκίον

Ρυόμενος ώφθη επί τής γής, τούς πρίν αιχμαλώτους, επ' εσχάτων τών ημερών, σαρκός εν προσλήψει Θεομήτορ, ο πρό αιώνων, γνωριζόμενος.

Προεόρτιος

Ωδή γ' Σύ εί τό στερέωμα

Γή καί τά ουράνια, τή Μεταστάσει σου χαίρουσι, Μήτηρ Θεού, διά σου τυχόντα, παραδόξου ενώσεως.

Έχαιρον ουράνιοι, υποδεχόμενοι Άγγελοι, σέ από γής, αναφερομένην, Θεοτόκε Πανύμνητε.

Γέγονε παράδοξος, ώσπερ η κύησις Άχραντε, σου αληθώς, ούτω καί η θεία, καί σεπτή σου Μετάστασις.

Έρθης προς σκηνώματα, τά επουράνια πάναγνε, ούσα Θεού, άχραντε Παρθένε, καθαρώτατον τέμενος.

Τού Προφήτου

Ο αυτός Ειρμός

Ἡσὴ γλῶσσα καλαμος, τοῦ θείου Πνεύματος γέγονε, δι' ἧς ἡμῖν, τὴν τῶν ἐσομένων, ἐφάνερωσας ἑκβασιν.

Σὺ τὸν προαιώνιον, σάρκα γενόμενον ἔδειξας, ἐν Βηθλεέμ, ἀρχοντα τῶν ὅλων, καὶ Σωτῆρα ἡγούμενον.

Μύστης ἀκριβέστατος, τῶν ὑπὲρ νοῦν ἡμῖν γέγονας, προφητικοίς, ἐνδοξε Προφήται, φωτισμοίς ἀυγαζόμενος.

Θεοτοκίον

Ὅρος ἐμφανέστατον, συ ἐχημάτισας Πάναγνε, οὐ ἐπιβάς, Κύριος ἐφάνη, ἐφ' ὃν νῦν καταφεύγομεν.

Ο Ειρμος

«Σὺ εἶ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σὺ εἶ τό φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα τοῦ Προφήτου

Ἦχος πλ. α'

Τὸν συνάναρχον Λόγον

Σέ δοχεῖον ευρούσα ἀγνόν καὶ ἀμωμον, ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις ἐν σοί ἐσκήνωσε, καὶ τὰ μέλλοντα σαφῶς, ὡς ἐνεστῶτα εἰπεῖν, τὴν σὴν διήγειρε ψυχὴν, Προφήται κήρυξ τοῦ Χριστοῦ, διό μὴ παύση πρεσβεύων, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων, σοῦ ἐπαξίως μνήμην τὴν ἐνδοξον.

Δόξα... Καὶ νῦν... Προεόρτιον

Ἦχος γ' Τὴν ωραιότητα

Τὰ προεόρτια τῆς Μεταστάσεως, πανηγυρίζοντες τῆς Θεομήτορος, ἀγαλλιώμενοι φαιδρῶς, πρὸς αὐτὴν ἀνακράζωμεν, Χαίρε ἡ ἀπαίρουσα, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, χαίρε ἡ τὰ πέρατα, τὴ Κοιμήσει ζωάασα, διό νῦν μεταβαίνουσα μέμνησο, τοῦ κόσμου ἡ Κεχαριτωμένη.

Προεόρτιος

Ὡδή δ'

Εἰσακήκοα Κύριε

Θάμβος εἶχε καὶ ἐκστασις, τοὺς τοῦ Λόγου, μυστας ὀρώντας Ἄχραντε, σέ νεκράν οὖσαν καὶ ἀφωνον, τῆς ζωῆς Μητέρα χρηματίζουσαν.

Ὡ κηδεῖας! ὦ χάριτος! ὦ τῆς ὑπὲρ λόγον τότε ὑμνήσεως! ἦν προσήγον οἱ θεόφρονες, σέ περιστώτες Παμμακάριστε.

Σὺ χωρίον ευρύχωρον, γέγονας τοῦ Λόγου, ὅθεν μετήρέ σε, πρὸς ευρύχωρον καὶ ἅγιον, Θεοτόκε λήξιν καὶ αἰώνιον.

Τὴν ἁγίαν σου Κοίμησιν, Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι μακαρίζουσι, πάντων πέλεις Βασίλισσα, Βασιλέα πάντων ἡ κυήσασα.

Τού Προφήτου

Ο αυτός

Λαμπηδόσι τής άνωθεν, τής θείας επιπνοίας, καταυγαζόμενος, τά εσόμενα
εμήνυσας, ως παρόντα βλέπων αξιάγαστε.

Εκ Σιών εξελήλυθε, νόμος ως προέφησ θεομακάριστε, καί διέδραμε τά
πέρατα, τού Χριστού ο λόγος κηρυττόμενος.

Κυριεύειν επέφανεν, οίκου Ιακώβ τών όλων ο κύριος, καί εν δόξη τού
ονόματος, ως ποιμήν ποιμαίνει τόν λαόν αυτού.

Θεοτοκίον

Τού Αδάμ η απόγονος, Μήτηρ τού Θεού καί Κτίστου πεπίστευται, σάρκα
τούτον γάρ γενόμενον, εξ αυτής αφράστως απεκύησεν.

Προεόρτιος

Ωδή ε'

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Ο τάφος σου κηρύττει Πανάμωμε, τήν ταφήν σου, καί τήν μετά σώματος,
πρός ουρανούς νύν Μετάστασιν.

Υμνήσατε παρθένοι δοξάσατε, νεανίσκοι, πρεσβύται καί άρχοντες, τής
Θεοτόκου τήν Κοίμησιν.

Θανούσα αθανάτους μετέβης, προς κατοικίας εχθρόν θανατώσασα, τώ
τοκετώ σου Πανάμωμε.

Εκύκλουν θεολήπτων ανδρών σε, χοροστασίαι, εξοδίους ρήμασιν,
υμνολογούντές σε Δέσποινα.

Τού Προφήτου

Ο αυτός

Ηγάπησας οπίσω πορεύεσθαι, τού Κυρίου έτοιμος γενόμενος εν ταίς οδοίς
αυτού πάνσοφε.

Νενόηκας τήν μέλλουσαν έσεσθαι, σωτηρίαν, άπασι τοίς έθνεσιν, εξ Ιουδαίων
θεσπέσιε.

Τήν χάριν θεωρών προεκήρυξας, θεοφάντορ, εφ' ήν καταφεύξονται, εθνών
αγέλαι σωζόμεναι.

Θεοτοκίον

Ο τόπος τού Κυρίου σύ πέφηνας, Θεομήτορ, εξ ού εκπεπόρευται, ο τόν

κόσμον πλάνης ρυσάμενος.

Προεόρτιος

Ωδή ς' Τὴν δέησιν εκχεώ

Ο οίκος τόν τού παντός συνοχέα, ο χωρήσας μεταβαίνει οικήσαι, πρὸς ουρανοὺς, ουρανόσ δεδειγμένος, Χριστοῦ καί θρόνος καί μέγα παλάτιον, ἡ πάναγνος περιστερὰ, ἤσ τὴν θείαν υμνήσωμεν Κοίμησιν.

Υπόπτεροι εν νεφέλαις αρθέντες, αετοί ως υψιπέται τού Λόγου, Γεθσημανή, συνελθόντες Παρθένε, σέ επεφώνουν απαίρειν τὴν μέλλουσαν, πανύμνητε πρὸς ουρανόν, οὺς ως τέκνα Υιού σου ηυλόγησας.

Τίς αὐτὴ ἡ αναβαίνουσα πέλει, Κοσμικῶν ἀπὸ κοιλάδων, τίς αὐτὴ ἡ προπομπή, καί προπόρευσις ξένη; τί τό ορώμενον μέγα μυστήριον; Ἡ πάντων ἐστί Βασιλίς, καί Κυρία καί δόξα καί καύχημα.

Ἠλάλαζεν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, καί δακρύων ἐπληρώθη ἠνίκα, σοῦ τὴν ψυχὴν, τὴν ἀγίαν λιπούσαν, τό θεοδόχον τεθέαται σκῆνωμα, καί ὕμνησε θεοπρεπῶς, σοῦ τὴν θείαν Πανάμωμε Κοίμησιν.

Τού Προφήτου

Χιτώνά μοι παράσχου

Νόμων ἀντεχόμενος Θεοῦ, διήλεγξας ἀπαντας, τοὺς παραβαίνοντας, τὴν τού νόμου φυλακὴν παναοίδιμε.

Μιχαία τό θείον καί σεπτόν, τού Πνεύματος ὄργανον, ταίς ἰκεσίαις σου, ἐκ κινδύνων τοὺς πιστοὺς διαφύλαξον.

Θεοτοκίον

Ιούδα τόν οἶκον ἐμφανή, Παρθένε πεπτοίηκας, τόν ἀνατείλαντα, ἐξ ἀγίας σου γαστρὸς φανερώσασα.

Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ως ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν».

Κοντάκιον Προεόρτιον Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον

Τὴ ἐνδόξω μνήμη σου ἡ οἰκουμένη, τῷ αὐτῷ Πνεύματι, πεποικιλημένη νοερῶς, ἐν ευφροσύνῃ κραυγάζει σοι, Χαίρε Παρθένε, Χριστιανῶν τό καύχημα.

Ο Οίκος

Νῦν ευφραινέσθω ουρανόσ, σκιρτάτω πάσα κτίσις, ἰδοὺ γάρ ἡ Παρθένος ἀπὸ γῆς ἀπαίρει, καί πρὸς Παράδεισον μολεῖ, πάσι σωτηρία ἐπεφάνη ἐκ Θεοῦ,

πρεσβεύουσα καί σκέπτουσα, Διό καί Αποστόλων επέδραμε πάσα η χορεία, εκ περάτων αθροισθείσα, νεφέλαι γάρ εφάνησαν άφνω αρπάσασαι αυτούς, επέστησαν άμα τή Μητρί καί τώ Υιώ, καί ανεβόων, Χαίρε θησαυρέ τού Μάννα τής διαθήκης, Χαίρε Παρθένε, Χριστιανών τό καύχημα.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΔ' τού αυτού μηνός, μνήμη τού Αγίου Προφήτου Μιχαίου.

Στίχοι

Εκ γής μέν ήρθην, ειδέ καί πόλον φθάσω,
Χάριν Μιχαίας είσομαί σοι τώ ξύλω.
Μιχαίας δεκάτη ξύλω ήρθη ηδέ τετάρτη.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Μαρκέλλου Επισκόπου Απαμείας.

Στίχοι

Κνίσσαις νοηταίς τόν Θεόν καθεδύνας,
Καί σαρκός αυτόν ηδύνεις κνίσση Πάτερ.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής εις τό παλάτιον ανακομιδής τού τιμίου Σταυρού.

Στίχοι

Λογους ανάψας, αντί φαιδρών λαμπάδων,
Σταυρόν προπέμπω τών ανακτόρων έσω.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Ουρσικίου.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Προεόρτιος

Ωδή ζ'

Παίδες Εβραίων

Νόμους τής φύσεως λαθούσα, τή κυήσει σου τώ ανθρωπίνω νόμω, θνήσκεις μόνη Αγνή, ζώώσασα τούς πάλαι, νενεκρωμένους άχραντε, τοκετώ σου.

Μένει κενός ο θείος τάφος, σου τού σώματος, τής χάριτος δέ πλήρης, ποταμούς γάρ ημίν, πηγάζει ιαμάτων, καί αποπαύει ρεύματα, Παναγία Θεοτόκε.

Ήρθη τό σώμα μέν τού τάφου παραμένει δέ ημίν η ευλογία, σου Παρθένε αγνή, τυφλούς φωταγούσα, καί σου τό ευσυμπάθητον, υπεμφαίνουσα πλουσίως.

Τόμε καινέ εν ώ ο Λόγος, αναγέγραπται συνόδω ξενωτάτη, βίβλω πάντας ζωής, ικέτευε γραφήναι, τούς τήν σεπτήν σου Κοίμησιν, καί παράδοξον

υμνούντας.

Τού Προφήτου

Οι εκ τής Ιουδαίας

Χρησιμώτατος ώφθης, τώ Δεσπότη τών όλων καί δραστικώτατος, τό θράσος τών κρατούντων, ελέγχων καί διδάσκων, καί βούων αξιάγαστε, ο τών Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Απαστράπτων ακτίσι, πολιτείας ενθέου καί καθαρότητος, προφήτης ανεδείχθης, τής θείας εμφανείας, αναμέλτων μακάριε, ο τών Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ισουργός τώ τεκόντι, ισοδύναμος Λόγος καί συναΐδιος, εν μήτρα τής Παρθένου, Πατρός τή ευδοκία, πλαστουργείται ως άνθρωπος, ο τών Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Προεόρτιος

Ωδή η'

Οι θεορρήμονες Παΐδες

Εκ τών περάτων ελθόντες, οι περάτων φωτοειδέστατοι στύλοι πρὸς τήν Σιών παρεγένοντο, πέρας βίου λαβούσαν, κηδεύσαι σε Άχραντε.

Ρητορευόντων ού σθένει πάσα γλώσσα, ουδέ Αγγέλων αξίως, ανευφημήσαι σε τάγματα, ασυγκρίτως γάρ πάντων, υπέρκεισαι Δέσποινα.

Αγαλλιάσθω η κτίσις αι νεφέλαι εν τή παρούση ημέρα, δικαιοσύνην ρανάτωσαν, τής Παρθένου τιμώνσαι, τήν θείαν Μετάστασιν.

Θεοτοκίον

Ίδε ο θρόνος Κυρίου υπερέχων, τά Χερουβίμ καί τούς θρόνους, γήθεν υψούται τεθήσεσθαι, εις βασίλεια θεία, η μόνη πανάμωμος.

Τού Προφήτου

Μουσικών οργάνων

Απ' αρχής υπάρχων εξ αιώνος, τού Θεού ο Λόγος επεφάνη, λυτρούμενος τούς εξ Αδάμ, Μιχαίας ως προέφη, τόν Κύριον υμνούντας, καί υπερυψούντας, αυτόν εις τούς αιώνας.

Νοερώς μούμενος εβόας, θελητής ελέους ο Δεσπότης, ως εύσπλαγχνος μετανοών, επί ταΐς αδικίαις, τών πίστει μελωδούντων, καί υπερυψούντων αυτόν, εις τούς αιώνας.

Αστραπής ως φέγγος απεφάνθης, τού Θεού τήν αίγλην δεδεγμένος, ως

έσοπτρον διαφανές γενόμενος Μιχαία, Τον Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, βρών εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ισχυράν παράκλησιν Παρθένε, τόν εκ σού τεχθέντα κεκτημένοι, κρατούμεν αποστολικώς, σεπτής ομολογίας, ως Κύριον υμνούντες, καί υπερυψούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Μουσικών οργάνων συμφωνούντων, καί λαών απείρων προσκυνούντων, εικόνι τή εν Δεηρά, τρεις Παίδες μή πεισθέντες, τόν Κύριον ανύμνου, καί εδοξολόγου, εις πάντας τούς αιώνας».

Προεόρτιος

Ωδή θ'

Κυρίως Θεοτόκον

Ως πάντων φαιδροτέρα, τών επουραίνων, τούς υμνητάς τής φαιδράς σου Κοιμήσεως, τών σών χαρίτων τώ φέγγει, φαίδρυον φώτισον.

Σκιρτήσατε καρδία, πάντων ευσεβούντων, εν τή Κοιμήσει τής μόνης θεόπαιδος, τή ακοιμήτω πρεσβεία ταύτης σωζόμενα.

Η γή πανηγυρίζει, Άγγελοι σκιρτώσιν, αγαλλιώνται δέ πάντες οι Δίκαιοι, εν τή Κοιμήσει σου Κόρη υμνολογούντές σε.

Φιλάγαθε Παρθένε, ράνον επί πάντας, τά αγαθά σου ελέη, καί σώσον ημάς, η τόν πανάγαθον Λόγον αποκυήσασα.

Τού Προφήτου

Ο αυτός

Νοϊ τώ ακηράτω καί καθαρωτάτω, μαρμαρυγαίς ευσεβείας λαμπρόμενος, υπέρ τού κόσμου πρεσβεύων αεί παρίστασαι.

Επέστη η φωσφόρος, μνήμη σου Προφήτα, προφητικών χαρισμάτων ανάπλεως, καί ποταμούς μετανοίας αναπηγάζουσα.

Σωτήρα τόν τού κόσμου, παραγεγονότα, κατά τήν σήν προφητείαν θεώμενος, τής υπέρ νούν ευφροσύνης Μάκαρ απόλαυε.

Θεοτοκίον

Ως πάντων υπερτέρα, καί καθαρωτέρα, τόν μολυσμόν τής ψυχής μου καθάρισον, η τόν Θεόν συλλαβούσα τόν υπεράγαθον.

Ο Ειρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σού σεσωσμένοι Παρθένε αγνή, σύν ασωματίοις χορείαις, σέ μεγαλύνοντες».

Εξαποστειλάριον τού Προφήτου
Ἦχος β' Γυναίκες ακουτίσθητε

Προσφόρως εξελευσεται, άρχων τε καί ηγούμενος, ός ποιμανεί εν ειρήνη, λαόν αυτού σύ προέφη, Θεού Προφήτα Μιχαία, Βηθλεέμ εξορμώμενος, ού αληθώς αι έξοδοι, εξ ημερών τού αιώνος, δι' ού εσώθη μεν πάντες.

Προεόρτιον, όμοιον

Σού τής σεπτής Κοιμήσεως, τήν μνήμην τήν υπέρλαμπρον, πανηγυρίζοντες πόθω, εξάδομεν Θεοτόκε, σύ δέ ως Μήτηρ άχραντε, προς τόν Υιόν απαίρουσα, εν δόξη σου καί Κύριον, Χριστιανών υπερεύχου, τών πίστει σε ανυμνούντων.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων Στιχηρά Προσόμοια τών Προεορτίων.

Ἦχος β'
Οίκος τού Εφραθά

Δήμος τών Μαθητών, αθροίζεται κηδεύσαι, Μητέρα Θεοτόκον, ελθόντες εκ περάτων, παντοδυνάμω νευματι.

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε εις τήν ανάπαυσίν σου.

Νύμφη η τού Θεού, Βασίλισσα Παρθένος, τών εκλεκτών η δόξα, καύχημα τών παρθένων, προς τόν Υιόν μεθίσταται.

Στίχ. Ὁμοσε Κύριος τώ Δαυιδ αλήθειαν.

Ἦθροισται ο χορός, Μαθητών παραδόξως, εκ τών περάτων κόσμου, κηδεύσαι σου τό σώμα, τό θείον καί ακήρατον.

Δόξα... Καί νύν... Ὅμοιον

Δέσποινα αγαθή, τās αγίας σου χείρας, προς τόν Υιόν σου άρον, τόν φιλόψυχον πλάστην, οικτιρήσαι τούς δούλους σου.

Καί η λοιπή, Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Κοιμήσεως τής Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου καί αιπαρθένου Μαρίας.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ' δευτερούντες τό α'.

Ἦχος β'
Ποίοις ευφημιών στέμμασι

Ποίοις οι ευτελείς χείλεσι, μακαρίσωμεν τήν Θεοτόκον; τήν τιμιωτέραν τῆς κτίσεως, καί αγιωτέραν υπάρχουσιν, Χερουβίμ καί πάντων τῶν Ἀγγέλων, τόν θρόνον, τού Βασιλέως τόν ασάλευτον, τόν οἶκον, ἐν ᾧ κατώκησεν ὁ Ὑψιστος, τήν σωτηρίαν τού κόσμου, τού Θεοῦ αγίασμα, τήν παρέχουσιν τοῖς πιστοῖς, ἐν τῇ θείᾳ μνήμῃ αὐτῆς, πλουσίως τό μέγα ἔλεος. (Δίς)

Τίνα τά φοβερὰ ἄσματα, ἃ προσήξαν σοι τότε Παρθένη; κύκλω τῆς σῆς κλίνης ἱστάμενοι, πάντες οἱ τού Λόγου Ἀπόστολοι, καί θαμβητικῶς αναβιώντες, Ἀπαίρει, τού Βασιλέως τό παλάτιον, υψοῦται, ἡ κιβωτός τού αγιάσματος, πύλαι ἐπάρθητε ὅπως, τού Θεοῦ ἡ πύλη, ἐν πολλῇ εἰσέλθη χαρά, τῷ κόσμῳ ἀπαύστως, αἰτουμένη τό μέγα ἔλεος.

Ποία πνευματικά ἄσματα, νύν προσάξωμέν σοι Παναγία; τῇ γάρ ἀθανάτῳ Κοιμήσει σου, ἅπαντα τόν κόσμον ἠγίασας, καί πρός υπερκόσμια μετέβης, τό κάλλος, κατανοεῖν τού Παντοκράτορος, καί τουτῶ, οἶά περ Μήτηρ συναγάλλεσθαι, Ἀγγελικῶν σε ταγμάτων, δορυφορησάντων ἀγνή, καί ψυχῶν Δικαίων, μεθ' ὧν αἰτήσαι ἡμῖν, εἰρήνην καί μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Ἡ τῶν ουρανῶν υψηλότερα υπάρχουσα, καί τῶν Χερουβίμ ἐνδοξότερα, καί πάσης κτίσεως τιμιωτέρα, ἡ δι' υπερβάλλουσιν καθαρότητα, τῆς αἰδίου ουσίας δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ταῖς τού Υἱοῦ χερσί, σήμερον τήν παναγίαν παρατίθεται ψυχῇν, καί σὺν αὐτῇ πληροῦται τά σύμπαντα χαράς, καί ἡμῖν δωρεῖται τό μέγα ἔλεος.

Εἰς τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οἶκος τού Εφραθά

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἀθροίζεται κηδεύσαι, Μητέρα Θεοτόκον, ἐλθόντες ἐκ περάτων, παντοδυνάμῳ νεύματι.

Στίχ. Ἀνάστηθι κυριε εἰς τήν ἀνάπαυσίν σου.

Νύμφη ἡ τού Θεοῦ, Βασίλισσα Παρθένος, τῶν ἐκλεκτῶν ἡ δόξα, καύχημα τῶν παρθένων, πρός τόν Υἱόν μεθίσταται.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν.

Ἦθροισται ὁ χορός, Μαθητῶν παραδόξως, ἐκ τῶν περάτων κόσμου, κηδεύσαί σου τό σῶμα, τό θεῖον καί ἀκήρατον.

Δόξα... Καί νύν... Ὅμοιον

Δέσποινα ἀγαθή, τὰς ἀγίας σου χεῖρας, πρός τόν Υἱόν σου ἄρον, τόν φιλόψυχον πλάστην, οἰκτιρήσαι τούς δούλους σου.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Εν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν εφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε, Μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, μήτηρ υπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρομένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Απολυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχολογούμεν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ, τὴν α' στάσιν.

Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος α' Αυτόμελον

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἐν μνημείῳ τίθεται, καὶ κλίμαξ πρὸς οὐρανόν, ὁ τάφος γίνεται, Ευφραίνου Γεθσημανή, τῆς Θεοτόκου τό ἅγιον τέμενος, Βοήσωμεν οἱ πιστοί, τὸν Γαβριήλ κεκτημένοι ταξίαρχον, Κεχαριτωμένη χαίρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ διὰ σοῦ τό μέγα ἔλεος. (Δίς)

Βαβαὶ τῶν σῶν μυστηρίων ἀγνή! τοῦ Υψίστου θρόνος, ἀνεδείχθης Δέσποινα, καὶ γήθεν πρὸς οὐρανόν, μετέστης σήμερον, Ἡ δόξα σου εὐπρεπῆς, θεοφεγγέσιν ἐκλάμπουσα χάριτι, Παρθένοι σὺν τῇ Μητρί τοῦ Βασιλέως πρὸς ὕψος ἐπάρθητε, Κεχαριτωμένη χαίρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τό μέγα ἔλεος. (Δίς)

Τὴν σὴν δοξάζουσι Κοίμησιν, Ἐξουσίαι θρόνοι, Ἀρχαὶ Κυριότητες, Δυνάμεις καὶ Χερουβὶμ, Καὶ τὰ φρικτὰ Σεραφὶμ, Ἀγάλλονται γηγενεῖς ἐπὶ τῇ θεῖα σου δόξῃ κοσμούμενοι, Προσπίπτουσι βασιλεῖς, σὺν Ἀρχαγγέλοις Ἀγγέλοις καὶ μέλπουσι, Κεχαριτωμένη χαίρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τό μέγα ἔλεος. (Δίς)

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος α'

Θεαρχίῳ νεύματι, πάντοθεν οἱ θεοφόροι Ἀπόστολοι, ὑπὸ νεφῶν μεταρσίως αἰρόμενοι.

Ἦχος πλ. α'

Καταλαβόντες τό πανάχραντον, καὶ ζωαρχικόν σου σκῆνος, ἐξόχως ἠσπάζοντο.

Ἦχος β'

Αἱ δὲ υπέρτατοι τῶν οὐρανῶν Δυνάμεις, σὺν τῷ οικείῳ Δεσπότη παραγενόμεναι.

Ἦχος πλ. β'

Τό θεοδόχον καὶ ἀκραιφνέστατον σῶμα προπέμπουσι, τῷ δέει κρατούμεναι, ὑπερκοσμίως δὲ προώχοντο, καὶ αοράτως ἐβόων, ταῖς ἀνωτέραις ταξιαρχαῖς, ἰδοὺ ἡ παντάνασσα θεόπαις παραγέγονεν.

Ἦχος γ'

Άρατε πύλας, καί ταύτην υπερκοσμίως υποδέξασθε, τήν τού αενάου φωτός Μητέρα.

Ἦχος βαρύς

Διά ταύτης γάρ η παγγενής τών βροτῶν σωτηρία γέγονεν, ἡ ατενίζειν ουκ ισχύομεν, καί ταύτη ἄξιον γέρας απονέμειν αδύνατον.

Ἦχος δ'

Ταύτης γάρ τό υπερβάλλον, υπερέχει πάσαν έννοιαν.

Ἦχος πλ. δ'

Διό άχραντε Θεοτόκε, αεί σύν ζωηφόρω Βασιλεί, καί τόκω ζώσα, πρέοβευε διηλεκώς, περιφρουρήσαι καί σώσαι, από πάσης προσβολής εναντίας τήν νεολαίαν σου, τήν γάρ σήν προστασίαν κεκτήμεθα.

Ἦχος α'

Εἰς τούς αιώνας, αγλαοφανώς μακαρίζοντες.

Εἰσοδος τό Φῶς ἱλαρόν, τό Προκείμενον, καί τά Αναγνώσματα.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 28, 10-17)

Εξήλθεν Ιακώβ από τού φρέατος τού όρκου καί εμπορεύθη εις Χαρράν. Καί απήντησε τόπω, καί εκοιμήθη εκεί, έδυ γάρ ο ήλιος, καί έλαβεν από τών λίθων τού τόπου, καί εθηκεπρός κεφαλής αυτού, καί εκοιμήθη εν τώ τόπω εκείνω, καί ενυπνιαόσθη. Καί ιδού κλίμαξ εστηριγμένη εν τή γή, ής η κεφαλή αφικνείτο εις τόν Ουρανόν, καί οι Άγγελοι τού Θεού ανέβαινον καί κατέβαινον επ' αυτής. Ο δέ Κύριος επεστήρικτο επ' αυτής, καί είπεν. Εγώ ειμι ο Θεός Αβραάμ τού πατρός σου, καί ο Θεός Ισαάκ, μή φοβού, η γή, εφ' ής σύ καθεύδεις επ' αυτής, σοί δώσω αυτήν, καί τώ σπέρματί σου. Καί έσται τό σπέρμα σου ωσει άμμος τής γής καί πλατυνθήσεται επί θάλασσαν, καί λίβα, καί βορράν, καί επί ανατολάς, καί ενευλογηθήσονται εν σοί πάσαι αι φυλαί τής γής, καί εν τώ σπέρματί σου. Καί ιδού εγώ ειμι μετά σου, διαφυλάσσω σε εν τή οδώ πάση, ού εάν πορευθής, καί επιστρέψω σε εις τήν γήν ταύτην, ότι ου μή σε εγκαταλίπω, έως τού ποιήσαι με πάντα όσα ελάλησά σοι. Καί εξηγέρθη Ιακώβ εκ τού ύπνου αυτού καί είπεν. Ότι εστί Κύριος εν τώ τόπω τούτω, εγώ δέ ουκ ήδειν. Καί εφοβήθη, καί είπεν. Ως φοβερός ο τόπος ούτος! Ουκ έστι τούτο, αλλ' ή οίκος Θεού, καί αύτη η πύλη τού ουρανού.

Προφητείας, Ιεζεκιήλ τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 43, 27 & 44, 1-4)

Έσται από τής ημέρας τής ογδός καί επέκεινα, ποιήσουσιν οι Ιερείς επί τό θυσιαστήριον τά ολοκαυτώματα υμών, καί τά τού σωτηρίου υμών, καί προσδέξομαι υμάς, λέγει Κύριος (μδ' 1). Καί επέστρεψέ με κατά τήν οδόν τής πύλης τών Αγίων τής εξωτέρας τής βλεπούσης κατά ανατολάς, καί αύτη ήν κεκλεισμένη. Καί είπε Κύριος πρός με. Η πύλη αύτη κεκλεισμένη έσται, ουκ ανοιχθήσεται, καί ουδείς ου μή διέλθη δι' αυτής, ότι Κύριος ο Θεός, Ισραήλ εισελεύσεται δι' αυτής, καί έσται κεκλεισμένη. Διότι ο Ηγούμενος ούτος κάθηται επ' αυτήν τού φαγείν άρτον ενώπιον Κυρίου, κατά τήν οδόν τού Αιλάμ τής πύλης εισελεύσεται, καί κατά τήν οδόν αυτού εξελεύσεται. Καί εισήγαγέ

με κατά τήν οδόν τῆς πύλης τῶν Αγίων τῆς πρὸς βορράν, κατέναντι τοῦ οἴκου, καί εἶδον καί ἰδοῦ πλήρης δόξης ο οἶκος Κυρίου.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 9, 1-11)

Ἡ σοφία ωκοδόμησεν εαυτή οἶκον καί υπῆρεισε στύλους επτά. Ἐσφαξε τά εαυτῆς θύματα, καί εκέρασεν εἰς κρατήρα τόν εαυτῆς οἶνον, καί ητοιμάσατο τήν εαυτῆς τράπεζαν. Απέστειλε τοὺς εαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ υψηλοῦ κηρύγματος, ὡς ἐπὶ κρατήρα, λέγουσα. Ὅς ἐστιν ἀφρων, εκκλινάτω πρὸς με, καί τοῖς ενδεέσι φρενῶν εἶπεν. Ἐλθετε φάγετε τόν ἐμόν ἄρτον, καί πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν, απολίπτετε αφροσύνην, καί ζήσεσθε, καί ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καί κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει, ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψεται εαυτῷ ατιμίαν, ἐλέγχων δέ τόν ασεβή, μωμήσεται εαυτόν, (οἱ γάρ ἐλέγχοι τῷ ασεβεῖ, μῶλωπες αὐτῷ). Μὴ ἐλέγχε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε, ἐλέγχε σοφόν καί αγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ αφορμήν, καί σοφώτερος ἐσται, γνώριζε δικαίω, καί προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Αρχή σοφίας, φόβος Κυρίου, καί βουλή Αγίων, σύνεσις, (τό γάρ γνῶναι Νόμον, διανοίας ἐστίν αγαθῆς), τούτῳ γάρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καί προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς.

Εἰς τήν Λιτήν. Στιχηρά Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'

Ἐπρεπε τοῖς αυτόπταις τοῦ Λόγου καί υπηρέταις, καί τῆς κατά σάρκα Μητρός αὐτοῦ, τὴν Κοίμησιν εποπτεῦσαι, τελευταῖον οὖσαν ἐπ' αὐτῇ μυστήριον, ἵνα μὴ μόνον τήν ἀπὸ γῆς τοῦ Σωτήρος ἀνάβασιν θεάσωνται, ἀλλὰ καί τῆς Τεκούσης αὐτόν τῇ μεταθέσει μαρτυρήσωσι, Διόπερ πάντοθεν, θεία δυνάμει περαιωθέντες, τήν Σιών κατελάβανον, καί πρὸς ουρανόν ἐπει γομένην, προέπεμπον τήν ἀνωτέραν τῶν Χερουβίμ, ἣν καί ἡμεῖς, σὺν αὐτοῖς προσκυνοῦμεν, ὡς πρεσβεύουσαν υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β' Ανατολίου

Ἡ τῶν ουρανῶν υψηλοτέρα υπάρχουσα, καί τῶν Χερουβίμ ενδοξοτέρα, καί πάσης κτίσεως τιμιωτέρα, ἡ δι' υπερβάλλουσαν καθαρότητα, τῆς αἰδίου ουσίας δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ταῖς τοῦ Υἱοῦ χερσί, σήμερον τήν παναγίαν παρατίθεται ψυχὴν, καί σὺν αὐτῇ πληροῦται τά σύμπαντα χαράς, καί ἡμῖν δωρεῖται τό μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός Ἰωάννου

Ἡ πανάμωμος νύμφη, καί Μητήρ τῆς ευδοκίας τοῦ Πατρός, ἡ Θεῷ προορισθεῖσα εἰς εαυτοῦ κατοίκησιν, τῆς ασυγχύτου ἐνώσεως, σήμερον τήν ἀχραντον ψυχὴν, τῷ Ποιητῇ καί Θεῷ παρατίθεται, ἣν Ἀσωμάτων δυνάμεις, θεοπρεπῶς υποδέχονται, καί πρὸς ζωὴν μετατίθεται, ἡ ὄντως μήτηρ τῆς ζωῆς, ἡ λαμπράς τοῦ ἀπροσίτου φωτός, ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν, καί ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος γ' Γερμανοῦ

Δεῦτε ἅπαντα τά πέρατα τῆς γῆς, τήν σεπτὴν Μετάστασιν τῆς Θεομήτορος μακαρίσωμεν, ἐν χερσί γάρ τοῦ Υἱοῦ, τήν ψυχὴν τήν ἄμωμον ἐναπέθετο, ὅθεν

τή Αγία Κοιμήσει αυτής, ο κόσμος ανεζωοποιήθη, ψαλμοίς καί ύμνοις, καί ωδαίς πνευματικαίς μετά τών Ασωμάτων, καί τών Αποστόλων εορτάζων φαιδρώς.

**Δόξα... Ἦχος πλ. α'
Θεοφάνους**

Δεύτε φιλεόρτων τό σύστημα, δεύτε καί χορείαν στησώμεθα, δεύτε καταστέψωμεν άσμασι τήν, Εκκλησίαν, τή καταπαυσει τής Κιβωτού τού Θεού, Σήμερον γάρ ουρανός εφαπλοί τούς κόλπους, δεχόμενος τήν τετοκυίαν τόν επί πάσι μή χωρουμενον, καί η γή τήν πηγγήν τής ζωής αποδιδούσα, τήν ευλογίαν στολίζεται καί ευπρέπειαν, Άγγελοι χοροστατούσι σύν' Αποστόλοις, περιδεώς ενατενίζοντες, εκ ζωής εις ζωήν μεθισταμένης, τής τεκούσης τόν αρχηγόν τής ζωής, Πάντες προσκυνήσωμεν αυτήν δεόμενοι, Συγγενούς οικειότητος μή επιλάθη Δέσποινα, τών πιστώς εορταζόντων, τήν παναγίαν σου Κοίμησιν.

Καί νύν... Ο αυτός

Άσατε λαοί, τή Μητρί τού Θεού ημών άσατε, σήμερον γάρ τήν Ολόφωτον ψυχήν αυτής, εις τάς αχράντους παλάμας, τού εξ αυτής σαρκωθέντος άνευ σποράς, παρατίθησιν, ώ καί πρεσβεύει αδιαλείπτως, δωρηθήναι τή οικουμένη ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Εις τόν Στίχον Ιδιομελα.

Ἦχος δ'

Δεύτε ανυμνήσωμεν λαοί, τήν Παναγίαν Παρθένον αγνήν, εξ ής αρρήτως προήλθε, σαρκωθείς ο Λόγος τού Πατρός, κράζοντες καί λέγοντες, Ευλογημένη σύ εν γυναιξί, Μακαρία η γαστήρ, η χωρήσασα Χριστόν, Αυτού τáis αγίαις χερσί, τήν ψυχήν παραθεμένη, πρέσβευε άχραντε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε εις τήν ανάπαυσίν σου.

Τήν πάνσεπτόν σου Κοίμησιν, Παναγία Παρθένε αγνή, τών Αγγέλων τά πλήθη εν ουρανώ, καί ανθρώπων τό γένος επί τής γής μακαρίζομεν, ότι Μητήρ γέγονας τού ποιητού τών απάντων Χριστού τού Θεού, Αυτόν ικετεύουσα, υπέρ ημών μή παύση δεόμεθα, τών εις σέ μετά Θεόν, τάς ελπίδας θεμένων, Θεοτόκε πανύμνητε, καί απειρόγαμε.

Στίχ. Ωμοσε Κύριος τώ Δαυϊδ αλήθειαν, καί ου μή αθετήσει αυτήν.

Δαυϊτικήν ωδήν σήμερον λαοί, άσωμεν Χριστώ τώ Θεώ, Απενεχθήσονται φησί, τώ Βασιλεί παρθένοι οπίσω αυτής, απενεχθήσονται εν ευφροσύνη καί αγαλλιάσει, Η γάρ εκ σπέρματος Δαυϊδ, δι' ής ημείς εθεώθημεν, εν τáis χερσί τού εαυτής Υιού καί Δεσπότη, ενδόξως καί υπέρ λόγον μετατίθεται, ήν ως Μητέρα Θεού ανυμνούντες βοώμεν καί λέγομεν, Σώσον ημάς, τούς ομολογούντας σε Θεοτόκε, από πάσης περιστάσεως, καί λύτρωσαι κινδύνων

τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Ὅτε εξεδήμησας Θεοτόκε Παρθέने, πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἀφράστως, παρὴν Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, καὶ πρῶτος, Ἱεράρχης, Πέτρος τε ἡ τιμιωτάτη κορυφαία τῶν θεολόγων ἀκρότης, καὶ σύμπας ὁ θεῖος τῶν Ἀποστόλων χορὸς, ἐκφαντορικαῖς θεολογίαις ὑμνολογούντες, τὸ θεῖον καὶ ἐξαίσιον, τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας μυστήριον, καὶ τὸ ζωαρχικόν, καὶ θεοδόχον σου σῶμα κηδεύσαντες, ἐχαιρον πανύμνητε, Ὑπερθεν δέ αἱ πανάγια καὶ πρεσβύταται τῶν Ἀγγέλων Δυνάμεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι, κεκυφίαι ἀλλήλαις ἔλεγον, Ἄρατε ὑμῶν τὰς πύλας, καὶ υποδέξασθε τὴν τεκούσαν, τὸν οὐρανοῦ καὶ γῆς Ποιητὴν, δοξολογίαις τε ἀνυμνήσωμεν, τὸ σεπτὸν καὶ ἅγιον σῶμα, τὸ χωρήσαν τὸν ἡμῖν ἀθεώρητον καὶ Κύριον, Διόπερ καὶ ἡμεῖς τὴν μνήμην σου εορτάζοντες, ἐκβωόμεν σοὶ Πανύμνητε, Χριστιανῶν τὸ κέρας ὑψωσον, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε, Μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, μήτηρ υπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρομένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ἀναβόησον Δαυῖδ, τίς ἡ παρούσα Ἐορτή; Ἦν ἀνύμνησα φησὶν, ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν Ψαλμῶν, ὡς θυγατέρα θεόπαιδα καὶ Παρθένον, μετέστησεν αὐτὴν, πρὸς τὰς ἐκεῖθεν μονάς, Χριστὸς ὁ ἐξ αὐτῆς, ἀνευ σποράς γεννηθείς, καὶ διὰ τοῦτο χαίρουσι, μητέρες καὶ θυγατέρες καὶ νύμφαι Χριστοῦ, βοῶσαι, Χαίρε, ἡ μεταστάσα πρὸς τὰ ἄνω βασιλεία.

Δόξα... Καί νύν... Τὸ αὐτό

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Ὁ πάντιμος χορὸς, τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, ἠθροίσθη θαυμαστῶς, τοῦ κηδεύσαι ἐνδόξως, τὸ σῶμά σου τὸ ἀχραντον, Θεοτόκε Πανύμνητε, οἷς συνύμνησαν, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, τὴν Μετάστασιν, τὴν σὴν σεπτῶς ευφημοῦντες, ἦν πίστει εορτάζομεν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος γ'
Τήν ωραιότητα

Εν τή Γεννήσει σου, σύλληψις άσπορος, έν τή Κοιμήσει σου, νέκρωσις άφθορος, θαύμα εν θαύματι διπλούν, συνέδραμε Θεοτόκε, πώς γάρ η απείρανδρος, βρεφοτρόφος αγνεύουσα; πώς δέ η μητρόθεος, νεκροφόρος μυρίζουσα; Διό σύν τώ Αγγέλω βοώμέν σοι, Χαίρε η Κεχαριτωμένη.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ἦχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, και σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, και καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Μνησθήσομαι τού ονόματός σου εν πάση γενεά και γενεά.

Στίχ. Άκουσον, θύγατερ, και ίδε, και κλίνον τό ούς σου, και επιλάθου τού λαού σου, και τού οίκου τού πατρός σου, και επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Πάσα πνοή. Μετά δέ τό Ευαγγέλιον. και τόν Ν'.

Δόξα... Ταίς τής Θεοτόκου...
Και νύν... Τό αυτο...

Πεντηκοστάριον Στιχηρόν Ιδιόμελον
Ἦχος πλ. β' Βύζαντος

Ότε η Μετάστασις τού αχράντου σου σκήνους ηυτρεπίζετο, τότε οι Απόστολοι, περικυκλούντες τήν κλίνην τρώμω εύρων σε, και οι μέν ατενίζοντες τώ σκήνει, θάμβει συνείχοντο, ο δέ Πέτρος σύν δάκρυσιν εβόα σοι, Ω Παρθένε, ορώ σε τρανώς ηπλωμένην υπτιάν, τήν ζωήν τών απάντων, και καταπλήττομαι, εν ή εσκήνωσε τής μελλούσης ζωής η απόλαυσις, Αλλ' ώ άχραντε, ικέτευε εκτενώς τόν Υιόν σου και Θεόν, τού σώζεσθαι τήν πόλιν σου άτρωτον.

Ψάλλονται οι δύο Κανόνες, ο α' μετά τών Ειρμών εις η' καί ο δ' εις ζ', ύστερον δέ πάλιν οι Ειρμοί, κανών πρώτος, ού η Ακροστιχίς.

Πανηγυριζέτωσαν οι θεόφρονες.
Ποίημα τού Κυρίου Κοσμά.

Ωδή α' Ἦχος α' Ο Ειρμός

«Πεποικιλμένη τή θεία δόξη, η ιερά καί ευκλεής Παρθένε μνήμη σου, πάντας συνηγάγετο, πρός ευφροσύνην τούς πιστούς, εξαρχούσης Μαριάμ, μετά χορών καί τυμπάνων τώ σώ, άδοντας Μονογενεί, ενδόξως ότι δεδόξασται».

Αμφεπονείτο αϋλων τάξις, ουρανοβάμων εν Σιών τό θείον σώμά σου, άφνω δέ συρρεύσασα, τών Αποστόλων η πληθύς, εκ περάτων Θεοτόκε, σοί παρέστησαν άρδην, μεθ' ών άχραντε, σου τήν σεπτήν, Παρθένε μνήμην δοξάζομεν.

Νικητικά μέν βραβεία ήρω, κατά τής φύσεως Αγνή, Θεόν κυήσασα, όμως μιμουμένη δέ, τόν ποιητήν σου καί Υιόν, υπέρ φύσιν υποκύπτεις, τοίς τής φύσεως νόμοις, διό θνήσκουσα, σύν τώ Υιώ εγείρη διαιωνίζουσα.

Κανών δεύτερος

Ποίημα Ιωάννου τού Δαμασκηνού.

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

«Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τήν Κοίμησιν».

Παρθένοι νεάνιδες, σύν Μαριάμ τή Προφήτιδι, ωδήν τήν εξόδιον νύν αλαλάξατε, η Παρθένος γάρ, καί μόνη Θεοτόκος, πρός λήξιν ουράνιον διαβιβάζεται.

Αξίως ως έμψυχον, σέ ουρανόν υπεδέξαντο, ουράνια Πάναγνε, θεία σκηνώματα, καί παρέστηκας, φαιδρώς ωραϊσμένη, ως νύμφη πανάμωμος, τώ Βασιλεί καί Θεώ.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Η δημιουργική, καί συνεκτική τών απάντων, Θεού σοφία καί δύναμις, ακλινή ακράδαντον, τήν Εκκλησίαν στήριξον Χριστέ, μόνος γάρ εί άγιος, ο εν αγίοις αναπαυόμενος».

Γυναίκα σε θνητήν, αλλ' υπερφυώς καί Μητέρα, Θεού ειδότες Πανάμωμε, οι κλεινοί Απόστολοι, πεφρικυίαις ήπτοντο χερσί, δόξη απαστράπτουσαν, ως θεοδόχον σκήνος θεώμενοι.

Υπέφθασε χερσί, ταίς υβριστικαίς τού αυθάδους, τομήν η δίκη επάξασα, τού Θεού φυλάξαντος, τό σέβας τή εμπύχω κιβωτώ, δόξη τής θεότητος, εν ή ο Λόγος σάρξ εχρημάτισε.

Κανών δεύτερος

Ο Ειρμός

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, η ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον».

Θνητής εξ οσφύος προαχθείσα, τή φύσει κατάλληλον Αγνή, τήν εξοδον διήνυσας, Τεκούσα δέ τήν όντως ζωήν, προς τήν ζωήν μεθέστηκας, τήν θείαν καί ενυπόστατον.

Δήμος θεολόγων εκ περάτων, εξ ύψους Αγγέλων δέ πληθύς, προς τήν Σιών ηπείγοντο, παντοδυνάμω νεύματι, αξιοχρέως Δέσποινα, τή σή ταφή λειτουργήσοντες.

Η Υπακοή

Ήχος πλ. α'

Μακαρίζομέν σε πάσαι αι γενεαί, Θεοτόκε Παρθένε, εν σοί γάρ ο αχώρητος Χριστός ο Θεός ημών, χωρηθήναι ευδόκησε, Μακάριοι εσμέν καί ημείς προστασίαν σε έχοντες, ημέρας γάρ καί νυκτός πρεσβεύεις υπέρ ημών, καί τά σκήπτρα τής βασιλείας, ταίς σαίς ικεσίαις κρατύνονται, Διό ανυμνούντες βοώμέν σοι Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ρήσεις Προφητών καί αινίγματα, τήν σάρκωσιν υπέφηναν, τήν εκ Παρθένου σου Χριστέ, φέγγος αστραπής σου, εις φώς εθνών εξελεύσεσθαι, καί φωνεί σοι άβυσσος, εν αγαλλιάσει, τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε».

Ίδετε λαοί καί θαυμάσατε, τό όρος γάρ τό άγιον, καί εμφανέστατον Θεού, τών επουρανίων βουνών, εφύπερθεν αίρεται, ουρανός επίγειος, εν επουρανίω, καί αφθάρτω χθονί οικιζόμενος.

Ζωής αϊδίου καί κρείττονος, ο θάνατός σου γέγονε, διαβατήριον Αγνή, εκ τής επικήρου προς θείαν όντως καί άρρευστον, μεθιστών σε άχραντε, εν αγαλλιάσει, τόν Υιόν καθοράν σου καί Κύριον.

Επήρθησαν πύλαι ουράνιαι, καί Άγγελοι ανύμνησαν, καί υπεδέξατο Χριστός, τό τής παρθενίας αυτού, μητρώον κειμήλιον, Χερουβίμ υπείξέ σοι, εν αγαλλιάσει, Σεραφίμ δέ δοξάζει σε χάιροντα.

Κανων δεύτερος

Ο Ειρμός

«Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σου τού Υψίστου, ο Προφήτης Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Θάμβος ήν θεάσασθαι τόν ουρανόν, τού Παμβασιλέως τόν έμψυχον, τούς κενεύνας, υπερχόμενον τής γής, Ως θαυμαστά τά έργα σου Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Εν τή Μεταστάσει σου Μητέρθεού, τό ευρυχωρότατον σώμά σου και θεοδόχον, τών Αγγέλων στρατιαί, Ιερωτάταις πτέρυξι, φόβω και χαρά συνεκάλυπτον.

Ει ο ακατάληπτος ταύτης καρπός, δι' όν ουρανός εχρημάτισε, ταφήν υπέστη, εκουσίως ως θνητός, πώς τήν ταφήν αρνήσεται, η απειρογάμως κυήσασα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τό θείον και άρρητον κάλλος, τών αρετών σου Χριστέ διηγήσομαι, εξ αϊδίου γάρ δόξης συναϊδιον, και ενυπόστατον λάμπας απαύγασμα, Παρθενικής από γαστρός, τοίς εν σκότει και σκιά, σωματωθείς ανέτειλας ήλιος».

Ως επί νεφέλης Παρθένε, τών Αποστόλων ο δήμος οχούμενος, προς την Σιών εκ περάτων λειτουργήσαι σοι, τή νεφέλη τή κούφη ηθροίζετο, αφ' ής ο Ύψιστος Θεός, τοίς εν σκότει και σκιά, δικαιοσύνης έλαμψεν ήλιος.

Σαλπίγγων θεόληπτοι γλώσσαι, τών θεολόγων ανδρών ευηχέστερον, τή Θεοτόκω εβών τόν εξόδιον, ενηχούμεναι ύμνον τώ Πνεύματι, Χαίροις ακήρατε πηγή, τής τού Θεού ζωαρχικής, και σωτηρίου πάντων σαρκώσεως.

Κανών δεύτερος

Ο Ειρμός

«Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, γήθεν μετέστης προς αιωνίους μονάς, και προς ατελεύτητον ζωήν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύουσα».

Κροτείτωσαν σάλπιγγες, τών θεολόγων σήμερα, γλώσσα δέ πολύφθογγος ανθρώπων, νύν ευφημείτω, περιηχείτω αήρ, απείρω λαμπόμενος φωτί, Άγγελοι υμνείτωσαν, τής Παρθένου τήν Κοίμησιν.

Τό σκεύος διέπρεπε, τής εκλογής τοίς ύμνοις σοι, όλος εξιστάμενος Παρθένε, έκδημος, όλως, Ιερωμένος Θεώ, τοίς πάσι θεόληπτος και ών, όντως και δεικνύμενος, Θεοτόκε πανύμνητε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Άλιον ποντογενές, κητών εντόσθιον πύρ, τής τριημέρου ταφής σου ήν προεικόνισμα, ού Ιωνάς υποφήτης αναδέδεικται, σεσωσμένος γάρ ως και προυπέποτο, ασινής εβόα, θύσω σοι μετά φωνής αινέσεως Κύριε».

Νέμει σοι τά υπέρ φύσιν, Άναξ ο πάντων Θεός, εν γάρ τώ τίκτειν, Παρθένον ώσπερ εφυλαξεν, ούτως εν τάφω τό σώμα διετήρησεν, αδιάφθορον, και συνεδόξασε, θεία μεταστάσει, γέρα σοι ώσπερ Υιός Μητρί χαριζόμενος.

Όντως σε ως φαεινήν λυχνίαν, αΰλου πυρός, θυμιατήριον θείου χρύσειον άνθρακος, εν τοίς Αγίων Αγίοις κατεσκήνωσε, στάμνον ράβδον τε πλάκα θεόγραφον, κιβωτόν αγίαν, τράπεζαν άρτου ζωής, Παρθένε ο τόκος σου.

Κανών δευτερος

Ο Ειρμός

«Τήν θείαν ταύτην και πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τās χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες».

Εκ σου ζωή ανατέταλκε, τās κλείς τής παρθενίας μή λύσασα, πώς ούν τό άχραντον, ζωαρχικόν τε σου σκήνωμα, τής τού θανάτου πείρας γέγονε μέτοχον.

Ζωής υπάρξασα τέμενος, ζωής τής αιδίου τετύχηκας, διά θανάτου γάρ, προς τήν ζωήν μεταβέβηκας, η τήν ζωήν τεκούσα τήν ενυπόστατον.

Κοντάκιον Ήχος πλ. β'

Αυτόμελον

Τήν εν πρεσβείαις ακοίμητον Θεοτόκον, και προστασίαις αμετάθετον ελπίδα, τάφος και νέκρωσις ουκ εκράτησεν, ως γάρ ζωής Μητέρα, προς τήν ζωήν μετέστησεν, ο μήτραν οικήσας αιπιάρθενον.

Ο Οίκος

Τείχισόν μου τās φρένας Σωτήρ μου, τό γάρ τείχος τού κόσμου ανυμνήσαι τολμώ, τήν άχραντον Μητέρα σου, εν πύργω ρημάτων ενίσχυσόν με, και εν βάρεσιν εννοιών οχύρωσόν με, σύ γάρ βοάς τών αιτούντων πιστώς τās αιτήσεις πληρούν, Σύ ούν μοι δώρησαι γλώτταν, προφοράν, και λογισμόν ακαταίσχυντον, πάσα γάρ δόσις ελλάμψεως παρά σου καταπέμπεται φωταγωγέ, ο μήτραν οικήσας αιπιάρθενον.

Συναξάριον

Τή ΙΕ' τού αυτού μηνός, μνήμη τής πανσέπτου Μεταστάσεως τής υπερενδόξου Δεσποίνης ημών και αιπιπαρθένου Μαρίας.

Στίχοι

Ου θαύμα θνήσκειν κοσμοσώτειραν Κόρην,
Τού κοσμοπλάστου σαρκικώς τεθνηκός.
Ζή αεί Θεομήτωρ, κόν δεκάτη θάνε πέμπτη.

Ἦς ταῖς αγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καί σώσον ἡμᾶς, ὡς ἀγαθός
καί φιλόανθρωπος.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ἰταμῷ θυμῷ τε καί πυρί, θεῖος ἔρως ἀντιπατόμενος, τό μὲν πῦρ ἐδρόσιζε, τῷ
θυμῷ δέ ἐγάλα, θεοπνεύστῳ λογικῇ, τῆ τῶν οσίων τριφθόγγῳ λύρα
ἀντιφθεγγόμενος, μουσικοῖς ὀργάνοις ἐν μέσῳ φλογός, ὁ δεδοξασμένος, τῶν
Πατέρων καί ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἶ».

Θεοτεύκτους πλάκας Μωϋσῆς, γεγραμμένας τῷ θεῷ Πνεύματι, ἐν θυμῷ
συνέτριψεν, ἀλλ' ὁ τούτου Δεσπότης, τὴν τεκούσαν ἀσινῆ, τοῖς οὐρανόις
φυλάξας δόμοις, νῦν εἰσῳκίσατο, Σύν αὐτῇ σκιρτώντες βώμεν Χριστῷ, ὁ
δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καί ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Ἐν κυμβάλοις χεῖλεσιν ἀγνοῖς, μουσικῇ τε καρδίας φόρμιγγι, ἐν εὐήχῳ
σάλπιγγι, ὑψηλῆς διανοίας, τῆς Παρθένου καί ἀγνῆς, ἐν τῇ εὐσήμῳ κλητῇ
ἡμέρᾳ τῆς Μεταστάσεως, πρακτικαῖς κροτούντες βώμεν χερσίν, ὁ
δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καί ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Ὁ θεόφρων ἠθροίσται λαός, τῆς γάρ δόξης Θεοῦ τό σκῆνωμα, ἐν Σιών
μεθίσταται πρὸς οὐράνιον δόμον, ἐνθα ἤχος καθαρὸς εορταζόντων, φωνὴ
ἀφράστου ἀγαλλιάσεως, καί ἐν εὐφροσύνῃ βώντων Χριστῷ, ὁ
δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καί ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Κανὼν δεύτερος

Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρός
ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον, Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν
Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἶ».

Νεανίσκοι καί παρθένοι τῆς Παρθένου τε, καί Θεομήτορος, τὴν μνήμην
σέβοντες, πρεσβῦται καί ἄρχοντες, καί βασιλεῖς σὺν κριταῖς, μελωδήσατε, ὁ
τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἶ.

Σαλπυσάτωσαν τῇ σάλπιγγι τοῦ Πνεύματος, ὄρη οὐράνια, ἀγαλλιάσθωσαν
νῦν, βουνοὶ καί σκιρτάτωσαν θεῖοι, Ἀπόστολοι, ἡ Βασίλισσα, πρὸς τὸν Υἱὸν
μεθίσταται, σὺν αὐτῷ αἰὶ κρατοῦσα.

Ἡ πανίερος Μετάστασις τῆς θείας σου, καί ἀκηράτου Μητρός, τὰ ὑπερκόσμια,
τῶν ἀνω Δυνάμεων, ἠθροίσε τάγματα, συνευφραίνεσθαι, τοῖς ἐπὶ γῆς σοι

μέλπουσιν, ο Θεός ευλογητός εἶ.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Φλόγα δροσίζουσιν Οσίους, δυσσεβεῖς δέ καταφλέγουσαν, Ἄγγελος Θεοῦ οπανσθενής, ἔδειξε Παισί, ζωαρχικήν δέ πηγὴν ειργάσατο τὴν Θεοτόκον, φθοράν θανάτου, καί ζωὴν βλυστάνουσιν τοῖς μέλπουσι, τὸν Δημιουργόν μόνον υμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καί υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰώνας».

Ρήμασιν εἶχοντο τῆς θείας, κιβωτοῦ τοῦ αγιάσματος, πάσα ἡ πληθὺς τῶν θεολόγων ἐν τῇ Σιών, Πού νῦν ἀπαίρεις σκηνὴν κραυγάζοντες, Θεοῦ τοῦ ζώντος; Μὴ διαλίπης ἐποπτεύουσα, τοὺς πίστει μέλποντας, τὸν Δημιουργόν μόνον υμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καί υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Ὅπως υψώσασα τὰς χεῖρας, ἐκδημούσα ἡ πανάμωμος, χεῖρας τὰς Θεόν ἠγκαλισμένας, σωματικῶς ἐν παρρησίᾳ, ὡς Μήτηρ ἔφησε πρὸς τὸν τεχθέντα, οὓς μοι ἐκτήσω, εἰς αἰώνας φύλαττε βιώντάς σοι, τὸν Δημιουργόν μόνον υμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καί υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Κανὼν δεῦτερος

Ο Ειρμός

«Παῖδας ευαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δέ ἐνεργούμενος τὴν οἰκουμένην ἀπάσαν, ἀγείρει ψάλλουσιν, τὸν Κύριον υμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰώνας».

Τὴν μνήμην σου ἀχραντε Παρθένε, Ἀρχαί τε καί Ἐξουσίαι σὺν Δυνάμεσιν, Ἄγγελοι, Ἀρχάγγελοι, θρόνοι Κυριότητες, τὰ Χερουβὶμ δοξάζουσι, καί τὰ φρικτὰ Σεραφίμ, ἀνθρώπων δέ τὸ γένος υμνοῦμεν, καί υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Ὁ ξένως οικήσας Θεοτόκε, ἐν τῇ ἀχράντῳ νηδυῖ σου σαρκούμενος, οὗτος τὸ πανίερον, πνεύμά σου δεξάμενος, ἐν ἐαυτῷ κατέπαυσεν, ὡς οφειλέτης Υἱός, διό σέ τὴν Παρθένον υμνοῦμεν, καί υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Ὡ τῶν ὑπὲρ ἐννοίαν θαυμάτων, τῆς αειπαρθένου καί Θεομήτορος! τάφον γάρ οικήσασα, ἔδειξε Παράδεισον, ὧ παρεστῶτες σήμερον, χαίροντες ψάλλομεν, τὸν Κύριον υμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Ωδή θ'

Μεγαλυνάριον, ὅπερ στιχολογεῖται ἐν ἐκάστῳ τροπαρίῳ τῆς παρούσης Ωδῆς.

Αι γενεαί πάσαι, μακαρίζομέν σε, τήν μόνην Θεοτόκον.

Ο Ειρμός

«Νενίκηνται τής φύσεως οι όροι, εν σοι Παρθένε άχραντε, παρθενεύει γάρ τόκος, καί ζωήν προμνηστεύεται θάνατος, Η μετά τό κον Παρθένος, καί μετά θάνατον ζώσα, σώζοις αεί, Θεοτόκε, τήν κληρονομίαν σου».

Εξίσταντο Αγγέλων αι δυνάμεις, εν τή Σιων σκοπούμεναι, τόν οικείον Δεσπότην, γυναικείαν ψυχήν χειριζόμενον, τή γάρ αχράντως τεκούση, υιοπρεπώς προσεφώνει, Δεύρο Σεμνή, τώ Υιώ καί Θεώ συνδοξάσθητι.

Συνέστειλε χορός τών Αποστόλων, τό θεοδόχον Σώμά σου, μετά δέους ορώντες, καί φωνή λιγυρά προσφθεγγόμενοι, Εις ουρανίους θαλάμους, πρός τόν Υιόν εκφοιτώσα, σώζοις αεί, Θεοτόκε την κληρονομίαν σου.

Κανών δεύτερος

Μεγαλυνάριον στιχολογούμενον καί αυτό ως τό ανωτέρω.

Άγγελοι τήν Κοίμησιν τής Παρθένου, ορώντες εξεπλήττοντο, πώς η Παρθένος απαίρει, από τής γής εις τά άνω.

Ο Ειρμός

«Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι, λαμπαδοχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αΰλων Νών φύσις γεραίρουσα, τήν Ιεράν πανήγυριν τής Θεομήτορος, καί βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αιεπάρθενε».

Δεύτε εν Σιών, τώ θείω καί πίνι, όρει τού ζώντος Θεού, αγαλλιασώμεθα, τήν Θεοτόκον ενοπτριζόμενοι, πρός γάρ τήν λίαν κρείττονα, καί θειοτέραν σκηνήν, ως Μητέρα, ταύτην εις τά Άγια, τών Αγίων Χριστός μετατίθησι.

Δεύτε οι πιστοί, τώ τάφω προσέλθωμεν, τής Θεομήτορος, καί περιπτυξώμεθα, καρδίας χείλη όμματα μέτωπα, ειλικρινώς προσάπτοντες, καί αρουσώμεθα, ιαμάτων, άφθονα χαρίσματα, εκ πηγής αενάου βλυστάνοντα.

Δέχου παρ' ημών, ωδήν τήν εξόδιον, Μητερ τού ζώντος Θεού, καί τή φωτοφόρω σου, καί θεία επισκίασον χάριτι, τώ Βασιλεί τά τρόπαια, τώ φιλοχρίστω λαώ, τήν ειρήνην, άφεισιν τοίς μέλπουσι, καί ψυχών σωτηρίαν βραβεύουσα.

Εξαποστειλάριον

Ήχος γ' εκ τρίτου

Απόστολοι εκ περάτων, συναθροισθέντες ενθάδε, Γεθημανή τώ χωρίω, κηδεύσατέ μου τό σώμα, καί σύ Υιέ καί Θεέ μου, παράλαβέ μου τό πνεύμα.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια δευτερόντες τό α'.

Ἦχος δ'
Ὡς γενναίον ἐν Μάρτυσι

Τὴ ἐνδόξω Κοιμήσει σου, οὐρανοὶ ἐπαγάλλονται, καὶ Ἀγγέλων γέγηθε τὰ στρατεύματα, πᾶσα ἡ γῆ δὲ εὐφραίνεται, ὠδὴν σοι ἐξόδιον προσφωνοῦσα τὴ Μητρί, τοῦ τῶν ὅλων δεσπότης, ἀπειρόγαμε, Παναγία Παρθένε, ἡ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ρυσαμένη, προγονικῆς ἀποφάσεως. **(Δίς)**

Ἐκ περάτων συνέδραμον, Ἀποστόλων οἱ πρόκριτοι, θεαρχίω, νεύματι τοῦ κηδεύσαι σε, καὶ ἀπὸ γῆς αἰρομένην σε, πρὸς ὕψος θεώμενοι, τὴν φωνὴν τοῦ Γαβριήλ, ἐν χαρᾷ ἀνεβῶν σοι, Χαίρε ὄχημα, τῆς θεότητος ὅλης, χαίρε μόνη, τὰ ἐπίγεια τοῖς ἄνω, τῷ τοκετῷ σου συνάψασα.

Τὴν ζωὴν ἡ κηύσασα, πρὸς ζωὴν μεταβέβηκας, τὴ σεπτῇ Κοιμήσει σου τὴν ἀθάνατον, δορυφορούντων Ἀγγέλων σοι, Ἀρχῶν καὶ Δυνάμεων, Ἀποστόλων Προφητῶν, καὶ ἀπάσης τῆς κτίσεως, δεχομένου τε, ἀκηράτοις παλάμαις τοῦ Υἱοῦ σου, τὴν ἀμώμητον ψυχὴν σου, Παρθενομήτορ Θεόνυμφε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. β'

Τὴ ἀθανάτω σου Κοιμήσει, Θεοτόκε Μήτηρ τῆς ζωῆς, νεφέλαι τοὺς Ἀποστόλους, αἰθερίους διήρπαζον, καὶ κοσμικῶς διεσπαρμένους, ὁμοχώρους παρέστησαν τῷ ἀχράντῳ σου σώματι, οἱ καὶ κηδεύσαντες σεπτῶς, τὴν φωνὴν τοῦ Γαβριήλ, μελωδοῦντες ἀνεβῶν, Χαίρε κεχαριτωμένη, Παρθένε Μήτηρ ἀνυμφευτε, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, Μεθ' ὧν ὡς Υἱόν σου καὶ Θεόν ἡμῶν, ἰκέτευσωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη

Δίδοται καὶ ἅγιον ἔλαιοντοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τῶν κανόνων τῆς Ἑορτῆς Ὡδὴ γ' καὶ ς'.

Εἰ δὲ βούλει, εἰπέ τὰ παρόντα Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α'

Στίχος α'. Ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ πᾶσα ἡ γῆ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος β'. Εξομολογεῖσθε αὐτῷ, αἰνεῖτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος γ'. Ἐν πόλει Κυρίου τῶν δυνάμεων, ἐν πόλει Θεοῦ ἡμῶν.

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος δ'. Εγενήθη εν ειρήνῃ ο τόπος αὐτοῦ, καί τό κατοικητήριον αὐτοῦ εν Σιών.

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'

Στίχος α'. Αγαπά Κύριος τās πύλας Σιών, υπέρ πάντα τά σκηνώματα Ιακώβ.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν Αγίοις θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι. Αλληλούϊα.

Στίχος β'. Δεδοξασμένα ελαλήθη περί σου, η πόλις τού Θεού.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχος γ'. Ο Θεός εθεμελίωσεν αὐτήν εις τόν αιώνα.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχος δ'. Ηγίασε τό σκηνώμα αὐτοῦ ο ὕψιστος.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος...

Αντίφωνον Γ'

Στίχος α'. Ετοίμη η καρδιά μου, ο Θεός, ετοίμη η καρδιά μου.

Ἦχος α'

Εν τῇ Γεννήσει τήν παρθενίαν εφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τόν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε, Μετέστης πρός τήν ζωήν, μήτηρ υπάρχουσα τῆς ζωῆς, καί ταίς πρεσβείαις ταίς σαίς λυτρομένη, εκ θανάτου τās ψυχάς ημών.

Στίχος β'. Τί ανταποδώσω τῷ Κυρίῳ περί πάντων ὧν ανταπέδωκέ μοι;

Εν τῇ Γεννήσει τήν παρθενίαν...

Στίχος γ'. Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καί τό ὄνομα Κυρίου επικαλέσομαι.

Εν τή Γεννήσει τήν παρθενίαν...

Εισοδικόν

Δεύτε προσκυνήσωμεν, καί προσπέσωμεν Χριστώ. Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν αγίοις θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι. Αλληλούϊα.

Απολυτίκιον Ἦχος α'

Εν τή Γεννήσει τήν παρθενίαν εφύλαξας, ἐν τή Κοιμήσει τόν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε, Μετέστης πρός τήν ζωὴν, μήτηρ υπάρχουσα τῆς ζωῆς, καί ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρουμένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. β' Αυτόμελον

Τήν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον, καί προστασίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα, τάφος καί νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν, ὡς γάρ ζωῆς Μητέρα, πρός τήν ζωὴν μετέστησεν, ὁ μήτραν οικήσας ἀειπάρθενον.

Εἰς τό, Ἐξαιρέτως Ἦχος α'

Αἰ γενεαί πάσαι, μακαρίζομέν σε, τήν μόνην Θεοτόκον.

Ὁ Εἰρμός

«Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι, ἐν σοι Παρθένε ἀχραντε, παρθενεύει γάρ τόκος, καί ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος, Ἡ μετὰ τό κον Παρθένος, καί μετὰ θάνατον ζῶσα, σώζοις αεὶ, Θεοτόκε, τήν κληρονομίαν σου».

Κοινωνικόν

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καί τό ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι. Αλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς ἐξ Εδέσσης ἀνακομιδῆς τῆς ἀχειροποιήτου Εἰκόνης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἤτοι τοῦ Ἁγίου Μανδηλίου, καί τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Διομήδους.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Ἁγίας Εἰκόνης τρία.

Ἦχος β' Ποίσις εὐφημιῶν

Ποίοις οἱ γηγενεῖς ὀμμιμασιν ἐποψόμεθά σου τήν εἰκόνα; ἦν τά τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα, βλέπειν ἀδεῶς, οὐ δεδύνηνται, θεϊκῶ φωτὶ ἀστραπτομένην, ἀπαίρει γάρ ἀπὸ γῆς ἀπίστων σήμερον, καί πόλιν πρός Βασιλίδα καί λαόν

ευσεβή, επιδημεί θεία νεύσει, ής περ τή εισόδω, επευφραίνονται Βασιλείς, προσπίπτοντες ταύτη, μετά φόβου Χριστέ καί πίστεως.

Ποίαις οι χοϊκοί ψάυσομεν, τής Εικόνας σου Λόγε παλάμαις; οι ρερυπνωμένοι τοίς ππαίσμασι, τού αναμαρτήτου Θεού ημών; οι εν μολυσμοίς, τού απροσίτου; Καλύπτει τά Χερουβίμ τάς όψεις τρέμοντα, ού φέρει τά Σεραφίμ οράν τήν δόξαν σου, φόβω δουλεύει σοι κτίσις, Μή ούν κατακρίνης αναξίως σου τήν μορφήν, Χριστέ τήν φρικτήν, ασπαζομένους ημάς εκ πίστεως.

Πάλιν Δεσποτικής πάρεστι, πανηγύρεως θεία ημέρα, ο γάρ εν υψίστοις καθήμενος, νύν ημάς σαφώς επεσκέψατο, διά τής σεπτής αυτού Εικόνας, ο άνω τοίς Χερουβίμ ων αθεώρητος, οράται διά γραφής οίς περ ωμοίωται, Πατρός αχράντω δακτύλω, μορφωθείς αρρήτως, καθ' ομοίωσιν τήν αυτού, ήν πίστει καί πόθω, προσκυνούντες άγιαζόμεθα.

Καί τού Αγίου Τρία

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Ιατρεύειν παθήματα, φυγαδεύειν νοσήματα, απελαύνειν πνεύματα πονηρότατα, τή συνεργεία τού Πνεύματος, παμμάκαρ ηξίωσαι, αφανίσας ανδρικός, τά εκείνων σεβάσματα, ταίς ενστάσεσι, τής αθλήσεως Μάρτυς στεφηφόρε, συμπολίτα τών Αγγέλων, τών αθλοφόρων ομόσκηνε.

Τόν αγώνα ηγώνισαι, καί τόν δρόμον ετέλεσας, καί τήν πίστιν ένδοξε συνετήρησας, καί πρός Θεόν προσεχώρησας βραβείον τά θαύματα, παρ' αυτού απολαβών, καί τής νίκης τόν στέφανον, τόν αμάραντον, ως αήττητος Μάρτυς ως τής άνω, βασιλείας κληρονόμος, υπέρ τού κόσμου δεόμενος.

Εν οδώ μαρτυρίου σου, ως εν πλούτω τερπόμενος, Διομήδης Κύριε τή βουλήσει σου, αυτού τό πνεύμα εις χείράς σου, Χριστέ παραδέδωκεν, εκμηθείς τήν κεφαλήν, μετά τέλος μακάριον, καί γενόμενος, οδηγός αληθείας τοίς αθέοις, πηρωθείσι παραδόξως, καί διά πίστεως βλέψασι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Δεύτε τήν παγκόσμιον Κοίμησιν, τής παναμώμου Θεοτόκου εορτάσωμεν, σήμερον γάρ Άγγελοι πανηγυρίζουσι, τήν σεπτήν Μετάστασιν τής Θεομήτορος, καί πρός ευωχίαν ημάς τούς γηγενείς συγκαλούσι τού βοάν ασιγήτω φωνή, Χαίρε, η μεταστάσα από γής, καί πρός ουρανίους μονάς μετοικήσασα, Χαίροις η τών Μαθητών τόν χορόν, διά νεφέλης κούφης εις έν συναγαγούσα, Χαίροις η ελπίς καί προστασία ημών, Σέ γάρ Χριστιανών τό γένος, απαύστως μακαρίζομεν.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Δήμος τών Μαθητών, ήθροισται εκ περάτων, Γεθημανή χωρίω, Μήτηρ Θεού κηδεύσαι, τό θεοδόχον σώμά σου.

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε εις τήν ανάπαυσίν σου.

Ω τών υπερφυών, Αγνή σου μυστηρίων! τού Θεού γάρ ως Μήτηρ, πρός τούτον Θεοτόκε, λαμπρώς νύν εξεδήμησας.

Στίχ. Ωμοσε Κύριος τώ Δαυϊδ αλήθειαν, καί ου μή αθετήσει αυτήν.

Κλίμαξ πρός ουρανόν, ο τάφος τής Παρθένου, καί Θεοτόκου πέλει, ανάγουσα τούς πίστει, αυτήν αεί δοξάζοντας.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Ότε πρός τόν εκ σου, τεχθέντα μετετέθης, συνήλθον εν νεφέλαις, τό σώμά σου κηδεύσαι, Παρθένε οι Απόστολοι.

Απολυτίκιον τής Αγίας Εικόνας Ήχος β'

Τήν άχραντον Εικόνα σου, προσκυνούμεν αγαθέ, αιτούμενοι συγχώρησιν τών ππαισμάτων ημών, Χριστέ ο Θεός, βουλήσει γάρ ηυδόκησας σαρκί, ανελθείν εν τώ Σταυρώ, ίνα ρύση ούς έπλασας, εκ τής δουλείας τού εχθρού, όθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι, Χαράς επλήρωσας τά πάντα, ο Σωτήρ ημών, παραγενόμενος εις τό σώσαι τόν κόσμον.

Καί τής Εορτής Απολυτίκιον Ήχος α'

Εν τή Γεννήσει τήν παρθενίαν εφύλαξας, έν τή Κοιμήσει τόν κόσμον ού κατέλιπες Θεοτόκε, Μετέστης πρός τήν ζωήν, μήτηρ υπάρχουσα τής ζωής, καί ταίς πρεσβείαις ταίς σαίς λυτρουμένη, εκ θανάτου τας ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Καθορώσαι αληθώς, αι τών Αγγέλων στρατιαί, τήν Μετάστασιν τήν σήν, άχραντε Μήτηρ τού Θεού, ευλογημένη πανύμνητε Παναγία, έχοντες βουλήν, τού τεχθέντος εκ σου, στίφος Μαθητών συναθροίσασαι, έν ευφροσύνη έφερον τό τίμιον, εις τόν Παράδεισον σώμά σου, Χριστόν υμνούσαι, τόν ζωοδότην, όντα εις τούς αιώνας.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθισμα ὁμοιον

Εν χερσί τού δι' ημάς, ενανθρωπήσαντος εκ σου, παραθεμένην τήν ψυχήν, ως πλαστουργός σου καί Θεός, πρὸς τήν ακήρατον μετέστησεν ευφροσύνην, ὅθεν σε σεπτῶς μακαρίζομεν, τήν μόνην καθαρὰν καί ἀμόλυντον, καί Θεοτόκον ἀπαντες κυρίως, ομολογούντες κραυγάζομεν, Χριστόν δυσώπει, πρὸς ὄν μετέστης, σώσαι τὰς ψυχὰς ημῶν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Οι Κανόνες τῆς Εορτῆς, τῆς Ἀγίας Εικόνας, καί τού Ἀγίου.

Ο Κανὼν τῆς Ἀγίας Εικόνας, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σῆς εκσφράγισμα Σῶτερ ὄψεως σέβω. Γερμανού Πατριάρχου.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'

Ὡς εν ηπειρω πεζεύσας

Σωματικῶς μορφωθῆναι το καθ' ημάς, ο τό πρὶν ἀσώματος, ευδοκία πατρική, μή ἀπανηνάμενος μορφῆς, εχαρίσατο ημὶν θείον εκτύπωμα.

Ἡ ἀπαράλλακτος φύσις ο τού Πατρός, ὅρος ακριβέστατος, τήν βροτείαν υπελθῶν, σάρκα ἰδιώματα εν γῆ, καταλέλοιπεν ημὶν εις ουρανοὺς ἀνελθῶν.

Σαλευομένην ἀπάτη τού δυσμενοῦς, τὴν κληρονομίαν σου, ἐδικαίωσας Χριστέ, τοῖς σεπτοῖς σου πάθεσιν αὐτήν, ἐδραιώσας, καί μορφῆς τῷ εκτυπώματι.

Θεοτοκίον

Εκ τῶν ἀγνῶν σου λαγόνων υπερφυῶς, σάρκα δανεισάμενος, ο τό εἶναι παρασχῶν, πᾶσι Παναμώμητε βροτοῖς, καθωράθη, ουκ εκστὰς οὐ ἦν τό πρότερον.

Κανὼν τού Ἀγίου

Ὡδή α' Ἦχος δ'

Ἀνοίξω τό στόμα μου

Φωτί αυγαζόμενος, τῷ τρισηλίῳ διάλυσον, τόν ζόφον μακάριε τῆς ἀγνωσίας μου, τήν φωσφόρον σου, ὅπως υμνήσω μνήμην, καί τὰ κατορθώματα, τῆς πολιτείας σου.

Παθῶν ἀνεπίδεκτον, τόν λογισμὸν εργασάμενος, δοχείον αοίδιμε, ὠφθῆς τού Πνεύματος, καί ἀνέβλυσας, ἰάσεων πελάγη, πᾶσαν κατακλύζοντα, νόσων ἐπήρειαν.

Ζωής εφιέμενος, ατελευτήτου ποτήριον, θανάτου πανεύφημε, πιείν κατέσπευσας, καί επέτυχες, ως ειδεν ο καλών σε, πρὸς στέφος αμάραντον, Μάρτυς αήττητε.

Θεοτοκίον

Ἡ πόλις ἡ ἔμψυχος, τοῦ Βασιλέως πανύμνητε, ἡ ξένην καί γέννησιν, καί θείαν κοίμησιν, ἐπιδείξασα, τήν πόλιν σου ἐκ πάσης, σεισμοῦ καταπτώσεως, δείξον ἀλώβητον.

Τῆς Ἁγίας Εἰκόνας

Ὡδή γ'

Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ

Καταστολή τῶν ἀρετῶν, περιέδησας Σώτερ, τήν σεπτὴν Ἐκκλησίαν, κινήσας βασιλικήν, καρδίαν συνασπισμόν, ἐκζητήσαι σοῦ τό ἀφομοίωμα.

Συλήσαι θέλων τά καλά, καί χρόνω μειώσαι, ο τοῦ φθόνου γεννήτωρ, χερσὶ βεβήλοις αὐτά, περέδωκεν ἀναιδῶς, ἀλλ' ἠλέγχθη, μάτην λογιζόμενος.

Φαιδρῶς ἠγάλλετο ποτέ, ο Δαυῖδ προχορεύων, Κιβωτοῦ τῆς ἁγίας, καί νῦν ο σκήπτρα λαχῶν, ἰθύνειν βασιλικά, πλέον χαίρει, θείῳ ἐκτυπώματι.

Θεοτοκίον

Ριζόθεν πάσαν ἐκτεμείν, τοῦ προπάτορος θέλων, ο Υἱός σου Παρθένε, φυείσαν παρακοήν, ἐκ τῆς γαστροῦ σου ἀγνή, προσλαμβάνει, ὅλον τό ἀνθρώπινον.

Τοῦ Ἁγίου

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους

Ἀρρήτω καί θεία χειρουργία καθαίρων τά πάθη τῶν βροτῶν, πρὸς τοῦ Θεοῦ δεδώρησαι, πιστοῖς ἰατρός ἀριστος, καί πρεσβευτὴς θερμότατος, τῶν σέ τιμώντων πανόλβιε.

Ὁδὸν μαρτυρίου σου δραμούμαι, καί σοῦ ἐκμιμήσομαι στερρῶς, τό πάθος τό ἐκούσιον, ο Μάρτυς ἀνεκραύγαζεν, ἐπὶ σφαγὴν ἐλκόμενος, πρὸς σέ τὸν μόνον Θεὸν ἡμῶν.

Ὁ ἔνδοξος Μάρτυς Διομήδης, ἡμᾶς συγκαλέσας μυστικῶς, πρὸς εὐωχίαν σήμερον, προτίθεται τοὺς ἀθλοὺς αὐτοῦ, ὡς καρυκείαν ἀῦλον, δεῦτε πιστοὶ ἀπολαύσατε.

Θεοτοκίον

Τήν πόλιν σου ταύτην ἀπὸ πάσης, σεισμοῦ καταπτώσεως Ἀγνή, ὡς σοὶ θεοχαρίωτε, ἀνακειμένην λύτρωσαι, καί ἐν εἰρήνῃ φύλαττε, καί ὁμονοία τῆν ποιμνην σου.

Ὁ Εἰρμός

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον».

**Κάθισμα τής Αγίας Εικόνας
Ήχος α'**

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Εδέσσης βασιλεύς, Βασιλέα τών όλων, ου σκήπτρα καί στρατόν, αλλά πλήθη θαυμάτων, τώ λόγω προφέροντα, επιγνούς σε ικέτευε, τόν θεάνθρωπον, τού πρόσ αυτόν αφικέσθαι, Εκμαγείον δέ, ως σου ορών ανεβόα, Θεός σύ καί Κύριος.

**Δόξα... τού Αγίου Ήχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον**

Ιαμάτων τήν χάριν παρά Θεού, κομισάμενος Μάρτυς ώφθης σοφέ, κοινόν εργαστήριον, τών νοσοούντων μακάριε, υπό Πνεύματος θείου, παρέχων ιάματα, τοίς προστρέχουσι πίστει, τή θεία εντεύξει σου, όθεν παραδόξως, καί δαιμόνων τά πλήθη, ελαύνεις εκάστοτε, ιατρέ αξιάγαστε, αθλοφόρε Διόμηδες, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Τής Εορτής

Η Θεόν συλλαβούσα άνευ σποράς, σαρκωθέντα τεκούσα δίχα φθοράς, τήν νέαν αμφιέννυσαι, αφθαρσίαν τού Πνεύματος, ως γάρ ζωής σύ Μήτηρ, καί πάντων Βασίλισσα, πρόσ τήν ζωήν μετέστης, Παρθένε τήν άϋλον, όθεν επαξίως, αληθώς ανεδείχθης, νεφέλη πηγάζουσα, τής ζωής ημώννάματα, Θεομήτορ πανάμωμε, πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, τήν θείαν σου Κοίμησιν.

Τής Αγίας Εικόνας

Ωδή δ'

Χριστός μου δύναμις

Απανιστάμενον, τής πρόσ ανίσχοντα, καί πρόσ τήν ημετέραν τό ιερόν, Σώτερ εκμαγείον σου, νύν ο θεόφρων Βασιλεύς, πλησιάσαν υποδέχεται.

Γλυκύ μέν ήλιος, αυγάζων όμμασι, γλυκυτέρα δέ όπισ η σή Χριστέ, τού αφομοιώματος, ότι ο μέν τά αισθητά, αύτη δέ τά νοητά φωταυγεί.

Ισχύς εξέλιπεν, Ισμαηλίτιδος, δεξιάς, τώ γάρ όπλω τώ τού Σταυρού, πάσαν τήν περίβολον, ο κραταιόφρων Βασιλεύς, τήν αυτής εις γήν κατέβαλεν.

Θεοτοκίον

Συντηρηθήναί σου, τήν πόλιν Άχραντε, ασινή εξ εφόδου βαρβαρικής, πρέσβευε δεόμεθα, ίδε γάρ οία κατ' αυτής, οι αλάστορες τεκταίνουσιν.

Τού Αγίου

Τὴν ανεξιχνίαστον

Λόγον θείας γνώσεως ως ποταμόν, φέρων εν καρδία κατέκλυσε, πλάνης χειμάρρους, καί ειδώλων τὴν ισχύν, ολοτελώς εβύθισε, Μάρτυς Διομήδης ο ένδοξος.

Έλαμψεν ως ήλιος επί τῆς γῆς, αίγλη αρετών, τών θαυμάτων τε, περιουσία, καί εφώτισε πιστών, τά ευσεβή συστήματα, Μάρτυς Διομήδης ο πάνσοφος.

Τό μακαριώτατον τέλος ευρών, καί τῆς ποθουμένης σου έκπαλαι, δόξης αρρήτου, εν χαρά επιτυχών, τών σε τιμώντων μέμνησο, Μάρτυς αθλοφόρε πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Ξένη σου η γέννησις ως η σεπτῆ, Κοίμησις εδείχθη Πανάμωμε, ευλογημένη, ήν η ποιίμνη σου τιμά, βαρβαρικάς εκφεύγουσα, βλάβας τῆ θερμῆ προστασία σου.

Τῆς Αγίας Εικόνας

Ωδή ε'

Τῷ θείῳ φέγγει σου

Μικρά σοι πόλις υποδοχήν, πρώην κατηυτρέπιζε Χριστέ, ήν η θαδδαίου επέλευσις, νόσων απαλλάττει, καί τῆς χειρός σου γραφήν, καί θείον απεικόνισμα τού προσώπου σου.

Αι τών χαρίτων σου δωρεαί, υπερεπληθύνθησαν Χριστέ, ά γάρ τό πρώην η Έδεσσα, εγκολπωσαμένη ενεκαυχήσατο, η Νέα δεχομένη Ρώμη αγάλλεται.

Θεοτοκίον

Στήσον Παρθένε τών δυσμενών, τάς επαναστάσεις τάς Πυκνάς, λύσον αυτών τά βουλεύματα, τῆ κληρονομία τῆ σῆ βοήθησον, οράς γάρ απειρήκαμεν ταίς κακώσεσιν.

Τού Αγίου

Εξέστη τά σύμπαντα

Άνευ ώφθης αίματος, Μάρτυς αξιοθαύμαστος, άνευ αλγηδόνων στεφανίτης, άνευ μωλώπων νικητής άριστος, στίφος δυσμενών καταβαλών, σου τοίς αγωνίσμασι, γενναιόφρον Διόμηδες.

Φώς σοι ανατέταλκεν, όντι δικαίω άσβεστον, τούτου τε η σύζυγος θεόφρον, σοί ευφροσύνη επηκολούθησεν, ως ευθειάν έχοντι ψυχήν, πάσι καθυπείκουσαν, τού Σωτήρος προστάγμασιν.

Φωτός υστερούνται μέν, τού σώματος οι τύραννοι, σου τὴν κεφαλὴν μετά τό τέλος αποτεμόντες, αλλά ψυχῆς τηλαυγώς, κόρας διανοίγονται Χριστώ, πίστει προσερχόμενοι, ώ παμμάκαρ Διόμηδες.

Θεοτοκίον

Προπύργιον έχουσα, η Βασιλὶς τῶν πόλεων, σὲ τὴν Βασιλίδᾳ καὶ Κυρίαν, τρέπει βαρβάρων τὰς θηριώδεις ορμὰς, ρύεται παντοίων πειρασμῶν, αὖξει καὶ κρατύνεται, Θεομήτορ πανάμωμε.

Τῆς Ἁγίας Εἰκόνας

Ὡδὴ ς' Συνεσχέθη

Ὡραιώθης, κάλλει παρά πάντας, Σώτερ τοὺς υἱοὺς τῶν βροτῶν, κὰν γὰρ οὐκ εἶδος εἶχες, οὐδὲ κάλλος ἐν καιρῷ τοῦ πάθους, ἀλλὰ τῷ ὄντι πάντα κατεφώτιζες, καὶ δηλοῖ σου τῆς μορφῆς ἡ θεά, ἥς τό Ὁμοίωμα, ράκει ἐκτυπωθέν, ὡσπερ θησαυρὸς ἡμῖν δεδώρηται.

Τῆς ἰσχύος, προσαφαιρεθείσα, τῶν Ἀγαρηνῶν ἡ πληθὺς, ὡσπερ ἐξ ἀλλοφύλων, κιβωτόν, Ἰσραηλίτῃ νέω, τό τοῦ προσώπου νῦν προσέτι δέδωκεν, ἐκμαγεῖόν σου Χριστέ καὶ δόξαν, ἦν προσεκλήσατο, οὐδὲ γὰρ θεμιτόν, Ἄγια προσεπιρρίπτεσθαι.

Θεοτοκίον

Ἐκ χειρὸς σου, Σώτερ τῆς ἰσχύος, νῦν υπεξέλιπον ἐγώ, ἀλλὰ τὰς μάστιγὰς σου, ἀποστήσας ἀπ' ἐμοῦ πρεσβείαις, τῆς ἀπειράνδρωσ Λόγε κυησάσης σε, μὴ τῷ κλύδωνι τῆς ἀμαρτίας καταποντίζεσθαι, καὶ δεινῶς ναυτιάν, μόνε λυτρωτά ἐγκαταλίπης με.

Τοῦ Ἁγίου

Τὴν Θεῖαν ταύτην

Τῶν σῶν ἀγώνων τοῖς ρεύμασιν, ἐβύθισας ἐχθρόν τόν ἀσώματον, καὶ τῶν θαυμάτων σου, τὴ ἀναβλύσει ἐκπλύνεις παθῶν, πολυειδεῖς κηλίδας, αξιοθαύμαστε.

Ταῖς θεαῖς αὐραῖς κινούμενος, τὴ ἀνωθεν ροπὴ κυβερνώμενος, πρὸς γαληνότατον, ὄρμον εὐθέτως κατήνησας, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων, Μάρτυς πανεύφημε.

Παθῶν πιστοὶ ἐκκαθαίρονται, ἀρρήτῳ χειρουργία σου ἔνδοξε, καὶ ἀπελαύνεται, φάλαγξ δαιμόνων τὴ θεία σου, ἐπιστασία Μάκαρ, αξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον

Ἐν σοὶ Παρθένε καυχώμεθα, ἐν σοὶ τῶν δυσχερῶν ἐκλυτρούμεθα, τὴ πεπιοθήσει σου, ἐπιδρομάς οὐ πποούμεθα, τῶν δυσμενῶν βαρβάρων, οἱ ἀνυμνοῦντές σε.

Ὁ Εἰρμός

«Τὴν Θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελούντες Ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τόν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεόν δοξάζοντες».

Κοντάκιον τῆς Εορτῆς
Ἦχος πλ. β' Αυτόμελον

Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον, καὶ προστασίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα,
τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν, ὡς γὰρ ζωῆς Μητέρα, πρὸς τὴν ζωὴν
μετέστησεν, ὁ μήτραν οικήσας ἀειπάρθενον.

Συναξάριον

Τῆ 15Τ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Διομήδους.

Στίχοι

Ἡθλησε καὶ ζῶν, καὶ θανῶν Διομήδης,
Προαιρέσει ζῶν, καὶ νεκρὸς τομὴ κάρας.
Ἐκτη καὶ δεκάτη νέκυς ἐτμήθη Διομήδους.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, ὁ Ὅσιος Χαιρήμων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

Λήξει βίου σου χαίρε, Χαιρήμων μάκαρ.
Ἀρχὴν γὰρ εἶδες τῆς ἀμοιβῆς τῶν πόνων.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, μνήμη τῶν Ἁγίων τριακοντατριῶν μαρτύρων τῶν ἐκ
Παλαιστίνης, ξίφει τελειωθέντων.

Στίχοι

Στερρὸς στρατὸς τε καὶ συνασπισμὸς μέγας,
Ξίφει πεσῶν, στράτευμα δαιμόνων πρέπει.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, ἀνάμνησις τῆς εἰσόδου τῆς ἀχειροτεύκτου Μορφῆς τοῦ
Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκ τῆς Ἐδεσσηνῶν
πόλεως, εἰς ταύτην τὴν θεοφύλακτον καὶ Βασιλίδαν τῶν πόλεων
ἀνακομισθείσης.

Στίχοι

Ἐν σινδόνι ζῶν ἐξεμάξω σὴν θέαν,
Ὁ νεκρὸς εἰσδύς ἔσχατον τὴν σινδόνα.

Εἰς τὸ Κεράμιον

Ἀχειρότευκτον χειρότευκτος σὸν τύπον.
Φέρει κέραμος παντοτεύκτα χριστέ μου.

Ἡκουσαί μοι τὰ περὶ σοῦ καὶ τῶν σῶν ἰαμάτων, τῶν ἀνευ φαρμάκων
ὑπὸ σοῦ γινομένων, ὡς γὰρ λόγος, τυφλοὺς ἀναβλέπειν ποιεῖς, χωλοὺς
περιπατεῖν κατασκευάζεις, λεπρούς καθαρίζεις, καὶ ἀκάθαρτα πνεύματα καὶ
δαίμονας ἐλαύνεις, καὶ τοὺς ἐν μακρονοσίᾳ βασανιζομένους θεραπεύεις, καὶ
νεκροὺς ἐγείρεις, καὶ ταῦτα πάντα ἀκούσας περὶ σοῦ, κατὰ νοῦν ἐθέμην τό
ἕτερον τῶν δύο, ἢ ὅτι Θεοῦ Υἱὸς εἶ, ποιῶν ταῦτα, ἢ Θεός, Διὰ τοῦτο τοῖνον
γράψας ἐδεήθην σου σκυλῆναι καὶ ἐλθεῖν πρὸς με, ἵνα καὶ τό πάθος, ὃ ἔχω
θεραπεύσης, καὶ μετ' ἐμοῦ ἐνταύθα συνέση, καὶ γὰρ ἤκουσα, ὅτι καὶ οἱ

Ιουδαίοι καταγογγύζουσί σου, καί βούλονται κακώσαί σε, Πόλις δέ σμικροτάτη μοι εστί καί σεμνή, ήτις αρκέσει αμφοτέροις ημίν τού κατοικείν εν ειρήνη.

Μακάριος εί, Αύγαρε, πιστεύσας εν εμοί καί μή εωρακώς με, γέγραπται γάρ περί εμού, τούς εωρακότας μή πιστεύειν εν εμοί, ίνα οι μή εωρακότες με, αυτοί πιστεύσωσι καί ζήσωνται, Περί δέ ού εγραφάς μοι ελθείν πρός σέ, δέον εστί πάντα δι' ά απεστάλην, πληρώσαί με, καί μετά τό πληρώσαι, αναληφθήναι πρός τόν αποστείλαντά με Πατέρα, καί επειδάν αναληφθώ, αποσπελώ σοι ένα τών Μαθητών μου, ονόματι θαδδαίον, όστις καί τό πάθος σου θεραπευσει, καί ζωήν αιώνιον, σοί τε καί τοίς σύν σοί, καί ειρήνην παρέξει, καί ποιήσει τή πόλει σου τό ικανόν, πρός τό μηδένα τών εχθρών κατισχύσαι αυτής.

Τή αυτή ημέρα, ανάμνησιν ποιούμεθα τής περί ημάς τού Θεού μεγίστης καί ανυπερβλήτου φιλανθρωπίας, ήν εδείξατο τότε αποστρέψας μετ' αισχύνης τούς αθέους Αγαρηνούς, μεσιτεία τής Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου, καί αιειπαρθένου Μαρίας.

Τή αυτή η μέρα, η εν τώ ναώ τής Ζωοδόχου Πηγής εξάντλησις τού αγιάσματος, καί αύθις ανάδοσις.

Στίχοι

Πηγή κενούται θαυματουργών υδάτων,
Πληρουμένη δέ, θαυματουργεί καί πλέον.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη γίνεται τής καί μετά οικτιρμών επενεχθείσης ημίν εν τοίς καιροίς εκείνοις φοβεράς απειλής τού σεισμού, ού παρ' ελπίδα ελυτρώσατο ημάς ο φιλόανθρωπος Θεός.

Αυτώ η δόξα καί τό κράτος εις τούς αιώνας. Αμήν.

Τής Αγίας Είκονος

Ωδή ζ'

Οι παίδες εν Βαβυλώνι

Ρήματι μέν πάσαν νόσον, Λόγε Θεού εφυγάδευσας, επί γής ένδημών, αλλά θώκους πρός πατρικούς ανερχόμενος, διά τού Εκτυπώματος, θεραπεύεις τάς νόσους ημών.

Ο κτίσας λόγω τά πάντα, καί μορφωθείς τό αλλότριον, τής ίδιας μορφής, καταλέλοιπεν ημίν ιδιώματα, άπερ υποδεχόμενοι, εν χαρά ευφραινόμεθα.

Ψυχής έξ όλης ζητήσας, τής σής ιδέας εκσφράγισμα, ο πιστός Βασιλεύς ως εξήτησεν, ούτως έτυχε Κύριε, κατάλληλον ευράμενος, θείου πόθου τό πλήρωμα.

Θεοτοκίον

Ελύθη τῆς καταδίκης, τῆς παλαιᾶς τό ανθρώπινον, τῆ κυήσει τῆ σῆ, σέ γάρ μόνην πλατυτέραν ευράμενος, τῶν ουρανῶν Πανάμωμε, ο Θεός κατεσκήνωσεν.

Τού Αγίου

Ουκ ελάτρευσαν

Ἡ τμηθείσα, κεφαλή σου φῶς ἀπήστραψε, τοῖς ματαιόφροσιν, ἦν ὡσπερ ζῶσαν ἰδῶν, ἠδέσθη ο τύραννος, νενεκρωμένος τόν νούν, ου συνήκε δέ, αναβοάν Πανένδοξε, ο Θεός ευλογητός εἶ.

Ἀπεδύσω, τῆς νεκρώσεως αοίδιμε, χιτῶνα δύσμορφον, ἀθανασίας στολήν, ωραίαν εν χάριτι, ὅθεν ενδέδυσαι τῶ Δεσπότη σου, αναβοών γηθόμενος, ο Θεός ευλογητός εἶ.

Τῶ πυρί, τῆς καρτερίας ἀπετέφρωσας, υλῶδη πλάνην εχθρῶν, θεολαμπῆς δέ ἀστήρ, ἐφάνης ἰάσεων Μάρτυς ἀστράπτων βολάς, τοῖς κραυγάζουσιν, ο τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Ἡ Βασίλισσα, τοῦ κόσμου ἡ κυήσασα, τόν Βασιλέα Χριστόν, ρύσαι φθοράς καί σεισμοῦ, ἐθνῶν ἐπηρείας τε, τήν βασιλεύουσαν πόλιν ψάλλουσας, Ευλογητός Πάναγνε, ο καρπός τῆς σῆς κοιλίας.

Τῆς Αγίας Εικόνας

Ὡδή η'

Νόμων πατρῶων

Ὡσπερ εν ὄψει, σέ τόν Κύριον, ἐλπίζων ἐνδημήσαι πᾶς ο τῆς πόλεως, λαός ἐκκριτος υπάντησιν, θαυμαστήν σοι ποιείται, Ἀρχιερέων θεῖον ἐπαγόμενος χορόν, ὦν ἐπ' ὠμων οχούμενος, καί πρὸς κληρονομίαν, εἰσβαλῶν τήν οικείαν Οικτίρμον, εν τῶ τῆς Μητρός σου, κατέπαυσας τεμένει.

Στόματα παιδῶν, τῶν ἀκάκων σε, πρὸς τήν προφητοκτόνον πόλιν οδεύοντα, ὑμνολόγουν, ἀλλ' ἡ ἀνομος, συναγωγῆ Εβραίων, φονώσαν χεῖρα, ὡπλιζε λυπώσα κατά σου, νύν δέ πόλις ἡ ἐννομος, πανδημεῖ προχυθείσα, ως οἶά σε τόν Κτίστην ορώσα, χαίρει δεχομένη τόν τύπον τῆς μορφῆς σου.

Θεοτοκίον

Σάρκα φορέσαι προελόμενος, τῆς τοῦ Πατρός, μεγάλης βουλῆς ο Ἄγγελος, εν νηδυῖ σου Πανάχραντε, ἐτελεσιουργήθη, καί σέ Μητέρα κάτω, ἀπεγράφατο σεμνή, καί φθαρείσαν ἐκαίνισε τήν βροτείαν ουσίαν, ὄν πάντες ευλογούμεν ως Κτίστην, καί υπερευφούμεν εις πάντας τούς αἰώνας.

Τού Αγίου

Παῖδας ευαγεῖς

Πόδες οι σεπτοί σου αθλοφόρε, πρὸς τρίβους τοῦ μαρτυρίου κατηυθύνθησαν, εμπειριπατούσι δὲ νῦν επαγαλλόμενοι, ἐν χώρα ζώντων πάνσοφε, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς, διὸ καὶ συνελθόντες τιμῶμεν, ανυμνολογούντες Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Επλάκη σοι στέφος αφθαρσίας, στερρώς αγωνισαμένῳ καὶ νικήσαντι, ὄφιν τὸν ἀρχέκακον, Μάρτυς ἀξιάγαστε, καὶ ἀθλητῶν ομήγουρις σέ υπεδέξατο, Τὸν Κύριον υμνεῖτε βοῶντα, καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θαυμάτων εκπέμπεις λαμπηδόνας, τὴν θεῖαν ἐνδεδυμένος Μάρτυς δύναμιν, παύεις ἀρρωστήματα, λύεις τε νοσήματα, ἀποδιώκεις πνεύματα, τῆς πονηρίας βοῶν, Τὸν Κύριον υμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Πολλαῖς προσβολαῖς ἀμαρτημάτων, κλονούμενοι σοῦ πρὸς τὴν ἀκλόνητον, σκέπην καταφεύγομεν, Στήριξον τοὺς δούλους σου, κατὰ παθῶν ἐνίσχυσον, καὶ ἐκ σεισμοῦ καὶ λιμοῦ, ἐθνῶν ἐπιδρομῆς τε παρθένε, ρύσαι σου τὴν πόλιν, ὡς σοὶ ἀνακειμένην.

Ὁ Εἰρμός

«Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἀπάσαν, ἀγείρει ψάλλουσαν, Τὸν Κύριον υμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τῆς Ἀγίας Εἰκόνας

Ὡδή θ'

Ξενίας δεσποτικῆς

Ἐξεμνηνέ κατὰ σοῦ, λαὸς ἀσύνετος Σώτερ, καὶ ἀντ' εὐεργεσίας, σοὶ τὰ ἀνήκεστα, τολμηρῶς ἐπανετείνετο, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ μακρὰν ἀπωσθέντες, τοῖς σοῖς πάθεσι Σώτερ υιοθετήθημεν.

Βοήθειαν κατ' ἐχθρῶν, τοῖς εὐσεβέσι παράσχου, καὶ πιστοῖς βασιλεύσιν, ὅτι τὰ σύμβολα τῆς σαρκός σου, ὡσπερ ἀμαχὸν φρούριον, Δέσποτα κεκτημένοι, δι' αὐτῶν ἀφορώσι τὴν σωτηρίαν αὐτῶν.

Θεοτοκίον

Ὡράθη τοῖς ἐπὶ γῆς, σωματοφόρος ὁ Λόγος, διπλοῦς κατὰ τὴν φύσιν ἐκ σοῦ Πανάμωμε, ἀντιδόσει τῆς θεότητος, υποστάσει μιά ἀφύρτως, ἐνωθεῖς τῷ φουράματι, ὃν δοξάζομεν.

Τοῦ Ἀγίου

Ἄπας γηγενῆς

Εὔρες ἀμοιβὴν, καμάτων τὴν ἀνω σοι, ετοίμασθείσαν τρυφὴν, ἔνθα ἀυλιζόμενος, ὠραῖσμένος μαρτυρι καὶς καλλοναῖς, κατατρυφάς τοῦ Κτίστου

σου τής ωραιότητος, ικετεύων, δούναι τοίς τιμώσί σε, ιλασμόν καί κακῶν ἀπολύτρωσιν.

Στήλη ἀρετῶν, καί πίστεως ἔρεισμα, καί στύλος ἀσειστος, πύργος τε ἀκλόνητος, ἐδείχθης Μάρτυς τής Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καί ποταμός ἰάσεων, ἀναβλυστάνων κρουνοῦς, ἰατροῖν, ἀμισθον τοίς πόθῳ σου, ἐκτελοῦσι τήν μνήμην Διόμηδες.

Ἐδυσ ἀπό γῆς, εἰδώλων τήν ἄθεον ἐξαφανίσας ἀχλύν, καί πρός τήν ἀνέσπερον, αὐγήν μετήλθης τής ἀρχιφώτου ζωῆς, ἥς τάς ἐμφάσεις ἔνδοξε, πρῶην ἐκέκτησο, ταίς ἐκείθεν, λάμψεσι λαμπόμενος, καί χαράς αἰδίου πληρούμενος.

Θεοτοκίον

Πόλις τοῦ Θεοῦ, αὐτός ἦν κατώκησεν, ἡ ὄντως ἀσειστος, λύτρωσαι τήν πόλιν σου, σεισμοῦ Παρθένε τής καταπτώσεως, βαρβαρικής ἀλώσεως, πυρός μαχαίρας ἐχθρῶν, ἀπό πάσης, Πάναγνε κακώσεως, τή θερμή πρός Θεόν παρρησία σου.

Ο Εἰρμός

«Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αἰῶνων Νόων φύσις γεραιουσα, τήν ἱεράν πανήγυριν τής Θεομήτορος, καί βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε».

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Ἁγίου

Γυναίκες ἀκουτίσθητε

Ενθέως ἐπορφύρωσας, μεγαλομάρτυς ἔνδοξε, τήν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τοίς τῶν αἱμάτων σου ρεῖθροις, ἀπάτην δέ κατέσβεσας, εἰδωλικήν ψυχόλεθρον, Διόμηδες πανόλβιε, καί νῦν πρεσβεῦων μή παύση, ὑπέρ ἡμῶν τῷ Κυρίῳ.

Καί τής Εορτῆς

Ο οὐρανόν τοίς ἀστροῖς

Τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, συναθροισθεῖς ἐν νεφέλαις, ἀξιοχρέως κηδεύει, τήν τοῦ Κυρίου Μητέρα, παρόντος καί τοῦ Σωτήρος, σύν μυριάσιν Ἀγγέλων.

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά Προσόμοια.

Τής Εορτῆς Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ἕμνοις σου τό σεπτόν, καί θεοδόχον σῶμα, προπέμποντες οἱ θεῖοι, ἐβῶν θιασῶται, Πού νῦν ἀπαίρεις Δέσποινα;

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τήν ἀνάπαυσίν σου.

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, στησώμεθα χορείαν, ἐξόδια βοῶντες, ἐπί τή Μεταστάσει, τής Θεοτόκου σήμερον.

Στίχ. Ωμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν.

Γῆ μὲν τῆ σῆ ταφή, εὐλόγηται Παρθένε, ἀήρ δὲ τῆ ἀνόδω, ἡγίασται τῆ ξένη, νόμῳ θανούσης φύσεως.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Ἐπρεπε τοῖς αὐτόπταις τοῦ Λόγου καί υπηρέταις, καί τῆς κατὰ σάρκα Μητρός αὐτοῦ, τὴν Κοίμησιν ἐποπτεύσαι, τελευταῖον οὖσαν ἐπ' αὐτῆ μυστήριον, ἵνα μὴ μόνον τὴν ἀπό γῆς τοῦ Σωτήρος ἀνάβασιν θεάσωνται, ἀλλὰ καί τῆς τεκούσης αὐτόν τῆ μεταθέσει μαρτυρήσωσι, Διό περ πάντοθεν, θεία δυνάμει παραιωθέντες, τὴν Σιών κατελάμβανον, καί πρὸς οὐρανόν ἐπειγομένην, προέπεμπον τὴν ἀνωτέραν τῶν Χερουβὶμ, Ἦν καί ἡμεῖς, σὺν αὐτοῖς προσκυνούμεν, ὡς πρεσβεύουσαν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

Ἀρχή

ΤΗ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μύρωνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία τῆς Εορτῆς, καί τρία τοῦ Ἁγίου.

Τῆς Εορτῆς

Ἦχος β'

Ποίοις ευφημιῶν

Ποίοις οἱ εὐτελεῖς χεῖλεσι, μακαρίσωμεν τὴν Θεοτόκον, τὴν τιμιωτέραν τῆς κτίσεως, καί ἀγιωτέραν υπάρχουσαν, Χερουβὶμ καί πάντων τῶν Ἀγγέλων, τόν θρόνον, τοῦ Βασιλέως τόν ἀσάλευτον, τόν οἶκον, ἐν ᾧ κατώκησεν ὁ Ὑψιστος, τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου, τοῦ Θεοῦ ἀγίασμα, τὴν παρέχουσαν τοῖς πιστοῖς, ἐν τῇ θείᾳ μνήμῃ αὐτῆς, πλουσίως τό μέγα ἔλεος.

Ποῖα πνευματικά ἄσματα, νύν προσάξωμέν σοι Παναγία, τῆ γάρ ἀθανάτω Κοιμήσει σου, ἅπαντα τόν κόσμον ἡγίασας, καί πρὸς ὑπερκόσμια μετέβης, τό κάλλος, κατανοεῖν τοῦ Παντοκράτορος, καί τούτω, οἶά περ Μήτηρ συναγάλλεσθαι, ἀγγελικῶν σοι ταγμάτων, δορυφορησάντων ἀγνή, καί ψυχῶν δικαίων, μεθ' ὧν αἴτησαι ἡμῖν, εἰρήνην καί μέγα ἔλεος.

Τίνα τά φοβερά ἄσματα, ἃ προσήξαν σοι τότε Παρθένε; κύκλω τῆς σῆς κλίνης ἰστάμενοι, πάντες οἱ τοῦ Λόγου Απόστολοι, καί θαμβητικῶς αναβιώντες; Αἰπαίρει, τοῦ Βασιλέως τό παλάτιον, υψοῦται, ἡ κιβωτός τοῦ ἀγιάσματος, Πύλαι ἐπάρθητε ὅπως, τοῦ Θεοῦ ἡ πύλη, ἐν πολλῇ εἰσέλθῃ χαρὰ ἀπαύστως τῷ κόσμῳ, αἰτουμένη τό μέγα ἔλεος.

Τού Αγίου

Ο αυτός
Ότε, εκ τού ξύλου σε

Ότε αθείας η πυρά, πάσαν κατενέμετο χώραν μακαριώτατε, τότε εξαπτόμενος ζέσει τού Πνεύματος, τόν εκ Κόρης θεόπαιδος, εκήρυξας Λόγον, σάρκα ενδυσάμενον δι' αγαθότητα, όθεν καί πυρός καί βασάνων, ήνεγκας δεινάς τιμωρίας, σθένει δυναμούμενος τού Πνεύματος.

Ότε ο δυσώνυμος εχθρός, έσπευδε θωπείαις συλήσαι, τήν σήν διάνοιαν, τότε γενναιότητι καλλωπιζόμενος, αντετάξω στερρότατα, καί ήνεγκας πόνους, άπνονον πρός λήξιν σε διαβιβάζοντας, μάρτυς αξιάγαστε Μύρων, τοίς εν ουρανοίς βασιλείας, καί τής δι' αιώνος απολαύσεως.

Ότε τοίς βουνεύροις ο εχθρός, έτυπτε ξεσμοίς ανενδότης, εκδαπανώμενον, μάρτυς τό σαρκίον σου τό ιερώτατον, πρός Χριστόν ενητένιζες, τόν αγωνοθέτην, χείρά σοι προτείνοντα θείας δυνάμεως, όθεν εκτελέσας τον δρόμον, έτυχες μεγίστων επάθλων, Μύρων αθλοφόρε γενναιότατε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Η τών ουρανών υψηλότερα υπάρχουσα, καί τών Χερουβίμ ενδοξοτέρα, καί πάσης κτίσεως τιμιωτέρα, η δι' υπερβάλλουσας καθαρότητα, τής αιδίου ουσίας δοχείον γεγενημένη, εν ταίς τού Υιού χερσί, σήμεραν τήν παναγίαν παρατίθεται ψυχήν, καί σύν αυτή πληρούται τά σύμπαντα χαράς, καί ημίν δωρείται τό μέγα έλεος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'
Οίκος τού Εφραθά

Δήμος τών Μαθητών, ηθροίσθη εκ περάτων, σύν τοίς σεπτοίς Αγγέλοις, Μήτηρ Θεού κηδεύσαι, τό θεοδόχον σώμά σου.

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε εις τήν ανάπαυσίν σου.

Δεύτε οι γηγενείς, σήμεραν σύν Αγγέλοις, στησώμεθα χορείαν, φαιδράν εν τή Κοιμήσει, τής μόνης Θεομήτορος.

Στίχ. Ώμοσε Κύριος τώ Δαυιδ αλήθειαν.

Σώμά σου τή φθορά, απρόσιτον υπήρξε, καί πρός ταφήν εδόθη, τής φύσεως τώ νόμω, μένει δέ αδιάφθορον.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Η πανάμωμος νύμφη καί Μήτηρ τής ευδοκίας τού Πατρός, η Θεώ προορισθείσα εις εαυτού κατοίκησιν, τής ασυγχύτου ενώσεως, σήμεραν τήν

άχραντον ψυχὴν, τῷ Ποιητῇ καὶ Θεῷ παρατίθεται, ἢν Ἀσωμάτων δυνάμεις, θεοπρεπῶς υποδέχονται, καὶ πρὸς ζωὴν μετατίθεται, ἡ ὄντως Μήτηρ τῆς ζωῆς, ἡ λαμπὰς τοῦ ἀπροσίτου φωτός, ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν, καὶ ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν εφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε, Μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, μήτηρ υπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρομένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς Ἦχος γ' Τὴν ωραιότητα

Ἀπὸ τοῦ σκήνου σου, τὴν νοεράν σου ψυχὴν, ἀπὸ τοῦ τάφου δέ, τὴν καθαρὰν σου σκηνήν, παραλαβὼν ὁ σὸς Υἱός, μετέστησε Θεοτόκε, εἰς τὰ ἐπουράνια, ἀποδοὺς τὰ ἐπίχειρα, τοῖς ἀποτολήμασι, περιτρέψαι σὸν σκίμποδα, ὃν τοὺς ἐν πίστει ἀσπαζομένους, σῶζε πανάχραντε πρεσβείαις σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τὸ αὐτό

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Σέ χερσὶ τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐνανθρωπήσαντος ἐκ σοῦ, παραθεμένην τὴν ψυχὴν, ὡς πλαστουργός σου καὶ Θεός, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν ἀκήρατον μετέστησεν, ὅθεν σε σεπτῶς μακαρίζομεν, τὴν μόνην Καθαράν καὶ ἀμόλυντον, καὶ Θεοτόκον ἀπαντες κυρίως, ὁμολογούμεντες κραυγάζομεν, Χριστόν δυσώπει, πρὸς ὃν μετέστης, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τὸ αὐτό

Οἱ Κανόνες, ὁ πρῶτος τῆς Εορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἄδω Μύρων σου τὴν μυρίπνοον χάριν. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος β' Δεύτε λαοί

Αἶνον Θεῷ, ἐπὶ τῇ μνήμῃ χορεύοντες, τοῦ ἀθλοφόρου Μύρωνος, ἀσωμεν ἀπαντες, ἐνισχύσαντι τούτον, τὸ κράτος διολέσαι, τοῦ πολεμήτορος.

Δώρον σαυτόν, τώ ευεργέτη προσήγαγες, καί ιερόν ανάθημα, καί καλλιέρημα, καί ευώδη θυσίαν, νομίμως εναθλήσας, μάρτυς πολυάθλε.

Ως νουνεχής, ως καθαρός ναός ένδοξε, τού εκ Παρθένου λάμπαντος, τόν εφορμήσαντα, συνταράξαι τήν θείαν, αγέλην ψυχοφθόρον, λύκον εδίωξας,

Θεοτοκίον

Μόνη Θεόν, απειρογάμως εκύησας, όν αθλοφόροι μάρτυρες, ομολογήσαντες, ημίν ομοιωθέντα, κατήργησαν τήν πλάνην, άχραντε Δέσποινα.

Ωδή γ'

Εν πέτρα με τής πίστεως

Υψώσας σου τόν έρωτα τής καρδίας, προς Κύριον Σταυρώ τόν ανυψωθέντα, υψώθης επί ξύλου ώ αθλοφόρε, καταξεόμενος, προθύμως μέλπων τε, Ως ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ρημάτων σου τά βέλη ηκονημένα, κατέπηξας τυράννου εν τή καρδία, γενναίε στρατιώτα τού Βασιλέως, Χριστού πανεύφημε, καί ψάλλων έλεγες, Ως ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ως όρθρος ως ημέρα επανατείλας, διέλυσας τόν ζόφον τής αγνωσίας, εφώτισας τούς ψάλλοντας καθ' εκάστην, Μύρων πολυάθλε, Σύ εί Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Νοσούσαν αθειά τήν πάσαν κτίσιν, Θεόν κυοφορήσασα ιατήρα, Παρθένε εθεράπευσας παραδόξως, ευχαριστούντές σοι, διό κραυγάζομεν, Ως ουκ έστιν άμωμος, πλήν σου Δέσποινα.

Ο Ειρμός

«Εν πέτρα με τής πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ' εχθρούς μου, ηυφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν, Ουκ έστιν Άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Κοντάκιον τής Εορτής

Ήχος πλ. β' Αυτόμελον

Τήν εν πρεσβείαις ακοίμητον Θεοτόκον, καί προστασίαις αμετάθετον ελπίδα, τάφος καί νέκρωσις ουκ εκράτησεν, ως γάρ ζωής Μητέρα, προς τήν ζωήν μετέστησεν, ο μήτραν οικήσας αιπιάρθενον.

Κάθισμα τού Αγίου

Ήχος δ' Επεφάνης σήμεραν

Μυριπνόοις άσμασι, καί υμνωδίαις, συνελθόντες στέψωμεν, τόν ιερόαθλον πιστοί, Μύρωνα πάντες τόν ένδοξον, ρώσιν διδόντα, παντοίων κακώσεων.

Δόξα... Καί νύν...

Τής Εορτής Όμοιον

Τήν σεπτήν Μετάστασιν, σου Παναγία, εορτήν στησάμενοι, σέ ανυμνούμεν

ευσεβώς, Θεογεννήτορ πανύμνητε, μή ούν παρίδης τούς πόθω υμνούντάς σε.

Ωδή δ'

Υμνώ σε, ακοήν γάρ Κύριε

Σωτήρα, καί Θεόν καί Κύριον, τόν εκλάμπαντα εκ Παρθένου, ομολογών ένδοξε, σταδίου μέσον τών τυράννων οφρύν, καρτερία εταπείνωσας, καί τήν πολυθειάν εξηφάνισας.

Ουδόλως, υπενδύς ξεόμενος, καί τυπτόμενος γενναιοφρον, Αγγέλους κατέπληξας, ορώντάς σου τήν καρτερίαν, δι' ής δυσμενείς ασάρκους ώλεσας, καί νικηφόρος μάρτυς εχρημάτισας.

Υπάρχων, θείας δρόσου έμπλεως, υπεισήλθες γενναιοφρόνως, τήν του πυρός κάμινον, ορώμενος εν ταύτη Μύρων, σοφέ σύν Αγγέλοις αγαλλόμενος, καί μηδαμώς παμμάκαρ φλογιζόμενος.

Θεοτοκίον

Τό μέγα, καί φρικτόν Μυστήριον, τής λοχείας σου καταπλήττει, πάσαν Αγνή έννοιαν, ότι Θεός ενανθρωπήσαι εκ σου, αγαθότητι ευδόκησεν, εις σωτηρίαν κόσμου καί ανάπλασιν.

Ωδή ε'

Ο φωτισμός

Η θεαυγής, καί φωσφόρος σου μνήμη, τή του Αγίου Πνεύματος δυνάμει, εις πάντα κόσμον εφαπλουμένη, φωτισμόν ευσεβείας, καταυγάζει τούς ταύτην σέβοντας, καί τάς αριστείας τάς σάς καταγγέλλοντας.

Νεανικώς, τάς πικράς τιμωρίας όντως υπέστης, άσαρκος καθάπερ γενναίε μάρτυς, αφαιρεθείς γάρ, τήν δοράν εκαρτέρεις, ώσπερ άλλου πάσχοντος ένδοξε, σθένει αοράτω σαφώς δυναμούμενος.

Μύρον οι σοί, εναπέσταξαν πόνοι μάρτυς ευώδες, πάσαν δυσωδίαν αποδιώκον, τής αθείας, τήν Χριστού δέ Αγίαν Εκκλησίαν, ευωδιάζον αεί, πίστει σε καί πόθω σαφώς μακαρίζουσιν.

Θεοτοκίον

Υπέρ ημών, τόν εκ σου σαρκωθέντα αρρήτω λόγω, Πάναγνε δυσώπει ευλογημένη, όπως ρυσθώμεν ορωμένων καί πάντων αοράτων, εχθρών πανάμωμε, οι σέ Θεοτόκον αγνή καταγγέλλοντες.

Ωδή ς'

Πρός κύριον εκ κήτους

Ρανίσι σου, αιμάτων ιερών κατεπόντισας, δαιμόνων φάλαγγας, στρατιώτα γενναιοτάτε, καί στεφανηφορών, προς Θεόν ανέδραμες, νικηφόρος γενόμενος άριστος.

Ιδόντες σου, τό πρόσωπον λαμπρυνθέν οι τύραννοι, θείαις λαμπρότησιν, αθλοφόρε κατεπλάγησαν, μή γνόντες δέ Θεόν, σκότος προσελάβοντο, αιωνία κολάσει πεμπόμενοι.

Προστάξεις, ωμοτάτου τυράννου υπέφερεις, δοράς τήν αφάιρεσιν, υπέρ φύσιν αξιάγαστε, δεικνύς τήν πρός Θεόν, καθαράν σου έφεσιν, καί διόλου παμμάκαρ ανάνευσιν.

Θεοτοκίον

Νόμοι εν σοί, καινίζονται παρθένε τής φύσεως, υπέρ γάρ φύσιν σύ, τόν τή φύσει ακατάληπτον, Θεόν Εμμανουήλ, παραδόξως τέτοκας, εις ημών τών πιστών αναγέννησιν.

Ο Ειρμός

«Πρός Κύριον, εκ κήτους ο Ιωνάς εβόησε, Σύ με ανάγαγε, εκ πυθμένος, Άδου δέομαι, ίνα ως λυτρωτή, εν φωνή αιnéσεως, αληθείας τε πνεύματι θύσω σοι».

Κοντάκιον 'Ηχος β' Τά άνω ζητών

Εκ βρέφους Χριστόν, ποθήσας παναοίδιμε, καί τούτου τηρών, τά θεία παραγγέλματα, πρός αυτόν ανέδραμες, ολοκλήρως Μύρων καί κατέπαυσας, σύν Αγγέλοις δοξάζων αυτόν, αιτούμενος πάσι θείαν άφεσιν.

Ο Οίκος

Τόν εκ κοιλίας ηγιασμένον ανυμνήσωμεν πάντες, ως ευώδες Χριστού μύρον παναληθέστατον, όντως γάρ τοίς προσιούσιν εν πίστει θερμή, τάς ίάσεις παρέχει τών νοσημάτων, τή γάρ αγάπη τού Κτίστου πυρούμενος, συμπάσχει τοίς εν ανάγκαις, καί λυτρούται δεινών ο πανόλβιος, μυρίζων πάντας τή χάριτι, τή δοθείση αυτώ εκ τού Πνεύματος, αιτούμενος πάσι θείαν άφεσιν.

Συναξάριον

Τή ΙΖ' τού αυτού μηνός, μνήμη τού Αγίου μάρτυρος Μύρωνος.

Στίχοι

Τί μοι κεφαλής η τομή, Μύρων λέγει.
Πρός τό στέφειν μέλλον με πάντιμον στέφος;
Εβδομάτη δεκάτη Μύρωνά τάμε ξίφος οξύ.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων μαρτύρων Στράτωνος, Φιλίππου, Ευτυχιανού καί Κυπριανού.

Στίχοι

Εθεντό με βδέλυγμα, φησίν ο Στράτων,
Άνδρες βδελυκτοί, καί πυρί κτείνουσί με.
Φιλών Θεόν, Φίλιππε, καί ψυχής πλέον
Κατακριθείς πύρ, ού φιλόψυχος γίνη.
Ευτυχιανός εις κάμινον ημμένην,
Ως ίππος εις πεδίον ήν, τό τού λόγου.
Πύρ Κυπριανός καρτερήσας καμίνου
Εξώτερον πύρ, ο Γραφή λέγει, φύγε.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων μαρτύρων Παύλου καί Ιουλιανής τής αδελφής αυτού.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων μαρτύρων θύρσου, Λευκίου, Κορωνάτου καί τής συνοδίας αυτών, καί η σύναξις τής Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου καί αιιπαρθένου Μαρίας εν τοίς Αρματίου.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Εικόνας χρυσής

Ο νούς σου φαιδρός, πυρακτούμενος σοφέ τώ θείω πόθω ηγαλλιάτο καί ευφραίνετο, μέσον φλογός ισταμένου σου, ώσπερ τών τριών ποτε Παίδων, μεθών πιστώς ανεκραύγαζες, Ευλογητός εί ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ορώντες φλογός, συνεστώτάς σοι σοφέ μέσον Αγγέλους, μορφή αρρήτω εξαστράπτοντας, οι θεωροί κατεπλήττοντο, καί πρός υμνωδίαν τραπέντες, τώ Δεσπότη εκραύγαζον, Ευλογητός εί ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Νοϊ καθαρώ, συνεστώς τοίς νοεροίς ύμνοις Αγγέλοις, μέσον καμίνου αγαλλόμενος, τόν υπεράγαθον Κύριον, ώσπερ χαλινούντα τήν φλόγα, καί μελωδούντά σε σώζοντα, Ευλογητός εί ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Χωρίον Θεού, καί παλάτιον τερπνόν καί θείος θρόνος, εν ώ ο καθίσας ητοιμάσατο, πάσι καθέδραν ουράνιον, ώφθης Παναγία Παρθένε, διά τούτό σοι κράζομεν, Ευλογημένη η Θεόν σαρκί κυήσασα.

Ωδή η' Τόν εν καμίνω τού πυρός

Ακαταγώνιστον ορών, ό παράφρων δικαστής σέ γενναιόφρον, εν τώ λωροτομείσθαι, μέχρις οστέων αυτών, προσάγει όνυξι σπαράττων σε, πληγάς αφορήτους, πληγωθείς ανιάτως.

Ρήμα Θεού εξ ουρανού, εις υπήκοον παντός τού πλήθους μάρτυς, προσηνέχθη σοι Μύρων, πρός τάς εκείσε καλούν, αρρήτους καταπαύσεις ένδοξε, καί τάς τών Αγγέλων, τερπνάς χοροστασίας.

Ίστασο ώσπερ Δανιήλ, εν τώ μέσω τών θηρών ευλαβουμένων, τό μακάριον πάθος, καί τών αγώνων τών σών, παμμάκαρ τό άπειρον μέγεθος, ζώση τε φωνή σου, αντιλαμβανομένων.

Θεοτοκίον

Νυγείς τώ βέλει τού εχθρού, τήν ψυχήν ολοτελώς ετραυματίσθην, καί ανίατα πάσχων, η τόν Σωτήρα Χριστόν, αρρήτως τεκούσα Πανάμωμε, ίασαί με σώσον, ελπίς απηλπισμένων.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον

Ίνα τήν μέλλουσαν δόξαν, καί τό άφραστον κάλλος, Χριστού τού αθλοθέτου κατιδείν, αξιωθής γενναιότατε, υποκλίνεις αυχένα, καί δέχη τήν τού ξίφους εκτομήν, καί χαράς τών μαρτύρων, πληροίς τάς θείας φάλαγγας.

Όσπερ ηδύπνοον μύρον, αξιάγαστε Μύρων, μυρίζουσα καρδιάς τών πιστών, η αξιάγαστος μνήμη σου, τοίς ποθούσιν επέστη, εν ή πανηγυρίζοντας ημάς, ευωδίας ενθέου, ταίς σαίς πρεσβείαις πλήρωσον.

Σού Αχαΐα καυχάται, τοίς σπαργάνοις καί άθλοις, γενναίε τού Κυρίου αθλητά, πλέον δέ τέρπεται Κύζικος, τό πολυάθλον σώμα, κατέχουσα ως όλβον αληθή, καί πηγγήν ιαμάτων, καί νόσων καθαρήριον.

Η τών Αγίων απάντων, εκλεκτή εν υψίστοις, μητρόπολις Σιών η νοητή, τών πρωτοτόκων ως γέγραπται, η σεπτή Εκκλησία, ως μάρτυρα αεί υπέρ ημών, δυσωπούντά σε έχει, μαρτύρων ακροθίνιον.

Θεοτοκίον

Φωνήν βοώμέν σοι πάντες, τού Αγγέλου Παρθένε, παλάτιον καί θρόνε τού Θεού, Χαίρε, δι' ής ηξιώθημεν ουρανών βασιλείας, οι πάλαι απωσθέντες τή φθορά, καί τό κάλλος τό πρώτον αφρόνως απολέσαντες.

Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά, πεπτωκότα δεινώς, εξ Αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Μυρίπνοον ως ρόδον σε, η Εκκλησία κέκτηται, Μύρων πολυάθλε μάρτυς, τού γάρ Χριστού ευωδία, εδείχθης παναοίδιμε, υπέρ ού χαιρων ήθλησας, παρ' ού καί δόξης έτυχες, πρόσ όν αεί μνημονεύεις, τών σέ τιμώντων εκ πόθου.

Καί τής Εορτής

Ο ουρανόν τοις άστροις

Μετά βροντής εν νεφέλαις, τούς Αποστόλους ο Σωτήρ, πρόσ τήν τεκούσαν εκπέμπει, πόθω κηδεύσοντας αυτήν, κατέρχεται δέ καί ούτος, δορυφορούντων Αγγέλων.

Είς τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Νύμφην σε τού Θεού, η άνω βασιλεία, τών εκλεκτών η δόξα, προσδέχεται Παρθένε, πρὸς σόν Υιόν χωρήσασαν.

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε εις τήν ανάπαυσίν σου.

Δήμος τών Μαθητών, αθροίζεται κηδεύσαι, Μητέρα Θεοτόκον, ελθόντες εκ περάτων, παντοδυνάμω νεύματι.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τώ Δαυιδ αλήθειαν.

Δόξα εν ουρανῷ, επί γῆς ευφροσύνη, η γάρ τού Κτίστου, Μήτηρ, χερσί ταίς τού Δεσπότη, ψυχὴν νύν παρατίθησι.

Δόξα... Καί νύν...

Ἦχος πλ. δ'

Λέοντος Δεσπότη

Πιστούμενος Ἰησοῦς, ο Υιός σου Θεοτόκε καί Θεός ημών, τὰς δύο φύσεις αυτού, ως μὲν ἄνθρωπος θνήσκει, ως δὲ Θεός εξανίσταται, καί σέ Θεομήτορ, νόμω φύσεως θανείν ευδόκησεν, ἵνα μή τοίς ἀπίστοις, φαντασία νομισθῆ ἡ οικονομία, Μετέβης δὲ πρὸς ουρανοῦς η επουράνιος νύμφη, ως εκ παστοῦ τού σκήνους σου, γῆθεν ἀπάρασα, Ἠγιάσθη ο αιθήρ ἐν τῇ ἀνόδῳ σου, ως εφωτίσθη η γῆ ἐν τῷ τόκῳ σου, Προπέμπουσιν Ἀπόστολοι καί Ἄγγελοι υποδέχονται, Ὅθεν κηδεύσαντες τό πανάχραντον σῶμά σου, καί επιτάφιον ὕμνον ἐξάδοντες, μετάρσιον ἐβλεπον, καί φόβῳ ἔλεγον, Αὐτῇ η αλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τού Υψίστου, αὐτός γάρ ἐν μέσῳ σου, καί οὐ σαλευθήσῃ, Ἀλλ' ὦ πολυῦμνητε Κόρη, μή διαλίπῃς ημᾶς εποπτεύουσα, ημεῖς γάρ λαός σου, καί πρόβατα νομῆς σου, καί τό ὄνομά σου επικεκλήμεθα, αιτούμενοι διά σου σωτηρίαν, καί μέγα ἔλεος.

Ἀπόλυσις

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Φλώρου καί Λαύρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καί τών Αγίων γ'.

Τῆς Εορτῆς

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Οὐχ ἄρμα πυρίμορφον, τών ἀπό γῆς σε μετέστησεν, ως Ἠλίαν τόν δίκαιον,

αλλ' αυτός ο Ἥλιος, τῆς δικαιοσύνης, ἐν χερσίν οικείαις, τὴν παναγίαν σου ψυχὴν, ὡς υπεράμωμον προσλαβόμενος, ἐν εαυτῷ κατέπαυσε, καὶ παραδόξως σε Ἄχραντε, μεταστήσας ἐτίμησεν, ἐν χαρᾷ υπέρ ἔνοιαν.

Δεῦτε ὦ φιλέορτοι, τῆς Θεομήτορος σήμερον, τὴν ἀγίαν Μετάστασιν, φαιδρῶς εορτάσωμεν, ἐν χερσὶ γάρ ὄντως, τοῦ ἐξ ἀκηράτου, Πατρός ἐκλάμψαντος τό πρῖν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς νηδύος αὐτῆς, τὴν θείαν καὶ πανάχραντον, ψυχὴν παρέθετο χαίρουσα, Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ πρεσβεύει σωθῆναι ἡμᾶς.

Θαύμα φρικωδέστατον, ἢ ἐν γαστρὶ τὸν ἀχώρητον, Βασιλέα βαστάσασα, τάφῳ κατατίθεται, καὶ Ἀγγέλων δῆμοι, σὺν τοῖς Ἀποστόλοις, φόβῳ κηδεύουσιν αὐτῆς, τό θεοδόχον Σῶμα καὶ τίμιον, καὶ τοῦτο δὲ μετάρσιον, εἰς οὐρανοὺς ἀνεβίβασεν, Ἰησοῦς ὁ Υἱὸς αὐτῆς, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στιχηρά τῶν Ἀγίων

Ὅμοια

Λίθοι τελειότατοι, τῷ μαρτυρίῳ τεμνόμενοι, καὶ ποιναῖς λαξευόμενοι, οἱ Ἅγιοι ὠφθησαν, οἰκοδομηθέντες, εἰς ναὸν Κυρίου, καὶ τῶν εἰδώλων τοὺς βωμούς, καὶ τὰ τεμένη κατεδαφίσαντες, Αὐτοὺς οὖν μακαρίσωμεν, ὡς Παραδείσου οἰκήτορας, ὡς ναοῦ ἀναθήματα, οὐρανοῦ υπάρχοντα.

Χάριν ἀπαντήσατε, καὶ φωτισμὸν ἀπαρύσασθε, εὐφροσύνην καὶ ἔλεος, λειψάνοις προσψαύοντες, ἱερῶν μαρτύρων, Φλώρου τε καὶ Λαύρου, ἐξ ὧν πηγάζει δαψιλῶς, τῶν ἰαμάτων θεία ἐνέργεια, καὶ τούτους μακαρίζοντες, ὡς τοῦ Κυρίου θεράποντα, ἐκτενῶς ἐκβοήσωμεν, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Λάκκῳ συγκλειόμενοι, καὶ ὑπὸ γῆν καλυπτόμενοι, ἀπηνεῖα δικάζοντες, θείαις εἰσηγήσεσι, καὶ ἀποκαλύψει, Πνεύματος Ἁγίου, ἐφανερῶθητε ἡμῖν, ὡσπερ ἀστέρες ἐναπαστράπτοντες, σημεῖα καὶ τεράστια, καὶ ἰαμάτων χαρίσματα, ἀθλοφόροι ἀυτάδελφοι, τῶν Ἀγγέλων ὁμόσκηνοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος δ'

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὴν Παναγίαν Παρθένον ἀγνήν, ἐξ ἧς ἀρρήτως προήλθε, σαρκωθείς ὁ Λόγος τοῦ Πατρός, κρίζοντες καὶ λέγοντες, Εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξί, Μακαρία ἡ γαστήρ, ἡ χωρήσασα Χριστόν, Αὐτοῦ ταῖς ἀγίαις χερσὶ, τὴν ψυχὴν παραθεμένη, πρέσβευε Ἄχραντε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Ἐφραθά

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἀνοίχθητε, ἰδοὺ γάρ, ἡ τοῦ Υψίστου Μήτηρ, ἡ πάναγνος Παρθένος, θανούσα παραγίνεται.

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε εις τήν ανάπαυσίν σου.

Ἦθροισται ο χορός, Μαθητῶν παραδόξως, εκ τῶν περάτων κόσμου,
κηδεύσαι σου τό σῶμα, τό θεῖον καί ακήρατον.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν.

Ἕμνον αι ουρανῶν, ἐξάρξατε Δυνάμεις, σύν τοῖς εκ τῶν περάτων, τοῦ Λόγου
μύσταις ἅμα, τή μόνη Θεομήτορι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Δαυῖτικὴν ὠδήν σήμερον λαοί, ἄσωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἀπενεχθήσονται,
φῆσί τῷ Βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, ἀπενεχθήσονται εν ευφροσύνη καί
αγαλλιᾶσει, ἡ γάρ εκ σπέρματος Δαυῖδ, δι' ἧς ἡμεῖς εθεώθημεν, εν ταῖς χερσὶ
τοῦ εαυτῆς Υἱοῦ καί Δεσπότη, ἐνδόξως καί υπέρ λόγον μετατίθεται, Ἦν ως
Μητέρα Θεοῦ ἀνυμνοῦντες, βούωμεν καί λέγομεν, Σῶσον ἡμᾶς, τοὺς
ὁμολογούντάς σε Θεοτόκον, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, καί λύτρωσαι
κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ἦχος δ'
Επεφάνης σήμερον**

Τή ἐνδόξω μνήμῃ σου ἡ οἰκουμένη, τῷ αὐτῷ Πνεύματι, πεποικιλμένη νοερῶς,
ἐν ευφροσύνη κραυγάζει σοι, Χαίρε Παρθένε, Χριστιανῶν τό καύχημα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε**

Κελεύσει τοῦ Κτίστου σου, τοῦ γεννηθέντος εκ σοῦ, νεφέλη συνήθροισας τοὺς
Ἀποστόλους τήν σὴν, ιδέσθαι Μετάστασιν, ὅθεν καί μετὰ δόξης, καί πολλῆς
ευφροσύνης, ἐκήδευσαν ἀνυμνοῦντες, τό πανάχραντον σῶμα, τῆς σῆς
μακαριότητος, Μητῆρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

**Εἶτα ο πρώτος Κανὼν τῆς Εορτῆς, καί τῶν Ἀγίων ο παρῶν, οὐ ἡ
Ἀκροστιχίς.**

Τερπνὴν ἀνυμνῶ μαρτύρων ξυνωρίδα. Ἰωσήφ.

**Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Αρματηλάτην Φαραώ**

Ταῖς φωταυγέσιν αστραπαῖς τοῦ Πνεύματος, περιλαμπόμενοι, τά ζοφερά νέφη, τῆς ψυχῆς μου λύσατε, τήν φωτοφόρον Ἄγιοι, καί σεπτὴν υμῶν μνήμην, ὅπως υμνήσω γηθόμενος, μάρτυρες Χριστοῦ γενναιότατοι.

Επί τήν πέτραν τῆς αμώμου πίστεως, οικοδομήσαντες, δι' αρετῶν θείων, εαυτοῦς μακάριοι, περικαλῆς εδείχθητε, καί τερπνότατος οἶκος, ἐν ᾧ Πατήρ κατεσκήνωσε, καί Υἱός καί Πνεῦμα τό Ἅγιον.

Ριζοτομοῦντες τήν τῆς πλάνης ἀκανθαν, οἱ μεγαλώνυμοι, τῷ τμητικῷ λόγῳ, τῆς ἐνθέου πίστεως, καρδίας κατενέωσαν χερσωθείσας ἀπάτη, καί καρποφόρους ἀνέδειξαν, πίστιν βλαστανούσας αμώμητον.

Θεοτοκίον

Παρθενικῆς ἀπό γαστρός ἐβλάστησας, ρίζα ἀπότιστε, τόν φυτουργόν πάντων, ἀνθρωπον γενόμενον, καί πάθη υπομείναντα, ὄν ποθοῦντες οἱ θεῖοι, πιστῶς ἐνήθησαν μάρτυρες, ἀχραντε Παρθένε πανύμνητε.

**Ωδή γ'
Ουρανίας ἀψίδος**

Νόμον θεῖον πληροῦντες, πανευκλεεῖς μάρτυρες, πένησι πλουσίως, τόν ἄρτον ἐχορηγήσατε, καί πρὸς ευσέβειαν, καθωδηγήσατε θεῖαν, σωτηρίας πρόξενοι, τούτοις γενόμενοι.

Ἡ δυάς ἡ φωσφόρος, τῶν ἀθλητῶν λάμπασα, ταῖς τῶν θαυμασίων ἀκτίσι, σκότος ἀπήλασε, πλάνης πολυθεον, καί πλανωμένους πρὸς φέγγος, τῆς ἐνθέου πίστεως, πάντας ὠδήγησε.

Νηπιάζοντα δῆμον, πανευσεβῶς μάρτυρες, θείαις υποθήκαις, πρὸς τρίβον ἐνθέου γνώσεως, καθωδηγήσατε, καί τούς βωμούς τῶν δαιμόνων, προσευχῆ μακάριοι, κατηδαφίσατε.

Θεοτοκίον

Ἀπειρόγαμε Κόρη, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε, Λόγος ὁ ἐπέκεινα πάσης, ἀρχῆς νοούμενος, σῶζε τήν πόλιν σου, καί πάσαν πόλιν καί χώραν, πάσης περιστάσεως, θεοχαρίτῳ.

Ὁ Εἰρμός

«Ουρανίας ἀψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τῆς Ἐκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τό στήριγμα, μόνε φιλόανθρωπε».

**Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν**

Τούς σοφοῦς ἀριστεάς καί ἀθλητάς, ἐν ᾧ ταῖς κατα χρέος πάντες πιστοί, Φλώρον ευφημήσωμεν, καί τόν πάνσοφον Λαύρον, τόν γάρ Χριστόν

εκήρυξαν, Θεόν προαιώνιον, καί τών ειδώλων τήν πλάνην, αθλήσει
κατήργησαν, όθεν τούς τυράννους, καταισχύναντες πίστει, τής δόξης
επέτυχον, τής αφάρτου τή χάριτι, Διά τούτο βοήσωμεν, Πρεσβεύσατε
Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι
πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Δόξα... Καί νύν...
Τής Εορτής όμοιον

Η Θεόν συλλαβούσα άνευ σποράς, σαρκωθέντα τεκούσα δίχα φθοράς, τήν
νέαν αμφιέννυσαι, αφθαρσίαν τού Πνεύματος, ως γάρ ζωής σύ Μήτηρ, καί
πάντων Βασίλισσα, πρόσ τήν ζωήν μετέστης, Παρθένε τήν άϋλον, όθεν
επαξίως, αληθώς ανεδείχθης, νεφέλη πηγάζουσα, τής ζωής ήμώννάματα,
Θεομήτορ πανάμωμε, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων
άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, τήν θείαν σου Κοίμησιν.

Ωδή δ'
Σύ μου ισχύς Κύριε

Νεανικώς, τώ δυσμενεί συμπλεκόμενοι, οι γενναίοι, τούτον κατηδάφισαν, τώ
τού Σταυρού, όπλω κραταιώς, καί τούς συντριβέντας, ευσεβώς μελωδούντας,
Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Υπό Χριστού, λίθου τμηθέντος, ως γέγραπται, από όρους Κόρης τής
θεόπαιδος, δυναμωθέντες πανευκλεώς, Άγιοι, ειδώλων τήν συντριβήν
απειργάσασθε, καί ήρθητε πρόσ ύψος, εμφανές σωτηρίου, καί Αγγέλοις
σαφώς ωμοιώθητε.

Μίαν αυγήν, τής τρισηλίου θεότητας, τοίς αθέοις, χαίρουσα κατήγγειλε, δυάς
σεπτή, η τών αθλητών, Φλώρός τε καί Λαύρος, καί μαρτυρίου ποτήριον,
εξέπιε προθύμως, τώ Χριστώ μελωδούσα, Τή δυνάμει σου δόξα
Φιλάνθρωπε.

Νόμω Θεού, υποκλιθέντες υπέκλιναν, ανομούντας, τούτον μόνον σέβεσθαι,
τή υπανοίξει τών Οφθαλμών, τάς τής διανοίας, αυτών οράσεις φωτίσαντες, οι
μάρτυρες οι θείοι, οι φωστήρες οι δύο, οι τά πέρατα κόσμου φωτίζοντες.

Θεοτοκίον

Ως καθράν, τών γενεών εξελέξατο, Θεοτόκε, σέ τήν αιιπάρθενον, ο
πλαστοουργός πάντων καί Θεός, καί τήν σήν γαστέρα, παλάτιον απειργάσατο,
αμόλυντον ο μόνος, Βασιλεύς τών αιώνων, καί εκ σου τοίς ανθρώποις
επέφανε.

Ωδή ε'
Ίνα τί με απώσω

Μερισμόν ουχ υπέστη, θεία ξυνωρίς τών μαρτύρων αυτάδελφος, τή γάρ
αμερίστω, καί Αγία Τριάδι πιστεύσασα, εν μιά ελπίδι, τούς μερισμώ πλάνης
ατόπου, συσχεθέντας συνήψεν εν χάριτι.

Αληθείας σπαρτίω, τώ λαξευτηρίω τε τῆς θείας γνώσεως, τὰς λιθώδεις φρένας, ευσεβῶς αθλοφόροι λαξεύοντες, ναοὺς τῆς Τριάδος, πανευσεβῶς ενθέω σθένει, απειργάσασθε λάμψει τοῦ Πνεύματος.

Ριζοτόμοι κακίας, πάσης ανεδείχθητε μάρτυρες ἔνδοξοι, φυτουργοὶ δὲ πάσης, ευσεβείας καὶ λόγοις καὶ πράγμασι, τὸν εκφύντα κλάδον, τοῦ Ἰεσσαί εκ ρίζης θείας, εν αβάτοις καρδίαις φυτεύσαντες.

Θεοτοκίον

Τὸ πρό πάντων αἰώνων, Κόρη αποκείμενον μέγα μυστήριον, ὅπερ ουκ ἐγνώσθη, γενεαὶς προλαβούσαις πανάμωμε, διὰ σοῦ ἐφάνη, Λόγος Πατρός οὐ πρό αἰώνων, σαρκωθείς καὶ γενόμενος ἄνθρωπος.

Ὡδή ς' Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Υπομονή ακλινεῖ, τοὺς ανομοῦντας τροπούμενοι, οἱ ἔννομοι αθληταί, Χριστοῦ ἀξιέπαινον, τέλος ἀπηνέγκαντο, μὴ καταχωσθέντες, ἀσεβείας ματαιότητι.

Ρομφαία τοῦ δυνατοῦ, ἀναδεικνύμενοι Πνεύματος, ἐτρώσατε δυσμενεῖς, ἀσάρκους μακάριοι, καὶ πάθος μακάριον, τοῦ πλευράν τρωθέντος, ευσεβῶς ἐξεικονίσσατε.

Ὡς δύο περικαλεῖς, μαστοὶ αοίδιμοι ὠφθητε, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, οὐ γάλα προχέοντες, ἀλλὰ χάριν ἀφθονον, καὶ σωτηριώδη, ἰαμάτων ἀναβλύζοντες.

Θεοτοκίον

Νοσοῦσάν μου τὴν ψυχὴν, τὴ ἀμαρτία θεράπευσον, τὸν ἰατρὸν τῶν ψυχῶν, κυήσασα Πάναγνε, ὃν οἱ θεῖοι μάρτυρες, καθομολογούντες, ἰατροὶ παθῶν ἐδείχθησαν!

Ὁ Εἰρμός

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ εκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Συναξάριον

Τῆ ἸΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἀγίων μαρτύρων Φλώρου καὶ Λαύρου.

Στίχοι

Δίψει τελευτῆς τῆς υπέρ Θεοῦ Λόγου,
Χωρούσι Φλώρος καὶ Λαύρος πρὸς τὸ φρέαρ
Φλώρω ἀμ' ὀγδοάτη δεκάτη φρέαρ εἰσέδου Λαύρος.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, ἡ Ἁγία τῶν πενήτων πληθὺς, ἡ τὰ εἰδῶλα συντρίψασα, πυρὶ ἐτελειώθη

Στίχοι

Πένητες ἄνδρες πλούτον εὔρον ἀθρόον,
Τὸ σύντροφον δὸς, εἰς τὸ πύρ λελοιπότες.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων μαρτύρων Έρμου, Σεραπίωνος καί Πολυαίνου.

Στίχοι

Έρμω βιαίως εν πέτραις συρομένω,
Υπήρξε πέτρα προσφυγή λαγώ πόλος.
Τόν εκ πέτρας πάνδεινον ελκυσμόν φέρει,
Καί Σεραπίων, ο πλέον στερρός πέτρας.
Ο Πολύαινος αίμα χεί συρείς πέτραις,
Υπέρ Χριστού, χέαντος εκ πέτρας ύδωρ.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής αγίας μάρτυρος Ιουλιανής πλησίον τού Στροβίλου, καί τού Αγίου μάρτυρος Λέοντος, ός ήθλησε παρά τήν θάλασσαν, πλησίον Μύρων τής Λυκίας.

Τή αυτή ημέρα, οι εν τή ερήμω τέσσαρες ασκηταί εν ειρήνη τελειούνται.

Στίχοι

Αδελφότης τέθηκεν ανδρών τεσσάρων,
Τά κώλα θέντες εις ερημίαν μίαν.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών εν Αγίοις Πατέρων ημών, Πατριαρχών Κωνσταντινουπόλεως, Ιωάννου καί Γεωργίου.

Στίχοι

Ο Γεώργιος «Ως κελεύεις Χριστέ μου»,
Έφασκε θνήσκων «έρχομαι κληθείς άνω».
Σκυθρωπά τά πρόσωπα τής Εκκλησίας, Στέρησιν ού φέροντα τήν Ιωάννου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Θεού συγκατάβασιν

Ξυλίνους λιθίνους τε, θεούς αθέων καταστρεψάμενοι, στήλας θεογνωσίας,
Λαύρος καί Φλώρος οι μεγαλώνυμοι, τοίς μελωδούσιν εαυτούς ανέστησαν,
Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Υπάρχοντες έμπλεοι, πυρός τού θείου μάρτυρες Πνεύματος, τούς καμίνω
βληθήναι, οσίους άνδρας, κατακριθέντας δεινώς, ταίς έπομβρίαις τών θείων
ευχών υμών, διετηρήσατε ασινείς ένδοξοι μάρτυρες.

Νοσούσι τήν ίασιν, αδικουμένοις τήν απολύτρωσιν, κινδυνεύουσι πάσι, τήν
σωτηριάν αεί παρέχουσι, Φλώρος καί Λαύρος βοώντες οι μάρτυρες,
Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ως ρόδον κοιλάδων σε, τού βίου Κόρη Θεός εκλέγεται, καί εν σοί κατοικήσας,

σαρκί προήλθεν ευωδιάζων ημάς, θεογνωσίας πνοαίς παναμώνητε, τούς Θεοτόκον αεί ομολογούντάς σε.

Ωδή η' Επταπλασίως κάμινον

Ρήματι ζώντι τρέφοντες, τάς ψυχάς παναοίδιμοι, τάς λιμώ τακείσας, σωτηρίου βρώσεως, πενήτων προμήθεια, καί ορφανών εδείχθητε, πάσιν επαρκούντες καί Χριστόν μελωδούντες, Οι παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερευφούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ιερωτάτην έχοντες, καί ζωήν καί τελείωσιν, χρόνον επί μήκιστον, σοφοί κρυπτόμενοι, εκ γής ανεδόθητε, υπέρ αυγάς ηλίου ημίν, λάμψαντες ακτίνας παραδόξων θαυμάτων, τοίς πίστει μελωδούσιν, ιερείς ευλογείτε, λαός υπερευφούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Δύο φωστήρες ώφθητε, νοητώ στερεώματι, τώ τής Εκκλησίας, ιερώς εμπρέψαντες, καί πάσαν φωτίζετε, περιφανώς τήν κτίσιν αεί, θαυματοποιίαις, αθλοφόροι βοώντες, Οι παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερευφούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Αγιωτέρα πέφυκας, τών Αγγέλων κυήσασα, Κόρη παναγία, τών Αγίων Άγιον, δι' οίκτον γενόμενον, όπερ εσμέν αφύρτως βροτόν, σώσαι τούς αυτόν αναβοώντας απαύστως. Οι παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερευφούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τώ Δημιουργώ, καί Λυτρωτή ανεβόα, Οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερευφούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ' Εξέστη επί τούτω ο ουρανός

Ιδού δή ανεβόα πάλαι Δαυιδ, Τί καλόν καί τερπνόν καί σωτήριον, αλλ' ή σαφώς, θείους αδελφούς επί τό αυτό, τό κατοικείν εν πνεύματι, αγωνισαμένους περιφανώς, καί νίκην αραμένους, κατά τού διαβόλου, ούς επαξίως μακαρίσωμεν.

Ωραίοι απεφάνθητε οφθαλμοί, τής σεπτής Εκκλησίας εν χάριτι, καί οφθαλμούς πάλαι πηρωθέντας σκότει δεινώ, καί πρό θανάτου Άγιοι, καί μετά τό τέλος τό ιερόν, ηνοιξατε εις δόξαν, τού πάντων ευεργέτου, Φλώρε καί Λάυρε αξιάγαστοι.

Σημείοις εναργέσι καί φοβεροίς, ο Χριστός τήν ταφήν υμών Άγιοι, καί τήν σορόν, πάλαι ως προέφησε φανεροί, εν ή τά καρτερώτατα, σώματα κατέκειντο ιερώς, ακτίνας ιαμάτων, εκπέμποντα πλουσίως, καί ευωδιαν

αξιέπαινον.

Η θεία καί φωσφόρος όντως δυάς, Λαύρε Φλώρε καλλίνικοι μάρτυρες, εν ουρανοίς, πάντοτε Τριάδι τή παντουργώ, παρεστηκότες λύτρωσιν, τών αμαρτημάτων καί τών δεινών, αιτήσασθε τοίς πίστει, υμών τήν θείαν μνήμην, επί τής γής πανηγυρίζουσι.

Θεοτοκίον

Φρικτή σου ή λοχεία Μήτηρ αγνή, ουρανών γάρ όν τρέμει τά τάγματα, Λόγον Θεού, άνθρωπον γενόμενον επί γής, υπερφυώς εκύησας, μείνασα παρθένος ώσπερ τό πρίν, διό σε Θεοτόκον, καί γλώσση καί καρδία, ομολογούντες μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Ρωννύμεθα προσψαύοντες, τοίς ιεροίς πανόλβιοι, υμών λειψάνοις εν πίστει, κατ άμφω Λαύρε καί Φλώρε, Αλλ' ώ μεγαλομάρτυρες, μνείαν ημών πρός Κύριον, ποιείτε ώ παρίστασθε, τών τήν υμών εκτελούντων, λαμπράν καί πάμφωτον μνήμην.

Καί τής Εορτής

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Τών Αποστόλων ο δήμος, συναθροισθείς εν νεφέλαις, αξιοχρέως κηδεύει, τήν του Κυρίου Μητέρα, παρόντος καί του Σωτήρος, σύν μυριάσιν Αγγέλων.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος β'

Οίκος του Εφραθά

Χαίρε Γεθσημανή, τό τέμενος τό θείον, τής μονής Θεοτόκου, έν ώπερ ανεκλίθη, απάντων ή Βασίλισσα.

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε εις τήν ανάπαυσίν σου.

Η Μήτηρ Θεού, η μόνη Θεοτόκος, υπερευλογημένη, μεθίσταται ενδόξως, εκ γής πρός τά ουράνια.

Στίχ. Ωμοσε Κύριος τώ Δαυϊδ αλήθειαν.

Πάσαι τών ουρανών, υμνήσατε χορείαι, η γάρ Παρθένος Μήτηρ, μετέστη παραδόξως, εκ γής πρός τά ουράνια.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Τὴν πάνσεπτόν σου Κοίμησιν, Παναγία Παρθένε αγνή, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη ἐν οὐρανῷ, καί ἀνθρώπων τό γένος ἐπὶ τῆς γῆς μακαρίζομεν, ὅτι Μήτηρ γέγονας τοῦ ποιητοῦ τῶν ἀπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Ἀυτόν ἱκετεύουσα, ὑπὲρ ἡμῶν μή παύσῃ δεόμεθα, τῶν εἰς σέ μετὰ Θεόν τὰς ἐλπίδας θεμένων, Θεοτόκε Πανύμνητε καί ἀπειρόγαμε.

Καί τὰ λοιπὰ τῆς τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθίας, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀνδρέου τοῦ Στρατηλάτου καί τῶν σὺν αὐτῷ δισχιλίων πεντακοσίων ἐνενηκοντα τριῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καί τοῦ Ἁγίου γ'.

Στιχηρά τῆς Εορτῆς

Ἦχος πλ. β'

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Ρημάτων τοῦ σεπτοῦ Γαβριήλ, τό Χαίρέ σοι βοῶμεν αγνή μεμνημένοι, ἀλλ' ὡ ἀχραντε σεμνή, καί Μήτηρ τοῦ Κυρίου, πρὸς τούτον μεταστάσα, μνείαν ποιού τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ἡ ἀπειρος Σοφία Θεοῦ, τόν οἶκον εαυτῆς ὑπὲρ νοῦν, Θεοτόκε, ὠκοδόμησεν ἐκ σοῦ, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, καί νῦν σε πρὸς αἴλους, σκηνας μετέθηκε πανύμνητε.

Ἰκέτης νῦν προσέρχομαι, σοί τῆ Μητρί τοῦ πάντων Θεοῦ, λυτρωθῆναι, ἐκ παντοίων πειρασμῶν, ἀλλ' ὡ Θεογεννήτορ, συνούσα τῷ Υἱῷ σου, Χριστιανῶν τό γένος φύλαττε.

Τοῦ Ἁγίου

Ἦχος α'

Πανεύφημοι μάρτυρες

Ἀνδρείας υπόδειγμα δειχθεῖς, δήμον παρεθάρρυνας, καθυπεισδύναι τό στάδιον, τό τῆς ἀθλήσεως, οἷα στρατηγέτης, τούτου προηγούμενος, Ἀνδρέα ἀθλοφόρε πανόλβιε, πιστοῖς δέ πάντοτε, ἰαμάτων βρύεις νάματα, οὐρανόθεν χάριν κομισάμενος.

Ἀνδρείας ἐπώνυμος δειχθεῖς, ἀνδρῶν ἠρίστευσας, τῷ δυσμενεῖ συμπλεκόμενος, καί τούτον ὠλεσας, Φαραῶ ὡς ἄλλον, ρεῖθροις τῶν αἱμάτων

σου, βυθίσας πανστρατί αξιάγαστε, καί νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταῖς ψυχαῖς
ημῶν, τήν εἰρήνην καί τό μέγα ἔλεος.

Ὅπλον ἀπροσμάχητον Σταυρόν, μάκαρ ἐνδυσάμενος, ὡς θυρεόν τε καί
θώρακα, πίστιν ἐνδέδουσαι καί τοῖς ἐναντίοις, ὠφθῆς φοβερῶτατος,
τροπούμενος τά τούτων στρατεύματα, διό ικέτευε, δωρηθήναι ταῖς ψυχαῖς
ημῶν, τήν εἰρήνην καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Ὅτε ἐξεδήμησας Θεοτόκε Παρθένε, πρὸς τόν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἀφράστως,
παρὴν Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος, καί πρῶτος ἱεράρχης, Πέτρος τε ἡ τιμιωτάτη
κορυφαία τῶν θεολόγων ἀκρότης, σύμπας ὁ θεῖος τῶν Ἀποστόλων χορός,
ἐκφαντορικαῖς θεολογίαις, ὑμνολογούντες, τό θεῖον καί ἐξαίσιον, τῆς Χριστοῦ
τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας μυστήριον, καί τό ζωαρχικόν, καί θεοδόχον σου σῶμα
κηδεύσαντες, ἔχαιρον πανύμνητε, ὕπερθεν δέ αἱ πανάγια, καί πρεσβύταται
τῶν Ἀγγέλων Δυνάμεις, τό θαῦμα ἐκπληττόμεναι κεκυφίαι ἀλλήλαις ἔλεγον,
Ἄρατε ὑμῶν τὰς πύλας, καί υποδέξασθε τήν τεκούσαν τόν ουρανοῦ καί τῆς
γῆς Ποιητήν, δοξολογίαις τε ἀνυμνήσωμεν τό σεπτόν καί ἅγιον σῶμα, τό
χωρήσαν τόν ἡμῖν ἀθεώρητον καί Κύριον, Διόπερ καί ἡμεῖς, τήν μνήμην σου
εορτάζοντες, ἐκβωώμέν σοι πανύμνητε, Χριστιανῶν τό κέρας ὑψωσον, καί
σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Ἐφραθά

Πύλαι τῶν ουρανῶν, ἀνοίχθητε, ἰδοῦ γάρ, ἡ τοῦ Ὑψίστου Μήτηρ, ἡ πάναγνος
Παρθένος, θανούσα παραγίνεται.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τήν ἀνάπαυσίν σου.

Ἡ θροισται ὁ χορός, Μαθητῶν παραδόξως, ἐκ τῶν περάτων κόσμου,
κηδεύσαί σου τό σῶμα, τό θεῖον καί ἀκήρατον.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν.

Πόλις νέα Σιών, χαίρει, ὁ Βασιλεὺς σου, ἐλήλυθεν ἐν δόξῃ, μορφῆς τοῦ
θεανθρώπου, αὐλως ἦν ἐμόρφωσεν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. α'

Δεῦτε φιλεορτων τό σύστημα, δεῦτε καί χορεῖαν στησώμεθα, δεῦτε
καταστέψωμεν ἄσματι τήν Ἐκκλησίαν, τῇ καταπαύσει τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Θεοῦ,
Σήμερον γάρ ουρανός ἐφαπλοῖ τοὺς κόλπους, δεχόμενος τήν τετοκυῖαν τόν ἐν
πάσι μὴ χωρούμενον, καί ἡ γῆ τήν πηγὴν τῆς ζωῆς ἀποδιδοῦσα, τήν εὐλογίαν
στολίζεται καί εὐπρέπειαν, Ἄγγελοι χοροστατοῦσι σὺν Ἀποστόλοις, περιδεῶς
ἐνατενίζοντες ἐκ ζωῆς εἰς ζωὴν μεθισταμένης, τῆς τεκούσης τόν ἀρχηγόν τῆς
ζωῆς, Πάντες προσκυνήσωμεν αὐτὴν δεόμενοι, συγγενούς οἰκειότητος μὴ

επιλάθη Δέσποινα, τών πιστώσ εορταζόντων, τήν παναγίαν σου Κοίμησιν.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Καθορώσαι αληθώς, αι τών Αγγέλων στρατιαί, τήν Μετάστασιν τήν σήν, άχραντε Μήτερ του Θεού, ευλογημένη πανύμνητε Παναγία, έχοντες βουλήν του τεχθέντος εκ σου, στίφος Μαθητών συναθροίσασαι, εν ευφροσύνη έφερον τό τίμιον, εις τόν Παράδεισον σώμά σου, Χριστόν υμνούσαι, τό ζωοδότην, όντα εις τούς αιώνας.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Εν χερσί του δι' ημάς, ενανθρωπήσαντος εκ σου, παραθεμένην τήν τήν ψυχήν, ως πλαστουργός σου και Θεός, προς τήν ακήρατον μετέστησεν ευφροσύνην, όθεν σε σεπτώς μακαρίζομεν, τήν μόνην καθαράν και αμόλυντον, και Θεοτόκον άπαντες κυρίως, ομολογούντες κραυγάζομεν, Χριστόν δυσώπει, προς όν μετέστης, σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Είτα ο πρώτος Κανών τής Εορτής, και του Αγίου ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Υμνοις κροτώ σε, Ανδρέα στρατηλάτα. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ' Θαλάσσης τό ερυθραίον

Υμνήσαι τήν ιεράν πανήγυριν, σου προθεμένου μου, φωτιστικαίς του Πνεύματος αυγαίς, τήν ψυχήν μου καταύγασον, και τήν αχλύν απέλασον, τής αγνωσίας μάρτυς ένδοξε.

Μαρτύρων περιφανώς λαμπρότητα, μάκαρ επλούτησας, ανδρειοφρόνως σθένει θεϊκώ, συμπατήσας τόν δόλιον, και νικητής γενόμενος, μάρτυς Ανδρέα μεγαλώνυμε.

Νεκρώσας τά επί γής φρονήματα, μάρτυς πολύαθλε, τώ νεκρωθέντι Λόγω διά

σέ, ανδρικώς ηκολούθησας, καί πρὸς ζωὴν ανώλεθρον, διὰ θανάτου μεταβέβηκας.

Θεοτοκίον

Ὁ σάρκα υπερβολὴ χρηστότητος, ἐκ σοῦ πανάμωμε, εἰς σωτηρίαν πάντων τῶν πιστῶν, ἀληθῶς ἐνδυσάμενος, Θεὸς ομοῦ καὶ ἄνθρωπος, διπλοῦς ταῖς φύσεσι γνωρίζεται.

Ὡδὴ γ'

Ευφραίνεται ἐπὶ σοί

Ἰστίῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ, τῶν πειρασμῶν διεκπερῶν πέλαγος, τοὺς δυσμενεῖς ἐνδοξε, ρεῖθροις σῶν αἱμάτων ἐβύθισας.

Σκανδάλων τοῦ πονηροῦ, καὶ τῶν ἐκεῖθεν μηχανῶν ὑπερθεν, ὡς νικητῆς ἄριστος, μάρτυς χρηματίσας δεδόξασαι.

Κοσμούμενος εὐπρεπεῖ, στεφάνῳ μάρτυς τῷ Χριστῷ πάντοτε, σὺν ἐκλεκτοῖς μάρτυσιν, ἐν ἀγαλλιάσει παρίστασαι.

Θεοτοκίον

Ρυόμενον τοὺς βροτούς, τῆς τυραννίδος τοῦ ἐχθροῦ τέτοκας, τὸν τοῦ παντός κύριον, Δέσποινα Παρθένε Θεόνυμφε.

Ὁ Εἰρμός

«Ευφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κρᾶζουσα, Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, Καὶ καταφυγὴ καὶ στρέωμα».

Κάθισμα Ἦχος α'

Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Ἀνδρεία τὴν ψυχὴν, κραταιούμενος μάρτυς, ἠφάνισας ἐχθροῦ, τὸ ἀνίσχυρον θράσος, καὶ χαίρων ἐνήθλησας, καὶ Θεῷ εὐηρέστησας, ὅθεν ἅπαντες, τὴν παναγίαν σου μνήμην, εορτάζομεν ἐν εὐφροσύνῃ καρδίας, Ἀνδρέα πανόλβιε.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ὁ πάντιμος χορὸς, τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, ἠθροίσθη θαυμαστώως, τοῦ κηδεύσαι ἐνδόξως, τὸ σῶμά σου τὸ ἀχραντον, Θεοτόκε Πανύμνητε, οἷς συνύμνησαν, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, τὴν Μετάστασιν, τὴν σὴν σεπτῶς εὐφημοῦντες, ἦν πίστει εορτάζομεν.

Ὡδὴ δ'

Ἐπαρθέντα σε ἰδούσα

Ὁ χυρώτατον ὡς τείχος ἡ Ἐκκλησία, σέ κεκτημένη πάνσοφε, ἐχθρῶν ἐναντίαις, προσβολαῖς κραυγάζουσα, ἀκλόνητος σώζεται, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῖς ἐνθέοις υποδείγμασιν οχυρώσας τὴν τῶν μαρτύρων φάλαγγα, οἷα στρατηγέτης, σώματος ὡς φθειρεσθαι, μακάριε μέλλοντος, φείδεσθαι μηδὲ ὅλως παρέπεισας.

Ως ρομφαίαν οπλισάμενος τήν ανδρείαν, καί ὡσπερ ξίφος δίστομον, Ανδρέα παμμάκαρ, τόν Σταυρόν τό τίμιον, εχθρούς εξηφάνισας, οία στρατηγός γενναιότατος.

Σέ τόν πρόμαχον τής πίστεως ευφημούμεν, ως αθλητήν αήττητον, καί επουρανίου, μέτοχον λαμπρότητος, καί κρήνην πηγάζουσας,νάματα θαυμάτων τοίς χρήζουσιν.

Θεοτοκίον

Ευφημούμέν σε τό καύχημα τών μαρτύρων, καί τών πιστών διάσωσμα, πάσαι τών ανθρώπων, γλώσσαι παναμώμητε, Θεόν γάρ εκύησας, μείνασα Παρθένος αμόλυντος.

Ωδή ε'

Σύ Κύριέ μου φώς

Ανδρείας αληθούς, χρηματίσας επώνυμος, εδίωξας τούς εχθρούς σου, καί εις τέλος Ανδρέα, παμμάκαρ εξηφάνισας.

Νάματα τοίς πιστοίς, ιαμάτων εκάστοτε, πανεύφημε αναβλυζεις τήν σωτήριοιον χάριν, πλουτήσας τήν τού Πνεύματος,

Διέδραμεν εις γήν, επί πάσαν θεόπνευστε, τό κλέος σου τών θαυμάτων, καί σεπτής μαρτυρίας, τό φέγγος θεία χάριτι.

Θεοτοκίον

Ρομφαίαι τού εχθρού, νύν εις τέλος εξέλιπον, τεκούσης σου Θεοτόκε, τόν τή λόγγη τρωθέντα, καί κόσμον αναπλάσαντα.

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνής

Έθραυσας, τού πονηρού τά κέντρα τοίς πόνοις σου, καί πρός τήν άπνον δόξαν, μετετέθης χαιρών μάρτυς Ανδρέα, στρατηλάτα, μαρτυρικής τιμίας τε φάλαγγος.

Αίμασι, βραχυτάτοις ηλλάξω λαμπρότητα, διαιωνίζουσας μάκαρ, καί χαράν μηδέποτε τελευτώσαν, καί στεφάνους, ουρανίους καί φέγγος ανέσπερον.

Στρατός σοι, πολυάριθμος μάρτυς συνήθλησε, καί τοίς χοροίς τών Αγγέλων, ηριθμήθη μάκαρ σύν σοί αξίως, γηθοσύνας, τώ Δεσπότη τών όλων παρίστασθαι.

Θεοτοκίον

Τέτοκας, απορρήτως Πατρός τόν συνάναρχον, ομοιωθέντα ανθρώποις, υπέρ νούν καί λόγον Θεογεννήτορ, όν δυσώπει, λυτρωθηναι κινδύνων τούς δούλους σου.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμονων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Συναξάριον

Τῆ ΙΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου μεγαλομάρτυρος Ἀνδρέου τοῦ Στρατηλάτου, καί των σὺν αὐτῷ τελειωθέντων δισχιλίων πεντακοσίων ενενήκοντα τριῶν.

Στίχοι

Ἐστησε τμηθεῖς αιμάτων λίμνας ὄχλος,
Σοί τῷ παραστήσαντι λίμνας υδάτων.
Ἐννεακαιδεκάτη τάμον Ἀνδρέου αυχένα λαμπρόν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων Τιμοθέου, Ἀγαπίου καί θέκλης.

Στίχοι

Πυρεῖον ἡ κάμινος, ἐν μέσῳ φέρον,
Ἄρωμα Τιμόθεον εὐοσμον μάλα.
Ἀγάπιος τό δῆγμα τοῦ θηρός φέρει,
Καί ψυχοδηκτης δάκνεται θῆρ τήν καρδίαν.
Ἐμοιγε κλήσις θέκλα, πατρίς Βιζύη.
Γάζης τόπος θέατρον, ἄθλον θηρ δάκνων.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων Εὐτυχιανοῦ τοῦ στρατιώτου καί Στρατηγίου, διά πυρός τελειωθέντων.

Ὁ ὀσιος θεοφάνης ὁ νέος καί θαυματουργός, ὁ ἐν τῷ ὄρει τῆς κατά Μακεδονίαν Ναούσης ἀσκήσας, οὐ καί τό λείψανον ἐν τῇ Ναούσῃ ἤδη ἐστίν, ἐν εἰρήνῃ τελειούται.

Στίχοι

Εὐτυχιανός καίεται, κρίνας μέγα
Τήν καύσιν εὐτύχημα, μικρόν τό πάθος.
Ὁ Στρατήγιος, Χριστόν ὡς ὄπλον φέρων,
Κατεστρατήγει καί πυράς διηρμένης.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Ἐν τῇ καμίνῳ

Ροαῖς αιμάτων, πηγῆν ἐκβλύσαι πεπτοίηκας, πάσαν νοσημάτων μάρτυς ὡς ἀληθῶς, ἀλγηδόνα θεραπεύουσας, τῶν προσιόντων σοι, ἐν ἀδιστάκτῳ πίστει θεόπνευστε.

Ἅγιον δῆμον, τῷ παναγίῳ Λόγῳ, μάρτυς σοφέ, ὅλον προσηγάγω αἵματι τήν ζωήν, τήν ἀγήρω κληρωσάμενον, μεθῶν δυσώπησον, ὑπέρ ἡμῶν Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν.

Τῷ θείῳ λύθρῳ, τῶν σῶν αιμάτων χλαίναν σεαυτῷ, μάρτυς πορφυρώσας,

ταύτην τε στολισθείς, τών όλων βασιλεύοντι, συμβασιλεύεις νύν, νικητικῶ στεφάνω κοσμούμενος.

Θεοτοκίον

Ἡ τοὺς ἀνθρώπους, τῷ ὑπὲρ φύσιν θείῳ τόκῳ σου, Κόρη προφανῶς θεώσασα ὡς Θεόν, ἀπορρήτως σωματώσασα, εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε.

Ὡδή η'

Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ

Λεόντων ἀγρίων τὰς ὀρμάς, ἐπέσχεσ ἐνδοξε, στερροῖς ἀγώσί σου, τυράννων ἄθεον φρύαγμα, θείῳ σθένει ἐταπείνωσας, καί νικητῆς πρὸς οὐρανοὺς βοῶν ἀνέδραμες, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου τό Κύριον.

Ἀγίων λαμπρότητας ἰδεῖν, Καί κατοικεῖν ἐν χαρᾷ μάρτυς ηξίωσαι ἀγωνισάμενος ἀρίστα, καί τελέσας τόν ἀγῶνά σου, τῇ διὰ ξίφους ἐκτομή, καί νύν βοᾷς ἐν χαρᾷ, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Τῷ θείῳ προστρέχοντες ναῶ, θείου μάρτυρος, φῶς κομιζόμεθα, τῇ θεία ψαύοντες πάντοτε, τών λειψάνων τούτου λάρνακι, ἀγιασμοῦ παρεκτικῆν, χάριν λαμβάνομεν, ἐκβοῶντες, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ἁγία Παρθένε ἡ Θεόν, τόν ὑπεράγιον, ἀρρήτως τέξασα, ὄν οἱ πανάγιοι μάρτυρες, ἐν σταδίῳ ὠμολόγησαν, ἀγιασμόν καί φωτισμόν, ἡμῖν κατάπεμψον τοῖς βιώσι, Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τόν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρός δέ δύναμιν ἐσβεσαν, ἀρετῆν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, παῖδες κραυγάζοντες, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου τό Κύριον».

Ὡδή θ'

Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους

Ἴδε φωταυγούς ἀθλοφόρου, μνήμη ἐξέλαμψε φωσφόρος, σκότος τών δαιμόνων μειούσα, πιστοῦς δέ πάντας καταφωτίζουσα, ταύτην λαμπρῶς τελέσωμεν, τούτον ἀξίως μακαρίζοντες.

Ὡφθης ὡσπερ ἥλιος μέγας, μέσον Ἀνδρέα τών συνάθλων, τούτους πρὸς ἀνέσπερον φέγγος, τῆς οὐρανίου μάρτυς λαμπρότητος, καθοδηγῶν τῷ λόγῳ σου, μεθ' ὧν σε πίστει μακαρίζομεν.

Σέ τόν φρουκτωρία θαυμάτων, πάσαν φωτίζοντα τήν κτίσιν, σέ τόν ἀκλινή στεφανίτην, τῆς Ἐκκλησίας στύλον γενόμενον, καί τών πιστῶν κραταίωμα, μάρτυς Ἀνδρέα μακαρίζομεν.

Ἦνθησας λειμώνος ἐν μέσῳ, τών ἀθλοφόρων ὡσπερ ῥόδον, φέρων μυστικῆν εὐωδίαν, καί κατευφραίνων Πιστῶν τό πλήρωμα, καί τήν δυσώδει πάνσοφε,

πλάνην διώκων θεία χάριτι.

Θεοτοκίον

Φέρουσα Χριστόν εν αγκάλαις, νεύματι φέροντα τά πάντα, τούτον εκδυσώπει χειρός με τού αλλοτρίου, ρύσασθαι Δέσποινα, τόν ορθοδόξω πίστει σε, ακαταπαύστως μεγαλύνοντα.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς μαθηταίς συνέλθωμεν

Ανδρέας ο πανευφημος, στρατηλάτης καί μάρτυς, Σταυρού τή θεία χάριτι, θράσος τύραννον είλε, καί στέφος ήρατο δόξης, τούτω δέ συνεκλάμπει, μαρτύρων δήμος ένθεος, φάλαγξ τροπαιοφόρος, συνασπισμός, αρραγής αήττητος, ών τήν μνήμην, φαιδρώς πανηγυρίζοντες, τόν Χριστόν ανυμνούμεν.

Καί τής Εορτής

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Μετά βροντής εν νεφέλαις, τούς Αποστόλους π Σωτήρ, προς τήν τεκούσαν εκπέμπει, πόθω κηδεύσοντας αυτήν, κατέρχεται δέ καί ούτος, δορυφορούντων Αγγέλων.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Ω τών υπερφυών, Αγνή σου μυστηρίων! τού Θεού γάρ ως μήτηρ, προς τούτον Θεοτόκε, λαμπρώς νύν εξεδήμησας.

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε εις τήν ανάπαυσίν σου.

Κλίμαξ προς ουρανόν, ο τάφος τής πανάγνου, καί Θεοτόκου πέλει, ανάγων τούς υμνούντας, τήν θείαν αυτής Κοίμησιν.

Στίχ. Ώμοσε Κύριος τώ Δαυΐδ αλήθειαν.

Ότε προς τόν εκ σου, τεχθέντα μετετέθης, συνήλθον εν νεφέλαις, τό σώμά σου κηδεύσαι, Παρθένε οι Απόστολοι.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Πάντες οι γηγενείς, προσδράμωμεν προθύμως, μετά τών ασωμάτων, κηδεύσαι τήν τεκούσαν, τόν Ποιητήν τής κτίσεως.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Σαμουήλ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' καί τού Προφήτου γ'.

Τῆς Εορτῆς

Ἦχος πλ. α'

Χαίροις ἀσκητικῶν

Ὅτε ο δι' ἡμάς καθ' ἡμάς, ἐκ τῶν πανάγων σου αιμάτων γενόμενος, ἐκ κόσμου σε μεταστήσαι, καί πρὸς αὐτόν ὡς ἀγνήν, προσλαβέσθαι ξένως ἐπευδόκησεν, αὐτοῦ ἀπαισύνναξε, τοὺς ἰδίους κηδεύσαι σε, διὰ νεφέλης, οπαδοὺς τούτου νεύματι, παραστήσας σοι, εἰς τιμὴν τῆς ἐξόδου σου, οἵτινες θεασάμενοι, τῆς χάριτος ἐμπλεοὶ, γεγεννημένοι Παρθένε, σέ ἱερώς προσεκύνησαν, πιστώς ἐκβοῶντες, Χαίρε Κόσμω ἡ τεκούσα τό μέγα ἔλεος.

Πόθεν τό ἐπιγνώναι ὑμάς, τὴν ἐκ τού σώματός μου ἐξοδόν, ἔφησεν, ἡ πάναγνος Θεοτόκος, τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς, τί τό ξένον τούτο, τέκνα θέαμα; οἱ δέ Ἄφνω ἔφησαν, ἐν νεφέλαις ἐπήρθημεν, καί καθὼς βλέπεις, τὴ σκηνή σου ἐπέστημεν, προσκυνήσαι σε, ὡσπερ θρόνον πυρίμορφον, βλέψαι τε σοῦ τὴν ἐνδοξόν, καί θείαν Μετάστασιν, καί ταῖς παλάμαις κηδεύσαι, τό θεοδόχον σου σκηνώμα, σκηνή Παναγία, δι' ἣς εὐρατο ὁ κόσμος τό μέγα ἔλεος.

Κλίνην περιστώτες τὴν σὴν, οἱ Μαθηταὶ τού Λυτρωτοῦ, καί προπέμποντες, πρὸς τάφον φύσεως νόμω, σέ Παναγία ἀγνή, ἐξοδίους ὕμνους προσεφώνουν σοι, Σεμνή χαίρε, λέγοντες, τού Θεοῦ τό παλάτιον, χαίρε ετοίμη, τῶν ἀνθρώπων βοήθεια, χαίρε ὄχημα, καθαρὸν τῆς θεότητος, Ἄπιθι καί μετάβαινε, πρὸς ὄρη αἰώνια, σκηνώμα δόξης πρὸς θεία, νύν κατασκήνου σκηνώματα, πιστοῖς αἰτουμένη, τὴν ἀνέκλειπτον εἰρήνην καί μέγα ἔλεος.

Στιχηρά τού Προφήτου

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Δώρον εὐαπόδεκτον, ἐκ μητρικῶν σε ἀνέθετο, ἀγκαλῶν ἡ κυήσασα, εὐχῆς γονιμώτατον, Σαμουήλ καρπὸν σε, προσκληρωσαμένη, καί αποδοῦσα τῷ Θεῷ, τῷ εὐεργέτῃ καθάπερ ἠύξατο, διό σοι ανεπαύσατο, χάρις τού Πνεύματος ἐνδοξε, ἀκακία συναύξοντι, καί φρονήσει ἐμπρέποντι.

Χρίσμα ἱερώτατον, ὡς ἱερεὺς περικείμενος, προβλέπεις τὰ ἐμπροσθεν, καί προστάξει θεία, χρίεις βασιλέας, καί τὰ ἐσόμενα δηλοῖς, κρίνων δικαίως Ἰσραηλίτην λαόν, ἀπαύστως παραβαίνοντα, καί τού Θεοῦ μακρυνόμενον,

Σαμουήλ αξιάγαστε, θεοφόρε πανόλβιε.

Νύν ουκ εν αινίγμασιν, ουδέ σκιαίς ως τό πρότερον, πρός δέ πρόσωπον πρόσωπον, οράς ο επόθησας, τής σαρκός τόν γνόφον, καί τήν βαρύτητα, υπεξελθών καί ουρανούς, περιπολεύων καί αγαλλόμενος, Προφήτα πανσεβάσμιε, τών προφητών ισοστάσιε, τών δικαίων συνόμιλε, τών Αγγέλων συμμετοχε.

Δόξα... Καί νύν...

Ἦχος πλ. β' Τῆς Εορτῆς

Τή αθανάτω σου Κοιμήσει, Θεοτόκε Μήτηρ τής ζωής, νεφέλαι τούς Αποστόλους, αιθερίους διήρπαζον, καί κοσμικώς διεσπαρμένους, ομοχώρους παρέστησαν τώ αχράντω σου σώματι, οί καί κηδεύσαντες σεπτώς, τήν φωνήν τού Γαβριήλ, μελωδούντες ανεβόων, Χαίρε κεχαριτωμένη, Παρθένε Μήτηρ ανύμφευτε, ο Κύριος μετά σου, Μεθών ως Υιόν σου καί Θεόν ημών, ικέτευε σωθήναι τās Ψυχάς ημών.

Εἰς τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οἶκος τού Εφραθά

Ἕμνοις σου τό σεπτόν, καί θεοδόχον σῶμα, προπέμποντες οι θείοι, εβόων θιασῶται, Πού νύν απαίρεις Δέσποινα;

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε εἰς τήν ανάπαυσίν σου.

Δεύτε οι γηγενείς, στησώμεθα χορείαν, εξόδια βοώντες, επί τή Μεταστάσει, τής Θεοτόκου σήμερον.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τώ Δαυίδ αλήθειαν.

Πύλαι τών ουρανών, επάρθητε ορώσαι, τήν πύλην τού Υψίστου, χωρούσαν μετά δόξης, πρός τόν Υιόν καί Κύριον.

Δόξα... Καί νύν... Ὅμοιον

Γή μέν τή σή ταφή, ευλόγηται Παρθένε, αήρ δέ τή ανόδω, ηγίασται τή ξένη, νόμω θανούσης φύσεως.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτῆς

Ἦχος γ' Τήν ωραιότητα

Εἰς τά ουράνια, η νοερά σου ψυχή, εἰς τόν Παράδεισον, η καθαρά σου σκηνή,

μετατεθείσα έκ φθοράς, αγάλλεται Παναγία, Ὅθεν ανταπέδωκε, τοῖς ἀνόμοις ὁ Κύριος, δόλον γάρ ειργάσαντο, τῷ τιμίῳ Λειψάνῳ σου, Διό σύν Ἀποστόλοις βοώμεν, Χαίρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ἐν χερσί τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐνανθρωπήσαντος ἐκ σοῦ, παραθεμένην τήν ψυχὴν, ὡς πλαστουργός σου καί Θεός, πρὸς τήν ζωὴν τήν ἀκήρατον μετέστησεν, ὅθεν σε σεπτῶς μακαρίζομεν, τήν μόνην καθαρὰν καί ἀμόλυντον, καί Θεοτόκον ἀπαντες κυρίως, ὁμολογούντες κραυγάζομεν, Χριστόν δυσώπει, πρὸς ὃν μετέστης, σώσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Εἶτα ὁ πρῶτος Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καί τοῦ Προφήτου ὁ παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τό τοῦ Βλέποντος Σαμουήλ μέλπῳ κλέος. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος δ'
Τριστάτας κραταιούς

Τήν στείραν μου ψυχὴν, ἀρετῶν εὐτεκνίαν, ἐκβλαστάνειν σαῖς εὐχαῖς, ἀξίωσον σοφέ, στερειουούσης τό βλάστημα, ὅπως σου ἀνευφημήσω, τήν φωσφόρον πανήγυριν, ἱεροῖς Σαμουήλ μελωδήμασιν.

Ὁ πάλαι τήν νηδύν, διανοίξας τῆς Σάρρας, τήν τῆς Ἄννης προσευχήν, πληροί περιφανῶς, καί τήν ἀγονον γόνιμον, χάριτι ἀποτελέσας Σαμουήλ ὡς ἀστέρα σε, ἐξ αὐτῆς ἀνατεῖλαι ἠυδόκησεν.

Τῆ θεία ἱερώς, συνακμάσας παμμάκαρ, διπλοῖδι τήν ψυχὴν, ἀκτίσι μυστικαῖς ἐφωτίσθης τοῦ Πνεύματος, πάσαν μύησιν θεόφρον μνηθεῖς, καί ὡς Ἄγγελος, λειτουργήσας Θεῷ παντοκράτορι.

Θεοτοκίον

Ὁ ὢν σύν τῷ Πατρί, ὡς Υἱός πρό αἰῶνων, ἐπ' ἐσχάτων σαρκωθεῖς, Υἱός σου ἀληθῶς, ἐχηρημάτισεν Ἄχραντε, ἀπαντας υἱοθετήσας, τῷ Θεῷ διὰ πίστεως, δουλωθέντας δεινῷ πολεμήτορι.

Ὡδή γ'
Οὐκ ἐν σοφία

Υψηλοτάτως, τῷ Θεῷ προσκολλώμενος ἔνδοξε, ἠγαπήθης παρ' αὐτοῦ, φρονήσει θεία κοσμούμενος, καί ἀκεραιότητι, καλλωπιζόμενος.

Βίον Αγγέλων, επί γής Σαμουήλ ενδεικνύμενος, συλλαλούντας εμφανώς, Αγγέλους έσχες μακάριε, καί τά υπέρ έννοϊαν, μυσταγωγούντάς σε.

Λαμπρόν τό όμμα, τής ψυχής ιερώς προσκτησάμενος, βλέπεις όντως τά μακράν, ως ενεστώτα μακάριε, Προφήτης δεικνύμενος, τού Παντοκράτορος.

Θεοτοκίον

Εκ σου προήλθεν, Ιησούς ο Χριστός σωματούμενος, καί εθέωσεν ημάς, σαρκός προσλήψει πανάμωμε, όθεν ως Μητέρα σε, τούτου γεραίρομεν.

Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτῳ σοφία Χριστέ, ου γάρ εστιν Άγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε».

Κάθισμα 'Ηχος γ'

Θείας Πίστεως

Νόμου κρίμασιν εντεθραμμένος, χρίσμα τίμιον εισδεδεγμένος, ως Ααρών ιερωσύνη διέπρεψας, καί λαμπρυνθείς τήν καρδίαν τῳ Πνεύματι, ως ενεστώτα τά πόρρω διέβλεψας, ιερώτατε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Τήν ωραιότητα

Εν τή Γεννήσει σου, σύλληψις άσπορος, έν τή Κοιμήσει σου, νέκρωσις άφθορος, θαύμα εν θαύματι διπλούν, συνέδραμε Θεοτόκε, πώς γάρ η απείρανδρος, βρεφοτρόφος αγνεύουσα; πώς δέ η Μητρόθεος, νεκροφόρος μυρίζουσα, διό σύν τῳ Αγγέλῳ βώμέν σοι, Χαίρε η Κεχαριτωμένη.

Ωδή δ'

Ο καθήμενος εν δόξη

Περιβλέπτῳ πολιτεία, ιερώς εγκοσμούμενος, τού Θεού τούς νόμους, τούς σωτηριώδεις πεπίστευσαι, τῳ Ισραήλ διαγγέλλειν παραβαίνοντι, καί τόν εύσπλαγχνον, διηνεκώς παροργίζοντι.

Ο Ηλεί παρανομούντων, τών υιών κατακρίνεται, καί δικαία ψήφῳ, θείας λειτουργίας απείργεται, ο ιερός Σαμουήλ δέ ως υπήκοος, τού καλούντος, απλάστῳ ψυχή εισοικίζεται.

Νομικών διαταγμάτων, προϊστάμενος άριστα, Ααρών ως πάλαι, τῳ Παμβασιλεί ελειτούργησας, καί τάς εννόμους θυσίας προσενήνοχας, προτυπούσας, Χριστού τήν σφαγήν τήν σωτήριον.

Τῳ παράφρονι λαῳ σου, Σαμουήλ μή εμμένοντι, τού Παμβασιλέως, θείαις προσταγαίς χρίεις νεύματι, θεουργικῳ βασιλέα ως ητήσατο, κερτομούντα, αυτού τήν βουλήν τήν υπέρφρονα.

Θεοτοκίον

Ο τούς κόλπους μή κενώσας, τού Πατρός εν τοίς κόλποις σου, νέον ὡσπερ βρέφος, επανακλιθήναι ευδόκησεν, επ' ανακλήσει Παρθένε τών ψυχών ημών, ὡ κραυγάζομεν, Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Ὡδή ε'
Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται

Σοφισθεῖς τῷ Πνεύματι, τῷ θείῳ εκ παιδός, λειτουργός γέγονας Θεοῦ, τῷ ελαίῳ ἔνδοξε τῷ τῆς χρίσεως, βασιλεῖς εν χάριτι, χρίων θείαις επινεύσεσιν.

Σοβαρώς ἐμμένοντι, προέφης τῷ Σαούλ, ταῖς ἀτάκτοις μεταβολαῖς, Σαμουήλ μακάριε, τό θεῖον βούλημα, καί τήν εγκατάλειψιν, προφανῶς τού θεοῦ Πνεύματος.

Ἀκακία πάντοτε σύ ζών, τού Ἰσραήλ τήν κακίστην μεταβολήν, προφανῶς διήλεγχε, σύ διορθούμενος, ἱερεύς ὡς ἔνθεος, ὡς Προφήτης ἀληθέστατος.

Θεοτοκίον

Μεθ' ημών γενόμενος, δι' οἶκτον ο Σωτήρ, ἐξ αιμάτων σου ἱερών, υπέρ νούν Πανάμωμε σεσωμάτωται, καί Θεός καί ἄνθρωπος, ο φιλόανθρωπος γνωρίζεται.

Ὡδή ς'
Εβόησε, προτυπών

Ο λόγος σου, τή τού Λόγου θεούμενος χάριτι, προεδήλου τά μακράν, ὡς ἐγγύς συμβησόμενα, Σαμουήλ Προφήτα, ἐνδιαίτημα θεῖον τού Πνεύματος.

Υψούμενος, υψηλαῖς θεωρίαις καί πράξεσιν, ὡς Προφήτης καί Θεοῦ, ἱερεύς παντοκράτορος, νομικαῖς λατρείαις, καθαγνίζεις ἀξιάγαστε.

Ἡχρεῖωται, ο Σαούλ παραβάτης γενόμενος, καί Θεός σοι, ἀντ' ἐκείνου Δαυῖδ τόν πραότατον, Σαμουήλ θεόφρον, ἐγκελεύεται χρίσαι τῷ χρίσματι.

Θεοτοκίον

Λελύτρωται, τών ὠδίνων ἡ Εὐα Πανάμωμε, ἀνωδίνως, σοῦ τεκούσης Χριστόν τόν Θεόν ημών, τόν τά πάθη πάντων, καί οδύνας σαφῶς θεραπεύσαντα.

Ὁ Εἰρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ἰωνάς, εν τῷ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τών δυνάμεων».

Συναξάριον

Τή Κ τού αὐτοῦ μηνός, μνήμη τού Ἁγίου καί ἐνδόξου Προφήτου Σαμουήλ.

Στίχοι

Μύσας τελευτή καί Σαμουήλ ο βλέπων,
Τό ζών αεί φῶς καί τελευτή σας βλέπει.
Βή δ' ορόων μέλλοντα Σαμουήλ εικάδι ἔνθεν.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων τριάκοντα επτά μαρτύρων, τών εν Βιζύη τής θράκης μαρτυρησάντων.

Στίχοι

Τρεῖς ἐνδέουσι πρὸς τό τούς κεκαυμένους.
Χάριν Τριάς σου, τετράκις τελείν δέκα.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων μαρτύρων Σεβήρου καί Μέμνονος Κεντυρίωνος.

Στίχοι

Ξίφει παθών Σεβήρος εὔρεν ἀξίως,
Ἐπαθλα λαμπρά τοῦ διά ξίφους πάθους.
Ἐχει τό πύρ σε πρὸς βραχύν Μέμνον χρόνον,
Μένει δέ σε στέφανος εἰς αἰί μένων.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής Αγίας μάρτυρος Φωτεινής, ἔξω τής πόρτης τών Βλαχερνών, καί τοῦ Αγίου μάρτυρος Λουκίου τοῦ Βουλευτοῦ.

Στίχοι

Βουλὰς ὅλας παρήλθες τάς Ἀχιτόφελ,
Βουλή μιά Λούκιος ἀθλήσας ξίφει.

Τή αυτή ημέρα μνήμη τών Αγίων μαρτύρων Ηλιοδώρου καί Δοσαί (ή Δοσά ή Σοδά).

Ταῖς τών αγίων σου πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλώνι

Μέγιστόν σε ἡ τεκούσα, δῶρον τῷ Παμβασιλεί, προσάγει μακάριε, εὐχήν ἱεράν ἐκπληρούσα, καί μελωδοῦσα, Κύριε, ὁ Θεός ὁ τών Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Ἐνδον ὄντα τοῦ ναοῦ σε, καί κατά τοῦ Ἀαρών, τήν τάξιν λατρεύοντα, τῷ ἐπουρανίῳ Δεσπότῃ, ἡ θεία χάρις ἐνδοξε, Σαμουήλ κατελάμπρυνεν.

Λόγω θείῳ κρίνεις μάκαρ, τόν λαόν τοῦ Ἰσραήλ, τούτῳ τό δικαίωμα, πάντοτε Θεοῦ διαγγέλλων, καί ἀποστρέφων πάσαν βλάβην, ἐχθρῶν προσευχή ἐκτενεῖ.

Πάσαν ὕλην ἐκκενώσας, ἐνδοξε τοῦ σου νοός, ἔσοπρον τοῦ Πνεύματος, ἐδείχθης βοῶν ἀσιγήτως, Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεός ὁ τών Πατέρων εἰς τούς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἵφθης ἀφλεκτος τεκούσα, πάναγνε ὡς ἀληθῶς, τό πύρ τής θεότητος, διό τά ὑλώδη μου πάθη, Θεοκυήτορ φλέξον, ὡς συμπαθής καί φιλάγαθος.

Ωδή η'
Λυτρωτά τού παντός

Κοσμηθείς Ααρών τώ ενδύματι, τών Αγίων εισήλθες εις Αγια, θυσίαις παμμακάριστε Ισραήλ αφαγνίζων προμηνυούσαις τήν σφαγήν τού Αμνού τήν σωτήριον.

Λογισμώ καθαρῶ εισδεχόμενος, τās αυγās Σαμουήλ τās τού Πνεύματος, οία Προφήτης ένθεος, προμηνύεις τά πόρρω ως ενεστῶτα, διά τούτο πιστῶς ευφημούμέν σε.

Εκλεκτός ο Δαυιδ εχρημάτισεν, εν υιοίς Ιεσσαί ως εδήλωσας χρίων αυτόν τώ χρίσματι, Σαμουήλ τώ αγίω καί ανακράζων, Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον.

Οι τήν σήν εκτελούντες πανήγυριν, Σαμουήλ τών Δικαίων συνόμιλε ταίς σαίς πρεσβείαις τύχοιμεν, βασιλείας τής άνω αναβιώντες Ευλογείτε τά έργα τό Κύριον.

Θεοτοκίον

Συμπαθείας τής σής με αξίωσον, συμπαθής καί φιλάγαθε Δέσποινα, καί τής γεέννης ρύσαι με, καί τού σκότους εκείνου τού εξωτέρου, ίνα πίστει καί πόθω γεραίρω σε.

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί εδίδαξας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον».

Ωδή θ'
Εύα μέν τώ τής παρακοής

Ιστάμενος οία λειτουργός, επίπροσθεν, τού Δεσπότη καί Θεού ημών, μάκαρ αμέμπτω πολιτεία, κοσμούμενος αυτώ ελειτούργησας, τās θείας εκφαντορίας δεχόμενος, καί προφητεύων εμφανέστατα.

Ώφθης εκ νηδύος μητρικής, αιίδιμε τού Αγίου σκεύος Πνεύματος, τώ ιερῶ συναυξηθείς δέ, ενδύματι Θεόν εθεράπευσας, πραότητι καρδιάς πανόλβιε, καί διανοίας ωραιότητι.

Σήμερον η μνήμη σου ημίν, ως ήλιος θεοφόρε ανατέταλκε, φέγγει πλουσίω χαρισμάτων, φωτίζουσα ψυχάς τών τιμώντων σε, ομίχλην τε δεινών απελαύνουσα, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ήρθης πρὸς μονάς φωτοειδείς, καί έλαμψας τού ηλίου τηλαυγέστερον, βλέπεις ά βλέπουσι Προφήται, Απόστολοι καί άπαντες Δίκαιοι, θεούμενος μεθέξει θεόπνευστε όθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Φθοράν μή γνωρίσασα ανδρός, τόν άφθαρτον εν νηδυί υποδέδεξαι, Λόγον ημάς καταφθαρέντας, ρυόμενον πολλοίς παραπτώμασι, τώ πάθει τής

αφθάρτου σαρκός αυτού, άφθορε μόνη Παναμώμητε.

Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροίς

Ο Σαμουήλ υμνείσθω, ο πρό συλλήψεως δοθείς, δοτός Θεώ τώ Ύψίστω υπό μητρός πανευκλεούς, καί βασιλείς χρίων ούτος, ως Ιερέύς καί Προφήτης.

Καί τής Εορτής

Απόστολοι εκ περάτων, συναθροισθέντες ενθάδε, Γεθσημανή τώ χωρίω, κηδεύσατέ μου τό σώμα, καί σύ Υιέ καί Θεέ μου παράλαβέ μου τό πνεύμα.

Είς τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Ότε πρός τόν εκ σου, τεχθέντα μετετέθης, συνήλθον εν νεφέλαις, τό σώμά σου κηδεύσαι, Παρθένε οι Απόστολοι.

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε εις τήν ανάπαυσίν σου.

Ω τών υπερφυών, αγνή σου μυστηρίων! τού Θεού γάρ ως Μήτηρ, πρός τούτον μεταβαίνεις, λαμπρώς θεομακάριστε.

Στίχ. Όμοσε Κύριος τώ Δαυιδ αλήθειαν.

Στίφος τών Μαθητών, καί θείων Αποστόλων, αθροίσθητε κηδεύσαι, τό θεοδόχον σώμα, τής μόνης Θεομήτορος.

Δόξα... Καί νύν...

Ότε πρός τόν εκ σου, τεχθέντα μετετέθης, συνήλθον εν νεφέλαις, τό σώμά σου κηδεύσαι, Παρθένε οι Απόστολοι.

Καί η λοιπή τού Όρθρου Ακολουθία, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Θαδδαίου καί τής Αγίας Μάρτυρος Βάσσης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Είς τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Αποστόλου τρία.

Ἦχος πλ. δ'
Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Μάκαρ Θαδδαίε Απόστολε, προσομιλήσας φωτί, ακροτάτω φῶς δεύτερον, κατά θείαν μέθεξιν, αληθῶς εχρημάτισας, καί διαλύσας νύκτα πολύθεον, ψυχάς προσήξας τῷ Παντοκράτορι, ὅθεν γηθόμενοι, τήν λαμπράν καί εὐσημον καί φωταυγή, μνήμην σου γεραίροντες, Χριστόν δοξάζομεν.

Μάκαρ Θαδδαίε Απόστολε, μετά τήν θείαν Χριστοῦ, καί φωσφόρον Ανάστασιν, καί τήν πρός ουράνια, παναγίαν Ανάληψιν, Εδέσση πόλει τό θεῖον κήρυγμα, κατεπιστεύθης, ἐν ἡ γενόμενος, λόγοις καί θαύμασι, τόν Τοπάρχην Αὐγαρον, καί σύν αὐτῷ, πάντας εβεβαίωσας, πρός τήν ἀλήθειαν.

Μάκαρ Θαδδαίε Απόστολε, τυφλοῖς τό βλέπειν τή σή, ἐπαφή θεία δέδοται, καί χωλοῖς ἀρτίωσις, καί νοσοῦσιν υγίωσις, καί παρειμένοις αὐθις ἀνόρθωσις, καί ἀμυήτοις γνώσις σωτήριος, σύ γάρ ἀνάπλεως, χαρισμάτων πέφυκας, τοῦ παντουργοῦ, Πνεύματος πανόλβιε, ὅθεν ὑμνούμέν σε.

Καί τῆς Μάρτυρος γ'

Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν

Ἀθλησιν ποθήσασα, πολλές βασάνους πανεύφημε, σταθερώς ἐκαρτέρησας, ἐντεύθεν πρός ἀπνον, μετετέθης λήξιν, καί ἀδυτον φέγγος, καί φανοτάτην ἁρμονήν καί δι' αἰῶνος θείαν ἀπόλαυσιν, διό σε μακαρίζομεν, καί τήν αγίαν σου σήμερον, ἐκτελούμεν πανήγυριν, ἀθληφόρε θεόληπτε.

Μετά πολυῶδυνα, καί πολυποίκιλα βάσανα, ἐν θαλάσση βληθείσάν σε, Θεός διεσώσατο, ὁ Σωτήρ τῶν ὅλων, θεία δυναστεία, καταπατούσαν τήν ἰσχύν, τοῦ ἀλλοτρίου Βάσσα πολυάαθλε, ἐντεύθεν κατεφώτισας, τῶν ευσεβῶν τά φρονήματα, ἐκτελούσα τεράστια, ὑπέρ νούν καί διάνοιαν.

Ὅρνις ὡς εὐκέλαδος, ἐπί τό ἄλσος φωνήσασα, τῆς ωραίας ἀθλήσεως, τοὺς σοὺς συνεκάλεσας, νεοπούς ωραίους, θήρατρα τῆς πλάνης, διαφυγούσα σύν αὐτοῖς, Βάσσα θεόφρον ἀξιοθαύμαστε, μεθ' ὧν καί κατεσκήνωσας, πρός καλιάς παμμακάριστε, ουρανίους πρεσβεύουσα, ὑπέρ πάντων ἐκάστοτε.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. α'

Δεῦτε τήν παγκόσμιον Κοίμησιν, τῆς παναμώμου Θεοτόκου εορτάσωμεν, σήμερον γάρ Ἄγγελοι πανηγυρίζουσι, τήν σεπτήν Μετάστασιν τῆς Θεομήτορος, καί πρός ευωχίαν ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς συγκαλοῦσι, τοῦ βοᾶν ἀσιγήτω φωνῇ, Χαίρε, ἡ μεταστάσα ἀπό γῆς, καί πρός ουρανίους μονάς μετοικήσασα, Χαίροις, ἡ τῶν Μαθητῶν τόν χορόν, διά νεφέλης κούφης εἰς ἐν συναγαγούσα, Χαίροις, ἡ ἐλπίς καί προστασία ἡμῶν, Σέ γάρ Χριστιανῶν τό γένος ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Εἰς τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Δήμος τῶν Μαθητῶν, ἠθροισται ἐκ περάτων, Γεθημανή χωρίω, Μήτηρ Θεοῦ κηδεύσαι, τό θεοδόχον σῶμά σου.

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε εἰς τήν ανάπαυσίν σου.

Δεύτε οἱ γηγενεῖς, σήμερον σύν Ἀγγέλοις, στησώμεθα χορείαν, φαιδράν ἐν τῇ Κοιμήσει, τῆς μόνης Θεομήτορος.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν.

Σῶμά σου τῇ φθορά, ἀπρόσιτον υπήρξε, καί πρὸς ταφὴν ἐδόθη, τῆς φύσεως τῷ νόμῳ μένει δέ ἀδιάφθορον.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Ἡ πανάμωμος νύμφη, καί Μήτηρ τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρός, ἡ Θεῷ προορισθεῖσα εἰς ἐαυτοῦ κατοίκησιν, τῆς ἀσυγχύτου ἐνώσεως, σήμερον τήν ἀχραντον ψυχὴν, τῷ Ποιητῇ καί Θεῷ παρατίθεται, ἦν Ἀσωμάτων δυνάμεις, θεοπρεπῶς υποδέχονται, καί πρὸς ζωὴν μετατίθεται, ἡ ὄντως Μήτηρ τῆς ζωῆς, ἡ λαμπράς τοῦ ἀπρόσιτου φωτός, ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν, καί ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχὺ προκατάλαβε

Τὴν σὴν εορτάζομεν, Κοίμησιν Ἄχραντε, ἐν ἡ παραγέγονεν ὁ διὰ σοῦ σαρκωθείς, Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, μετὰ δόξης ἀφάτου, προσλαβεῖν τό σὸν πνεῦμα, καί μετέστης ἐν δόξῃ, μὴ λιπούσα τὸν κόσμον, πρεσβείαις σου Θεοτόκε, σκέπουσα τοὺς υμνοῦντάς σε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. α' Τὸν συνάναρχον Λόγον

Τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη δοξολογοῦσί σε, τῶν ἀνθρώπων τό γένος πιστῶς υμνοῦμέν σε, ὅτι μετέστης ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, καί πρεσβεύεις ἐκτενῶς,

τώ Υιώ σου καί Θεώ, ρυσθήναι εκ τών κι νδύνων, τούς πίστει ανευφημούντας, τήν σήν Παρθένε Μετάστασιν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτο

Οι Κανόνες, ο πρώτος τής Εορτής, ο τού Αποστόλου, καί ο τής Μάρτυρος.

Κανών τού Αποστόλου, ού η Ακροστιχίς.

Θαδδαίον υμνώ τόν σοφόν θεηγόρον. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἄσωμεν τώ Κυρίῳ

Θρόνω τώ τού Δεσπότη πάνσοφε, Θαδδαίε παριστάμενος, φωτισμόν μοι παράσχου, τήν φωσφόρον σου μέλψαι πανήγυριν.

Ἄχρονον φῶς εν χρόνω, μεθήμεν οφθείς ο Υπερούσιος, ως ακτίνα σε μάκαρ, επαφήκε τόν κόσμον φωτίζουσαν.

Δύναμιν περιζώσας, σέ ο εν ισχύϊ απροσμάχητος, τού αλάστορος πάσαν, τήν ισχύν αφανίσαι ενίσχυσεν.

Θεοτοκίον

Δέσποινα τών απάντων, ώφθης τών κτισμάτων, τόν δεσπόζοντα, απορρήτως τεκούσα, Θεοτόκε Παρθένε πανύμνητε.

Κανών τής Μάρτυρος, φέρων Ακροστιχίδα.

Τούς σούς αγώνας, Βάσσα, τιμώ προφρόνως. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Υγράν διοδεύσας

Τήν σήν ευφημούντι χαρμονικώς, πανένδοξε μνήμην, ουρανόθεν μοι φωτισμόν, δοθήναι δυσώπει μακαρία, καί ψυχοφθόρων πταισμάτων συγχώρησιν.

Ουκ έφριξας δόγμα θεοστυγές, τώ φόβω Κυρίου, πεφραγμένη σου τήν ψυχήν, μαστίγων ποικίλων καί κινδύνων, διό ανδρείως κατετόλμησας.

Υπέστης βασάνους πολυειδείς, τρισί σύν υιέσιν, αθληφόρε καρτερικώς, μεθ' ών ανεπλέξω τούς στεφάνους, τής αφθαρσίας Τριάδα δοξάζουσα.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες Λόγον τόν τού Πατρός, άνευθεν ωδίνων, Παναγία τών μητρικών, καί τούτον αρρήτως υπέρ λόγον, εις σωτηρίαν ημών απεκύησας.

Τού Αποστόλου

Ωδή γ' Σύ εἰ τό στερέωμα

Αἴγλη θείας χάριτος, φωταγωγών λαούς ἐνδοξε, φῶς καθαρὸν, ὠφθης τοῖς ἐν σκότει, τῶν δεινῶν ἐνυπάρχουσιν.

Ἴασιν καὶ λύτρωσιν, θεουργικαῖς σοφῆ νεύσεσι, τῷ βασιλεῖ, ἡγαγες Αὐγάρω, πρὸς αὐτὸν ἀφικόμενος.

Οἴκους ἀπετέλεσας, τοῦ παντουργοῦ σοφῆ Πνεύματος, τοὺς γηγενεῖς, τὰ τῆς ἀπωλείας, καταστρέψας οἰκήματα.

Θεοτοκίον

Νόμου προχαράγματα, καὶ Προφητῶν φωναὶ Δέσποινα, σοῦ τὸν φρικτὸν τόκον ἀριδήλως, Θεομήτορ ἐδήλωσαν.

Τῆς Μάρτυρος

Ουρανίας ἀψίδος

Αναφθείσα τῇ πίστει, καὶ τῷ θερμῷ ἔρωτι, τῆς υπερβαλλούσης ἀγάπης, Χριστοῦ πανεύφημε, πῦρ ἀπετέφρωσας, ἐπιστασία Ἀγγέλου, καὶ λαὸν ἀγνώμονα, ἀρδην Κατέφλεξας.

Γενεὰ τῶν εὐθέων, εὐλογητὴ πέφυκε, σοῦ ἐκ τῆς γαστρὸς τῶν λαμπάντων Βάσσα πανένδοξε, συναθλησάντων σοι, καὶ ἀχλυῶδη λυσάντων, παρανόμων ἐνστασιν, γνώμης στερρότητι!

Ὡ μητρός υπερβάσης, νόμους ρευστῆς φύσεως, τῇ τῶν ὑπὲρ φύσιν ἐνώσει! Ὡ πῶς ὑπήνεγκεν, ἀδίκον θάνατον, ἀλληλοτρόπως ορώσα, ὧν ἐπιθνήσατο, πίστει καὶ γάλακτι.

Θεοτοκίον

Νεκρωθέντα με βρώσει, παρακοῆς ἔσωσας, μόνη τὴν ζωὴν τετοκυῖα, τὴν ἐνυπόστατον, Κόρη πανάμωμε, ἀξιοχρέως διό σε, τὴν αἰμακάριστον νῦν μακαρίζομεν.

Ο Εἰρμός

«Ουρανίας ἀψίδος, οροφουργέ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τοῦ Αποστόλου

Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Προσπελάσας Ἠλίω τῷ νοητῷ, παρ' αὐτοῦ τὰς ἀκτίνας τὰς μυστικὰς, ἐδέξω καὶ γέγονας, ὡς ἀστήρ φαεινότατος, καταυγάζων πάσης, τῆς γῆς τὰ πληρώματα, καὶ σκεδάζων πλάνης, ομίχλην μακάριε, ὅθεν τὴν φωσφόρον καὶ

αγίαν σου μνήμην, πιστῶς εορτάζομεν, καί συμφώνως βοῶμέν σοι, Θαδδαΐε, Απόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τῆς Αγίας ὁμοιον

Πτερωθεῖσα τῇ πίστει τῇ θεϊκῇ, ὡς τρυγῶν σὺν τοῖς τέκνοις πρὸς καλιᾶς, αὔλους κατέπαυσας, ἱερῶς εναθλήσασα, αθληφόρε Βάσσα, Ἀγγέλων συνόμιλε, καί θαυμάτων ρεῖθρα, πηγάζεις τοῖς χρήζουσιν, ὅθεν Κατὰ χρέος, τὴν αγίαν σου μνήμην, τελούντες τιμῶμέν σε, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες, καί συμφώνως βοῶμέν σοι, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Τῆς Εορτῆς ὁμοιον

Ἡ θεὸν συλλαβούσα ἄνευ σποράς, σαρκωθέντα τεκούσα δίχα φθοράς, τὴν νέαν ἀμφιέννυσαι, ἀφθαρσίαν τοῦ Πνεύματος, ὡς γὰρ ζωῆς σύ Μήτηρ, καί πάντων Βασίλισσα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστης, Παρθένε τὴν αὔλον, ὅθεν ἐπαξίως, ἀληθῶς ἀνεδείχθης, νεφέλη πηγάζουσα, τῆς ζωῆς ἡμῶν νάματα, Θεομήτορ πανάμωμε, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καί Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὴν θεῖαν σου Κοίμησιν.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ὡδή δ'

Εἰσακήκοα Κύριε

Ἐψηλὴν τὴν διάνοιαν, ἔχων υπεδέξω θεῖα νοήματα, καί τοῦ Πνεύματος χαρίσματα, Μαθητὰ Θαδδαΐε τοῦ Παντάνακτος.

Μυστηρίων πανόλβιε, θείων ἐν μύσει μάκαρ γενόμενος, ἀμυήτους κατεφώτισας, τὴν Τριάδα σέβειν ὁμοούσιον.

Νόμον θεῖον ἐχάραξας, μάκαρ ἐν καρδίαις, λαιάνας πρότερον, ἀγνωσίας τὰ χαράγματα, καί τῆς δυσσεβείας τὰ ἰνδάλματα.

Θεοτοκίον

Ὡς τὸν Κτίστην κηήσασα, πάντων ποιημάτων ὠφθης Βασίλισσα, διὰ τοῦτό σε δοξάζομεν, Θεοτόκε μόνῃ αἰετάρθενε.

Τῆς Μάρτυρος

Ὁ αὐτὸς Εἰρμός

Ἀνενδοίαστον ἔχουσα, σοῦ τὸν λογισμόν πρὸς πάλιν ἐχώρησας, τοῦ δολίου πολεμήτορος, καί βυθῷ αἱμάτων τούτον ὠλεσας.

Σέ βυθός κολπωσάμενος, καταδικασθεῖσαν θάνατον ἀδίκον, κατηδέσθη καί διέσωσεν, αθληφόρε Βάσσα θείῳ νεύματι.

Βασιλείαν ἀσάλευτον, σὺν τοῖς ευκλεέσιν υἱοῖς σου ἐνδοξε, ἐκληρώσω καί οὐράνιον, ἀληθῶς νυμφῶνα καί φῶς ἄδυτον.

Θεοτοκίον

Αλατόμητον όρος σε, πάλαι Αββακούμ προείδεν εν Πνεύματι, ο Θεός εξ ού επέφανε, καί ημάς Παρθένε διεσώσατο.

Τού Αποστόλου

Ωδή ε'

Ο εκ νυκτός αγνοίας

Τό τού Δεσπότου θείον, επιφερόμενος μάκαρ ομοίωμα, τώ Τοπάρχη Αυγάρω, θείος ιατρός επεδήμησας.

Ο Ιερός θωμάς σε, μετά τήν θείαν τού Λόγου Ανάληψιν, κήρυκα αποστέλλει, πάνσοφε Θαδδαίε, τοίς χρήζουσιν.

Νόσους δραπετευούσας, καί ιωμένας καρδίας θεώμενος, Αύγαρος επληρώθη, θείου φωτισμού μεσιτείαις σου.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον Λόγον, διπλήν εωέργειαν φέροντα τέτοκας, απειρόγαμε Κόρη, μείνασα Παρθένος αμίαντος.

Τής Μάρτυρος

Ίνα τί με απώσω

Συνεχόμενος δίψη, ένδοξε Αγάπιε θεομακάριστε, τής Χριστού αγάπης, τήν κακίαν εις τέλος εμίσησας, καί στερρώς υπέστης, τάς αληθόνας τών βασάνων, καί δοράς σαρκικής τήν αφάιρειςιν.

Στρεβλωθείς σου τά στέρνα, όνυξι ξεόμενος μάκαρ θεόγνιε, επεγνώσθης πλέον, ως επόθεις σοφέ καθαρώτερον, τώ Θεώ τών όλων πρός όν ανήλθες μετά δόξης, ταίς τών άθλων αστράπτων λαμπρότησι.

Αδιστάκτω τή πίστει, πάνσοφε Πιστέ υπελθών τό μαρτύριον, τών απίστων μάκαρ, ασυνέτους καρδίας κατέπληξας, έν τώ καταθλάσθαι, σου τά οστά καί αρμονίας, διαλύσασθαι πάσας τού σώματος.

Θεοτοκίον

Τής προμήτορος Εύας, νύν ανεκαλέσω τήν ήτταν κυήσασα, Λυτρωτήν τών όλων, καί Σωτήρα καί Κτίστην καί Κύριον, Θεομήτορ μόνη, εν γυναιξίν ευλογημένη, διά τούτό σε πίστει δοξάζομεν.

Τού Αποστόλου

Ωδή ς'

Τόν Ιωνάν εν τώ κήτει

Ο φωτισμός τού Αγίου Πνεύματος, σκηνώσας εν καρδία σου, φωστήρα κόσμου σε Θαδδαίε, ειργάσατο αληθή, τόν σκοταομόν τής απάτης λύοντα.

Φέρων σαρκί τού Χριστού τά στίγματα, Θαδδαίε τά σωτήρια, ως κόσμον πάσης ακοσμίας, λαούς ερρύσω σοφέ, καί πρὸς χαράν ἡρθης υπερκόσμιον.

Ὅρθρος ἡμῖν εφάνης τόν ἥλιον, δικαιοσύνης ἐνδοξε δεικνύων, ἐν ᾧ φωτισθέντες, υιοὶ φωτός δι' αὐτοῦ, οἱ γηγενεῖς Θαδδαίε γεγόναμεν.

Θεοτοκίον

Νέον ἡμῖν βρέφος ἀπεκύησας, Πατρός τόν ὁμοούσιον, φθαρείσαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τό ἀρχαῖον Ἀγνή, κάλλος αὐτήν πάλιν ἐπανάγοντα.

Τῆς Μάρτυρος

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Ἰδρύματα μιαρῶν, θεῶν εἰς τέλος ἐλέπτυνας, ἐδράσασα τήν ψυχὴν, Θεοῦ πρὸς τήν ἀφατον, ἀγάπην καί γέγονας, ἀθλοφόρε Βάσσα, τῶν Ἀγγέλων ομοδίαιτος.

Μεγάλους υπέρ Χριστοῦ, ἀγώνας μάρτυς διήνυσας, μεγάλα καί παρ' αὐτοῦ, ἐδέξω τά ἔπαθλα, ἀθάνατον εὐκλειαν, καί παστάδα θεῖαν, καί τρυφήν μή διαρρέουσιν.

Ὡς πάλαι τόν Ἰωάνν, βυθοῦ θαλάσσης διέσωσε, Θεός σε παντουργική, δυνάμει πανεύφημε, ἐν σοὶ θαυμαζόμενος, ὁ βουλαῖς Ἀγίων, καθ' ἐκάστην δοξαζόμενος.

Θεοτοκίον

Πελάγη ἀμαρτιῶν, καί κύματα ἀπογνώσεως, χειμάζουσί μου τόν νοῦν, σπλαγχνίσθητι Δέσποινα, καί χεῖρά μοι ἐκτεινον, καί διάσωσόν με, τόν Σωτήρα ἡ κύησασα.

Ὁ Εἰρμός

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλοὶ γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καί ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καί ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου».

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου

Ἦχος γ'

Ἡ Παρθένος σήμερον

Εορτὴ χαρμόσυνος, τοῦ Ἀποστόλου ἐπέστη, ευφροσύνως σήμερον, ἐπιτελέσωμεν ταύτην, νέμει γάρ, τοῖς αὐτὸν πίστει αεὶ τιμῶσι, λύτρωσιν ἀμαρτημάτων, καί ρώσιν θεῖαν, καί γάρ ἔχει παρρησίαν, ὡς θεῖος μύστης Χριστοῦ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος

Τόν Χριστοῦ Μαθητὴν ἀπαντες ευφημήσωμεν, τόν αὐτόπτην τοῦ Λόγου τιμήσωμεν σήμερον, Οὗτος γάρ τῷ κόσμῳ ἐκήρυξε τό πάνσεπτον Ευαγγέλιον, καί τά ἔθνη σαγηνεύσας ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης ἀνήγαγε, τὴν δὲ οδὸν τῆς ἀληθείας υποδείξας, δι' αὐτῆς ἀνάγει τοὺς πιστοὺς πρὸς πατρίδα

ουράνιον, καί τώ θείω θρόνω λαμπρώς παριστάμενος, φωτισμόν παρέχει
δαψιλώς τοῖς αὐτόν εκ πόθου γεραίρουσι, Καί γάρ έχει παρρησίαν, ως θεῖος
μύστης Χριστοῦ τῆς χάριτος.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΑ' τού αὐτοῦ μηνός, μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Θαδδαίου.

Στίχοι

Θαδδαίε! ποῖον ἄλλο σοι πλέξω στέφος,
Ἦ αὐτόπτην λέγειν σε, καί μύστην Λόγου;
Εἰκάδι πρώτη Θαδδαῖος βίοτοιο ἀπέπτη.

Τή αὐτή ημέρα, μνήμη τῆς Αγίας μάρτυρος Βάσσης, καί τών τέκνων
αὐτῆς θεογνίου, Αγαπίου καί Πιστοῦ.

Στίχοι

Μητρός μιάς κάλλιστα παιδία τρία,
Συν μητρί Βάσση πρός τομήν ψυχή μία.
Βάσσαν σύν τεκέεσσι τάμε ξίφος εἰκάδι πρώτη.

Ταῖς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Αμήν.

Τού Αποστόλου

Ωδή ζ'

Παῖδες Θεοσεβεῖς

Θαύματα ἐκτελών τή ἐπικλήσει, Κυρίου φανέντος ὕλη σώματος, ἐπεσπάσω
λαούς τε, καί πόλεις πανεύφημε, εἰς βεβαίαν πίστιν κραυγάζοντας, Εὐλογητός
ο Θεός ο τών πατέρων ἡμῶν.

Ἐστησας σηπεδόνα αθεΐας, νοστήμων σου λόγων θείω ἄλατι, καί ἰάσω
καρδίας, τώ βέλει τού ὄφεως, πληγωθεΐσας μάκαρ Ἀπόστολε, Εὐλογητός
ἐκβοῶν ο τών Πατέρων Θεός.

Ἦρθης πρός ὕψος θεωρίας, πλησθεῖς ὡ Θαδδαίε θείου Πνεύματος, καί
σωτήριον λόγον, ἐνθέως ἐπλούτησας, καί λαούς βοάν ἐξεπαίδευσας,
Εὐλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Γνώμη οικεία ολισθαίνων, καί πράξεις ἀτόπους περικείμενος, ἐπί σέ
καταφεύγω, βοήθει μοι Δέσποινα, μετανοίας τρόπους παρέχουσα, τή ταπεινή
μου ψυχή, ἵνα δοξάζω σε.

Τῆς Μάρτυρος

Οι εκ τῆς Ιουδαίας

Ρώμη θείατήν φλόγα, τού πυρός διελθούσα μάρτυς ἀπήμαντος, πυρί τών
σῶν αιμάτων, ως ὕλην τήν ἀπάτην, ἐκβοῶσα κατέφλεξας, ο τών Πατέρων

ημών Θεός ευλογητός εἶ.

Ο λεόντων πεδήσας, τὰς ορμὰς ἐν τῷ λάκκῳ σώζων τὸν σὸν Δανιήλ, ἀνάλωτον δεικνύεις, θηρῶν τὴν Ἀθληφόρον μελωδοῦσάν σοι Δέσποτα, ὁ τῶν Πατέρων ημῶν Θεός ευλογητός εἶ.

Φανοτάταις ἀκτίσι, τοῦ Σταυροῦ λαμπομένη Βάσσα ἡ ἐνδοξος, τὸ σκότος τῆς ἀπάτης, ἀπειραστος διέβη, καὶ πρὸς φῶς ἐξεδήμησεν ἀναβώσα, Χριστέ, ὁ Θεός ευλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Ρήξον τὰς πολυπλόκους, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων σειράς Θεόνυμφε, τὸν αἶροντα τοῦ κόσμου Θεὸν τὴν ἀμαρτίαν, ὑπὲρ λόγον κηύσασα, ευλογημένη ἀγνή αἰεὶ δεδοξασμένη.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ὡδή η'

Νικηταί τυράννου

Ουρανὸς ἐφάνης, δόξαν διηγούμενος Θεοῦ Θαδδαΐε, καὶ ἐθνῶν ἐγένου, φωτισμὸς πρὸς πίστωσιν θεῖαν ἐνάγων, τοὺς θερμῶς βοῶντας, ὕμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ρώσιν ἀσθενούσι, καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν καὶ παρειμένοις, εὐδρομίαν μάκαρ, χορηγῶν τοῦ Πνεύματος τῆ δυναστεία πόλεως Ἐδέσσης, φωστήρ ἐχρημάτισας, τῆς αἰεὶ πιστῶς σε, Θαδδαΐε εὐφημούσης.

Ὁ περιουσία, θαυμασίων ἀπίστον ἔθνος εἰς πίστιν, ἐπινεύσει θεία, μεταποιησάμενος, καὶ ἐξ εἰδώλων, πλάνης διασώσας τοὺς αὐτῷ προστρέχοντας, πίστει κατὰ χρέος, δοξάζεται Θαδδαΐος.

Θεοτοκίον

Νόμου τὸ σκιῶδες ἀπεπαύθη Δέσποινα, σοῦ κηυσάσης, νόμου τὸν δοτήρα, χάριτι φωτίζοντα τὴν οἰκουμένην, ὃν αἰεὶ δυσώπει, νόμῳ με ἐπόμενον, τῷ τῆς ἀμαρτίας οἰκίραι διὰ τάχους.

Τῆς Μάρτυρος

Ἐπταπλασίως κάμινον

Ὁ τὴν ημῶν ἀσθένειαν εαυτῷ περιθέμενος, σοῦ τὸ ἀσθενές περιφανῶς ἐπτέρωσε, καὶ σέ ἀπειργάσατο, δυνατωτέραν μάρτυς πυρός, ὕδατος θηρῶν καὶ πριστηρίων ὀργάνων, πιστῶς ἀναβώσαν, ἱερεῖς ευλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεανικῶς ἠρίστευσαν, καὶ ἀνδρείως ἐνίκησαν, παῖδες οἱ σεπτοὶ τὴν ἐναντίων ἐνστασιν, ὁ θεῖος θεόγνιος, ὁ ἱερός Ἀγάπιος, ἅμα τῷ Πιστῷ, ἔργῳ καὶ λόγῳ δειχθέντι, καὶ νίκης τοὺς στεφάνους, πρὸς Θεοῦ δεδεγμένοι, αὐτὸν

υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωσει ελαία εύκαρπος, ως πολύφορος άμπελος, κλήμασι τρισίν ευθηνουμένη τέθηλας, μεθ' ών εγεώργησας, ομολογίας βότρυας, οίνον μαρτυρίου, αναβλύζοντας Βάσσα, ευφραίνοντα καρδίας, ευσεβώς τών βοώντων, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Σύν ασωμάτοις τάξεσι, σύν μαρτύρων στρατεύμασι, θρόνω παρεστώτες, τού Θεού πανεύφημοι, καί δόξης καί χάριτος, καί φωτισμού πληρούμενοι, λύσατε ημών, τών εγκλημάτων τόν ζόφον, τών πίστει εκτελούντων, τήν φωσφόρον καί θείαν, καί πλήρη χαρισμάτων, υμών αισίαν μνήμην.

Θεοτοκίον

Ο ουρανούς τώ νεύματι, καί τήν γήν τώ βουλήματι, Λόγος τού Θεού δημιουργήσας άχραντε, καί πλάσας τόν άνθρωπον, εκ σου σαφώς ηνέσχετο, σάρκα εαυτώ, οικοδομήσαι τήν φύσιν, ημών αναχωνεύων, συντριβείσαν απάτη, τού όφεως Παρθένε, ο μόνος ελεήμων.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τώ Δημιουργώ καί Λυτρωτή ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Αποστόλου

Ωδή θ'

Κυρίως Θεοτόκον

Ιδών τάς δι' αιώνος, θείας αντιδόσεις, καί εφετών ακροτάτω τρανότερον, μάκαρ εγγίζων, Θαδδαίε, τέρπου καί χόρευε.

Ως κέρδος ως μεγίστη, ένδοξε Θαδδαίε, ταίς αρεταίς ανυψώθης κυπάρισσος, ευωδιάζων καρδίας, τών εύφη μούντων σε.

Συνήφθης Αποστόλων, μάκαρ καί μαρτύρων, καί Ασωμάτων χορείαις γηθόμενος, μεθ' ών δυσώπει σωθήναι, τούς σέ γεραίροντας.

Η μνήμη σου πλουσίως, φέγγει χαρισμάτων, τάς τών πιστών διανοίας φωτίζουσα, ανευφημείν σε Θαδδαίε, πάντας προτρέπεται.

Θεοτοκίον

Φιλάγαθε Παρθένε, τήν κεκακωμένην, ταίς αμαρτίαις ψυχήν μου αγάθουνον, η τόν πανάγαθον Λόγον, αποκυήσασα.

Τής Μάρτυρος

Εξέστη επί τούτω

Ιδείν εφιεμένη ά οφθαλμός, γηγενούς αληθώς ουχ εώρακε, τά τής σαρκός,

έφηρες επίπωνα ανδρικώς, θλάσιν μελών πανεύφημε, όρμημα θηρίων, καύσιν πυρός, θαλάσσης τρικυμίαν, αϋλω φωταυγία, φαιδρυνομένη παμμακάριστε.

Ός όντως φωτοφόρος καί ευπρεπής, θεοφόρε σελήνη ανέτειλας, θείον χορόν, οία περ αστέρων φωτοφανών, επαγομένη χάριτι, σου τών προελθόντων εκ τής γαστρος, καί νύν τήν οικουμένην, αϋλω φωταυγία, καταφαιδρύνετε μακάριοι.

Στηρίζαντες εν πέτρα υπομονής, διανοίας τας βάσεις μακάριοι, τών πειρασμών, ταίς πολυειδέσιν επαγωγαίς, ως αληθώς ακλόνητοι, ώφθητε καί νίκην μετά Χριστού, αράμενοι σύν τούτω, αεί συμβασιλεύειν, κατηξιώθητε γηθόμενοι.

Ή όντως ακεραία περιστερά, η τρυγων τόν Θεόν αγαπήσασα, η χελιδών, θείοις αναπτάσα σύν νεοσσοίς, πρός ουρανούς εσκήνωσε, κράτος πρός τό θείον καί νοερόν, χειμώνα διαδράσα, καί θήρατρα δαιμόνων, Βάσσα ήν πόθω μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Φιλάνθρωπον τεκούσα καί λυτρωτήν, θαυμαστή καί φιλάγαθε Δέσποινα, αμαρτιών, λύτρωσίν μοι δίδου σαίς προσευχαίς, καί τήν ψυχήν μου πάναγνε, τήν κεκακωμένην τοίς λογισμοίς, αγάθων καί δείξον, παθών θανατηφόρων, λελυτρωμένην παναμώμητε.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Εδέσσης εχρημάτισας, φωστήρ Θαδδαίε πάνσοφε, εν ή κηρύξας τήν θείαν, οικονομίαν τού Λόγου, καί τόν Τοπάρχην Αύγαρον, καί σύν αυτώ δέ άπαντας, φωτίσας λάτρας έδειξας, τής υπερφώτου Τριάδος, Απόστολε Θεοκήρυξ.

Καί τής Εορτής

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Τών Αποστόλων ο δήμος, συναθροισθείς εν νεφέλαις, αξιοχρέως κηδεύει, τήν τού Κυρίου Μητέρα, παρόντος καί τού Σωτήρος, σύν μυριάσιν Αγγέλων.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων. Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Μνήσθητι εκτενώς, τών σέ παρακαλούντων, Παρθένε Θεοτόκε, καί πόθω ανυμνούντων, τήν ιεράν σου Κοίμησιν.

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε εις τήν ανάπαυσίν σου.

Δεύρό μοι Μαθητών, τό στίφος τή Παρθένω, εξόδιον τόν ύμνον, εις έκαστος φερέτω, τή εορτή αρμόδιον.

Στίχ. Ωμοσε Κύριος τώ Δαυϊδ αλήθειαν.

Στίφος τών Μαθητών, προθύμως εν νεφέλαις, αθροίσθητε κηδεύσαι, τό θεοδόχον σώμα, τής μόνης Θεομήτορος.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Πύλαι τών ουρανών, επάρθητε ορώσαι, τήν πύλην τού Υψίστου, χωρούσαν μετά δόξης, πρός τόν Υιόν καί Κύριον.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απολυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αγαθονίκου.

ΕΙΔΗΣΙΣ. Εν ταύτη τή ημέρα ψάλλεται καί η Ακολουθία τού Αγίου μάρτυρος Λούππου, διά τό εν τή κγ' αποδίδοσθαι τήν Εορτήν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις το, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσομοια.

Τού Αγίου Αγαθονίκου τρία

Ήχος δ'

Έδωκας σημείωσιν

Πρώτην αγαθότητα, καί υπέρ νούν ωραιότητα, εκζητών Αγαθόνικε, χαίρων προσεχώρησας, πρός τούς προκειμένους, γενναίους αγώνας, καί συμπλακείς τώ δυσμενεί, ανδρειοτάτως εις γήν κατέρραξας, καί νίκης τό φαιδρότατον, προσανεπλέξω διάδημα, δυσωπών τόν φιλόανθρωπον, υπέρ τών ανυμνούντων σε.

Σοφία κοσμούμενος, λόγον ζωήρρυτον έβλυσας, επιστρέφων τούς άφρονας, ελέγχων τόν τύραννον, τής πολυθείας, ζάλην κατευνάζων, επιστηρίζων τούς πιστούς, προσεπιμένειν τή θεία χάριτι, διό τά χαλεπώτατα, υπενεγκών πειρατήρια, πρός τά άνω βασιλεία, στεφηφόρος ανέδραμες.

Αίματι σταζόμενος, τής καρτεράς σου αθλήσεως, τώ Δεσπότη παρέστηκας, θύμα ευωδέστατον, καθαρά θυσία, ευπρόσδεκτον δώρον, ιερωτάτη προσφορά, καί ιερείον τέλειον άμωμον, διό ταίς ικεσίαις σου, τής Εκκλησίας

τό πλήρωμα, εν ειρήνη συντήρησον, αθλητά Αγαθόνικε.

Τού Αγίου Λούππου τρία, όμοια

Λούππος ο μακάριος, τής αθείας διέλυσε, τόν κρυμόν τόν βαρύτατον, θέρμη θείου Πνεύματος, καί τμηθείς τώ ξίφει, ίάσεως ρείθρα, αναπηγάζει καί ψυχάς, κατατακείσας δροσίζει χάριτι, αυτόν ανευφημήσωμεν, ως πρεσβευτήν ημών άριστον, καί θερμόν αντιλήπτορα, ευσεβώς φιλομάρτυρες.

Ελλήνων σεβάσματα, βυθώ υδάτων παρέδωκας, καί αθέους κατέπληξας, ορώντας τά θαύματα, τά τή σή παμμάκαρ, τελούμενα πίστει, μέσον εκείνων δέ εστώς, λουτρόν τό θεϊόν εξ ύψους δέδεξαι, Θεού σε μεγαλύνοντος, ως γνησιώτατον μάρτυρα, καί γενναίον αδάμαντα, καί Αγγέλων συμμέτοχον.

Πειρώμενοι τέμνειν σε, εχθροί αλλήλους κατέτεμνον, καί τοίς βέλεσι βάλλοντες, αλλήλους ετίρωσκον, αθλοφόρε Λούππε, καί πρίζειν δοκούντες, δένδρω προσήξαν τήν πληγήν, εσκοτισμένοι μάκαρ υπάρχοντες, εφρούρει γάρ σε Κύριος, δι' όν τό πάσχειν προήρησο, πρεσβευτά τών ψυχών ημών, τών Αγγέλων συνόμιλε.

Δόξα... Ήχος α' Ανατολίου

Φερωνύμως εκλήθης, τής αγαθής νίκης επώνυμος, Αγαθόνικε πολύαθλε, τώ γάρ θεϊώ έρωτι τρωθείς, ειδωλικήν απάτην, καί τυραννικήν πλάνην απαρνησάμενος, πρός ζωήν τήν αμείνω παραδόξως μεταβέβηκας, διό εν τή ενδόξω σου μνήμη, παρρησίαν έχων πρός αυτόν, ικέτευε σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... Ήχος ο αυτός Τής Εορτής

Έπρεπε τοίς αυτόπταις τού Λόγου καί υπηρέταις, καί τής κατά σάρκα Μητρός αυτού, τήν Κοίμησιν εποπτεύσαι, τελευταίον ούσαν επ' αυτή μυστήριον, ίνα μή μόνον τήν από γής τού Σωτήρος ανάβασιν θεάσωνται, αλλά καί τής τεκούσης αυτόν τή μεταθέσει μαρτυρήσωσι, Διόπερ πάντοθεν θεία δυνάμει περαιωθέντες, τήν Σιών κατελάβανον, καί πρός ουρανόν επειγομένην, προέπεμπον τήν ανωτέραν τών Χερουβίμ, ήν καί ημείς, σύν αυτοίς προσκυνούμεν, ως πρεσβεύουσαν υπέρ τύν ψυχών ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Δήμος τών Μαθητών, αθροίζεται κηδεύσαι, Μητέρα Θεοτόκον, ελθόντες εκ περάτων, παντοδυνάμω νεύματι.

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε εις τήν ανάπαυσίν σου.

Νύμφη η τού Θεού, Βασίλισσα Παρθένος, τών εκλεκτών η δόξα, καύχημα τών παρθένων, πρὸς τόν Υἱόν μεθίσταται.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν.

Ἦθροισται ο χορός, Μαθητῶν παραδόξως, ἐκ τών περάτων κόσμου, κηδεύσαι σου τό Σῶμα, τό θεῖον καί ἀκήρατον.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Φερωνύμως τήν κλήσιν δεξάμενος, τών ἀγαθῶν θησαυρῶν, ναόν σεαυτόν καθιέρωσας, μάρτυς Ἀγαθόνικε, τῷ τών ἀπάντων βασιλεί, καί ἐν βασάνοις νομίμως αγωνισάμενος, τοῦ δεινοῦ Βελίαρ καθείλες τήν δύναμιν, καί νίκης ἄρας τρόπαιον, στεφανηφόρος ἐν υψίστοις Θεῷ παρίστασαι, ὦ καί πρεσβεύων μή ἐλλίπης, υπέρ τών σέ γεραιρόντων, μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα.

Καί νύν...

Ἦχος ο αὐτός, τῆς Εορτῆς

Παρθενικαί χορεῖαι σήμερον, μυστικῶς τή κλίνη τῆς Παρθένου καί Μητρός, κύκλω παρίστανται, καί ψυχαί δικαίων περιπτάμεναι, τήν Βασιλίδα γεραίρουσιν, αἱ μέν, ὡς προίκα τήν παρθενίαν, ἀντί μύρου κομίζουσαι, αἱ δέ, τήν ἀύλον ὑμνωδίαν, τά τῆς ἀρετῆς προσάγουσαι, πρέπει γάρ τή Μητρί τοῦ Θεοῦ, ὡς Βασιλίδα, ταῖς βασιλικαῖς τών ἀρετῶν δορυφορεῖσθαι λαμπροφοραῖς, Αἰς καί ἡμεῖς, βίον καθαρὸν συνεισενεγκόντες, ἐξέλθωμεν πρὸς κηδεῖαν, τῆς ὄντως Μητρός τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὕμνοις καί ᾠδαῖς πνευματικαῖς, αὐτήν συμφῶνως μακαρίζοντες.

Ἀπολυτίκιον τῆς Εορτῆς

Ἦχος α'

Ἐν τῇ Γεννήσει τήν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τόν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε, Μετέστης πρὸς τήν ζωὴν, μήτηρ υπάρχουσα τῆς ζωῆς, καί ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρομένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Πλατυτέρα ουρανῶν, ἀναδειχθεῖσα ἐπὶ γῆς, ἡ τεκούσα ἐν σαρκί, τόν τοῦ παντός Δημιουργόν, νύν εἰς αὐτά τά ουράνια ἐκ γῆς μετέστης, Δικαίων δέ ψυχὰ καθορώσαι σε, Ἀγγέλων οἱ χοροὶ κατοπτεύοντες, ὡς Βασιλίδι αἰνεσιν ἀξίως, διὰ παντός σοι προσάγουσι, Διό πρεσβεύειν, μή διαλίπης, υπέρ τών ἀνυμνούντων σε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Αποστόλων ο χορός, διεσπαρμένος εν τή γή, συνηθοίσθη εν Σιών, ίνα προπέμψη από γής, τήν Θεοτόκον προς τόν Ύψιστον, όν περ έτεκε, Δυνάμεις ουρανών, αι υπερκόσμιαι, προέτρεχον ομού, καί συνεχόρευον, πνευματικώς κραυγάζουσαι, Ευφραίνεσθε, οι ουρανοί προσδεχόμενοι, Θεού Μητέρα, δι' ού δεσπόζει, ορατά καί άόρατα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Ο πρώτος κανών τής Εορτής καί οι δύο παρόντες τών Αγίων.

Ο Κανών τού Αγίου Αγαθονίκου, ού η Ακροστιχίς.

Αγαθονίκου τούς πόνους μέλπειν θέμις. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος α'

Ωδήν επινίκιον

Αγάθυνον Άγιε κεκακωμένην, ψυχήν μου τοίς πάθεσιν, αγαθός γενόμενος, τού αγαθού μιμητής, καί λόγον δίδου τήν σεπτήν, δοξάσαι μνήμην σου.

Γνωστός τώ γινώσκοντι τά πάντα μάρτυς, εγένου θεόπνευστε, καί τήν τούτου σάρκωσιν, εθνών ενώπιον, εκήρυξας τόν τής σαρκός, μη πτήξας θάνατον.

Ανέστησας λόγω σου τούς πεπτωκότας, καί τής Αναστάσεως, κοινωνούς ανέδειξας, καί τής λαμπρότητος, τής αιωνίου ευσεβώς, μάρτυς πολυάθλε.

Θεοτοκίον

Θαυμάτων επέκεινα τό μέγα θαύμα, Σεμνή τής λοχείας σου, καθοράται, τίκεις γάρ, εν ομοιώματι σαρκός γενόμενον Χριστόν, δίχα τροπής καί φερμού.

Ο Κανων τού Αγίου Λούππου, έχων τήν δε τήν Ακροστιχίδα.

Υμνώ σε, Λούππε, μάρτυς ηγλαϊσμένη. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ'

Τριστάτας κραταιούς

Υμνούντι τήν φαιδράν, καί φωσφόρον σου μνήμην, στρατιώτα τού Χριστού, γενναίε αθλητά, τήν ψυχήν μου καταύγασον, λάμψεσι ταίς ανεσπέρους, αυγαζόμενος πάντοτε, καί τώ θείω φωτί παριστάμενος.

Μαρτύρων υπελθών, τούς ανδρείους αγώνας, ωμολόγησας Θεόν, οφθέντα επί γής, καί τήν φύσιν θεώσαντα, πάνσοφε τήν ανθρωπίνην, καί θεούς εξηφάνισας, τών Ελλήνων δυνάμει τού Πνεύματος.

Ναμάτων ζωτικών, πληρωθείς τήν καρδίαν, ώσπερ θείος ποταμός, τά

ρεύματα σοφέ, τής απάτης εξήρανας, πίστει δέ τας διανοίας, τών ανθρώπων κατήρδευσας, βλαστανούσας καρπόν έπουράνιον.

Θεοτοκίον

Ως όρθρος ευπρεπής, εκ λαγόνων ανίσχεις, Ιησούν τόν φωτισμόν, απάντων καί Θεόν, απειρόγαμε Δέσποινα, νύκτα τής πολυθείας, εκμειούντα καί λάμψεσιν, ανεσπέρους τόν κόσμον φωτίζοντα.

Τού Αγίου Αγαθόνικου

Ωδή γ'

Στερεωθήτω η καρδιά μου

Ο ματαιόφρων ταις θωπείαις σε, δολερώς συλήσαι επήλπιζεν, εματαιώθη δέ αυτού, τό αλλόκοτον φρόνημα, ηδρασμένου σου εν πέτρα, αψευδούς μάρτυς πίστεως.

Υπερνηξάμενος τό πέλαγος, αλγεινών καί πόνων τού σώματος, τή κυβερνήσει τού Χριστού, αθλητά Αγαθόνικε, προσωρμίσθης πρός λιμένας, νοητούς αγαλλόμενος.

Τομαί στρεβλώσεις τε τού σώματος, επ' εμέ ερχέσθωσαν σήμερον, ξίφη καί τήγανα καί πύρ, καί θηρία καί θάνατον, ού πποούμαι ανεβόας, αθλητά Αγαθόνικε.

Θεοτοκίον

Ο κατά φύσιν απερίγραπτος, μορφωθείς εκ σου τό ημέτερον, περιγραφήν σωματικώς, υπεδέξατο Δέσποινα, εν ουσίαις καί θελήσεσι, διτταίς γνωριζόμενος.

Τού Αγίου Λούππου

Ότι στείρα έτεκεν

Στηριχθείς τού Πνεύματος, τή αητητήω δυνάμει, πρός τούς αγώνας μάρτυς, εναπεδύσω ανδρικώς, καί τό τής πλάνης φρύαγμα κατήργησας, Λούππε παμμακάριστε.

Επιγνούς σε μάρτυρα, τών τού Χριστού παθημάτων, ο απηνής διώκτης, θωπείαις σου τόν λογισμόν, εξαπατήσαι ήλπιζεν, εψεύσθη δέ όμως ο παμπόνηρος.

Λύρα ώσπερ Πνεύματι, τώ παντουργώ κρουομένη, αναφωνείς τυράννων, ενώπιον χαρμονικώς, μέλος ενθέου γνώσεως, καταθέλξας πίστει τούς προστρέχοντας.

Θεοτοκίον

Ο Θεός εν μέσω σου, κατασκηνώσας ως οίδη, τής παρθενίας κλείθρα, ού παρεσάλειυσεν Αγνή, εν ασαλεύτω πέτρα δέ, τής πίστεως πάντας εστερέωσεν.

Ο Ειρμός

«Ότι στείρα έτεκεν, η εξ εθνών Εκκλησία, καί η πολλή εν τέκνοις ησθένησε
Συναγωγή, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών βοήσωμεν, Άγιος εί Κύριε».

Κάθισμα τού Αγίου Αγαθονίκου

Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτηρ

Αθλήσει λαμπρυνθείς, ως χρυσός εν καμίνω, εξήστραψας σοφέ, ιαμάτων
ακτίνας, καί σκότος εμείωσας, τών δαιμόνων εν χάριτι, όθεν άπαντες, τήν
παναγίαν σου μνήμην, εορτάζομεν, θεομακάριστε μάρτυς, αθλητά Αγαθόνικε.

Δόξα... Τού Αγίου Λούππου

Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τό οπτικόν σου τής ψυχής εκκαθάρας, καθυπεδέξω την αυγήν τής Τριάδος,
καί τās εν ζόφω πάνσοφε εφώτισας ψυχάς, αίγλη θείων λόγων σου, Λούππε
μάρτυς Κυρίου, όθεν πρός ανέσπερον, μεταβέβηκας φέγγος, υπέρ ημών
απαύστως δυσωπών, τών σέ τιμώντων, καί πίστει υμνούντων σε.

Καί νύν... Τής Εορτής

Ήχος ο αυτός

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Αναβόησον Δαυϊδ, τίς η παρούσα Εορτή; Ήν ανύμνησα φησίν, εν τώ Βιβλίω
τών Ψαλμών, ως θυγατέρα θεόπαιδα καί Παρθένον, μετέστησεν αυτήν, πρός
τάς εκείθεν μονάς, Χριστός ο εξ αυτής, άνευ σποράς γεννηθείς, καί διά τούτο
χαίρουσι, μητέρες καί θυγατέρες, καί νύμφαι Χριστού, βοώσαι, Χαίρε, η
μεταστάσα, πρός τά άνω βασιλεία.

Τού Αγίου Αγαθονίκου

Ωδή δ'

Εν Πνεύματι προβλέπων

Υπήλθες τών μαρτύρων, τό στάδιον σοφέ, όπλω θείας πίστεως, λαμπρώς
περιφραχθείς, περιπλακείς δέ, τώ δυσμενεί κατά κράτος, τούτον νικήσας,
καθυπέταξας ποσί σου, μάρτυς αθλητά Αγαθόνικε.

Σοφία σου τών λόγων, καί έργων ιερών, θείαις επιδείξεσιν, εξέπληξας
εχθρούς, υπολαβόντας τό καρτερόν τού νοός σου, καταπαλαίσαι, καί πρός
πλάνην καθελκύσαι, μάρτυς τού Χριστού Αγαθόνικε.

Πυρί ολοκαυτώσας, αγάπης θεικής, σου τόν νούν αιίδιμε, τό πύρ τών
δυσσεβών, ούκ επποήθης, αλλ' ανάψας ως άνθραξ, τής αθείας, ενεπύρισας
τήν ύλην, μάρτυς Ιερέ Αγαθόνικε.

Θεοτοκίον

Ονώτοις επιβαίνων, Αγνή χερουβικοίς, σαρκωθείς ως άνθρωπος, εκ σου
θεοπρεπώς, σου ταίς αγκάλαις καθέζεται, ώσπερ βρεφος, καί νηπιάζει,
νηπιόφρονα τόν πάλαι, σώζων γεγονότα πρωτόπλαστον.

Τού Αγίου Λούππου

Ο καθήμενος εν δόξη

Υπερβάς τής ανθρωπίνης, ασθενείας μακάριε, τούς γεώδεις όρους, έφερες πληγάς ραβδιζόμενος, ράβδον δυνάμεως φέρων τόν σωτήριον, πανασίδιμε, Λούππε Σταυρόν τού Θεού ημών.

Πεποιθώς καθάπερ όρος, επί Κύριον έμεινας, αθλοφόρε Λούππε, θεία συμμαχία ασάλευτος, τούς σπαραγμούς τών μελών σου, όθεν ήνεγκας, ανυψούμενος, πρός ουρανόν θείω έρωτι.

Πλήρης πίστεως υπάρχων, καί σοφίας καί χάριτος, ανομούντων μέσον, Λόγον τού Θεού ωμολόγησας, τών πεμπομένων βελών δέ ουκ εφρόντισας, ειργομένων, δυνάμει Χριστού προσεγγίσει σοι.

Θεοτοκίον

Επί σέ καθάπερ όμβρος, τής σοφίας ή άβυσσος, Ιησούς κατήλθε, μόνην καθαράν σε ευράμενος, Θεογεννήτορ Παρθένε καί κατέκλυσεν, ασεβείας, χειμάρρους δεινούς θεία χάριτι.

Τού Αγίου Αγαθονίκου

Ωδή ε'

Τό φαεινόν ημίν

Νόμοις αντέθηκας τού αλάστορος, νόμον σωτήριον, εννομώτατος ως μάρτυς ένδοξε, τού νομοδότου πάντων καί δεσπτόζοντος, Χριστού τού Θεού ημών.

Ο περιβόητος καί περίδοξος, μάρτυς γενόμενος, Αγαθόνικος νύν μακαρίζεται, σύν ουρανίαις πάντοτε Δυνάμεσι, φαιδρώς αγαλλόμενος.

Υπέρ τό ζήν θανείν είλου ένδοξε, όπως τήν μέλλουσαν, ως αίδιον καί αιωνίζουσαν ζωήν κερδήσας, όθεν ξίφει τέμνοντι, κλίνεις τόν αυχένα σου.

Θεοτοκίον

Σού τά θαυμάσια προορώμενος, θείω εν Πνεύματι, Ησαΐας ανεκραύγαζεν, Ιδού εν μήτρα έξεις τόν αχώρητον, σαρκούμενον Άχραντε.

Τού Αγίου Λούππου

Ασεβείς ουκ όψονται

Μεληδόν ηπειλήσαν, συγκόπτειν σε εχθροί, εαυτούς μάλλον δέ σοφέ, θεϊκαίς προστάξει κατατέμνοντες, ασινή καί άτρωτον, κατενόουν φυλαττόμενον.

Απαιωρήσας ένδοξε, τό όμμα τής ψυχής, πρός τήν πέτραν τήν αρραγή, ουδαμώς τοίς κύμασι μάρτυς σεσάλευσαι, τών πικρών κολάσεων, θεία ρώμη δυναμούμενος.

Ραντισμοίς αιμάτων σου, πυράν ειδωλικήν, εναπέσβεσας αθλητά, καί πυρί τών άθλων σου πάσαν κατέφλεξας, τήν απάτην Πνεύματι, τώ Αγίω πυρακτούμενος.

Θεοτοκίον

Τήν αγνήν αγνεύοντι, τιμήσωμεν νοϊ, καλλονήν τήν τού Ιακώβ, καί ενθέοις πράξεσι καλλυνόμενοι, ευσεβώς υμνήσωμεν, ως μητέρα τού Θεού ημών.

Τού Αγίου Αγαθονίκου

Ωδή ς'

Τόν Προφήτην Ιωνάν

Μυριόλεκτον πληθύν, Αιθιόπων νοητών, κατεπάλαισας σοφέ, ασθενεία τής σαρκός, καί ήνωσαι, ταίς μυριάσι, τών νοερών λειτουργών.

Επορεύθης ανδρικώς, μαρτυρίου τήν οδόν, καί εστένωσας οδούς, τής κακίας αθλητά, καί έφθασας τάς ευρυχώρους, σκηνώσεις τών ουρανίων νοών.

Λαμπρυνθείς ώσπερ χρυσός, τή χωνεία τών δεινών, παθημάτων τού Χριστού, Αγαθόνικε σοφέ, εκσφράγισμα εδείχθης, θείοις αποτεθείς θησαυροίς.

Θεοτοκίον

Παρθενεύεις ως τό πρίν, καί τεκούσα τόν Χριστόν, γαλουχείς πάσι τροφήν, τόν παρέχοντα Αγνή, παράδοξον, σεμνή τό θαύμα καί ακατάληπτον.

Τού Αγίου Λούππου

Εβόησε προτυπών

Υπέφερες, τής σαρκός τάς βασάνους στερρότατα, βασανίζων, ανομούντων φρονήματα άθεα, καί πικρώς μαστίζων, τών δαιμόνων πληθύν αξιάγαστε.

Συνέσεισας, καί ως χούν τούς θεούς κατελέπτυνας, τών αθέων, σεαυτόν δέ ανέστησας έμψυχον, ευσεβείας στήλην, καί εικόνα ανδρείας θεόπνευστε.

Ηγάλλετο, εντρυφών ταίς βασάνοις ο ένδοξος, αθλοφόρος, προορών τούς στεφάνους εν πνεύματι, καί τήν δι' αιώνος, εσομένην τοίς μάρτυσιν εύκλειαν.

Θεοτοκίον

Γεγέννηκας, όν Πατήρ πρό αιώνων γεγέννηκε, προανάρχως, καί μαστοίς τόν τροφέα εθήλασας, υπέρ νούν τό θαύμα, υπέρ λόγον Αγνή τό μυστήριον.

Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης Ιωνάς, εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών Δυνάμεων».

Κοντάκιον 'Ηχος α' Χορός αγγελικός

Τὴν κλήσιν ἀγαθὴν, κεκτημένους θεόφρον, ἀνδρῶν τῶν πονηρῶν,
ἀπεστράφης τό σέβας, μή πτήξας κολάσεων, εἶδος πάν, Ἀγαθόνικε, ὅθεν
γέγονας, τῶν ἀγαθῶν κληρονόμος, καί ἀπειλήφας, σὺν τοῖς συνάθλοις ἀξίως,
τόν ἀφθαρτον στέφανον.

Ο Οἶκος

Τόν ἀγαθόν καί φιλόανθρωπον καθικέτευε, Ἀγαθόνικε πάνσοφε, τοῦ ἀγαθῦναι
τὴν κάκωσιν τῆς ἐμῆς καρδίας, καί δωρήσασθαι λόγον μοι, τοῦ ἀξίως υμνήσαι
σου τοὺς ἀγῶνας, οὓς ἠθλήσας ὑπὲρ τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ καί Θεοῦ
ἡμῶν, πῶς πανταχόθεν περισκόπεις οἷά περ ποιμὴν, μάρτυς, καί τοὺς
λύκους ἐκδιώκων ἐποδήγεις σου τὴν ποιμνὴν πρὸς γῆν ἀληθείας, βῶν ἐν
παρρησία, Ὡς πρόβατα ἐγνώσθημεν σφαγῆς, διὸ θάνωμεν, ἵνα κομισώμεθα
τόν ἀφθαρτον στέφανον.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῆ ΚΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀγαθονίκου καί
τῶν σὺν αὐτῷ, Ζωτικοῦ Ζήνωνος, Θεοπρεπίου, Ἀκινδύνου καί Σεβηριανοῦ.

Στίχοι

Ἀγαθονίκου κλήσις ἀψευδестаτή,
Χρηστὴν βῶσα τοῦδε νίκη ἐκ ξίφους.
Τρεῖς καρτεροῦντες μηχανήματος βίαν,
Τὰς μηχανὰς λύουσι τοῦ παμμηχάνου.
Ἐν μάρτυσι τμηθείσιν αὐχένα ξίφει,
Σεβηριανὸς τάττεται τμηθεὶς ξίφει.
Ἰδοὺ παρ ἡμῖν καί Κυρηναῖος νέος,
Οὐκ ἀγγαρευθεὶς, ἀλλ' εἰκὼν Σταυρόν φέρων.
Ἐκτανε δευτερίῃ ξίφος εἰκάδι Ἀγαθόνικον.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας μάρτυρος Ἀνθούσης καί Ἀθανασίου
Ἐπισκόπου, τοῦ βαπτίσαντος αὐτὴν, καί Χαρησίμου καί Νεοφύτου τῶν
οἰκετῶν αὐτῆς.

Στίχοι

Ἀνθήσαν ἐκ γῆς τῆς Σελευκείας ρόδον,
Ἀνθούσαν ἐδρέψαντο χεῖρες Ἀγγέλων.
Ἀθανάσιος κὰν τεθνήξωμαι ξίφει,
Τοῖς ζῶσι Χριστοῦ ζῶν τετάξομαι φίλοις.
Δούλοι δύο τμηθέντες, εὐρον οἱ δύο
Τὴν ευγένειαν, ἣν ἀπώλεσαν πάλαι.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι μάρτυρες Εἰρηναῖος, Ὠρ καί Ὅροψις ξίφει
τελειοῦνται.

Στίχοι

Ξίφει τριάς τμηθεῖσα, τριστάτας πλάνης,
Βυθῷ καλύπτει τῶν εαυτῆς αἱμάτων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τού Αγίου Αγαθονίκου

Ωδή ζ'

Τούς εν καμίνω Παϊδάς σου

Επουρανίου δόξης κοινωνός γεγένησαι, πάντα τά εν γή παραδραμών, καί εκ ψυχής τόν ουρανού καί γής Δεσπότην, αγαπήσας ένδοξε, όθεν τιμώμεν τήν σήν, αγίαν μνήμην πιστώσ.

Ιχνηλατών τό πάθος τού Χριστού, τού βλύσαντος πάσι τήν απάθειαν πιστοίς, υπέμεινας ονειδισμούς καί θλίψεις μάρτυς, καί θάνατον άδικον, ξίφει τήν σήν κεφαλήν, αποτμηθείς εν χαρά.

Νεκροίς ξοάνοις σέβας ουδαμώς, απένειμας σέβων τόν αθάνατον Θεόν, τόν δι' ημάς νεκρόν οφθέντα, καί τού πλάνου τήν ισχύν νεκρώσαντα, όθεν ζωής αληθούς, έτυχες μάρτυς σοφέ.

Θεοτοκίον

Θεός εκ σου εγένετο βροτός, τό φύραμα Άχραντε θεώσας τών βροτών, καί κοινωνούς φύσεως θείας εκτελέσας, τούς σέ μακαρίζοντας, εν γυναιξίν αληθώς, ευλογημένη Αγνή.

Τού Αγίου Λούππου

Ο διασώσας εν πυρί

Λελαμπρυσμένος καλλοναίς, τών καλλοποιών παθημάτων, επί Σταυρού τώ δι' ημάς, ενεγκόντι παθήματα ένδοξε, γεγηθώς νύν παρίστασαι, αυγαζόμενος ταίς θείαις φωτοχυσίαις.

Απ' ουρανού σοι φανερώσ, ύδωρ εκχυθέν παραδόξως, φωταγωγεί καί δυναμοί, τήν ψυχήν σου βοάν προτρεπόμενον, Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Ίστασο μέσον τών εχθρών, πύργος απερίτρεπτος ώσπερ, ού σαλευόμενος τόν νούν, πολυτρόπων βασάνων αιόδιμε, αθλητά μηχανήμασι, καταράσσων δέ τήν πλάνην μεγαλοφρόνως.

Θεοτοκίον

Σέ καλλονήν τού Ιακώβ, μόνην εξελέξατο μόνος, ο κατοικών τούς ουρανούς, καί οικήσας εν μέσω σου Άχραντε, ουδαμώς παρεσάλευσε, παρθενίας σου τά κλείθρα ευλογημένη.

Τού Αγίου Αγαθονίκου

Ωδή η'

Όν φρίπτουσιν Άγγελοι

Εκ τόπου συρόμενος, εις τόπον αθλητά, τήν γήν καθηγίασας, τοίς βήμασι τοίς

σοίς, καί κλίνας αυχένα ξίφει τέμνοντι σαρκός διεζεύχθης, καί τώ Θεώ ηνώθης.

Μαστίγων παντοίων τε, βασάνων τής σαρκός, ηλόγησας έρωτι, φλεγόμενος Θεού, καί χαίρων συνήφθης τόν αγώνα καλώς, τόν σόν εκτελέσας, ταίς άνω μυριάσιν.

Ισχύς καταβέβληται, ασάρκου δυσμενούς, σαρκός ασθενεία γάρ, οι μάρτυρες Χριστού, ετρέψαντο τού, τον δυναμούμενοι, τή παντοδυνάμω, ισχύϊ τού Δεσπότη.

Θεοτοκίον

Σκηνήν σε καί τράπεζαν, καί θείαν κιβωτόν, καί στάμνον χωρήσασαν, τό μάνα τής ζωής, καί άγιον όρος ονομάζομεν, Παρθένε Μαρία, αεί ευλογημένη.

Τού Αγίου Λούππου

Λυτρωτά τού παντός

Μετά πλείστας βασάνους μακάριε, τώ Θεώ τόν αυχένα υπέκλινας, ξίφει καρατομούμενος, κεφαλάς δέ συγκόπτων ως εν εκστάσει, παρανόμων ανδρών διά πίστεως.

Εαυτόν πρός σφαγήν εθελούσιον, ως αρνίον εκδέδωκας άκακον, Αμνόν Θεού τόν αίροντα, εικονίζων τού κόσμου τήν αμαρτίαν, ουκ ερίζοντα ουδέ κραυγάζοντα.

Νοσημάτων παντοίων αλέξημα, ιατρείον ψυχών αδαπάνητον, σου η σορός γεγένηται, πρός Θεού δέ τήν χάριν τών ιαμάτων, κατεπλούτησας Λούππε πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Ευλογεί πάσα κτίσις τόν τόκον σου, ευλογίαις ημάς στεφανώσαντα, καί τήν αράν εξάραντα, παντευλόγητε μόνη δεδοξασμένη, η τό γένος ημών χαριτώσασα.

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός Παντοδύναμε, τούς εν τώ μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί εδίδαξας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον».

Τού Αγίου Αγαθονίκου

Ωδή θ'

Τήν φωτοφορον νεφέλην

Ιερωτάταις χορείαις, τών Ιερών Αποστόλων, καί συναυλίαις Αθλητών, καί Οσίων αγέλαις, καί Προφητών αριθμηθείς, σοφέ Αγαθόνικε, γηθόμενος, σύν αυτοίς τή Τριάδι, στεφηφόρος, νύν παρίστασαι φαιδρώς.

Ως θαυμαστός σου ο ζήλος, ως σταθερά σου η πίστις, ως αγαθή η πρὸς Θεόν, σου πεποιθήσις μάρτυς, ως φωταυγής σου η ζωή, ως χάριτος έμπλεως ο θάνατος, αθανάτου σε δόξης, αθλοφόρε, εκτελέσας κοινωνόν.

Σε τού Χριστού τό αρνίον, τό Ιερώτατον θύμα, τών αθλητών τήν καλλονήν, τών θαυμάτων τήν βρύσιν, τής Εκκλησίας τό τερπνόν, θεόφρον αγλαΐσμα, τό στήριγμα, τών πιστών ευφημούμεν, κατά χρέος, Αγαθόνικε σοφέ.

Η παναγία σου μνήμη, καθαγιάζουσα κόσμον, νύν επεδήμησεν ημίν, παναοίδιμε μάρτυς, εν ή δεόμεθα τυχείν, τής σής αντιλήψεως, τιμώντές σε, Αγαθόνικε πόθω, ως τού Λόγου, αγαθόν θεραπευτήν.

Θεοτοκίον

Φιλαμαρτήμονα γνώμην, καί αδιόρθωτον βίον, καί πλημμελήσασαν ψυχήν, καί καρδίαν ρυπώσαν, έχων ο άσωτος εγώ, προσπίπτω σοι Δέσποινα, βοήθει μοι, καί διόρθωσιν δίδου, πρίν με φθάση, τού θανάτου η τομή.

Τού Αγίου Λούππου

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Ώφθης ως πολύφωτος αστήρ τόν ήλιον, καταγγέλλων τοίς καθεύδουσι, μάρτυς εν σκότει απωλείας, υφ' ού καταυγασθέντες εδείχθησαν, ημέρας κοινωνοί διά πίστεως, τής ανεσπέρου αξιάγαστε.

Σήμερον η μνήμη σου ημίν εξέλαμψε, τού ηλίου τηλαυγέστερον, πάσαν τήν γήν φωταγωγούσα, τά νέφη τών ψυχών απελαύνουσα, καί ζόφον τών παθημάτων εξαίρουσα, ήν ετησίως εορτάζομεν.

Η άνω Σιών τών εκλεκτών μητρόπολις, σου τό πνεύμα φέρει χαίρουσα, τών πρωτοτόκων Εκκλησία, φαιδρύνεται, πιστοί δέ τιμώνμέν σε, αιτουμενοι σωθήναι πρεσβείαις σου, Λούππε θεόφρον παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Φωτός τού εν σοί μαρμαρυγαίς Θεόνυμφε, τήν ψυχήν μου φωταγωγήσον, κείμενον βόθρω απωλείας, ανάστησον εχθρούς καταράσσουσα, τούς θλίβοντας αεί τήν καρδίαν μου, καί πρὸς τά πάθη συνωθούντάς με.

Ο Ειρμος

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνησας, όθεν σε πάντες μακαρίζομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς μαθηταίς συνέλθωμεν

Αγαθονίκου μάρτυρος, τήν υπέρφωτον μνήμην, λαμπροφανώς τελέσωμεν, ήν συνήψεν η χάρις, τή τής Πανάγνου Κοιμήσει, Ούτος γάρ ο γενναίος, τυράννους μέν κατήσχυνεν, εναθλών στερροψύχως, τώ δέ Χριστώ, χαίρων

νύν παρίσταται στεφηφόρος, υπέρ ημών δεόμενος, τών αυτών ευφημούντων.

Τῆς Εορτῆς

Ο ουρανόν τοίς ἀστροίς

Ἀπόστολοι ἐκ περάτων, συναθροισθέντες ἐνθάδε, Γεθσημανή τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τό σῶμα, καί σύ, Υἱέ καί Θεέ μου, παράλαβέ μου τό πνεῦμα.

Εἰς τόν Στίχον τών Αἰνῶν, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Εφραθά

Γή μέν τή σή ταφή, ηὐλόγηται Παρθένε, ἀήρ δέ τή ἀνόδῳ, ηγίασται τή ξένη, νόμῳ θανούσης φύσεως.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τήν ἀνάπαυσίν σου.

Ἕμνοις σου τό σεπτόν, καί θεοδόχον σῶμα, προπέμποντες οἱ θεῖοι, Ἀπόστολοι ἐβόων, Πού νύν ἀπαίρεις Δέσποινα;

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν.

Σώμά σου τή φθορά, ἀπρόσιτον υπήρξε, καί πρὸς ταφήν ἐδόθη, τῆς φύσεως τῷ νόμῳ, μένει δέ ἀδιάφθορον.

Δόξα... Καί νύν... Ὅμοιον

Πάντες οἱ γηγενεῖς, συνδράμωμεν προθύμως, μετὰ τών Ἀσωμάτων, κηδεύσαι τήν τεκούσαν, τόν Ποιητήν τῆς κτίσεως.

Καί ἡ λοιπή Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθροῦ, κατὰ τό σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λούππου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς δέ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος α' Αυτόμελον

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἐν μνημείῳ τίθεται, καί κλίμαξ πρὸς ουρανόν, ὁ τάφος γίνεται, Ευφραίνου Γεθσημανή, τῆς Θεοτόκου τό ἅγιον τέμενος, Βοήσωμεν οἱ πιστοί, τόν Γαβριήλ κεκτημένοι ταξίαρχον, Κεχαριτωμένη χαίρει, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ διὰ σοῦ τό μέγα ἔλεος. **(Δίς)**

Βαβαί τών σών μυστηρίων αγνή! τού Υψίστου θρόνος, ανεδείχθης Δέσποινα, καί γήθεν πρός ουρανόν, μετέστης σήμερον, Η δόξα σου ευπρεπής, θεοφεγγέσιν εκλάμπουσα χάριτι, Παρθένοι σύν τή Μητρί τού Βασιλέως πρός ύψος επάρθητε, Κεχαριτωμένη χαιρε, μετά σου ο Κύριος, ο παρέχων τώ κόσμω, διά σου τό μέγα έλεος. (Δίς)

Τήν σήν δοξάζουσι Κοίμησιν, Εξουσίαι θρόνοι, Αρχαί Κυριότητες, Δυνάμεις καί Χερουβίμ, Καί τά φρικτά Σεραφίμ, Αγάλλονται γηγενείς επί τή θεία σου δόξη κοσμούμενοι, Προσπίπτουσι βασιλείς, σύν Αρχαγγέλοις Αγγέλοις καί μέλπουσι, Κεχαριτωμένη χαιρε, μετά σου ο Κύριος, ο παρέχων τώ κόσμω, διά σου τό μέγα έλεος. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Θεαρχίω νεύματι, πάντοθεν οι θεοφόροι Απόστολοι, υπό νεφών μεταρσίως αιρόμενοι.

Ἦχος πλ. α'

Καταλαβόντες τό πανάχραντον, καί ζωαρχικόν σου σκήνος, εξόχως ησπάζοντο.

Ἦχος β'

Αι δέ υπέρτατοι τών ουρανών Δυνάμεις, σύν τώ οικείω Δεσπότη παραγενόμεναι.

Ἦχος πλ. β'

Τό θεοδόχον καί ακραιφνέστατον σώμα προπέμπουσι, τώ δέει κρατούμεναι, υπερκοσμίως δέ προώχοντο, καί αοράτως εβών, ταίς ανωτέραις ταξιαρχίαις, ιδού η παντάνασσα θεόπαις παραγέγονεν.

Ἦχος γ'

Ἄρατε πύλας, καί ταύτην υπερκοσμίως υποδέξασθε, τήν τού αενάου φωτός Μητέρα.

Ἦχος βαρύς

Διά ταύτης γάρ η παγγενής τών βροτών σωτηρία γέγονεν, ή ατενίζειν ουκ ισχύομεν, καί ταύτη άξιον γέρας απονέμειν αδύνατον.

Ἦχος δ'

Ταύτης γάρ τό υπερβάλλον, υπερέχει πάσαν έννοιαν.

Ἦχος πλ. δ'

Διό άχραντε Θεοτόκε, αεί σύν ζωηφόρω Βασιλεί, καί τόκω ζώσα, πρέοβευε διηλεκώς, περιφρουρήσαι καί σώσαι, από πάσης προσβολής εναντίας τήν νεολαίαν σου, τήν γάρ σήν προστασίαν κεκτήμεθα.

Ἦχος α'

Εις τούς αιώνας, αγλαοφανώς μακαρίζοντες.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ ΙΔΙΟΜΕΛΑ.

Ἦχος δ'

Δεύτε ανυμνήσωμεν λαοί, τήν Παναγίαν Παρθένον αγνήν, εξ ής αρρήτως προήλθε, σαρκωθείς ο Λόγος τού Πατρός, κράζοντες καί λέγοντες,

Ευλογημένη σύ εν γυναιξί, Μακαρία η γαστήρ, η χωρήσασα Χριστόν, Αυτού ταίς αγίαις χερσί, τήν ψυχήν παραθεμένη, πρέσβευε άχραντε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε εις τήν ανάπαυσίν σου.

Τήν πάνσεπτόν σου Κοίμησιν, Παναγία Παρθένε αγνή, τών Αγγέλων τά πλήθη εν ουρανώ, καί ανθρώπων τό γένος επί τής γής μακαρίζομεν, ότι Μήτηρ γέγονας τού ποιητού τών απάντων Χριστού τού Θεού, Αυτόν ικετεύουσα, υπέρ ημών μή παύση δεόμεθα, τών εις σέ μετά Θεόν, τάς ελπίδας θεμένων, Θεοτόκε πανύμνητε, καί απειρόγαμε.

Στίχ. Ωμοσε Κύριος τώ Δαυϊδ αλήθειαν, καί ου μή αθετήσει αυτήν.

Δαυϊτικήν ωδήν σήμερον λαοί, άσωμεν Χριστώ τώ Θεώ, Απενεχθήσονται φησί, τώ Βασιλεί παρθένοι οπίσω αυτής, απενεχθήσονται εν ευφροσύνη καί αγαλλιάσει, Η γάρ εκ σπέρματος Δαυϊδ, δι' ής ημείς εθεώθημεν, εν ταίς χερσί τού εαυτής Υιού καί Δεσπότου, ενδόξως καί υπέρ λόγον μετατίθεται, ήν ως Μητέρα Θεού ανυμνούντες βοώμεν καί λέγομεν, Σώσον ημάς, τούς ομολογούντας σε Θεοτόκε, από πάσης περιστάσεως, καί λύτρωσαι κινδύνων τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Ότε εξεδήμησας Θεοτόκε Παρθένε, πρός τόν εκ σου τεχθέντα αφράστως, παρήν Ιάκωβος ο Αδελφόθεος, καί πρώτος, Ιεράρχης, Πέτρος τε η τιμιωτάτη κορυφαία τών θεολόγων ακρότης, καί σύμπας ο θείος τών Αποστόλων χορός, εκφαντορικάς θεολογίας υμνολογούντες, τό θείον καί εξαίσιον, τής Χριστού τού Θεού οικονομίας μυστήριον, καί τό ζωαρχικόν, καί θεοδόχον σου σώμα κηδεύσαντες, έχαιρον πανύμνητε, Ύπερθεν δέ αί πανάγια καί πρεσβύταται τών Αγγέλων Δυνάμεις, τό θαύμα εκπληττόμεναι, κεκυφίαι αλλήλαις έλεγον, Άρατε υμών τάς πύλας, καί υποδέξασθε τήν τεκούσαν, τόν ουρανού καί γής Ποιητήν, δοξολογίαις τε ανυμνήσωμεν, τό σεπτόν καί άγιον σώμα, τό χωρήσαν τόν ημίν αθεώρητον καί Κύριον, Διόπερ καί ημείς τήν μνήμην σου εορτάζοντες, εκβούμέν σοι Πανύμνητε, Χριστιανών τό κέρασ ύψωσον, καί σώσον τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Εν τή Γεννήσει τήν παρθενίαν εφύλαξας, έν τή Κοιμήσει τόν κόσμον ου κατέλιπες Θεοτόκε, Μετέστης πρός τήν ζωήν, μήτηρ υπάρχουσα τής ζωής, καί ταίς πρεσβείαις ταίς σαίς λυτρούμένη, εκ θανάτου τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Αναβόησον Δαυῖδ, τίς ἡ παρούσα Εορτή; Ἦν ανύμνησα φησίν, ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν Ψαλμῶν, ὡς θυγατέρα θεόπαιδα καί Παρθένον, μετέστησεν αὐτήν, πρὸς τὰς ἐκεῖθεν μονάς, Χριστός ὁ ἐξ αὐτῆς, ἀνευ σποράς γεννηθεὶς, καί διὰ τοῦτο χαίρουσι, μητέρες καί θυγατέρες καί νύμφαι Χριστοῦ, βοῶσαι, Χαίρε, ἡ μεταστάσα πρὸς τὰ ἄνω βασιλεία.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ὁ πάντιμος χορός, τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, ἠθροίσθη θαυμαστώσ, τοῦ κηδεύσαι ἐνδόξως, τό σῶμά σου τό ἀχραντον, Θεοτόκε Πανύμνητε, οἷς συνύμνησαν, καί τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, τήν Μετάστασιν, τήν σὴν σεπτῶς εὐφημοῦντες, ἦν πίστει εορτάζομεν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος γ'
Τήν ωραιότητα

Ἐν τῇ Γεννήσει σου, σύλληψις ἀσπορος, ἐν τῇ Κοιμήσει σου, νέκρωσις ἀφθορος, θαύμα ἐν θαύματι διπλοῦν, συνέδραμε Θεοτόκε, πῶς γάρ ἡ ἀπείρανδρος, βρεφοτρόφος ἀγνεύουσα; πῶς δέ ἡ μητρόθεος, νεκροφόρος μυρίζουσα; Διό σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι, Χαίρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Ψάλλονται οἱ δύο Κανόνες, ὁ α' μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἦ' καί ὁ δ' εἰς ς', ὕστερον δέ πάλιν οἱ Εἰρμοί, κανῶν πρώτος, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Πανηγυριζέτωσαν οἱ θεόφρονες.
Ποίημα τοῦ Κυρίου Κοσμᾶ.

Ὡδή α' Ἦχος α' Ὁ Εἰρμός

«Πεποικιλμένη τῇ θεῖα δόξῃ, ἡ ἱερά καί εὐκλεῆς Παρθένε μνήμη σου, πάντας συνηγάγετο, πρὸς εὐφροσύνην τοὺς πιστοὺς, ἐξαρχούσης Μαρίας, μετὰ χορῶν καί τυμπάνων τῷ σῶ, ἄδοντας Μονογενεὶ, ἐνδόξως ὅτι δεδόξασται».

Ἀμφεπονείτο αὔλων τάξις, οὐρανοβάμων ἐν Σιών τό θεῖον σῶμά σου, ἀφνω

δέ συρρεύσασα, τών Αποστόλων η πληθύς, εκ περάτων Θεοτόκε, σοί παρέστησαν άρδην, μεθ' ών άχραντε, σου τήν σεπτήν, Παρθένε μνήμην δοξάζομεν.

Νικητικά μέν βραβεία ήρω, κατά τής φύσεως Αγνή, Θεόν κυήσασα, όμως μιμουμένη δέ, τόν ποιητήν σου και Υιόν, υπέρ φύσιν υποκύπτεις, τοίς τής φύσεως νόμοις, διό θνήσκουσα, σύν τώ Υιώ εγείρη διαιωνίζουσα.

Κανών δεύτερος

Ποίημα Ιωάννου τού Δαμασκηνού.

Ωδή α' Ήχος δ' Ο Ειρμός

«Ανοίξω τό στόμα μου, και πληρωθήσεται Πνεύματος, και λόγον ερεύξομαι τή Βασιλίδι Μητρί, και οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, και άσω γηθόμενος, ταύτης τήν Κοίμησιν».

Παρθένοι νεάνιδες, σύν Μαριάμ τή Προφήτιδι, ωδήν τήν εξόδιον νύν αλαλάξατε, η Παρθένος γάρ, και μόνη Θεοτόκος, προς λήξιν ουράνιον διαβιβάζεται.

Αξίως ως έμψυχον, σέ ουρανόν υπεδέξαντο, ουράνια Πάναγνε, θεία σκηνώματα, και παρέστηκας, φαιδρώς ωραιΐσμένη, ως νύμφη πανάμωμος, τώ Βασιλεί και Θεώ.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Η δημιουργική, και συνεκτική τών απάντων, Θεού σοφία και δύναμις, ακλινη ακράδαντον, τήν Εκκλησίαν στήριξον Χριστέ, μόνος γάρ εί άγιος, ο εν αγίοις αναπαυόμενος».

Γυναίκα σε θνητήν, αλλ' υπερφυώς και Μητέρα, Θεού ειδότες Πανάμωμε, οι κλεινοί Απόστολοι, πεφρικυΐαις ήπτοντο χερσί, δόξη απαστράπτουσαν, ως θεοδόχον σκήνος θεώμενοι.

Υπέφθασε χερσί, ταίς υβριστικαίς τού αυθάδους, τομήν η δίκη επάξασα, τού Θεού φυλάξαντος, τό σέβας τή εμψύχω κιβωτώ, δόξη τής θεότητος, εν ή ο Λόγος σάρξ εχρημάτισε.

Κανών δεύτερος

Ο Ειρμός

«Τούς σους υμνολόγους Θεοτόκε, η ζώσα και άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, και εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον».

Θνητής εξ οσφύος προαχθείσα, τή φύσει κατάλληλον Αγνή, τήν εξοδον διήνυσας, Τεκούσα δέ τήν όντως ζωήν, προς τήν ζωήν μεθέστηκας, τήν θεϊαν καί ενυπόστατον.

Δήμος θεολόγων εκ περάτων, εξ ύψους Αγγέλων δέ πληθύς, προς τήν Σιών ηπείγοντο, παντοδυνάμω νεύματι, αξιοχρέως Δέσποινα, τή σή ταφή λειτουργήσοντες.

Η Υπακοή Ήχος πλ. α'

Μακαρίζομέν σε πάσαι αι γενεαί, Θεοτόκε Παρθένε, εν σοί γάρ ο ακώρητος Χριστός ο Θεός ημών, χωρηθήναι ευδόκησε, Μακάριοι εσμέν καί ημείς προστασίαν σε έχοντες, ημέρας γάρ καί νυκτός πρεσβεύεις υπέρ ημών, καί τά σκήπτρα τής βασιλείας, ταίς σαίς ικεσίαις κρατύνονται, Διό ανυμνούντες βοώμέν σοι Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ρήσεις Προφητών καί αινίγματα, τήν σάρκωσιν υπέφηναν, τήν εκ Παρθένου σου Χριστέ, φέγγος αστραπής σου, εις φώς εθνών εξελεύσεσθαι, καί φωνεί σοι άβυσσος, εν αγαλλιάσει, τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε».

Ίδετε λαοί καί θαυμάσατε, τό όρος γάρ τό άγιον, καί εμφανέστατον Θεού, τών επουρανίων βουνών, εφύπερθεν αίρεται, ουρανός επίγειος, εν επουρανίω, καί αφθάρτω χθονί οικιζόμενος.

Ζωής αϊδίου καί κρείττονος, ο θάνατός σου γέγονε, διαβατήριον Αγνή, εκ τής επικήρου προς θεϊαν όντως καί άρρευστον, μεθιστών σε άχραντε, εν αγαλλιάσει, τόν Υιόν καθοράν σου καί Κύριον.

Επήρθησαν πύλαι ουράνιαι, καί Άγγελοι ανύμνησαν, καί υπεδέξατο Χριστός, τό τής παρθενίας αυτού, μητρών κειμήλιον, Χερουβίμ υπείξέ σοι, εν αγαλλιάσει, Σεραφίμ δέ δοξάζει σε χαίροντα.

Κανών δεύτερος

Ο Ειρμός

«Τήν ανεξιχνίαστον θεϊαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σου τού Υψίστου, ο Προφήτης Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Θάμβος ήν θεάσασθαι τόν ουρανόν, τού Παμβασιλέως τόν έμψυχον, τούς κενεύνας, υπερχόμενον τής γής, Ως θαυμαστά τά έργα σου Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Εν τή Μεταστάσει σου Μητέρθεού, τό ευρυχωρότατον σώμά σου καί

θεοδόχον, τών Αγγέλων στρατιαί, Ιερωτάταις πτέρυξι, φόβω καί χαρά
συνεκάλυπτον.

Ει ο ακατάληπτος ταύτης καρπός, δι' όν ουρανός εχρημάτισε, ταφήν υπέστη,
εκουσίως ως θνητός, πώς τήν ταφήν αρνήσεται, η απειρογάμως κυήσασα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τό θείον καί άρρητον κάλλος, τών αρετών σου Χριστέ διηγήσομαι, εξ αϊδίου
γάρ δόξης συναϊδιον, καί ενυπόστατον λάμψας απαύγασμα, Παρθενικής από
γαστρός, τοίς εν σκότει καί σκιά, σωματωθείς ανέτειλας ήλιος».

Ως επί νεφέλης Παρθένε, τών Αποστόλων ο δήμος οχούμενος, προς την
Σιών εκ περάτων λειτουργήσαι σοι, τή νεφέλη τή κούφη ηθροίζετο, αφ' ής ο
Ύψιστος Θεός, τοίς εν σκότει καί σκιά, δικαιοσύνης έλαμψεν ήλιος.

Σαλπίγγων θεόληπτοι γλώσσαι, τών θεολόγων ανδρών ευηχέστερον, τή
Θεοτόκω εβόων τόν εξόδιον, ενηχούμεναι ύμνον τώ Πνεύματι, Χαίροις
ακήρατε πηγή, τής τού Θεού ζωαρχικής, καί σωτηρίου πάντων σαρκώσεως.

Κανών δεύτερος

Ο Ειρμός

«Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε,
γήθεν μετέστης προς αιωνίους μονάς, καί προς ατελεύτητον ζωήν, πάσι τοίς
υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύουσα».

Κροτείτωσαν σάλπιγγες, τών θεολόγων σήμεραν, γλώσσα δέ πολύφθογγος
ανθρώπων, νύν ευφημείτω, περιηχείτω αήρ, απείρω λαμπόμενος φωτί,
Άγγελοι υμνείτωσαν, τής Παρθένου τήν Κοίμησιν.

Τό σκεύος διέπρεπε, τής εκλογής τοίς ύμνοις σοι, όλος εξιστάμενος Παρθένε,
έκδημος, όλως, Ιερωμένος Θεώ, τοίς πάσι θεόληπτος καί ών, όντως καί
δεικνύμενος, Θεοτόκε πανύμνητε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Άλιον ποντογενές, κητών εντόσθιον πύρ, τής τριημέρου ταφής σου ήν
προεικόμισμα, ού Ιωνάς υποφήτης αναδέδεικται, σεσωσμένος γάρ ως καί
προυπέποτο, ασινήσ εβόα, θύσω σοι μετά φωνής αιnéσεως Κύριε».

Νέμει σοι τά υπέρ φύσιν, Άναξ ο πάντων Θεός, εν γάρ τώ τίκτειν, Παρθένον
ώσπερ εφυλαξεν, ούτως εν τάφω τό σώμα διετήρησεν, αδιάφθορον, καί
συνεδόξασε, θεία μεταστάσει, γέρα σοι ώσπερ Υιός Μητρί χαριζόμενος.

Όντως σε ως φαινήν λυχνίαν, αΰλου πυρός, θυμιατήριον θείου χρύσειον
άνθρακος, εν τοίς Αγίων Αγίοις κατεσκήνωσε, στάμνον ράβδον τε πλάκα

θεόγραφον, κιβωτόν αγίαν, τράπεζαν άρτου ζωής, Παρθένε ο τόκος σου.

Κανών δευτερος

Ο Ειρμός

«Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες».

Εκ σου ζωή ανατέταλκε, τάς κλείς τής παρθενίας μή λύσασα, πώς ούν τό άχραντον, ζωαρχικόν τε σου σκήνωμα, τής τού θανάτου πείρας γέγονε μέτοχον.

Ζωής υπάρξασα τέμενος, ζωής τής αιδίου τετύχηκας, διά θανάτου γάρ, προς τήν ζωήν μεταβέβηκας, η τήν ζωήν τεκούσα τήν ενυπόστατον.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. β' Αυτόμελον

Τήν εν πρεσβείαις ακοίμητον Θεοτόκον, καί προστασίαις αμετάθετον ελπίδα, τάφος καί νέκρωσις ουκ εκράτησεν, ως γάρ ζωής Μητέρα, προς τήν ζωήν μετέστησεν, ο μήτραν οικήσας αιπιάρθενον.

Ο Οίκος

Τείχισόν μου τάς φρένας Σωτήρ μου, τό γάρ τείχος τού κόσμου ανυμνήσαι τολμώ, τήν άχραντον Μητέρα σου, εν πύργω ρημάτων ενίσχυσόν με, καί εν βάρεσιν εννοιών οχύρωσόν με, σύ γάρ βοάς τών αιτούντων πιστώς τάς αιτήσεις πληρούν, Σύ ούν μοι δώρησαι γλώτταν, προφοράν, καί λογισμόν ακαταίσχυντον, πάσα γάρ δόσις ελλάμψεως παρά σου καταπέμπεται φωταγωγέ, ο μήτραν οικήσας αιπιάρθενον.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΓ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Λούππου.

Στίχοι

Υπήρχε Λούππος δούλος, εκ δέ τού ξίφους
Ελεύθερος προσήλθε τώ Χριστώ φίλος.
Εικάδι εν τριτάτη πέφνε Λούππον φασγάνου ακμή.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Αγίου ιερομάρτυρος Ειρηναίου, Επισκόπου Σιρμίου.

Στίχοι

Τμηθείς μετέσχε νεκρικών ο Σιρμίου,
Λουτρών σχεδίων αιμάτων ποταμίων.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Ειρηναίου, Επισκόπου Λουγδούνων.

Στίχοι

Σπεύδει λιπεῖν γῆν εκ ξίφους Ειρηναῖος.
Ερωτιά γάρ τώ πρὸς ουρανοὺς πόθω.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τοῦ οσίου Πατρὸς ἡμῶν Καλλινίκου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

Καλλίνικος μένουσαν ἠδονὴν μένων,
Πρὸς τὴν τελευτὴν οὐκ ἀηδῶς ἦν ἔχων.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι τριάκοντα οκτὼ μάρτυρες, οἱ ἐν θράκη, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

Ἦνεγκε τριπλὴ μαρτύρων δεκάς ξίφος,
Ἐχουσα καὶ σύναθλον ἀπλήν οκτάδα.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ἰταμῷ θυμῷ τε καὶ πυρί, θεῖος ἔρως ἀντιπατόμενος, τό μὲν πῦρ ἐδρόσιζε, τῷ θυμῷ δέ ἐγέλα, θεοπνεύστῳ λογικῇ, τῆ τῶν οσίων τριφθόγγῳ λύρα ἀντιφθεγγόμενος, μουσικοῖς ὀργάνοις ἐν μέσῳ φλογός, ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἶ».

Θεοτεύκτους πλάκας Μωϋσῆς, γεγραμμένας τῷ θεῷ Πνεύματι, ἐν θυμῷ συνέτριπεν, ἀλλ' ὁ τοῦτου Δεσπότης, τὴν τεκούσαν ἀσινὴ, τοῖς ουρανοῖς φυλάξας δόμοις, νῦν εἰσωκίσατο, Σύν αὐτῇ σκιρτώντες βοῶμεν Χριστῷ, ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Ἐν κυμβάλοις χεῖλεσιν ἀγνοῖς, μουσικῇ τε καρδίας φόρμιγγι, ἐν εὐήχῳ σάλπιγγι, ὑψηλῆς διανοίας, τῆς Παρθένου καὶ ἀγνῆς, ἐν τῇ εὐσῆμῳ κλητῇ ἡμέρᾳ τῆς Μεταστάσεως, πρακτικαῖς κροτούντες βοῶμεν χερσίν, ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Ὁ θεόφρων ἠθροίσται λαός, τῆς γάρ δόξης Θεοῦ τό σκῆνωμα, ἐν Σιών μεθίσταται πρὸς ουράνιον δόμον, ἐνθα ἤχος καθαρὸς εορταζόντων, φωνὴ ἀφράστου ἀγαλλιάσεως, καὶ ἐν ευφροσύνῃ βοώντων Χριστῷ, ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Κανὼν δεύτερος

Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἐλάτρευσαν τῆ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρά τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρός ἀπειλὴν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον, Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός εὐλογητός εἶ».

Νεανίσκοι καί παρθένοι τῆς Παρθένου τε, καί Θεομήτορος, τὴν μνήμην σέβοντες, πρεσβύται καί ἄρχοντες, καί βασιλεῖς σὺν κριταῖς, μελωδήσατε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εἶ.

Σαλπισάτωσαν τῆ σάλπιγγι τοῦ Πνεύματος, ὄρη ουράνια, ἀγαλλιάσθωσαν νῦν, βουνοί καί σκιρτάτωσαν θεῖοι, Απόστολοι, ἡ Βασίλισσα, πρὸς τὸν Υἱὸν μεθίσταται, σὺν αὐτῷ αἰεὶ κρατοῦσα.

Ἡ πανίερος Μετάστασις τῆς θείας σου, καί ἀκηράτου Μητρός, τὰ υπερκόσμια, τῶν ἄνω Δυνάμεων, ἤθροισε τάγματα, συνευφραίνεσθαι, τοῖς ἐπὶ γῆς σοὶ μέλπουσιν, ὁ Θεός ευλογητός εἶ.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

«Φλόγα ὄροσίζουσεν Ὀσίους, δυσσεβεῖς δὲ καταφλέγουσαν, Ἄγγελος Θεοῦ ὁ πανσθενής, ἔδειξε Παισί, ζωαρχικὴν δὲ πηγὴν εἰργάσατο τὴν Θεοτόκον, φθορὰν θανάτου, καί ζωὴν βλυστάνουσεν τοῖς μέλπουσι, τὸν Δημιουργὸν μόνον υμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καί υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ρήμασιν εἶχοντο τῆς θείας, κιβωτοῦ τοῦ ἀγιάσματος, πάσα ἡ πληθὺς τῶν θεολόγων ἐν τῇ Σιών, Πού νῦν ἀπαίρεις σκηπὴν κραυγάζοντες, Θεοῦ τοῦ ζώντος; Μὴ διαλίπης ἐποπτεύουσα, τοὺς πίστευι μέλποντας, τὸν Δημιουργὸν μόνον υμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καί υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅπως ὑψώσασα τὰς χεῖρας, ἐκδημούσα ἡ πανάμωμος, χεῖρας τὰς Θεὸν ἠγκαλισμένας, σωματικῶς ἐν παρρησίᾳ, ὡς Μητὴρ ἔφησε πρὸς τὸν τεχθέντα, οὐς μοι ἐκτήσω, εἰς αἰῶνας φύλαττε βοώντάς σοι, τὸν Δημιουργὸν μόνον υμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καί υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν δεῦτερος

Ὁ Εἰρμός

«Παῖδας ευαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος τὴν οἰκουμένην ἀπάσαν, ἀγείρει ψάλλουσεν, τὸν Κύριον υμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τὴν μνήμην σου ἀχραντε Παρθένε, Ἀρχαί τε καί Ἐξουσίαι σὺν Δυνάμεσιν, Ἄγγελοι, Ἀρχάγγελοι, θρόνοι Κυριότητες, τὰ Χερουβὶμ δοξάζουσι, καί τὰ φρικτὰ Σεραφίμ, ἀνθρώπων δὲ τὸ γένος υμνοῦμεν, καί υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ ξένως οἰκήσας Θεοτόκε, ἐν τῇ ἀχράντῳ νηδυῖ σου σαρκούμενος, οὗτος τὸ πανίερον, πνεύμά σου δεξάμενος, ἐν ἑαυτῷ κατέπαυσεν, ὡς οφειλέτης Υἱός, διό σέ τὴν Παρθένον υμνοῦμεν, καί υπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡ τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν θαυμάτων, τῆς αἰιπαρθένου καί Θεομήτορος! τάφον γάρ οικήσασα, ἔδειξε Παράδεισον, ὡ παρεστώτες σήμερον, χαίροντες ψάλλομεν, τόν Κύριον ὑμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'

Μεγαλυνάριον, ὅπερ στιχολογεῖται ἐν ἐκάστῳ τροπαρίῳ τῆς παρουσίας Ὡδῆς.

Αἱ γενεαὶ πάσαι, μακαρίζομέν σε, τήν μόνην Θεοτόκον.

Ὁ Εἰρμός

«Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι, ἐν σοὶ Παρθένε ἀχραντε, παρθενεῦει γάρ τόκος, καί ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος, Ἡ μετὰ τό κον Παρθένος, καί μετὰ θάνατον ζῶσα, σώζοις αἰί, Θεοτόκε, τήν κληρονομίαν σου».

Εξίσταντο Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐν τῇ Σιων σκοπούμεναι, τόν οικεῖον Δεσπότην, γυναικείαν ψυχὴν χειριζόμενον, τῇ γάρ ἀχράντως τεκούση, υἱοπρεπῶς προσεφώνει, Δεῦρο Σεμνή, τῷ Υἱῷ καί Θεῷ συνδοξάσθητι.

Συνέστειλε χορός τῶν Ἀποστόλων, τό θεοδόχον Σώμά σου, μετὰ δέους ορώντες, καί φωνή λιγυρά προσφθεγγόμενοι, Εἰς ουρανίους θαλάμους, πρὸς τόν Υἱόν εκφοιῶσα, σώζοις αἰί, Θεοτόκε τὴν κληρονομίαν σου.

Κανὼν δεύτερος

Μεγαλυνάριον στιχολογούμενον καί αὐτό ὡς τό ἀνωτέρω.

Ἄγγελοι τήν Κοίμησιν τῆς Παρθένου, ορώντες ἐξεπλήττοντο, πῶς ἡ Παρθένος ἀπαίρει, ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τά ἄνω.

Ὁ Εἰρμός

«Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδοχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αἰῶνων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν Ἱερὰν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καί βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή αἰιπάρθενε».

Δεῦτε ἐν Σιών, τῷ θεῷ καί πῖονι, ὅρει τοῦ ζώντος Θεοῦ, ἀγαλλιασώμεθα, τήν Θεοτόκον ἐνοπτριζόμενοι, πρὸς γάρ τήν λίαν κρείττονα, καί θειοτέραν σκηνήν, ὡς Μητέρα, ταύτην εἰς τά Ἅγια, τῶν Ἀγίων Χριστός μετατίθησι.

Δεῦτε οἱ πιστοί, τῷ τάφῳ προσέλθωμεν, τῆς Θεομήτορος, καί περιπτυσώμεθα, καρδίας χεῖλη ὄμματα μέτωπα, εἰλικρινῶς προσάπτοντες, καί ἀρυσώμεθα, ἰαμάτων, ἀφθονα χαρίσματα, ἐκ πηγῆς ἀενάου βλυστάνοντα.

Δέχου παρ' ἡμῶν, ὠδὴν τήν ἐξόδιον, Μητέρα τοῦ ζώντος Θεοῦ, καί τῇ φωτοφόρῳ σου, καί θεῖα ἐπισκίασον χάριτι, τῷ Βασιλεῖ τά τρόπαια, τῷ

φιλοχρίστω λαώ, τήν ειρήνην, άφεσιν τοίς μέλπουσι, καί ψυχών σωτηρίαν βραβεύουσα.

Εξαποστειλάριον
Ήχος γ' εκ τρίτου

Απόστολοι εκ περάτων, συναθροισθέντες ενθάδε, Γεθσημανή τώ χωρίω, κηδεύσατέ μου τό σώμα, καί σύ Υιέ καί Θεέ μου, παράλαβέ μου τό πνεύμα.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια δευτερούντες τό α'.

Ήχος δ'
Ως γενναίον έν Μάρτυσι

Τή ενδόξω Κοιμήσει σου, ουρανοί επαγάλλονται, καί Αγγέλων γέγηθε τά στρατεύματα, πάσα η γή δέ ευφραίνεται, ωδήν σοι εξόδιον προσφωνούσα τή Μητρί, τού τών όλων δεσπόζοντος, απειρόγαμε, Παναγία Παρθένε, η τό γένος τών ανθρώπων ρυσαμένη, προγονικής αποφάσεως. (Δίς)

Εκ περάτων συνέδραμον, Αποστόλων οι πρόκριτοι, θεαρχίω, νεύματι τού κηδεύσαί σε, καί από γής αιρομένην σε, προς ύψος θεώμενοι, τήν φωνήν τού Γαβριήλ, εν χαρά ανεβόων σοι, Χαίρε όχημα, τής θεότητος όλης, χαίρε μόνη, τά επίγεια τοίς άνω, τώ τοκετώ σου συνάψασα.

Τήν ζωήν η κυήσασα, προς ζωήν μεταβέβηκας, τή σεπτή Κοιμήσει σου τήν αθάνατον, δορυφορούντων Αγγέλων σοι, Αρχών καί Δυνάμεων, Αποστόλων Προφητών, καί απάσης τής κτίσεως, δεχομένου τε, ακηράτοις παλάμαις τού Υιού σου, τήν αμώμητον ψυχήν σου, Παρθενομήτορ Θεόνυμφε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Τή αθανάτω σου Κοιμήσει, Θεοτόκε Μητηρ τής ζωής, νεφέλαι τούς Αποστόλους, αιθερίους διήρπαζον, καί κοσμικώς διεσπαρμένους, ομοχώρους παρέστησαν τώ αχράντω σου σώματι, οί καί κηδεύσαντες σεπτώς, τήν φωνήν τού Γαβριήλ, μελωδούντες ανεβόων, Χαίρε κεχαριτωμένη, Παρθένε Μητηρ ανυμφευτε, ο Κύριος μετά σου, Μεθ' ών ως Υιόν σου καί Θεόν ημών, ικέτευε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δοξολογία μεγάλη

Δίδοται καί άγιον έλαιοντοίς αδελφοίς.

Εις τήν Λειτουργίαν. Τά Τυπικά, οι Μακαρισμοί, καί εκ τών κανόνων τής Εορτής Ωδή γ' καί ς'.

Εί δέ βούλει, ειπέ τά παρόντα Αντίφωνα.

Αντίφωνον Α'

Στίχος α'. Αλαλάξατε τώ Θεώ πάσα η γή.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος β'. Εξομολογείσθε αυτώ, αινείτε τό όνομα αυτού.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος γ'. Εν πόλει Κυρίου τών δυνάμεων, εν πόλει Θεού ημών.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος δ'. Εγενήθη εν ειρήνη ο τόπος αυτού, καί τό κατοικητήριον αυτού εν Σιών.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'

Στίχος α'. Αγαπά Κύριος τάς πύλας Σιών, υπέρ πάντα τά σκηνώματα Ιακώβ.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν Αγίοις θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι. Αλληλούϊα.

Στίχος β'. Δεδοξασμένα ελαλήθη περί σου, η πόλις τού Θεού.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχος γ'. Ο Θεός εθεμελίωσεν αυτήν εις τόν αιώνα.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχος δ'. Ηγίασε τό σκηνώμα αυτού ο Ύψιστος.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος...

Αντίφωνον Γ'

Στίχος α'. Ετοιμή η καρδιά μου, ο Θεός, ετοιμή η καρδιά μου.

Ήχος α'

Εν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν εφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε, Μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, μήτηρ υπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρομένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχος β'. Τί ανταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ανταπέδωκέ μοι;

Εν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν...

Στίχος γ'. Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου επικαλέσομαι.

Εν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν...

Εισοδικόν

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ. Σώσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἐν ἀγίοις θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι. Ἀλληλούϊα.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Εν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν εφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε, Μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, μήτηρ υπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρομένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. β' Αὐτόμελον

Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον, καὶ προστασίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα, τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν, ὡς γὰρ ζωῆς Μητέρα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστησεν, ὁ μήτραν οικήσας ἀειπάρθενον.

Εἰς τό, Ἐξαιρέτως Ἦχος α'

Αἱ γενεαὶ πάσαι, μακαρίζομέν σε, τὴν μόνην Θεοτόκον.

Ὁ Εἰρμός

«Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι, ἐν σοὶ Παρθένε ἀχραντε, παρθενεύει γὰρ τόκος, καὶ ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος, Ἡ μετὰ τό κον Παρθένος, καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα, σῶζοις αεὶ, Θεοτόκε, τὴν κληρονομίαν σου».

Κοινωνικόν

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου επικαλέσομαι. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Εὐτυχούς, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ θεολόγου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Μάρτυς Ευτυχὴ μακάριε, μαθητευθεὶς ἱερώς, τῷ τοῦ Λόγου σεπτῷ μαθητῇ, θεολόγῳ κήρυκι, πρὸς αὐτοῦ πάσαν μύησιν, ἱερωτάτην ἤδη μεμύησαι, καὶ φῶς ωράθης, φωτίζων χάριτι, πάσαν διάνοιαν, ταῖς θεολογίαις σου ταῖς ἱεραῖς, ὅθεν τὴν αγίαν σου, μνήμην γεραίρομεν.

Πλάνης καθείλες οχύρωμα, αναμοχλεύσει στερρὰς, καρτερίας πανόλβιε, καὶ δεσμὰ υπήνεγκας, καὶ αἰδιμον θάνατον, αθανασίας ὅθεν ἐπέτυχες, χοροῖς μαρτύρων, Ἀγγέλων τάξεις, συναυλιζόμενος, καὶ μεθέξει κρείττονι θεοπρεπῶς, κάλλιστα θεούμενος, καὶ τελεώτατα.

Ἐν τῇ φρουρᾷ κεκλεισμένος ὢν, ἄρτον ἐδέξω ζωῆς, ουρανόθεν αἰδιμε, ἐμβληθεὶς εἰς φλόγα δέ, ἀδιάφλεκτος ἐμεινας, πληγὰς υπέστης, δεινῶς ξεόμενος, ορμὰς θηρίων, εὐχαῖς ἐπράϊνας, ξίφει τὴν κάραν σου, ἀπετημήθης αἵματι πρὸς ουρανόν, ἀνακουφιζόμενος, ὡς θείῳ ἄρματι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Δεύρο ψυχὴ μου στενάζουσα, καὶ τῶν δακρῶν κρουνούς, ἐκ καρδίας πηγάζουσα, τῇ Παρθένῳ βόησον, καὶ Μητρί τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Διὰ τό πλήθος, τῶν οἰκτιρμῶν σου Ἀγνή, τῆς φοβεράς με, ρύσαι κολάσεως, καὶ κατασκήνωσον, ἔνθα ἡ ἀνάπαυσις καὶ ἡ χαρά, ἡ διαιωνίζουσα, καὶ ἡ ἀπόλαυσις.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἦλιος τέκνον ἡμαύρωται, καὶ ἡ σελήνη τό φῶς, εἰς ζοφώδες ἱμάτιον, γνοφερῶς μετέβαλε, γῆ κλονεῖται καὶ ρήγνυται, τό τοῦ ναοῦ σου δὴ καταπέτασμα, καγὼ πῶς τέκνον, οὐ διαρρήξομαι, σπλάγχνα καὶ ὄμματα; παρεῖας γλυκύτατε καταξανώ, ἀδίκως σε θνήσκοντα, βλέπουσα Σωτέρ μου.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Καὶ τρόπων μέτοχος, καὶ θρόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τὴν πράξιν εὖρες θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν, διὰ τοῦτο τόν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομῶν, καὶ τῇ πίστει ἐνήθησας μέχρις αἵματος, ἱερομάρτυς Ευτυχὴ, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωῆχου, καὶ τοῦ Ἁγίου οὔτος, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὴν Ευτυχούς μέλψωμεν ἔνθεον χάριν. Ἰωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Αρματηλάτην Φαραώ

Τῶν Αποστόλων καί μαρτύρων σύσκηνος, αποδεικνύμενος, καί θεϊκῆς αἰγλης, πάντοτε πληρούμενος, τοὺς τήν σεπτὴν σου σήμερον, εορτὴν εκτελούντας, φωτὸς μετόχους ανάδειξον, μάρτυς Ευτυχὴ αξιάγαστε.

Ηγαπημένω μαθητὴ μακάριε, μαθητευθεὶς ευσεβῶς, καί τοὺς αὐτοῦ τρόπους, ἄγαν μιμησάμενος, τὸν Κύριον ηγάπησας, τοὺς αὐτοῦ θεῖους νόμους, πληρώσας καί τὰ παθήματα, τούτου Ευτυχὴ μιμησάμενος.

Νόμω τῷ θεῷ ευσεβῶς πειθόμενος, σάρκα ἐνέκρωσας, ἀσκητικοῖς πόνοις, κόσμου μακρυνόμενος, καί ὄρεσιν αοίδιμε, διαιτώμενος μάρτυς, καί τήν ψυχὴν καθαιρόμενος, καί θεοειδῆς γνωριζόμενος.

Θεοτοκίον

Εν σοὶ Παρθένε τὴν ἐλπίδα τίθημι, τῆς σωτηρίας μου, ἀμαρτιῶν ρύπτου, ὅλον με ἀπόπλυνον, καί καθαρὸν ἀπέργασαι, τῷ Υἱῷ σου ἀρίστως, εὐαρεστούντα καί πρᾶπτοντα, τούτου τό πανάγιον θέλημα.

Ωδή γ'
Ο στερεώσας κατ' αρχάς

Υπεραστράπτοντα φωτὶ, κηρύγματος τοῦ πανσόφου, ὡσπερ ἥλιον ευράμενος Παύλον, συμπεπόρευσαι αὐτῷ, ἀστήρ καθάπερ μέγιστος, φωταγωγῶν καρδίας, μάκαρ θεόφρον ἐν Πνεύματι.

Τῶν θεολόγων ἡ κρηπίς, τῶν Μαθητῶν ἡ ἀκρότης, Ἰωάννης ὁ στερέμνιος φίλος, τοῦ Σωτήρος ἀπὸ γῆς, ἐνθέως μεθιστάμενος, σοὶ τοῦ Θεοῦ τὴν ποιμνὴν, μάκαρ ποιμαίνειν παρέθετο.

Υπερκαλῆς καί φωταυγῆς, καί πλήρης Πνεύματος θεοῦ, τῷ δικάζοντι ἀνόμως παρέστης, διελέγχων τὴν αὐτοῦ, δυσσέβειαν πανόλβιε, καί τοῦ Χριστοῦ τὴν θεῖαν, ὁμολογῶν ἐνανθρώπησιν.

Θεοτοκίον

Χαίρε ἡ μόνη τὴν χαρὰν, ἀνερμηνεύτως τεκούσα, χαίρε ἄρμα καί νεφέλη τοῦ Λόγου, χαίρε θρόνε τοῦ Θεοῦ, Παρθένε ἀπειρόγαμε, χαίρε Οσίων δόξα, χαίρε μαρτύρων στεφάνωμα.

Ο Ειρμός

«Ο στερεώσας κατ' αρχάς, τοὺς ουρανοὺς ἐν συνέσει, καί τὴν γῆν ἐπὶ υδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρα με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριξον, ὅτι οὐκ ἔστι πλὴν σου, Ἅγιος μόνε Φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος γ'
Θείας πίστεως

Φέγγος ἡστραψας θεογνωσίας, σκότος ἔλυσας πολυθειᾶς, μαρτυρικῶς ἐκτελέσας τὸν δρόμον σου, καί ἱαμάτων πηγάζων χαρίσματα, τῶν

προσιόντων καθαίρεις νοσήματα, μάρτυς ένδοξε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεία γέγονας σκηνή τού Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτωρ, τή καθαρότητι Αγγέλους υπερέχουσα, τόν υπέρ πάντας εμέ γούν γενόμενον, ρερυπρωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρων, πρεσβειών σου ενθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνή τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι! τέκνον μου, πώς πάσχεις; θέλων ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον!

Ωδή δ'

Σύ μου ισχύς, Κύριε

Όλω νοϊ, αποδημών πρός τόν Κύριον, ουκ ησθάνου, πάντοθεν τυπτόμενος, καί σπαραττόμενος χαλεπώς, οία δέ ευώδες, θυμίαμα αξιάγαστε, οσμής τούς παρεστώτας, απεπλήρωσας θείας, ενεργεία θεόφρον τού Πνευματος.

Υπό Θεού, μάρτυς θεόφρον φρουρούμενος, εν φρουρά τε, δέσμιος καθήμενος, άρτον ουράνιον ορατός, χαίρων υπεδέξω, Θεού σε παραθαρρύνοντος, τού μόνου αθλοθέτου, Ευτυχή αθλοφόρε, ού τό πάθος τό θείον εζήλωσας.

Σού τό σεπτόν, στόμα ανοίξας εν Πνεύματι, πρό βημάτων, πάνσοφε ιστάμενος, δικαστικών τήν αληθινήν, πίστιν τής Τριάδος, ετράνωσας εμφανέστατα, ειδώλων δέ τήν πλάνην, εστηλίτευσας μάκαρ, καί τυράννων αθέων φρονήματα.

Μετά πολλάς, άλλας αικίας τού σώματος, θείω πόθω, μάκαρ πυρπολούμενος, τήν εξαφθείσαν φλόγα πυρός, χαίρων υπεισιήλθες, αποτομία δικάζοντος, εφλέχθης δέ ουδόλως, η γάρ θεία σε δρόσος, Ευτυχή ουρανόθεν εδρόσιζεν.

Θεοτοκίον

Εν γυναιξί, μόνη Παρθένος διέμεινας, καί πρό τόκου, καί μετά τήν γέννησιν, Θεός γάρ ήν ο καινοτομών, φύσεις υπέρ λόγον, εκ σου αρρήτως σαρκούμενος, ο άνω πρό αιώνων, καί εν γή εις τά τέλη, γεννηθείς τών αιώνων Πανάμωμε.

Ωδή ε'

Ίνα τί με απώσω

Λόγον θείον πλουτήσας, άπασι τοίς χρήζουσι μάκαρ μετέδωκας, καί Χριστού τήν ποιμήνην, Ιερεύς δεδεγμένος εποίμανας, νουθετών διδάσκων, καθοδηγών πρός σωτηρίαν, Ευτυχή αθλοφόρε πολυάθλε.

Ψυχολέτειραν πλάνην, σθένει θείου Πνεύματος αποσεισάμενος, τώ Χριστώ προσήλθες, καί πληθύν τούτω μάρτυς προσήγαγες, σωζομένων πίστει, σού ταίς σεπταίς θεηγορίαις, Ευτυχή αθλητών εγκαλλώπισμα.

Ως ωραίοι οι πόδες σου, μακαριώτατε τρίβον οδεύσαντες, μαρτυρίου θείου, καί εν τούτω καλώς βηματίσαντες, καί πρός πλάτος μέγα, τής ουρανίου βασιλείας, καταντήσαντες μάρτυς αοίδιμε.

Θεοτοκίον

Μητροπάρθενε Κόρη, η τόν απερίληπτον Λόγον κυήσασα, τών Αγγέλων δόξα, καί δαιμόνων τό τραύμα Θεόνυμφε, τήν εμήν καρδίαν, τραυματισθείσαν αμαρτίαις, θεραπείας ενθέου αξίωσον.

Ωδή ς' Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Εφέσει κατασχεθείς, τής εν Χριστώ τελειώσεως, εξ Εφεσίων σοφέ, δεσμώτης εξώρησας, καί πρός τήν πατρίδα σου, Σεβαστήν τοίς άθλοις, εγκοσμούμενος κατέπαυσας.

Ναός υπάρχων Θεού, ωραίος καί καθαρώτατος, ναούς ειδώλων αισχρούς, κατέστρεψας χάριτι, καί πρός επουράνιον, ναόν ανηνέχθης, Ευτυχή Θεώ παρίστασθαι.

Ενίσχυσέ σε οδώ, βαδίζοντα θείος Άγγελος, προλέγων σοι εμφανώς, τό μέλλον τρανότατα, Ευτυχή πανόλβιε, ισαγγέλω όντι, καί σαρκός έξω εν Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Νοός μου τάς εκτροπάς, καί τής ψυχής τά κινήματα, τά εμπαθή καί δεινά, Παρθένε διόρθωσον, καί σώσόν με φύλαξον, εκ τών καθ' εκάστην, αφειδώς επεμβαινόντων μοι.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίες μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΔ' τού αυτού μηνός, μνήμη τού Αγίου μάρτυρος Ευτυχούς, μαθητού τού Αγίου Ιωάννου τού θεολόγου, καί τού Αγίου Αποστόλου Παύλου.

Στίχοι

Ως ευτυχώς σύ ευτύχησας τρισμάκαρ,
Θείας τετευχως Ευτυχή κληρουχίας.
Εικάδι Ευτυχέ αμφεκάλυψε λίθος γε τετάρτη

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Αγίου μάρτυρος Τατίωνος.

Στίχοι

Έλξει μετρήσας πολλά πολλά γής πλέθρα,

Εδέμ λάβοις άμετρα πλέθρα, Τατίων.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού οσίου Πατρός ημών καί ομολογητού Γεωργίου τού Λιμνιώτου.

Στίχοι

Κοινώ τελευτών Γεώργιος τώ τέλει,
Σημείον άθλου ρίνα τμηθείσαν φέρει.

Τή αυτή ημέρα, τήν ανάμνησιν ποιούμεθα τής ανακομιδής τού σεπτού Λειψάνου τού εν Αγίοις Πατρός ημών Διονυσίου, Αρχιεπισκόπου Αιγίνης, καί τής τούτου εκ Στροφάδων εις Ζάκυνθον επανόδου.

Στίχοι

Γόνιοιο βίου νύν τυχούσα αφθάρτου,
Ζάκυνθε τέρπου, γηθοσύνωσ ούν κάρτα.
Εικάδι ήκε δέμασ ακεσίμβροτον έν γε τετάρτη.

Ο άγιος νέος Ιερομάρτυς καί ισαπόστολος Κοσμάς, ο εν Αλβανία μαρτυρήσας κατά τό 1779, αγχόνη τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαισ πρεσβείαισ, ο Θεός, ελέησον ημάσ. Αμήν.

Ωδή ζ'

Θεού συγκατάβασιν

Θεού επινεύσεσι, τό πύρ εσβέσθη τό εις απώλειαν, εξαφθέν σοι θεόφρον, εξ ουρανού γάρ βροντή ηκούετο, καί χιονώδεισ σταγόνεσ επέμποντο, τούσ αγνοούντασ αυτόν κατακαλύπτουσαι.

Ευτόνωσ ξεόμενοσ, ευώδη μύρα μάρτυσ απέπεμπεσ, εις οσμήν παθημάτων, τού κενωθέντοσ καί γάρ επέδραμεσ, Λόγου καί Κτίστου, πρόσ όν ανεκραύγαζεσ, Ευλογητόσ ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ο βίοσ σου άμωμοσ, η μαρτυρία σοφέ πανθαύμαστοσ, καί σωτήριοσ πάσι, τοίσ προσιούσιν η τών λειψάνων σου, αγία θήκη, ίάσεισ πηγάζουσα, καί μολυσμού τών παθών πολλούσ εξαίρουσα.

Θεοτοκίον

Νοήσαντεσ πόρρωθεν, σεπτοί Προφήται τού μυστηρίου σου, τό απόρρητον βάθοσ, ποικιλοτρόπωσ πάσιν ετράνωσαν, τήν σήν λοχείαν Παρθένε κραυγάζοντεσ, Ευλογητόσ ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

Επταπλασίωσ κάμινον

Χείρασ πετάσασ ένδοξε, πρόσ Χριστόν τόν Θεόν ημών, μέσον τού πεδίου, προσπαλαίων λέουσιν, απήμαντοσ έμεινασ, ωσ ό Προφήτησ πριν Δανιήλ, Άγγελον αεί, περιφρουρούντά σε έχων, καί μέλπων ανενδότησ, Ιερείσ ευλογείτε, λαόσ υπερυψούτε, Χριστόν εις τούσ αιώνασ.

Αλογωτάτως βλέπων σε, υπ' ανόμων κρινόμενον, θήρ ο πρὸς την σήν, ευτρεπισθείς απώλειαν, τρανῶς αποφθέγγεται, παντοδυνάμω νεύματι, καί τά μεγαλεία, τοῦ Σωτήρος κηρύττει, εκπλήττων τοὺς βοῶντας, Ιερεῖς ευλογεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ρώμη Θεοῦ καὶ χάριτι, τὸν αγῶνα τὸν μέγιστον, μάρτυς διανύσας, τῶν στεφάνων ἔτυχες, τῆς νίκης γηθόμενος, καὶ τοῖς χοροῖς ἠρίθμησαι, πάντων Αποστόλων, καὶ Αγίων μαρτύρων, μεθ' ὧν βοᾷς απαύστως, Ιερεῖς ευλογεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ιχνηλατῶν πανεύφημε, τοῦ Χριστοῦ τὰ παθήματα, ἠθλησας νομίμως, ὡς Χριστοῦ διάκονος, καὶ χλαῖναν εφοῖνιξας, μαρτυρικοῦ ἐξ αἵματος, ἦν περ στολισθείς, βασιλικῶς εἰς τὰ ἄνω, βασιλεία μετέστης, ἐν χαρᾷ ἀναμέλπων, λαὸς υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένην δῆγματι, τὴν Ψυχὴν μου τοῦ ὄφους, μόνη προφανῶς, ἡ τὴν ζωὴν κηῖσασα, πανάμωμε ζώωσον, καὶ ἐνεργεῖν εὐόδωσον, τὰ τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐκ σοῦ τεχθέντος Παρθένε, θελήματα, βοῶσαν, ιερεῖς ευλογεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ο Ειρμός

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δὲ κρείττονι περισωθέντας τούτους ἰδῶν, τῷ Δημιουργῷ, καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα, οἱ παῖδες ευλογεῖτε, ιερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς υπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ'

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ

Ίασεις ἀναβλύζεις παντοδαπάς, καὶ νοσήματα παύεις βαρύτατα, πρὸ τοῦ Χριστοῦ, χάριν κομισάμενος ἀληθῆ, καλῶς ἀγωνισάμενος, καὶ καταπαλαίσας τοὺς δυσμενεῖς, θεόφρον ἀθλοφόρε, Ἀγγέλων συμπολίτα, καὶ τῶν μαρτύρων ἀκροθίνιον.

Ὡραῖος τοῖς ἀγῶσιν ἀποφανθείς, πρὸς ὠραίους νυμφῶνας ἐσκήνωσας, ἀποτμηθείς, ξίφει τὴν ἀγίαν σου κεφαλὴν, ἦν Ἰησοῦς κατέστεψε, νίκης διαδήματι εὐπρεπεῖ, φωστήρ τῆς Ἐκκλησίας, κραταίωμα καὶ κλέος, τῶν εὐσεβῶς μακαριζόντων σε.

Συνέτριψας τὸ κράτος τοῦ πονηροῦ, Εὐτυχὴ ἀθλοφόρε πανεύφημε, καὶ κατ' αὐτοῦ τρόπαιον ἐστήσω νεανικῶς, καὶ νικητῆς πανάριστος, ἤδη χρηματίζεις ἐν οὐρανοῖς, τῷ θρόνῳ τῆς Τριάδος, πολλὴ σὺν παρρησία, λελαμπρυσμένος παριστάμενος.

Ἡ μνήμη σου ἡ θεία καὶ φωταυγής, ὑπὲρ ἥλιον πάσιν ἐξέλαμψε, φωτιστικαίς, λάμψεσι φωτίζουσα τοὺς πιστῶς, καὶ εὐσεβῶς ἐκάστοτε, ταύτην εορτάζοντας

Ευτυχί, εν ή σε δυσωπούμεν, ως έχων παρρησίαν, τήν σωτηρίαν ημών αίτησαι.

Θεοτοκίον

Φωνήν σοι προσφωνούμεν τού Γαβριήλ, Χαίρε γή εκλεκτή, Χαίρε τράπεζα, χρυσοειδής, Χαίρε τών ανθρώπων καταφυγή, Χαίρε μαρτύρων καύχημα, Χαίρε τών Αγγέλων η χαρμονή, Αγία Θεοτόκε, κραταίωμα τών πίστει, ειλικρινώς μακαριζόντων σε.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής επανόδου τού Λειψάνου Αγίου Αποστόλου Βαρθολομαίου, καί μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Τίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Αγίου Βαρθολομαίου τρία.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν μάρτυσι

Τόν πολύφωτον ήλιον, τόν αστέρα τόν άδυτον, ουρανόν τόν έμψυχον διηγούμενον, δόξαν Θεού τήν σωτήριον, τό ένθεον κήρυγμα, τόν φωστήρα τών εθνών, ποταμόν τόν προχέοντα, ρείθρα γνώσεως, καί αρδεύοντα πάντων τάς καρδίας, μακαρίσωμεν γνησίως, Βαρθολομαίον τόν ένδοξον.

Αι πορείαι σου ώφθησαν, εν θαλάσση Απόστολε, υπέρ νούν ανθρώπινον φανερούμεναι, απορριφείς γάρ σύν λάρνακι, προς Δύσιν εξέδραμες, εξ Εώας ευκλεών, επομένων μαρτύρων σοι, εκατέρωθεν, καί τιμήν ποιουμένων επινεύσει, τού Δεσπότη τών απάντων, Βαρθολομαίε Απόστολε.

Τήν υγράν επιβάσει, θαυμασίαις ηγίαςας, καί προς νήσον έφθασας τής Λιπάρεως, μύρα πηγάζων αοίδιμε, καί πάθη ανίατα, θεραπεύων καί σωτήρ, τών εκείσε γενόμενος, καί προσφύγιον, καί προστάτης καί ρύστης προς τόν πάντων, Βασιλέα καί Σωτήρα, Βαρθολομαίε Απόστολε.

Καί τού Αγίου Τίτου τρία

Έδωκας σημείωσιν

Μίαν τρισυπόστατον, ανακηρύττων θεότητα, τήν πολύθεον θάλασσαν, εθνών διετάραξας, καί γαληνοτάτους, μάκαρ πρός λιμένας, τούς νηχομένους τώ βυθώ, τής αθείας σύ εγκαθώρμισας, εντεύθεν τήν ουράνιον, αντιμισθίαν απείληφας, δυσωπών τόν φιλόανθρωπον, υπέρ τών ανυμνούντων σε.

Θείαις αναλάμψεσι, καταυγασθείς τήν διάνοιαν, ως ακτίς συμπεπόρευσαι, ηλίω φωτίζοντι, τά εσκοτισμένα, Παύλω θείω Τίτε, καί σύν αυτώ πάσαν τήν γήν, τής βαθυτάτης νυκτός απήλλαξας, διό σε μακαρίζομεν, ως Ιεράρχην θεόληπτον, ως Απόστολον ένθεον, πρεσβευτήν ως θερμότατον.

Κρήτης εξορμώμενος, καί εν αυτή αφικόμενος, αρραγής ως θεμέλιος, εν ή εστερέωτο, ορθοτάτη πίστει, τή οικοδομία, επωκοδόμησε πιστούς, τής ουρανού θείας δυνάμεως, ο Τίτος, ο μακάριος, ο τής πατρίδος πρωτόθρονος, ο τού Παύλου συνέκδημος, τών πιστών η παράκλησις.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Έστησας εν θαλάσση τό όρμημα, πολυχρόνιος νεκρός, καί τήν τρίβον σου εν ύδασι πολλοίς, Βαρθολομαίε πανεύφημε, Ανατολής εξορμώμενος, Δίκαιοι γάρ εις αιώνα ζώσι, προνοία τού σου Διδασκάλου, Χριστού τού Θεού ημών, όν ικέτευε Απόστολε, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος πλ. β'

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Τού Αγίου Τίτου

Τής εκλογής τού σκεύους, Παύλου θεοκήρυκος, φοιτητής γενόμενος, καί μυηθείς τά θεία παρ αυτού διδάγματα, εις τά έθνη πρός πίστιν απεστάλης, επιστρέφειν καί φωτίζειν, τή αίγλη τών λόγων σου, όθεν εις τά πέρατα διέδραμες, Απόστολε Τίτε, ευαγγελιζόμενος πάσι τόν σαρκωθέντα Θεόν, όν καθικέτευε, τού σωθήναι τούς εν πίστει εκτελούντας, τήν αισέβαστον μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Παρθένε παναμώμητε, ικέτευε όν έτεκες, οικτιρήσαι, τήν αθλίαν μου ψυχήν, καί τή μερίδι τάξαι, τών εκλεκτών εν ώρα τής δίκης άκρα αγαθότητι.

Απολυτίκιον Ήχος γ'

Απόστολοι Άγιοι, πρεσβεύσατε τώ ελεήμονι Θεώ, ίνα ππαισμάτων άφεσιν, παράσχη ταίς ψυχαίς ημών.

Δόξα... Καί νύν...

Θεοτοκίον Ήχος γ'

Σέ τήν μεσιτεύσασαν τήν σωτηρίαν τού γένους ημών, ανυμνούμεν Θεοτόκε Παρθένε, εν τή σαρκί γάρ τή εκ σου προσληφθείση, ο Υιός σου καί Θεός ημών, τό διά Σταυρού καταδεξάμενος πάθος, ελυτρώσατο ημάς, εκ φθοράς ως φιλάνθρωπος.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων οι παρόντες δύο, ποίημα Θεοφάνους αμφοτέροι.

Ο Κανων τού Αγίου Βαρθολομαίου. ού η Ακροστιχίς.

Ἕμνοις γεραίρω τόν καλόν μου προστάτην.

Ωδή α' Ἦχος δ' Ανοίξω τό στόμα μου

Υπέρτιμον λίθον σε, ζωής η πέτρα ανέδειξεν, εν ώ εδομήσατο, τήν Εκκλησίαν αυτού, Βαρθολομαίε, Απόστολε θεόπτα, όθεν σε γεραίρομεν, καί μακαρίζομεν.

Μεγάλως μουσάν σε, τά υπέρ νούν καί διάνοιαν, σοφίαν ευράμενος, τήν ενυπόστατον, απεμώρανας, Ελλήνων τήν σοφίαν, σοφίσας τά πέρατα, θείοις διδάγμασιν.

Νεκρός επιτύμβιος, θαλασσοπόρος γεγένησαι, ταίς θείαις προστάξεσι καταπειθόμενος, καί ως ήλιος, πρός Δύσιν εξ Εώας, Απόστολε έφθασας, κατα φωτίζων αυτήν.

Θεοτοκίον

Ο πλήρης κεκένωται, ο προαιώνιος άρχεται, εκ Κόρης θεόπαιδος αποικτόμενος, όν εκήρυξας, εν δύο ταίς ουσίαις, μιά υποστάσει δέ, Θεομακάριστε.

Ο Κανών τού Αγίου Τίτου, έχων Ακροστιχ. ταύτην.

Παύλου μαθητήν Τίτον υμνώ προφρόνως.

Ἦχος καί Ειρμός ο αυτός

Παντοίοις χαρίσμασι, καταπλουτίσασα χάρις σε, τού Πνεύματος κήρυκα, θείον Απόστολον, εις τά πέρατα, κηρύττοντα, εκπέμπει, τού Λόγου τήν σάρκωσιν, Τίτε αοίδιμε.

Αυγήν θείας χάριτος, εισδεδεγμένος εξήστραψας, ως ήλιος πάνσοφε, ταίς εν τώ σκότει ψυχαίς, άς εφώτισας, εξαίρων αμαρτίας, δουλείας λυτρούμενος,

πλάνης μακάριε.

Υπάρχων ανάπλεως, τών χαρισμάτων τού Πνεύματος, ο παύλος ο πάνσοφος, σέ προχειρίζεται, καί διάκονον, καί θείον υποφήτην, καί πίστεως κήρυκα, Τίτε θεσπέσιε.

Θεοτοκίον

Λυτρούμενος έλαμψε, σού εκ νηδύος ο Κύριος, τού κόσμου τά πέρατα, πλάνης Θεόνυμφε, όν ικέτευε, καί πάντοτε δυσώπει, σωθήναι τούς πίστει σε, Κόρη γεραίροντας.

Τού Αγίου Βαρθολομαίου

Ωδή γ'

Τούς σούς υμνολόγους

Ισχυράν παράκλησίν σε εύρον, καί φώς καί δεινών απαλλαγήν, Βαρθολομαίε πάνσοφε, οι πλάνη συνεχόμενοι, καί αθείας ζόφωσιν, φρενοβλαβώς περικείμενοι.

Στόμα γεγονώς Θεού τού Λόγου, εκ στόματος λύκου νοητού, λαούς ερρύσω έωδοξε, προσαγαγών τώ Κτίσαντι, διά λουτρού Βαπτίσματος, Βαρθολομαίε αιίδιμε.

Γγλώσση σου πυρίνη καταφλέξας, τής πλάνης τήν ύλην τήν πικράν, κεχερσωμένας πάνσοφε, καρδίας κατενέωσας, καί γεωργείν ουράνια, νοήματα παρεσκεύασας.

Θεοτοκίον

Εκ σού υπέρ λόγον Θεός Λόγος, τεχθήναι ευδόκησε σαρκί, Παρθενομήτορ άχραντε, μαθητήν εκλεξάμενος, καί υπηρέτην γνήσιον, Βαρθολομαίον τόν ένδοξον.

Τού Αγίου Τίτου

Ουκ εν σοφία

Ουκ εν σοφία, μωραινούση αυτή τούς προσέχοντας, αλλά γνώσει αληθεί, τήν αγνωσίαν μακάριε, ψυχών απεδίωξας, τών προστρεχόντων σοι.

Υλομανούσαν, αθείας ακάνθαις τήν άρουραν, παγκληρίας τών εθνών, δρεπάνη θεία εκάθηρας, γνώσεως τά σπέρματα, καταβαλλόμενος.

Μίαν κηρύπτων, εν τρισί τοίς προσώποις θεότητα, απεδίωξας αχλύν, πολυθείας μακάριε, θείαν πρός επίγνωσιν, άγων τά πέρατα.

Θεοτοκίον

Αγιωτέραν, τών Αγγέλων καί πάσης τής κτίσεως, ανωτέραν ο εκ σού, σαρκί τεχθείς σε ειργάσατο, όθεν σε ως Δέσποιναν, πάντων γεραίρομεν.

Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' εν σοί τῆ τοῦ Πατρός, ενυποστάτῳ σοφία Χριστέ, οὐ γάρ ἐστιν Ἅγιος, πλὴν σου φιλόανθρωπος».

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου

Ἦχος α'

Τόν Τάφον σου Σωτήρ

Ἡ κάθοδος τῶν σῶν, παναγίων Λειψάνων, υπόθεσις ἡμῖν, εορτῆς φαιδροτάτης, πανεύφημε γέγονε, τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε, ἦν γεραίροντες, ευσεβοφρόνως τιμῶμεν, σέ τόν ἄδυτον, Βαρθολομαίε λαμπτήρα, Χριστόν μεγαλύνοντες.

Δόξα... Τοῦ Ἁγίου

Ἦχος πλ. δ' Τὴν σοφίαν

Ὡσπερ ἄστρον ἡλίῳ συμπορευθεὶς, παναοίδιμε Τίτε Παύλω σαφῶς, τὴν γῆν ἐφωτίσατε, καί τό σκότος ἐλύσατε, ἐν τῇ Κρητῶν δὲ νήσῳ, εἰσδύσας μακάριε, διὰ θανάτου πάσιν, ἀδύτους κατέλιπες, θείας ὡς ακτῖνας, τοὺς σοὺς πόνους καί λόγους, ὑφ' ὧν ἐλλαμπόμενοι, ευσεβῶς σε γεραίρομεν, καί συμφῶνως βοῶμέν σοι, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε θρόνε πυρίμορφε τοῦ Θεοῦ, χαίρε Κόρη καθέδρα βασιλική, κλίνη πορφυρόστρωτε, χρυσοπόρφυρε θάλαμε, χλαμύς αλουργόχροε, τιμαλφέστατον τέμενος, ἀστραπηφόρον ἄρμα, λυχνία πολύφωτε, χαίρε Θεοτόκε, ὠδεκάτειχε πόλις, καί πύλη χρυσήλατε, καί παστάς ἀγλαόμορφε, ἀγλαόχρυσε τράπεζα, Θεοκόσμητον σκῆνωμα, χαίρε ἐνδοξε νύμφη ἡλιοστάλακτε, χαίρε μόνη ψυχῆς μου διάσωσμα.

Τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου

Ὡδή δ'

Τὴν ανεξιχνίαστον

Ρῆσις πέρας εἴληφε προφητικῆ, φῶς γάρ εἰς ἐθνῶν περιποίησιν, ὁ θεηγόρος, ἐπορεύθη μαθητῆς, καταφωτίζων ἅπαντα, τά τῆς οἰκουμένης πληρώματα.

Αἴγλη φωτιζόμενος θεαρχικῆ, θείαν κατά μέθεξιν δεύτερον, φῶς καθωράθης λειτουργήσας προφανῶς, τῷ δι' ἡμᾶς παχύτητι, σώματος φανέντι Ἀπόστολε.

Ἴνα διαβάσεσιν ἁγιασθῆ, θάλασσα λιθίνη ἐν λάρνακι, ταύτη ἐπέβης, ἐξ Ἐώας πρὸς Δυσμᾶς, τὰς θαυμαστάς κινήσεις σου, ὦ Βαρθολομαίε ποιούμενος.

Θεοτοκίον

Ὡς τόν ανερμήνευτον υπερβολή, πλούτου ευσπλαγχνίας κηύσασα, ανερμηνεύτως τοὺς πτωχεύσαντας ἡμᾶς τῇ ἀμαρτία Πάναγνε, θείαις δωρεαῖς καταπλοῦτισον.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου

Ο καθήμενος εν δόξη

Θησαυρών εξ ακενώτων, αρυόμενος πάνσοφε, πενομένας φρένας, πλούτου αληθείας ενέπλησας, νεναρκωμένας καρδίας ανεζώσας, αγνωσίας, διώκων αχλύν παναοίδιμε.

Ἡ τοῦ Παύλου σε σαγήνη, τῆ προνοία τῆς χάριτος, σαγηνεύει Τίτε, μέλλοντα προθύμως εἰς ὕστερον, σοῦ τῶ ἀγκίστρω τοῦ λόγου ἔθνη πάμπολλα, ἀνελκύσειν, ἀπάτης βυθοῦ πρὸς εὐσέβειαν.

Τῶ κλεινῷ ὡσπερ ἀρνίον, θείῳ Παύλῳ ἐπόμενος, τοὺς βαρεῖς ἐκ μέσου, λύκους θεηγόρε ἀπήλασας, τὰ τῶν εἰδώλων τεμένη κατηδάφισας, καὶ ναοὺς Θεοῦ, τοὺς γηγενεῖς ἀπετέλεσας.

Θεοτοκίον

Ἡ Ἁγία Θεοτόκος, ἡ σκηνὴ ἡ ἀμόλυντος, τοῦ φωτός ἡ πύλη, τράπεζα καὶ στάμνος ἡ πάγχρυσος, τό ἀλατόμητον ὄρος καὶ κατάσκιον, ὡς χωρήσασα, τὸν Πλαστοουργόν μακαρίζεται.

Τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου

Ὡδὴ ε'

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

Τοὺς πόδας κτησάμενος, ωραίους τῶ κηρύγματι, πάσιν ἀγαθὰ εὐηγγελίσω, πάσιν εἰρήνην μάκαρ ἐκήρυξας, ἐχθρας παλαιάς ἀλλοτριῶν, θείαις εἰσηγήσει, τοῦ Σωτήρος Ἀπόστολε.

Ὁ λόγος σου ἴαμα, τοῖς δεξαμένοις γέγονεν, ὄφειως ἰὸν θανατηφόρον, Βαρθολομαίε, γῆ δὲ κατέστραπται, ἡ τῶν ἀσεβῶν προφητικῶς, ταῖς ἀναμοχλεύσει, τῶν πανσόφων δογμάτων σου.

Νεκρὸς πολυήμερος, ζῶν πηγάζων ἀφθονον, νῶτοις ἐποχοῦμενος θαλάσσης, Βαρθολομαίε θείοις σὺν μάρτυσιν, ἀπειρα πελάγη διελθῶν, νήσω τῆς Λιπάρεως, προσωρμίσθης θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Κυρίως δοξάζω σε, Θεοῦ Μητέρα πάναγνον, Χαίρέ σοι κραυγάζων τοῦ Ἀγγέλου, εὐλογημένη Θεοχαρίτῳ, ἀκουσμα καὶ λάλημα φρικτόν, ξένον ἐνδιαίτημα, τοῦ Δεσπότη τῆς κτίσεως.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου

Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται

Νεμομένην ἔστησας, κακίας τὴν πληγὴν, τῶν ἐθνῶν μάκαρ τὰς ψυχὰς, τῶ νοστήμῳ ἅλατι, τῶν θείων λόγων σου, ἰατρός ὡς ἀριστος, ὡς τῆς χάριτος διάκονος.

Ταίς τού Παύλου νεύσεσιν, υπείκων ευμενώς, σύν αὐτῷ τήν υπ' ουρανόν, διατρέχεις πάνσοφε, λόγον τῆς γνώσεως, ευαγγελιζόμενος, Θεοκήρυξ πανσεβάσμιε.

Ισουργόν όμόθρονον, τόν Λόγον τῷ Πατρί, εκδιδάσκων οία σοφός, θεηγόρε έπεισας, τούς μετριόφρονας, τών ειδώλων άπασαν, τήν απάτην αποκρούσασθαι.

Θεοτοκίον

Τήν αγνήν αγνεύοντι, τιμήσωμεν νοϊ, καλλονήν τήν τού Ιακώβ, καί ενθέοις πράξεσι καλλυνόμενοι, ευσεβώς υμνήσωμεν, ως μητέρα τού Θεού ημών.

Τού Αγίου Βαρθολομαίου

Ωδή ς'

Τήν θείαν ταύτην

Ακτίς Ηλίου τού λάμπαντος τῷ κόσμῳ διά σώματος γέγονας, ταίς σελασφόροις σου διδασκαλίαις Απόστολε, επιδιώκων νύκτα, πλάνης πολύθεον.

Λαοίς Θεού τό σωτήριον, ετράνωσας σαρκός ομοιώματι, εμφανιζόμενον διά πολλήν αγαθότητα, Βαρθολομαίε κήρυξ, εθνών Απόστολε.

Οδόν τήν θάλασσαν έσχηκας, καί τρίβους εφ' υδάτων πεπτοίηκας καί ουκ εγνώσθη σου, τούτοις τά ίχνη εν Πνεύματι, ως Δαυϊδ προέφη, μάκαρ Απόστολε.

Θεοτοκίον

Ναός τῆς δόξης γεγένησαι, καί πύλη τού φωτός εχρημάτισας, Όρος κατάσκιον, τέρας Προφήταις αδόμενον, Παρθενομήτορ Κόρη, Θεοχαρίτῳτε.

Τού Αγίου Τίτου

Θύσω σοι, μετά φωνής

Ο Παύλος, ο τού κόσμου ανέσπερος ήλιος, σέ ως ακτίνα εκπέμπει, φωτοβόλον μάκαρ τάς εν τῷ σκότει, τῆς αγνοίας, καθευδούσας καρδίας φωτίζουσαν.

Ναμάτων, ζωηρύτων υπάρχων ανάπλεως, ρείθροις ενθέων δογμάτων, τούς χειμάρρους μάκαρ τῆς αγνωσίας, κατακλύζεις, καταρδεύων εθνών τά συτήματα.

Θεοτοκίον

Υμνούσι, γενεαί γενεών σε πανύμνητε, τόν υπερύμνητον Λόγον, τού Θεού γάρ έτεκες υπέρ λόγον, όν δοξάζει, καί βροτών καί Αγγέλων τά τάγματα.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, ή Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οίκτον, εκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον τού Αγίου Βαρθολομαίου

Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Ωφθης μέγας ήλιος, τή οικουμένη, διδασμάτων λάμψεσι, καί θαυμασίων φοβερών, φω ταγωγών τούς τιμώντάς σε, Βαρθολομαίε, Κυρίου Απόστολε.

Έτερον τού Αγίου Τίτου

Ήχος β' Τά άνω ζητών

Τού Παύλου δειχθείς, συνόμιλος Απόστολε, σύν τούτω ημίν, τόν λόγον προκατήγγειλας, τής ενθέου χάριτος, μυστολέκτα Τίτε μακάριε, διά τούτο βοώμέν σοι, Μή παύση Πρεσβεύων υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Τόν επί γής οφθέντα Σωτήρα καταγγείλας εν κόσμω, τής αυτού αψευδούς θεότητος εχρημάτισας φίλος οικείος καί κληρονόμος, όθεν πίστει προσπίπτων, σέ ικετεύω, όπως ταίς σαίς ικεσίαις παράσχης μοι άφεσιν, διώκων τήν αχλυώδη τής ψυχής μου σκοτόμαιναν ένδοξε, τού επαξίως υμνήσαί σε, καί βοάν σοι απαύστως Απόστολε, Μή παύση πρεσβεύων υπέρ πάντων ημών.

Συναξάριον

Τή ΚΕ' τού αυτού μηνός, μνήμη τής επανόδου τού Λειψάνου τού Αγίου ενδόξου Αποστόλου Βαρθολομαίου.

Στίχοι

Ίνα τρυγώμεν άφθονον πιστοί χάριν,
Βαρθολομαίος ευρέθη κεκρυμμένος.
Σόν νέκυν εικάδι Βαρθολομαίε εφεύρον πέμπτη.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Τίτου, Επισκόπου Γορτύνης τής κατά Κρήτην, μαθητού τού Αγίου Αποστόλου Παύλου.

Στίχοι

Ίτω παρ' ημών καί Τίτω βραχύς τίτλος,
Τούτου τελευτήν τήν εν ειρήνη φέρων.
Ουράνιον δάπεδον λάχες εικάδι Τίτ' ενί πέμπτη.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων Πατέρων ημών Μηνά, Επιφανίου, Γενναδίου καί Ιωάννου Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

Ο κόσμος εκλέλοιπε τής Εκκλησίας.
Μηνάς γάρ εκλέλοιπεν εκ τών ενθάδε,
Σπάσας τελευτής Επιφάνιος μέθυ,
Κείται τραπείς εις ύπνον ευθύς τώ κάρω.
Επιφανίω, Γενναδίω ποιμέσι
Χριστού, Ιωάννη τε ύμνον προσφέρω.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Αγ. Βαρθολομαίου

Ωδή ζ' Ουκ ελάτρευσαν

Μωρανθείσαν, τή κακία παναοίδιμε, τήν ανθρωπότητα, νοστήμω άλατι, ιάσω τών λόγων του, καί ψάλλειν έπεισας, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ουρανός ως υψηλότατος γενόμενος, δόξαν Θεού νοητός, υψηλοτάτη φωνή, κηρύττεις ως ένθεος, μάκαρ Απόστολος, ώ κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Υφαντόν τής θείας χάριτος ιμάτιον, μάκαρ ενέδυσας, τούς γυμνωθέντας το πρίν, κακία τού όφεως, καί ψάλλειν έπεισας, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Προστασίαν σε καί τείχος καί αντίληψιν, καταπλουτήσαντες, Θεογεννήτορ αγνή, οι δούλοί σου πάντοτε, πίστει βούμέν σοι, Χαίρε γέφυρα, ή προς Θεόν μετάγουσα, τούς εκ γής ευλογημένη.

Τού Αγίου Τίτου

Ο διασώσας εν πυρί

Μίαν θεότητα υμνείν, μίαν κυριότητα σέβειν, Τίτος διδάσκων τούς βροτούς, πολυθέου μανίας απήλλαξεν, ευσεβώς ανακράζοντας, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Νενεκρωμένη τή ψυχή, άψυχον οι σέβοντες ύλην, τόν νεκρωθέντα δι' ημάς, ζωοδότην Θεόν κατενόησαν, υπό σου παιδευόμενοι, μαθητά καί μυστολέκτα τών απορρήτων.

Ως αληθείας υπουργός, ψεύδους καθαιρέτης εφάνης, καί ως τού Παύλου μαθητής, διωγμούς καί κινδύνους υπέμεινας, σύν αυτώ μέλπων ένδοξε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Πεποικιλμένη αρεταίς, τού Παμβασιλέως παρέστης, εκ δεξιών τού εκ τών σών, σαρκωθέντος αιμάτων Ανύμφευτε, εκτενώς ικετεύουσα, λυτρωθήναι από πάσης ημάς ανάγκης.

Τού Αγ. Βαρθολομαίου

Ωδή η' Παίδας ευαγείς

Ρείθροις προσκλυζόμενος ενθέοις, Εδέμ ποταμός ως εκτεπόρευσαι, άρδων τήν υφήλιον, ταίς διδασκαλίαις σου, καί τά τής πλάνης ύδατα, ξηραίνων

χάριτι, καί κράζων, Τόν Σωτήρα υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Λόγος ως θείον θεολόγον, τά λόγου επέκεινα μύησας σε, βέλος ως σωτήριο, κόσμω εξαπέστειλε, καταπιτρώσκων σύστημα, δυσμενές ένδοξε, καί σώζων τούς πιστώσ μελωδούντας, καί υπερυψούντας, αυτόν εις τούς αιώνας.

Σταλάζον ως όρος ανεφάνης, τόν θείον γλυκασμόν αξιοθαύμαστε, θάλασσαν διέσχισας, τρίβον μετά θάνατον, ταίς θεϊκαίς δυνάμεσι προσπεραιούμενος, τά ταύτης αποντίστως πελάγη, σέ δορυφορούντων, γενναίων αθλοφόρων.

Θεοτοκίον

Τούς νόμους τής φύσεως λαθούσα, καί τίκεις καί μένεις αιειπάρθενος, Λόγον γάρ εκύησας, άνθρωπον γενόμενον, υπερβολή χρηστότητος, ώ πάντες κράζομεν, τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Αγίου Τίτου

Ο αυτός Ειρμός

Ρανίσιν αιμάτων σου εσβέσθη, τό πύρ τής απάτης τό αλλότριον, νόσοι εδιώχθησαν, δαίμονες ήλάθησαν, τή πρόσ Θεόν δεήσει σου, Τίτε' Απόστολε, διό σε ως θεράποντα θείον, τού παμβασιλέως, Χριστού ανευφημούμεν.

Όλος τώ Θεώ ιερωμένος, καί θείαις ηγλαϊσμένος Τίτε χάρισι, Λόγον τόν σωτήριο, πάσι διετράνωσας, τόν αλογίας πάνσοφε, ημάς ρυσάμενον, τούς πίστει αληθεί ευλογούντας, καί υπερυψούντας, αυτόν εις τούς αιώνας.

Φωτός καθαρώτατον δοχείον, εγένου καταφωτίσας τήν υφήλιον, θείοις αμαρύγμασι, Τίτε αξιάγαστε, καί αμαυρώσας έντασιν, παρανομούντων έχθρών, τόν Κύριον υμνείτε εβόας, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ρομφαία η πάλαι στρεφομένη, τά νώτα Παρθένε νύν μοι δίδωσι, Λόγον ότι έτεκες, σάρκα περικείμενον, καί εν δυσι ταίς φύσεσι κατανοούμενον, όν τρέμουσιν Αγγέλων αι τάξεις, καί δοξολογούσι, βροτοί εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσαν, τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Αγίου Βαρθολομαίου

Ωδή θ'
Άπας γηγενής

Άγει εορτήν, τή μνήμη σου σήμερον, τών Αποστόλων χορός, μάρτυρες αγάλλονται, καί τών δικαίων πάντων τά πνεύματα, οι δέ πιστοί τοίς ύμνοις σε καταγεραίρομεν, καί βοώμεν, Πάσης ημάς θλίψεως, μαθητά τού Χριστού απολύτρωσαι.

Τό διά Σταυρού, μακάριον ένδοξε, τέλος δεξάμενος, σύμμορφος γεγένησαι, τών παθημάτων τού Διδασκάλου σου, καί κοινωνός λαμπρότατος, καί θείας δόξης αεί, σύν Αγγέλοις τούτω παριστάμενος, καί αρρήτου φωτός αξιούμενος.

Ή πλησιφαής, καί εύσημος μνήμη σου, ημίν επέλαμψεν, άπαντας φωτίζουσα, Χριστού αυτόπτα Βαρθολομαίε σοφέ, εν ή παρακαλούμέν σε, μνήσθητι πάντων ημών, εναντίας πάσης περιστάσεως, ταίς ευχαίς σου ημάς εκλυτρούμενος.

Θεοτοκίον

Νέκρωσον ημών, σαρκός τά φρονήματα, Θεοκυήτορ αγνή, στήσον τών παθών ημών, τήν καταιγίδα, παύσον τόν κλύδωνα, καί λογισμοίς οχύρωσον ενθέοις άχραντε, τάς καρδιάς πίστει τών τιμώντων σε, προστασία ημών ακαταίσχυντε.

Τού Αγίου Τίτου

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Όλην σου τήν πρός τόν Λυτρωτήν αγάμενος, καί αγάπην καί πεπιοίθησιν, έλκει συνέκδημον ο Παύλος, σύν σοί τό ιερόν Ευαγγέλιον, τοίς έθνεσι κηρύπτων Απόστολε, όθεν σύν τούτω σε γεραίρομεν.

Νόσους εκδιώκεις τών πιστών, δαιμόνια, απελαύνεις θεία χάριτι, Κρήτης ο μέγας πολιούχος, πρωτόθρονός τε ταύτης ο ένθεος, φωστήρ ο διαυγής καί ουράνιος, Τίτε θεόφρον αξιάγαστε.

Ως ήλιος έλαμψεν ημίν η μνήμη σου, φρουκτωρίαις ταίς τού Πνεύματος, όλη φαιδρώς ωραιόσμένη, τά νέφη τών παθών εκδιώκουσα, ήν πίστει τούς τελούντας διάσωζε, Τίτε παμμάκαρ αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Σειράς τών ππαισμάτων μου Αγνή διάλυσον, μεσιτεία σου πανάμωμε, λύσον τό σκότος τής ψυχής μου, τόν σάλον τών παθών μου κατεύνασον, τούς μάτην πολεμούντάς με σύντριψον, σώσόν με σώσον Αειπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τού Αγίου Βαρθολομαίου

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Τὴν ἱεράν κατάθεσιν, τοῦ σεπτοῦ σου λειψάνου, Βαρθολομαίε πάνσοφε, εορτάζοντες πόθῳ, ανευφημούμέν σε πίστει, ἐξ Ἐώας γάρ μάκαρ, πρὸς νήσον τῆς Λιπάρεως, παραδόξως εκπλεύσας, ταῖς θαυμασταῖς, σοῦ πορείαις ἀπασαν τὴν Ἐσπέραν, ἐφώτισας Ἀπόστολε, τοῦ Χριστοῦ Θεοκήρυξ.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου Ὅμιον

Μύστα τῆς θείας χάριτος, καὶ Ἀπόστολε Τίτε, σὺν Παύλῳ τῷ θεόφρονι, πρέσβευε τῇ Τριάδι, υπέρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ ἡμῖν τοῖς τελούσι, τὴν παναγίαν μνήμην σου, καὶ σέ πόθῳ τιμῶσι, τῶν δυσχερῶν, καὶ πταισμάτων λύσιν καὶ σωτηρίαν, καὶ δόξαν καὶ λαμπρότητα, ουρανῶν βασιλείας.

Θεοτοκίον

Σὺν ασωμάτοις τάξεσι, σὺν μαρτύρων χορείαις, σὺν Ἀποστόλων τάγμασι, σὺν Προφήταις καὶ πάσι, Δικαίοις ὡ Θεομήτορ, ανυμνούμέν σε Κόρη, καὶ γάρ Θεὸν ἐγέννησας, τὸν ἀρρήτῳ σοφία, διὰ Σταυροῦ, καθελόντα Ἄδου τὴν τυραννίδα, καὶ σῶσαντα πανύμνητε, ἅπαν βρότειον γένος.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τέσσαρα.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Θεῖον επαφήκέ σε, ὡς ποταμόν παμμακάριστε, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν, ὕδατα ξηραίνοντα, τῆς πολυθείας, ἀρδοντα τὸν κόσμον, ρεῖθροις ἐνθέων διδασχῶν, Βαρθολομαίε καὶ κατακλύζοντα, τῆς πλάνης τὰ ζιζάνια, καὶ τῶν δεινῶν ἐξαιρούμενον, τοὺς πιστῶς πειθομένους σοι, τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε.

Ἦλιον καθάπερ σε, Ανατολῆς ἐξορμώμενον, καὶ πρὸς Δύσιν δυόμενον, πορείαις αἰοῖδιμε, ταῖς ἐπὶ υδάτων, σαφῶς γενομέναις, ἐπεγνωκότες οἱ πιστοί, τῆς παραδόξου ἐπιδημίας σου, ἀνάμνησιν ἐτήσιον, ἐπιτελούμεν γεραίροντες, τὰ πολλὰ σου θαυμάσια, τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε.

Νεκρὸς ἐπιτύμβιος, θαλασσοπόρος γεγένησαι, ἐξ Ἐώας ορμώμενος, σὺν μάρτυσι πάνσοφε, καὶ πρὸς Δύσιν φθάνων, ἄδυτε φωσφόρε, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, Βαρθολομαίε θεομακάριστε, ἐν ἡ ἀναπαυσάμενος, πάσι τῶν κόπων ἀνάπαυσις, καὶ δεινῶν ἀπολύτρωσις, θαυμαστῶς ἐχρημάτισας.

Θεαῖς ἀναλάμψεσι, καταυγασθεῖς τὴν διάνοιαν, ὡς ἀκτῖς συμπεπόρευσαι, ἠλίῳ φωτίζοντι, τὰ ἐσκοτισμένα, Παύλῳ θεῖῳ Τίτε, καὶ σὺν αὐτῷ πᾶσαν τὴν γῆν, τῆς βαθυτάτης νυκτὸς ἀπήλλαξας, διὸ σε μακαρίζομεν, ὡς ἱεράρχην θεόληπτον, ὡς Ἀπόστολον ἐνθεον, πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, ὁ συναῖδιος Λόγος τοῦ Πατρός, καθὼς ἐν Ευαγγελίοις προέφη, τὰ εὐφορα κλήματα, ὑμεῖς ἐστε πανεύφημοι Ἀπόστολοι, οἱ τὸν βότρυν τὸν πέπειρον καὶ τερπὸν, ἐν τοῖς κλάδοις ὑμῶν φέροντες, ὅν οἱ πιστοὶ ἐσθίοντες, ἐπιστοιχοῦμεν γεύσιν πρὸς ευφρόσυνον, Βαρθολομαίε θεόληπτε,

καί Τίτε καύχημα, τῆς Κρήτης, εκτενώς πρεσβεύσατε, υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν...

Θεοτοκίον Ἦχος πλ. α'

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε παρθένε, καί δοξάζομέν σε οἱ πιστοί κατά χρέος, τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τεΐχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί καταφυγή τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εἰς τήν Λειτουργίαν

Ο Απόστολος

Πρός Κορινθ. α' Επιστ.

Αδελφοί, ο Θεός ἡμᾶς τοὺς Αποστόλους...

Ζήτει Κυριακή Δεκάτη

Ευαγγέλιον

Κατά Ματθαίον

Εἶπεν ο Κύριος, Ὑμεῖς εστε τό φῶς τοῦ Κόσμου...

Κοινωνικόν

Εἰς πάσαν τήν γήν ἐξήλθεν ο φθόγγος αὐτῶν, καί εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ρήματα αὐτῶν. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀδριανού καί Ναταλίας.

ΕἰΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ως γενναίον ἐν μάρτυσιν

Τήν υπέρτιμον άθλησιν, τά γενναία παλαίσματα, τῶν μαρτύρων ένδοξε θεασάμενος, αυτομολεΐς πρὸς τά σκάμματα, ανδρείω φρονήματι, αφειδήσας τῆς σαρκός, δι' αγάπην τήν ένθεον, όθεν ήγυσας, τοὺς γενναίους αγώνας, ταπεινώσας, τήν οφρύν τοῦ αντιπάλου, Ἀδριανέ καρτερώτατε.

Ταΐς ειρκταΐς συγκλειόμενος, τοΐς βουνεύροις τυπτόμενος, τοΐς κλοιοΐς αΐδιμε βαρυνόμενος, καί τοΐς μοχλοΐς συνθλιβόμενος, σύν πλείοσι μάρτυσι, σύν αυτοΐς τῶν αγαθῶν, ουρανίων επέτυχες, επαλείφουσαν, τήν ομόζυγον έχων Ναταλίαν, τήν Θεώ πεποθημένην, Ἀδριανέ γενναιότατε.

Τόν Αδάμ η ομόζυγος, Παραδείσου εξώρισε, συμβουλία όφεως, Ναταλία δέ, Αδριανόν πρός Παράδεισον, πανσόφως εισήγαγεν, ιεραίς προσλαλιαίς, νουθετούσα διδάσκουσα, τά επίπονα, τής αθλήσεως φέρειν ουρανούς, αντιδόσεις προξενούντα, καί αιωνίζουσιν εύκλειαν.

Δόξα... Ήχος α'
Εφραίμ Καρίας

Ζήλος ανδρός ευσεβούς, είλκυσε γυναίκα θεοφιλή, πρός παραίνεσιν φαιδράν, Αδριανός γάρ ο πανάριστος, Ναταλίας τών ρημάτων υπαχθείς, αθλήσεως τόν δρόμον εκτετέλεκεν, Ω γυναικός θεοφιλούς! ουχ ως γάρ Εύα τώ, Αδάμ ήνεγκε φθοράν, αλλά ζωήν άληκτον τώ συζύγω προεξένησε, Ταύτην σύν τώ ανδρί επαινούντες, βοήσωμεν Χριστώ, Δός ημίν βοήθειαν, ταίς πρεσβείαις τών Αγίων σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Τών ουρανίων ταγμάτων

Εκ τής αγίας εικόνας τής σής Πανάχραντε, ίασεις ιαμάτων, χορηγούνται αφθόνως, τοίς πίστει προσιούσιν, όθεν καμού, τās ασθενείας επίσκεψαι, καί τήν ψυχήν μου ελέησον αγαθή, καί τό σώμά μου θεράπευσον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σέ τόν αμνόν καί ποιμένα επί τού ξύλου Σωτήρ, η σέ αγνώς τεκούσα, ως εώρα Θεέ μου, θρηνούσα ανεβόα, Τέκνον εμόν, φώς τού κόσμου γλυκύτατον, πώς επί ξύλου ορώ σε τού σταυρικού, ως κακούργον αναρτώμενον.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'
Πανεύφημοι μάρτυρες

Πορφύραν εξ αίματος τού σου, μάρτυς κατεφοίνιξας, στολήν μεθ' ής τώ Δεσπότη σου, ως η υπόσχεσις, νύν συμβασιλεύεις, άθλων ταίς λαμπρότησι, καί θείαις καλλοναίς σεμνυνόμενος, Χριστόν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Αδριανέ μάρτυς τās οδούς, τών παθών εξέκλινας, τώ σωτηρίω αγόμενος, δρόμω πανεύφημε, καί πρός τās αφθάρτους, μονάς κατεσκήνωσας, σύν πάσι τοίς Χριστώ πειθαρχήσασι, μεθ' ών ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.

Ω θαύμα καινόν καί αληθώς, μέγα καί παράδοξον! πώς Ναταλία η πάνσοφος, τόν ταύτης σύζυγον, πείθει υπομείναι, ξίφη κατατέμνοντα: τίς είδέ τι τοιούτον, τίς ήκουσεν, όν περ εκέκτητο, οφθαλμόν βίου πρός θάνατον, επεπτόθει,

προδοῦναι σωτήριον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ὡ ζεύγος άμωμον, καί εκλεκτόν τώ Κυρίώ! ώ πεποθημένη δυάς, καί πεφιλημένη Χριστώ, ωσυζυγία άρίστη καί μακαρία! Τίς ουκ εκπλαγή εν τούτω ακουτισθείς, τάς τούτων υπέρ άνθρωπον πράξεις! πώς τό θήλυ ηνδρίσατο κατά τού πικρού τυράννου, καί τόν ταύτης σύνευνον ενεύρωσε, μή υπενδούναι τοίς δεινοίς, αλλ' υπέρ τής πίστεως ελέσθαι, τό θανείν υπέρ τό ζήν, Ὡ θεοπλόκων ρημάτων Ναταλίας τής σοφής! ώ παραινέσεων θείων, τούς ουρανοῦς διασχουσών, καί πρός αυτόν τόν θρόνον τού μεγάλου βασιλέως, Αδριανόν τόν ένδοξον γνώριμον καταστη σασών! Αλλ' ώ ξυνωρίς αγία, υπέρ ημών τώ Θεώ ικετεύσατε, τών εκ πόθου τελούντων τήν μνήμην υμών, πειρασμών ρυσθήναι καί πάσης θλίψεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Ορώσά σε σταυρούμενον, Χριστέ η σέ κυήσασα, ανεβόα, Τί τό ξένον ό ορώ, μυστήριον Υιέ μου: πώς επί ξύλου θνήσκεις, σαρκί κρεμάμενος ζωής χορηγέ:

Απολυτίκιον Ἦχος γ'

Θείας πίστεως

Αναφαίρετον όλβον ηγήσω, τήν σωτήριον πίστιν τρισμάκαρ, καταλιπών τήν πατρών ασέβειαν, καί τώ Δεσπότῃ κατ' ίχνος επόμενος, κατεπλουτίσθης ενθέοις χαρίσμασιν, Αδριανέ ένδοξε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων ο παρών.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδή α' Ἦχος πλ. β'

Ως εν ηπειρώ

Εν τή νυκτί με τού βίου ύπνω δεινώ συσχεθέντα πράξεσι, μετανοίας πρός τό φώς, ο Θεός εξέγειρον ευχαίς, τών μαρτύρων σου Χριστέ, ίνα δοξάζω σε.

Από χειλέων σταζόντων τόν γλυκασμόν τής ενθέου γνώσεως, γλυκανθείς Αδριανέ, τόν ίόν εξήμεσας τής πρίν αγνωσίας αληθώς θεομακάριστε.

Ανατολής λαμπροτέραν ηλιακής, τήν ψυχὴν ὡς ἔχουσα, τῆς ἀθλήσεως πρὸς φῶς, συνωθεῖς ομόζυγον τὸν σὸν, Ναταλία, γυναικῶν τό ἐγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον

Τὸν σεαυτῆς δεξαμένη Δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ηθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον Ἀγνή, τῶν κτισμάτων, ἀληθῶς ἐδείχθης Δέσποινα.

Ὡδὴ γ'

Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σύ

Δεσμά φυγῶν εἰδωλικῆς, ματαιότητος μάρτυς, συνεδέθης τῷ πτόθῳ, τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, καὶ τοῖς δεσμοῖς τῶν αὐτοῦ, ἀθλοφόρων, χαίρων ἐκοινώνησας.

Μοχλῷ τὰ σκέλη σιδηρῷ, συνθλαπτόμενοι πάντες, ἀθλοφόροι Κυρίου, ἀσεβείας τὰ ὀστά, υπομονῆς τῷ μοχλῷ, καὶ ἀνδρείας, ὄντως συνετρίψατε.

Πυρὶ ἀγάπης θεϊκῆς, τήν ψυχὴν φλεγόμενη, τοῦ συζύγου ἐξήψας, τὸν ἔρωτα εἰς Χριστόν, τὸν πτόθον τὸν τῆς σαρκὸς Ναταλία, τέλεον μιμήσασα.

Θεοτοκίον

Τοῦ θεοῦ τόκου σου Ἀγνή πάσαν φύσεως τάξιν, υπερβαίνει τό θαῦμα, Θεόν γάρ υπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρί, καὶ τεκούσα, μένεις ἀειπάρθενος.

Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν

Τῶν μαρτύρων τοῖς πόνοις περιπλακεῖς, καὶ ἀνδρείως τῇ πίστει καθοπλισθεῖς, προθύμως ἀνέθηκας, σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ σου, καὶ τοῦ ἐχθροῦ κατέβαλες, τό θράσος τῇ χάριτι, Ἀδριανέ παμμάκαρ, Χριστοῦ μάρτυς ἐνδοξε, ὅθεν Ναταλία, ἐναθλοῦντα ὀρώσα, ἐπήλειφε λόγοις σε, σωτηρίοις πανεύφημε, Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πτόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπὰ, θεράπευσον δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὦν ἐπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τό σῶμα, μολύνας ὁ ἀθλιος, Οἴμοι! τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἠνίκα οἱ Ἄγγελοι, τὴν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος: Τότε Δέσποινα, βοήθειά μου γενού, καὶ προστάτης θερμότατος, σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δούλός σου ἀχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνόν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωρούσα ἐν τῷ Σταυρῷ ἀδίκως ὑψούμενον, θρηνωδούσα ἐκραύγαζεν, ὁ μὲν Κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἦν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ

ελέους η άβυσσος, καί πηγή αγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι ούν, τών πταισμάτων άφεσιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσί σου πίστει, τά θεία παθήματα.

Ωδή δ'
Χριστός μου δύναμις

Χριστόν οι μάρτυρες, ισχύν τιθέμενοι, τό ανίσχυρον θράσος τών διωκτών, όντως κατεπάτησαν, και τά βραβεία τής νίκης, ουρανόθεν εκομίσαντο.

Οικείοις αίμασι, στολήν εξύφανα, σεαυτώ αφθαρσίας αποβαλών, τής φθοράς τό ένδυμα, καί τώ Θεώ Αδριανέ, μετά δόξης νύν παρίστασαι.

Ιχώρσι πάντοθεν, περιρρεόμενον, τών Αγίων τό αίμα, μύρον Θεώ, όντως προσενήνεκται, τήν σηπεδόνα τής πλάνης, εκκαθαίρον κραταιότατα.

Δολίοις ρήμασιν, Αδάμ πεπλάνηται, τής συζύγου, τοίς σοίς δέ Αδριανός, πλάνης απαλλάττεται, καί πρός Παράδεισον χαρά, Ναταλία εισοικίζεται.

Θεοτοκίον

Ως όντως άφθεγκτα, καί ακατάληπτα, τά τής σής Θεοτόκε θεοπρεπούς, πέφυκε κυήσεως, τοίς επί γής καί ουρανού, αιιπαρθένε μυστήρια.

Ωδή ε'
Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ

Δεκάς διπλή η τών αθλητών, ούν απλή τριάδι τώ Χριστώ νύν συνδεόμενοι έλυσαν, δέσιν ασεβείας όντως ανίσχυρον, ισχύϊ τής Τριάδος οι γενναιότατοι.

Ήλιος ώσπερ μέσον εσώς, άστρων φαινών, Αδριανέ τών σών συνάθλων απήστραψας, φέγγος ευσεβείας, τής ασεβείας αχλύν, διώξας καί φωτίσας κόσμου τά πέρατα.

Δρόσος ρημάτων σου τών σεπτών, ίαμα τών πόνων αληθώς, τού σου συζύγου γεγένηται, απογενομένων τή τών κρειπόνων στοργή, θεόφρον Ναταλία μαρτύρων σύσκηνε.

Θεοτοκίον

Τούς Θεοτόκον σε εκ ψυχής, Δέσποινα τού κόσμου αγαθή, υμνολογούντας διάσωσον, σέ γάρ προστασίαν ακαταμάχητον, κεκτήμεθα, τήν όντως Θεογεννήτριαν.

Ωδή ς'
Τού βίου τήν θάλασσαν

Χριστού κυβερνώμενοι, τή παλάμη αβλαβώς, τής αθείας πέλαγος, διήλθετε καί όρμω τώ γαληνώ, τής άνω λαμπρότητος, αθληταί τού Κυρίου προσωρμίσθητε.

Ως άνθη μυρίζουσι, τών αγώνων σου σοφέ, τά υπέρ φύσιν έπαθλα, καί γάρ

Θεού εδείχθης, Αδριανέ, ευώδες θυμίαμα, τώ πυρί τών βασάνων
πυρπολούμενος.

Τώ κάλλει τής πίστεως, η αγία σου ψυχή, ωραϊσμένη πάνσεμνε, καί τό
κάλλος ζητούσα, ως αληθώς, Χριστού τό αμήχανον, Ναταλία τού πόθου ού
διήμαρτες.

Θεοτοκίον

Η πάναγνος Δέσποινα, η τεκούσα τοίς βροτοίς, τόν κυβερνήτην Κύριον, τών
παθών μου τόν άστατον καί δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καί γαλήνην
παράσχου τή καρδία μου.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι,
τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βιώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν
μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Γυναικός θεόφρονος τούς θείους λόγους, εν Καρδία θέμενος, Αδριανέ μάρτυς
Χριστού, εν τοίς βασάνοις προσέδραμες, σύν τή συζύγω τό στέφος
δεξάμενος.

Ο Οίκος

Καιρός επέστη τοίς πιστοίς, χαρμόσυνος ημέρα, Αδριανού τού θείου ενθέως
ευφρανθώμεν, αναβοώντες πρός αυτόν, Μάρτυς τού Κυρίου, ο τόν αγώνα
τόν καλόν σαφώς αγωνισάμενος, καί στέφος ουρανόθεν δεξάμενος τής
δικαιοσύνης, από πάσης επηρείας τού αλλοτρίου ημάς ρύσαι πάντας, ίασίν τε
ψυχών καί τών σωμάτων εξαπόστειλον ημίν, καί τήν κηλίδα πάσαν τού νοός
εκκάθαρον ουρανόθεν, σύν τή συζύγω τό στέφος δεξάμενος.

Συναξάριον

Τή ΚΣΤ' τού αυτού μηνός, μνήμη τών Αγίων μαρτύρων, Αδριανού καί
Ναταλίας καί τής συνοδίας αυτών.

Στίχοι

Αδριανού τέμνουσι χείρας καί πόδας
Χείρες πονηρών, ών φονοδρόμοι πόδες.
Εν τώ βίω σύνευνος, εν δέ τώ πόλω
Αδριανώ σύσκηνος η Ναταλία.
Αδριανός τμήθη χείρας πόδας εικάδι έκτη.

Τή αυτή ημέρα οι συναθλήσαντες τώ Αγίω Αδριανώ ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Τέμνουσιν ανδρών εικοσιτριών άκρα,
Τά τετράκις τοσαύτα χείρας καί πόδας.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων μαρτύρων Αττικού καί Σισινίου καί τού
Οσίου Πατρός ημών Ιβιστίωνος.

Στίχοι

Συσταδιοδρομούσιν αθληταί δύο,
Ξίφους δραμόντες στάδιον κουφοδρόμω.
Ρυψθείς υσώπω δακρύων, Ιβιστίων,
Εύθυμος εις άδακρυ χωρείς χωρίον.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη ετέρου μάρτυρος Αδριανού.

Στίχοι

Αδριανόν τμηθέντα κοσμήσει στέφος,
Εν τή μεγίστη τών στεφάνων ημέρα.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Οσίου Ιωάσαφ, υιού Αβενήρ τού Βασιλέως.

Στίχοι

Ζήλω τά βασιλεια Παμβασιλέως,
Ώκησεν υιός γηϊνου βασιλέως.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Τιθόης εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Ουκ είχεν, οίμαι, σάρκα Τιθόης όλως.
Κάν είχε, τήξας, ουκ εά βρώσιν τάφω.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Ακαθαίρετοι ως πύργοι ανεδείχθητε, Σιών τής άνω μάρτυρες, εδαφίσαντες,
ελεπόλεις πάσας τού εχθρού, μοχλώ τής αθλήσεως υμών, διό τιμώμεν
ευσεβώς υμών τήν μνήμην αεί.

Βοηθός, Αδριανώ ή Ναταλία ως καί σύμπυχος, παρά Θεού δεδώρηται,
ανεγκύουσα, εμπαρέντα τούτον τώ βυθώ, τής πλάνης καί πείθουσα βοάν,
Ευλογητός εί ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ως πολύτιμον θησαύρισμα τού μάρτυρος, τήν χείρα θησαυρίσασα, ου
προέδωκας, σωφροσύνης σου τόν θησαυρόν, συλήσαι Τοίς σπεύδουσι
Σεμνή, κυβερνωμένη τή χειρί τού τών απάντων Θεού.

Θεοτοκίον

Νεανίας τρείς η κάμιнос ουκ έφλεξε, γέννησιν προτυπούσα τήν σήν, τό γάρ
θειόν πύρ σε μή φλέξαν, ώκησεν εν σοί, καί πάντας εφώτισε βοάν, Ευλογητός
εί ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Τώ πυρί τών βασάνων ολοκαυτούμενοι, ασεβείας τήν φλόγα πάσαν
εσβέσατε, αίμασιν υμών, αθλοφόροι κραυγάζοντες, Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ

εις τούς αιώνας.

Οι κρουνοί τών αιμάτων τών αθλοφόρων σου, ποταμοί ιαμάτων κόσμω γεγόνασι, θάλασσαν δεινών, παθημάτων ξηραίνοντες, ούς ανευφημούντες, Χριστέ σέ ευλογούμεν.

Γυναικός θαυμασίας τίς ου θαυμάσειε, το πρόσ Κύριον φίλτρον, όπως εμίσησεν, έρωτα σαρκός, καί τόν σύζυγον έπεισε, σέβειν καί δοξάζειν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Εκ φωτός φωτοδότην Λόγον συνέλαβες, καί τεκούσα αφράστως τούτον δεδόξασαι, Πνεύμα γάρ εν σοί, Κόρη θείον εσκήνωσεν, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς, Χριστέ μόνω τώ βουλευσθαι, Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Θεόν ανθρώποις

Μελών στρεβλώσεις δεινών επίτασις, ξίφος ου πύρ ού θάνατος, σαρκός ο επίκτητος, τού Χριστού τής αγάπης χωρίσαι υμάς, ένδοξοι αθλοφόροι, όλως ουκ ίσχυσεν, όθεν εις αιώνας, σύν αυτώ αεί ευφραίνεσθε.

Στρατός εχθροίς πάσιν απροσμάχητος, πόλις Θεού, καί κατωχυρωμένον βασίλειον, κεκλεισμένος Παράδεισος άσυλος, φάλαγξ τροπαιοφόρος, δήμος θεόλεκτος, στύλοι Εκκλησίας, αρραγείς μάρτυρες ώφθητε.

Λαμπάς θεόφωτος άστρα φαίνοντα, λύχνος ημίν τό φώς τής ευσεβείας πυρσεύοντες, τού ηλίου τής δόξης αυγάσματα, τέκνα τής ανεσπέρου μακαριότητος, μάρτυρες εδείχθητε, Χριστού σεβασμιώτατοι.

Πηγή ναμάτων πλήρης τού Πνεύματος, καί ποταμός ενθέων, χαρισμάτων πληρούμενος, καί κρατήρ αθλήσεως, προχέων κρουνούς, πέλαγος σωτηρίας, μάρτυρες ώφθητε, ζάλης πειρασμών, παντοδαπών ημάς λυτρούμενοι.

Χοροίς μαρτύρων Χριστού πανεύφημε, παρεστηκως τώ θρόνω, τού τών όλων δεσπόζοντος, τούς τελούντας σήν μνήμην περίσωζε, πίστει καί προθυμία, πάντων λυτρούμενος, τών παρενοχλούντων, πειρασμών ταίς ικεσίαις σου.

Θεοτοκίον

Νεκροίς ανάστασις νύν δεδώρηται, διά τής σής αφράστου, καί αρρήτου κυήσεως, Θεοτόκε πάνσεμνε, ζωή γάρ εκ σου, σάρκα περικειμένη, πάσιν εξέλαμψε, καί τό τού θανάτου, αμειδές σαφώς διέλυσεν.

Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὄν ου τολμά Ἀγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ πάναγνε, ωράθη βροτοῖς Λόγος σεσαρκωμένος, ὄν μεγαλύνοντες, σύν ταῖς ουραναῖς, στρατιαῖς σέ μακαρίζομεν».

Εξαποστειλάριον
Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ἀδριανός ο πάνσοφος, καί ἀήττητος μάρτυς, ως ἀθλητῶν ἐδραῖωμα, παρ' ἡμῶν δοξαζέσθω, σύν τῇ σεπτῇ Ναταλία, τούτοις τε συνεκλάμπει, μαρτύρων δῆμος Ἅγιος, φάλαγξ τροπαιοφόρος, ὦν τήν λαμπράν, ἐκτελοῦντες μνήμην τούτους υμνοῦμεν, καί γάρ αυτοί πρεσβεύουσι, τῷ Χριστῷ υπέρ πάντων.

Θεοτοκίον

Σέ προστασίαν ἀμαχον, καί φρουράν Παναγία, καί σκέπην καί κραταίωμα, καί ἀπόρθητον τείχος, καί ἀρραγή σωτηρίαν, καί οχύρωμα θεῖον, ο κόσμος ἅπας κέκτηται, ἐν ἀνάγκαις, ποικίλαις, Ἀλλ' ὦ Θεοῦ, τοῦ παμβασιλέως Μήτηρ καί δούλη, σῶζοις καμέ τόν δούλόν σου, ἐκ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τοῦς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τό πρώτον.

Ἦχος πλ. δ'
Ὡ τοῦ παραδόξου

Ἀδριανέ γενναιότατε, τῆς τοῦ Δεσπότου φωνῆς, πληρωτῆς ἐχηρημάτισας, κοσμικήν τερπνότητα, ἀποθέμενος ἅπασαν, καί τόν Σταυρόν ἐπ' ὠμων ἀράμενος, τῶν παθῶν τούτου κοινωνός γέγονας, ἐν ἀμφοτέροις γάρ, ὠφθης ὄντως δόκιμος, ὅθεν πιστοί, σήμερον γεραίρομεν, τήν θεῖαν μνήμην σου. (Δίς)

Ἀδριανέ καρτερώτατε, πελάγει τῶν αἰκισμῶν, συνεχῶς κυματοῦμενος, πηδαλιουχοῦσάν σε, σου τήν σύνοικον ἐσχηκας, καί πρός γαλήνης, ὄρμον ἰθύνουσαν, τῇ ἄνω πόλει προσεμβιβάζουσαν, ἐν ἡ πανεύφημε, μάρτυς αὐλιζόμενος, υπέρ ἡμῶν, πρέσβευε δεόμεθα, τῶν ευφημούντων σε.

Μέχρι δεσμῶν καί στρεβλώσεων, καί τῶν μελῶν ἐκκοπῆς, καρτερώς ἀνθιστάμενοι, τάς ψυχάς τῷ Κτίσαντι, ἀποδόντες εὐχήματα, τήν αἰωνίαν ὄντως ἀνάπαυσιν, καί τήν ἀγήρω μακαριότητα, Ὡ ἡς εὐτύχαστε, θείας ἀντιδόσεως παρά Χριστοῦ, μάρτυρες πανένδοξοι, σεβασμιώτατοι!

Δόξα... Ἦχος β'

Ὁ πάντα προγινώσκων Κύριος, ἀρρήτω προμηθεῖα σε μάρτυς, ως εὐκαρπτον κλήμα προσήκατο, ξίφει μαρτυρίου ποικίλως τεμνόμενον, καρτερίας δαπιλοῦς ἐπιφέροντα καρπούς, ἐξ ὧν τρέφονται πιστῶν καρδία, τῶν ευφημούντων σε πόθω, Ἀδριανέ ἔνδοξε.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος β'

Τήν πάσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ἀνατίθηναι, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με υπὸ τήν σκέπην σου.

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ποιμένος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Τί υμάς καλέσωμεν

Τί σε νύν Ποιμήν ονομάσωμεν, μοναστών υπογραμμόν, καί ιαμάτων αυτοουργόν, εγκρατείας ταίς πληγαίς, πάθη μαστίξαντα ψυχής, πολίτην, τών Αγγέλων καί συνόμιλον, τής άνω, μητροπόλεως οικήτορα, τών αρετών ενδιαίτημα, τόν τής ερήμου κοσμήτορα, ικέτευε, τού σωθῆναι τάς ψυχάς ημών.

Τί σε νύν Ποιμήν πρεσφθεγξώμεθα; τής ερήμου πολιστήν, καί ησυχίας εραστήν, τών παθών εκμειωτήν, καί μοναστών καθηγητήν, πλημμύραν, διδασμάτων θείου Πνεύματος, φωστήρα, διακρίσεως ακοίμητον, θαυματουργόν αληθέστατον, πάθη ποικίλα ιώμενον, ικέτευε, τού σωθῆναι τάς ψυχάς ημών.

Λύχνος διακρίσεως γέγονας, καταυγαζων τάς ψυχάς τών προσιόντων σοι πιστώς, καί τήν τρίβον τής ζωής, υποδεικνύς αυτοίς σοφέ, διό σε εν αιnéσει μακαρίζομεν, τελούντες, τήν αγίαν σου πανήγυριν, Ποιμήν Πατέρων τό καύχημα, ασκητών εγκαλλώπισμα, ικέτευε, τού σωθῆναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίνι ωμοιώθης ταλαίπωρε, πρός μετάνοιαν ουδόλως, ανανεύουσα ψυχή, καί τό πύρ μή δειλιώσα, τών κακών επιμονή: Ανάστα, καί τήν μόνην πρός αντίληψιν, ταχείαν, επικάλεσαι καί βόησον, Παρθενομήτορ δυσώπησον, τόν σόν Υιόν καί Θεόν ημών, ρυσθήναί με, τών παγίδων τού αλάστορος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Άρνα η αμνάς ως εώρακεν, επί ξύλου ηπλωμένον, εκουσίως σταυρικού, ανεβόα μητρικώς, οδυρομένη εν κλαυθμώ, Υιέ μου, τί τό ξένον τούτο θέαμα: ο πάσι, τήν ζωήν νέμων ως Κύριος, πώς θανατούσαι μακρόθυμε, βροτοίς παρέχων ανάστασιν, Δοξάζω σου, τήν πολλήν Θεέ μου συγκατάβασιν.

Απολυτίκιον

Ἦχος πλ. δ'

Ταίς τών δακρύων σου ροαίς, τής ερήμου τό άγονον εγεώργησας, καί τοίς εκ βάθους στεναγμοίς, εις εκατόν τούς πόνους εκαρποφόρησας, καί γέγονας φωστήρ τή οικουμένη λάμπων τοίς θαύμασι, Ποιμήν Πατήρ ημών Οσιε,

Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τās ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου ο παρών.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ' Ἄσωμεν τώ Κυρίῳ

Θέρμη τού Παρακλήτου, Πάτερ θαλπομένη η καρδία σου, τόν κρυμόν τών δαιμόνων, καί παθών τόν χειμώνα διέλυσεν.

Ανθρακι θείου φόβου, φλέξας τών παθών τήν ύλην γέγονας, διακρίσεως λύχνος, απαθείας πυρσός τε μακάριε.

Φέρων επί τών ώμων, Πάτερ τόν σταυρόν σου ηκολούθησας, τώ καλέσαντι πόθω, καί φωστήρ μοναστών εχημάτισας.

Θεοτοκίον

Όλος με διασώζει, Λόγος ο υπέρθεος χρηστότητι, βουληθείς εκ γαστρός σου, σαρκωθήναι αγνή Μητροπάρθενε.

Ωδή γ' Σύ εί τό στερέωμα

Στάσιν τήν παννύχιον, σου κατεπλάγησαν Ἄγγελοι, καί γάρ αυτούς, έσχες συνεργούντας, ταίς πρός Θεόν εντεύξεσιν.

Λύμνης απεκάθηρας, τής διανοίας τά όμματα, τής τών παθών, ενοππίριξη, καθαρώς τόν Αόρατον.

Γάλακτι ασκήσεως, ως εκτραφείς Ποιμήν Όσιε, εις αρετών ύψος ανηνέχθης, εις τελείαν απάθειαν.

Θεοτοκίον

Έχων σε βοήθειαν, τών δυσμενών ορμάς Ἄχραντε, ού δειλιώ, έχων σε προστάτιν, τās αυτών τρέπω φάλαγγας.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Ποιμαινόμενος υπό Κυρίου, τούτου πρόβατον, ωράθης πράον, εναντίους λύκους μάκαρ τροπούμενος, καί εκτελέσας τόν θειον αγώνα σου, πρός τήν ουράνιον μάνδραν εσκήνωσας, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θείας φύσεως ουκ εχωρίσθη, σάρξ γενόμενος εν τή γαστρί σου, αλλά Θεός ενανθρωπήσας μεμένηκεν, ο μετά τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ως πρό τού τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος, Αυτόν εκτενώς ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν τώ Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι! τέκνον μου, πώς πάσχεις; θέλων ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον.

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Ακηλίδωτον έσοπτρον, τάς τού Παρακλήτου αυγάς δεχόμενον, θεοφόρε εχρημάτισας, καί δοχείον αναβάσεων.

Αρδευόμενος δάκρυσι, δένδρον καθωράθης Πάτερ υψίκομον, εγκρατεία καλλυνόμενον, καί καρποίς ενθέοις ευθηνούμενον.

Γηπονήσας τήν άρουραν, σου τής διανοίας πόνοις ασκήσεως, αρετών στάχυν πολύφορον, καί θαυμάτων χάριν εγεώργησας.

Θεοτοκίον

Παρθενίας κειμήλιον, καί τής αχωρήτου φύσεως σκήνωμα, τήν ψυχήν μου φωταγωγήσον, τήν εσκοτισμένην Θεονύμφευτε.

Ωδή ε'

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Τόν καύσωνα βαστάσας αιόδιμε, τής ημέρας, χαράς κατηξίωσαι, τής τού Κυρίου σου Όσιε.

Ασκήσεως λειμώνι ηδύπνοον, έφυσ ρόδον, οσμαίς θείας γνώσεως, ευωδιάζον τά πέρατα.

Τόν πρίν μεγαλαυχία χρησάμενον, Πάτερ όφιν, προς γήν εταπεινώσας, τή ταπεινώσει φραξάμενος.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον σαρκί, τώ κόσμω εκύησας.

Ωδή ς'

Χιτώνά μοι παράσχου

Νεκρώσας τάς τού σώματος ορμάς, πολλοίς αγωνίσμασι, ζωήν προς άθανατον, εξεδήμησας Ποιμήν αξιάγαστε.

Εγκράτειαν άέναον καί ευχήν, αγάπην αθόλωτον, κτησάμενος Όσιε, ακηλίδωτον Θεού ώφθης έσοπτρον.

Ερήμοις εν αβάτοις προσφοιτών, παθών ερημώσεως, σαυτόν απεγύμνωσας, καί πολίτης ουρανών εχρημάτισας.

Θεοτοκίον

Η μόνη διά λόγου εν σαρκί, τόν Λόγον κυήσασα, ρύσαι δεόμεθα, τών παγίδων τού εχθρού τās ψυχάς ημών.

Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Κοντάκιον Ἦχος δ' Επεφάνης σήμερον

Τών λαμπρών αγώνων σου, Ὅσιε Πάτερ, η αγία σήμερον, επέστη μνήμη τās ψυχάς, τών ευσεβών κατευφραίνουσα, Ποιμήν θεόφρον, Πατήρ ημών Ὅσιε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΖ' τού αυτού μηνός, μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ποιμένος.

Στίχοι

Ως εκ λύκου χαίνοντος ηρπάγη βίου,
Ποιμήν, τό θρέμμα τού μεγίστου ποιμένος.
Ποιμένα εις μέγαν εβδομή εικάδι ώχετο Ποιμήν.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Λιβεριού Πάππα Ρώμης.

Στίχοι

Τόν πλούτον αντλείν Λιβέριος νύν έχει,
Ὅν ουρανοίς ήν εμφρόνως θησαυρίσας.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Αγίου Πατρός ημών Οσίου, Επισκόπου Κουδρούβης.

Στίχοι

Τήν κλήσιν ειπών Ὅσιε τήν σήν μόνην
Πληρώ θανόντι επαινόν σοι τό χρέος.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής υπό τού Αγίου Φιλίππου βαπτίσεως τού Αιθίοπος Ευνούχου.

Στίχοι

Ανήρ ελέγχει τήν παροιμίαν Σπάδων.
Λευκαίνεται γάρ, καί πεφυκώς Αιθίοψ.

Τή αυτή ημέρα, ή Αγία Ανθούσα η Νέα, τρίχινον ράκος ενδυθείσα καί εις φρέαρ ριφθείσα, τελειούται.

Στίχοι

Ο μανδύας σοι πίλος, η πόρπη πέτρα.
Μεθ' ών υπήλθες, Ανθούσα, βαθύ φρέαρ.

Μνήμη τού Αγίου μάρτυρος Φανουρίου αναφανέντος εν έτει 1500.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

**Ωδή ζ'
Παῖδες Εβραίων**

Θείαις σχολάζων θεωρίαις, λαμπρυνόμενος αὔλοις θεαυγίαις, καί ημέρας υἱός, καί φώς τών εν σκότει, ως αληθώς γεγένησαι, εεοφόρε εις αιώνας.

Ἦρθης πρός ὕψος απαθείας, μετά σώματος Αγγέλους εμιμήσω, Παραδείσου τρυφής, εγένου κληρονόμος, αναβοών μακάριε, ο Θεός ευλογητός εἶ.

Λάμπων ακτίσιν απαθείας, απημαύρωσας δαιμόνων επηρείας, καί τής τούτων πολλούς, κακώσεως ερρύσω, αναβοώντας Ὅσιε, ο Θεός ευλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Ἴδε ἦν ἔφησε Παρθένον, εν τῷ Πνεύματι ο μέγας Ησαΐας, εν γαστρί τόν Θεόν, συνέλαβε καί τίκτει, ὦ μελωδούντες κράζομεν, ο Θεός ευλογητός εἶ.

**Ωδή η'
Τόν άναρχον Βασιλέα**

Ανύστακτον τής ψυχής τήν λαμπάδα, ελαίῳ σου τών αγώνων τηρήσας, εισηήθες εν χαρά, εις άφθαρτον νυμφώνα, καί ζής εις τούς αιώνας.

Ουκ έσεισαν τής ψυχής σου τόν πύργον, οι άνεμοι ακαθάρτων πνευμάτων, εστήρικτο καί γάρ, τής πίστεως εν πέτρα, παμμάκαρ θεοφόρε.

Τό δύσμορφον τών παθών εξεδύσω, χιτώνιον, ενεδυσω δέ Πάτερ, ωραίαν τήν στολήν, τής θείας απαθείας, Χριστώ συμβασιλεύων.

Θεοτοκίον

Ως έντιμον καί υπέρτατον θρόνον, υπάρχουσιν τού Θεού τού Υψίστου, υμνήσωμεν λαοί, τήν αγίαν Παρθένον, αυτήν υπερυψούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν άναρχον Βασιλεα τής δόξης, όν τρέμουσιν ουρανών αι δυνάμεις, καί φρίπτουσι τών Αγγέλων αι τάξεις, υμνεΐτε Ιερείς, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας ».

**Ωδή θ'
Έφριξε πάσα ακοή**

Έδυσ μέν οιά περ αστήρ, από κόσμου πρός Χριστόν δέ άνέτειλας, τόν νοητόν αληθώς, δικαιοσύνης παμμάκαρ ήλιον, καί ως ακτίνας τοίς πιστοίς, τás σás καταλέλοιπας, φωτειδεΐς αρετάς, ελαυνούσας τήν ψυχών αμαυρότητα.

Τίμιος έναντι Θεού, σού ο θάνατος αοίδιμε γέγονε, καί γάρ οσίως εν γή, επολιτεύσω τούτου προστάγματα, καί δικαίωμα Ποιμήν, τηρήσας αλώβητα, όθεν ανέτειλεν, ως δικαίω σοι τό φώς τό ανέσπερον.

Ταίς θείαις Πάτερ καλλοναίς, ενηδόμενος καί θέσει θεούμενος, καί τώ μεγάλω φωτί, πεφωτισμένος νύν παριστάμενος, καί ακροτάτω εφετώ, εγγίζων τρανότερον, τών σέ τιμώντων Ποιμήν, καί τελούντων σου τήν μνήμην μνημόνευε.

Θεοτοκίον

Έπαυσας μόνη γυναικών, τήν αράν τών πρωτοπλάστων Θεόνυμφε, τόν απεριγράφτον, σαρκί τεκούσα περιγραφόμενον, εκαινοτόμησας θεσμούς, φύσεως αμόλυντε, τά διεστώτα τό πρίν, παραδόξω μεσιτεία σου ήνωσας.

Ο Ειρμός

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο Ύψιστος, εκών κατήλθε μέχρι καί σώματος, παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Όλην σαφώς δεξάμενος, τήν τρισήλιον αίγλην, τής θεαρχίας πάνσοφε, νύν Θεός χρηματίζεις, Θεού τού φύσει μεθέξει, όν δυσώπει ρυσθήναι, κινδύνων τε καί θλίψεων, τούς τιμώντάς σε Πάτερ, καί τήν σεπτήν, καί φωσφόρον μνήμην σου εκτελούντας, Ποιμήν θεόφρον Όσιε, ασκητών ωραιότης.

Θεοτοκίον

Σέ ο πατήρ ηρέτισεν, ως πολύευκτον κρίνον, Θεοκυήτορ πάναγνε, διά Πνεύματος θείου, προς τήν Υιού κατοικίαν, αναμέσον ευρών σε, τών ακανθών πανάμωμε, αποστίλβουσιν κάλλει, παρθενικώ, διό δή Θεόνυμφε σέ υμνούμεν, καί πόθω μακαρίζομεν, διά σου οι σωθέντες.

Καί ή λοιπή τού Όρθρου ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μωσέως τού Αιθίοπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'

Οι μάρτυρές σου Κύριε

Μωσής ο πολυθρύλητος, κόσμου τερπνότητα, λιπών εμφρόνως, πόνοις ασκήσεως συντονωτάτοις, πάθη υπέταξε σαρκός, καί καταβαλών τόν πολυμήχανον, νίκης τούς στεφάνους εκομίσατο, Αυτού ταίς ικεσίαις Κύριε, δίδου τό μέγα έλεος.

Εγκράτειαν ασύγκριτον, στάσιν παννύχιον, ἀγρυπνον ὄμμα, νούν φανταζόμενον τό θεῖον κάλλος, ἔσχες μακάριε Μωσή, ὅθεν ἰαμάτων χάριν εἴληφας, πάθη θεραπεύειν χαλεπώτατα, Διό σε δυσωπούμεν, Αἴτησαι πάσι Πάτερ τό μέγα ἔλεος.

Δαιμόνων πανουργεύματα, καί τά τοξεύματα, καί τās ἐνέδρας, θεῖα σκεπόμενος Μωσή παλάμη, Πάτερ διήλθες ἀβλαβώς, καί τή ἀπαθεία σεμνυνόμενος, πάσι τοῖς Οσίοις συνηρίθμησαι, πρεσβεύων δωρηθῆναι, πίστει τοῖς σέ τιμῶσι τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Οἱ λογισμοί ἀκάθαρτοι, τά χεῖλη δόλια, τά ἔργα δέ μου, εἰσί παμμίαρα, καί τί ποιήσω; πῶς υπαντήσω τῷ Κριτῇ; Δέσποινα Παρθένε καθικέτευσον, τόν Υἱόν καί πλάστην σου καί Κύριον, ὅπως ἐν μετανοία δέξηταί μου τό πνεῦμα, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ δάμαλις ἡ ἀσπίλος, τόν μόσχον βλέπουσα, ἐπὶ τοῦ ξύλου, προσαναρτώμενον ἐθελουσίως, οδυρομένη γοερώς, Οἴμοι! ἀνεβόα, ποθεινότατον τέκνον, τί ἄνθρωπος ἀνταπέδωκεν, ἀχάριστος Ἑβραίων, θέλων με ἀτεκνώσαι, ἐκ σοῦ παμφίλτατε;

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Τῆς ἐρήμου πολίτης, καί ἐν σώματι Ἄγγελος, καί θαυματουργός ἀνεδείχθης θεοφόρε Μωσή πατήρ ἡμῶν, νηστεία ἀγρυπνία, προσευχή, οὐράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καί τās ψυχάς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι, Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργούντι διὰ σοῦ πάσιν ἰάματα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Ἁγίου ο παρῶν.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδή α' Ἦχος πλ. δ' Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ

Δήγματι ἀμαρτίας, μεμελανωμένην τήν καρδίαν μου, καταλεύκανον Πάτερ, μετανοίας τοῖς ὄμβροισι πρεσβεΐαις σου.

Φόβῳ τῷ τοῦ Δεσπότη, σάρκα καθηλώσας ἅπαν νόημα, ἐμπαθές ἐκ καρδίας, θεοφόρε παμμάρκα ἐξήλειψας.

Αὐλαξί διανοίας, κρύψας τά τοῦ λόγου Πάτερ σπέρματα, ἐγεώργησας σίτον, θησαυροῖς ἀκενώτοις τηρούμενον.

Θεοτοκίον

Όλον μέ διασώζει, Λόγος ο υπέρθεος χρηστότητι, βουληθείς εκ γαστρός σου, σαρκωθήναι αγνή Μητροπάρθενε.

Ωδή γ'

Σύ εί τό στερέωμα

Πνεύματι κινούμενος, πνευματικάς σοφέ πράξειςιν, εγκαρτερών, τά τής πονηρίας, καθυπέταξας πνεύματα.

Σθένει δυναμούμενος, θεαρχικώ Μωσή Όσιε, τόν ισχυρόν, άσαρκος καθάπερ, εταπείνωσας δράκοντα.

Όμβροις τών δακρύων σου, πυρκαϊάν παθών έσβεσας, καί ποταμός, ώφθης χαρισμάτων, πεπλησμένος τού Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Έχων σε βοήθειαν, τών δυσμενών ορμάς Άχραντε, ου δειλιώ, έχων σε προστάτιν, τάς αυτών τρέπω φάλαγγας.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Έχος γ'

Θείας πίστεως

Φέγγος άδυτον εισδεδεγμένος, απημαύρωσας τών νοουμένων, Αιθιόπων θεοφόρε τά πρόσωπα, καί τάς αυτών κακουργίας διέλυσας, ταίς πρόσ τό θεión απαύστοις σου νεύσει Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θείας φύσεως ουκ εχωρίσθη, σάρξ γενόμενος, εν τή γαστρί σου, αλλά Θεός ενανθρωπήσας μεμένηκεν, ο μετά τόκον Παρθένον Μητέρα σε, ως πρό τού τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος, Αυτόν εκτενώς ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ εν τώ Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι τέκνον μου! πώς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον.

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Τόν φιλόσαρκον δαίμονα, ταίς αδιαλείπτους Πάτερ δεήσειςι, καί πόνων επιδόσειςι, εκ ψυχής των παμμάκαρ απεδίωξας.

Μεταθείς τήν διάνοιαν, πρόσ τά υπέρ νούν τε καί λόγον Όσιε, τής ασκήσεως τόν καύσωνα, ώσπερ θεϊαν δρόσον καθυπέφερες.

Θεωρίαις καί πράξεσιν, εκλελαμπρυσμένη Πάτερ πανόλβιε, η καρδιά σου τού Πνεύματος, καθαρόν εδείχθη ενδιαίτημα.

Θεοτοκίον

Παρθενίας κειμήλιον, καί τής αχωρήτου φύσεως σκήνωμα, τήν ψυχήν μου φωταγωγήσον, τήν εσκοτισμένην Θεονύμφευτε.

Ωδή ε'

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Τώ άνθρακι πυρούμενος, μάκαρ τής απαθείας, ύλην ευκατάπρηστον, τήν τών παθών απετέφρωσας.

Αστήρ τής εγκρατείας, υψώμασι διαπρέπτων, ώφθης τάς ψυχάς ημών, καταφωτίζων αοίδιμε.

Τεθρίππω αρετών επιβέβηκας, καί προς νύσσαν, έφθασας ουράνιον, Πάτερ Μωσή αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί τώ κόσμω εκύησας.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Νυκτί με αμαρτιών, καί ηδονών αμαυρότητι, κυκλούμενον ταίς έν σοί, τού Πνεύματος λάμπεσιν, όλον φωταγωγήσον, όλον προς λιμένα, σωτηρίας Πάτερ ίθυνον.

Ως μέλισσα φιλεργός, τώ σίμβλω τής διανοίας σου, τά άνθη τών αρετών, αθροίσας ανέβλυσας, γλυκασμόν αθάνατον, τήν πικρίαν Πάτερ, τών δαιμόνων απελαύνοντα.

Ερήμοις εγκαρτερών, τήν άνω πόλιν κεκλήρωσαι, τήν σάρκα δουλαγωγών, νηστείαις θαυμάσιε, τρυφήν προς αδάπανον, καί προς Παραδείσου, τάς σκηνώσεις εξεδήμησας.

Θεοτοκίον

Αγίασμα νοητόν, καί άψαυστον ιλαστήριον, λυχνίαν χρυσοειδή, καί τράπεζαν έμψυχον, τόν άρτον βαστάσασαν, τής ζωής Παρθένε, οι πιστοί σε ονομάζομεν.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίες μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, προς σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Έχος δ'

Επεφάνης σήμεραν

Αιθιόπων πρόσωπα, απορραπίσας, νοητών ανέλαμψας, καθάπερ ήλιος

φαιδρός, φωταγωγών τάς ψυχάς ημών, τών σέ τιμώντων, Μωσή
παμμακάριστε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΗ' τού αυτού μηνός, μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μωσέως τού
Αιθίοπος.

Στίχοι

Φήσεις τό ρητόν καί θανών, Μωσή μέλα.
«Ἄνθρωπος ὄψιν, καί Θεός τήν καρδίαν».
Θάψαν εν εικάδι Μωσῆν ογδόη Αιθιοπῆα.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού Αγίου μάρτυρος Ακακίου τού Νέου.

Στίχοι

Τράχηλον Ακάκιος εκμηθείς ξίφει,
Ψυχῆς τό λευκόν μηνύων, βλύζει γάλα.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων μαρτύρων Διομήδους καί Λαυρεντίου.

Στίχοι

Διπτοίς αθληταίς προσδεθείσι πλατάνω,
Ταθέντα τόξα, πλατάνων κενοί ψόφοι.

Τή αυτή ημέρα, ο δίκαιος Εζεκίας ο Βασιλεύς εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Εί δακρύσας ἦν Εζεκίας, ως πάλαι,
Ζωῆς ἄν ἄλλην εὔρε προσθήκην πάλιν.

Τή αυτή ήμέρα, μνήμη τῆς Αγίας Ἄννης, τῆς θυγατρὸς Φανουήλ.

Στίχοι

Ού γῆς ἀπήρεν η Φανουήλ θυγάτηρ,
Εως εφ' αὐτῆς εἶδε τόν Θεόν βρέφος.

Οι ἅγιοι τριάκοντα τρεῖς μάρτυρες, οι εξ Ηρακλείας, πυρί τελειούνται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ἐλέησον ημάς. Ἀμήν.

Ωδή ζ'

Παῖδες Εβραίων

Λύμης παθῶν κεκαθαρμένος, τάς τού Πνεύματος αστράπτων λαμπηδόνας,
πρός τό φῶς ἀληθῶς, τό ἄϋλον μετέβης, ἔνθα χοροί μακάριε, ἀσκητῶν εἰς
τούς αἰῶνας.

Πάσαν ἐξέφυγες κακίαν, ὠκείωσω δέ καλῶν τήν μετουσίαν, καί τερπνῶ
εφετώ, αὔλω συνε κράθης, ἀναβοῶν μακάριε, ο Θεός εὐλογητός εἰ.

Πόνοις ἀσκήσεως ἀμέτροις, τήν ἐπίπονον ἐξήρανας ἀπάτην, θεοφόρε διό, τήν

άπονον εφεύρες, τών αγαθών απόλαυσιν, ευλογών σου τόν Δεσπότην.

Θεοτοκίον

Ίδε ήν έφησε Παρθένον, εν τώ Πνεύματι ο μέγας Ησαΐας, εν γαστρί τόν Θεόν, συνέλαβε καί τίκτει, ώ μελωδούμεν, Κύριε, ο Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Ταίς προσευχαίς νευρούμενος, ταπεινώσει υψούμενος, τή δικαιοσύνη, τήν ψυχήν λαμπόμενος, αγάπη κοσμούμενος, πρός αρετών ακρώρειαν, πρός περιφανές Πάτερ ανέδραμες ύψος, κραυγάζων, τόν Δεσπότην, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο μελανός μέν τώ σώματι, τήν ψυχήν φαιδροτέραν δέ, τών ηλιακών μαρμαρυγών κτησάμενος, δαιμόνων ημαύρωσεν, εζοφωμένα πρόσωπα, τάς δέ τών πιστών, καταλαμπρύνει καρδίας, αυτού τή εκμιμήσει, τών θερμώς μελωδούντων, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τή ταπεινώσει πάντοθεν, πεφραγμένος διέφυγες, Πάτερ Αιθιοπών, νοητών τοξεύματα, αλείπτης δέ γέγονας, τών μοναστών πρός πάλην εχθρών, έργοις τε καί λόγοις, σύν αυτοίς ανακράζων, Οι παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Υπερφυώς συνέλαβες, υπέρ λόγον εκύησας, τόν Δημιουργόν τής ανθρωπίνης φύσεως, γενόμενον άνθρωπον, τόν τού Πατρός αχώριστον, Δέσποινα αγνή, ώ μελωδεί πάσα κτίσις, Οι παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τώ Δημιουργώ, καί Λυτρωτή ανεβόα, Οι παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Έφριξε πάσα ακοή

Εν έργοις όντως τήν ζωήν, αγαθοίς διατελέσας απέλαβες, τών αγαθών τήν πηγήν, καί τού σου πόθου πέρας κατέλαβες, εορταζόντων δέ εν ώ, η φωνή μετ' αινέσεως, χαίρων εσκήνωσας, αξιάγαστε Μωσή Πάτερ Όσιε.

Στάζουσι Πάτερ γλυκασμόν, ωφελείας οι τών πόνων ιδρώτές σου, καί τήν πικρίαν ημών τών παθημάτων αποδιώκουσιν, αναβλυστάνουσιν ημίν ίάσεις τά λείψανα, καί σηπεδόνας κακών, καί ψυχών τόν μολυσμόν εκκαθαίρουσιν.

Στεφάνοις έστεψε Χριστός, αμαράντοις σου τήν κάραν θεσπέσιε, νενικηκότος στερρώς, τάς παρατάξεις τού κοσμοκράτορος, καί τών Οσίων τοίς χοροίς, οσίως ηρίθμησε, μεθ' ών ικέτευε, λυτρωθήναι πειρασμών τούς τιμώντάς σε.

Θεοτοκίον

Ἐπαυσας μόνη γυναικῶν, τήν ἀράν τῶν προπατόρων Θεόνυμφε, τόν ἀπερίγραπτον, σαρκί τεκούσα περιγραφόμενον, εκαινοτόμησας θεσμούς, φύσεως ἀμόλυντε, τά διεστῶτα τό πρίν, παραδόξω μεσιτεία σου ἤνωσας.

Ο Ειρμός

«Ἐφριξε πάσα ἀκοή, τήν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκων κατήλθε μέχρι καί σώματος, παρθενικῆς ἀπό γαστρός, γενόμενος ἄνθρωπος, διό τήν ἀχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλᾶριον

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν

Τῶν νοητῶν διέκοψας, κεφαλᾶς Αἰθίοπων, Πάτερ Μωσή μακάριε τή μαχαίρα τῶν θείων, σοῦ προσευχῶν θεοφόρε, νίκης ὅθεν βραβεῖα, παρά Χριστοῦ ἀπείληφας, ὡ καί νῦν σύν Ἀγγέλοις, παρεστηκῶς, ἀπαθείας λάμπων φωτοχυσία σοῦς υμνητάς καί πρόσφυγας, λάμπρυνον σαῖς πρεσβεΐαις.

Θεοτοκίον

Ζήσας ἀισχρῶς ἀπώλεσα, τῆς ψυχῆς τό ωραῖον, καί ὠμοιώθην κτήνεσιν, ἀνοήτοις ὁ τάλας, ἃ οὐκ ἐξόν ποιεῖν πράττων, Δέσποινα Θεοτόκε, λαμπρύνασά με κάθαρον τοῦ φωτός σου ταῖς θείαις, μαρμαρυγαῖς, καί υσσώπῳ Κόρη τῆς μετανοίας, καί δείξόνμε τόν δούλόν σου, σκεύος εὐχρηστον θείον.

Καί τά λοιπά, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς ἀποτομῆς τῆς τιμίας Κεφαλῆς τοῦ ἁγίου, ἐνδόξου Προφήτου, Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ, Ἰωάννου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν προοιμιακόν ψαλμόν, στιχολογοῦμεν τήν α' στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνήρ.

Εἰς δέ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἰδιόμελα τέσσαρα, δευτεροῦντες τά δύο πρώτα.

Ἦχος πλ. β'

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Γενεθλίων τελουμένων, τοῦ ἀναιδεστάτου Ἡρώδου, τῆς ἀσελγούς ὀρχηστρίδος, ἐπληροῦτο ἡ διάθεσις τοῦ ὄρκου, τοῦ γάρ Προδρόμου ἡ κεφαλὴ ἀπομηθεῖσα, ὡς οψώνιον ἐφέρετο, ἐπὶ πίνακι τοῖς ἀνακειμένοις, Ὡ συμποσίου μισητοῦ, ἀνοσιουργήματος καί μισοφονίας πλήρους! Ἀλλ' ἡμεῖς τόν Βαπτιστήν, ὡς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζονα, ἐπαξίως τιμώντες μακαρίζομεν.

Ο αυτός

Ωρχήσατο η μαθήτρια, τού παμπονήρου διαβόλου, καί τήν κεφαλήν σου Πρόδρομε, μισθόν αφείλετο, ὦ συμποσίου πλήρους αιμάτων! Εἶθε μή ὠμοσας Ἡρώδη ἀνομε, ψεύδους ἐκγονε, εἰ δέ καί ὠμοσας, μή ευώρκησας, κρείπτον γάρ ψευδάμενον ζωῆς επιτυχεῖν, καί μή ἀληθεύσαντα, τήν κάραν τού Προδρόμου ἀποτεμεῖν, Ἀλλ' ἡμεῖς τόν Βαπτιστήν, ὡς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζονα, ἐπαξίως τιμώντες μακαρίζομεν.

Ο αυτός

Οὐκ ἔδει σε ὦ Ἡρώδη, τόν τῆς μοιχείας ἐλεγχον, δι' ἔρωτα σατανικόν, καί οἴστρον θηλυμανίας, θανάτῳ κατακρίναι, οὐκ ἔδει σε τούτου τήν πάντιμον κάραν, παρανόμῳ γυναικί, δι' ὄρκον ὀρχήσεως, παραδούναί σφαιερῶς, ὦ! πῶς ἐτόλμησας τοιοῦτον φόνον τελέσαι; πῶς δέ οὐ κατεφλέχθη ἡ ἀσελγῆς ὀρχήστρια, ἐν μέσῳ τού συμποσίου ἐπὶ πίνακι βαστάζουσα ταύτην, Ἀλλ' ἡμεῖς τόν Βαπτιστήν, ὡς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζονα, ἐπαξίως τιμώντες μακαρίζομεν.

Ο αυτός

Πάλιν Ἡρωδιάς μαίνεται, πάλιν τaráττεται, ὦ ὄρχημα δόλιον, καί πότος μετά δόλου! ὁ Βαπτιστής ἀπετέμνετο, καί Ἡρώδης ἐταράττετο, Πρεσβείαις Κύριε τού σου Προδρόμου, τήν εἰρήνην παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα...

Γενεθλίῳν τελουμένων, τού ἀναιδεστάτου Ἡρώδου, τῆς ἀσελγούς ὀρχηστρίδος, ἐπληρούτο ἡ διάθεσις τού ὄρκου, τού γάρ Προδρόμου ἡ κεφαλή ἀποτμηθεῖσα, ὡς οψώνιον ἐφέρετο, ἐπὶ πίνακι τοῖς ἀνακειμένοις, ὦ συμποσίου μισητού, ἀνοσιουργήματος καί μισοφονίας πλήρους! Ἀλλ' ἡμεῖς τόν Βαπτιστήν, ὡς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζονα, ἐπαξίως τιμώντες μακαρίζομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ἀνυμνήσει σου τόν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γάρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός ἐκλάμπας Υἱός μονογενῆς, ὁ αὐτός ἐκ σου τῆς ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθεῖς, φύσει Θεός ὑπάρχων, καί φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος, Αὐτόν ἰκέτευε, σεμνή Παμμακάριστε, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας καί τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τό Ἀνάγνωσμα (Κεφ. 40, 1 καί ἐκλογή)

Τάδε λέγει Κύριος, Παρακαλεῖτε, παρακαλεῖτε τόν λαόν μου, λέγει ὁ Θεός. Οἱ ἱερεῖς λαλήσατε εἰς τήν καρδίαν Ἱερουσαλήμ. Παρακαλέσατε αὐτήν, ὅτι ἐπλήσθη ἡ ταπείνωσις αὐτῆς, λέλυται γάρ αὐτῆς ἡ ἀμαρτία, ὅτι ἐδέξατο ἐκ χειρός Κυρίου διπλά τὰ ἀμαρτήματα αὐτῆς. Φωνή βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἐτοιμάσατε τήν ὁδόν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους τού Θεοῦ ἡμῶν. Πάσα φάραγξ πληρωθήσεται, καί πᾶν ὄρος καί βουνός ταπεινωθήσεται, καί ἔσται τὰ σκολιά εἰς εὐθείαν, καί αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας, καί ὄψεται πάσα

σάρξ τό σωτήριον τού Θεού. Επ' όρους υψηλού ανάβηθι ο ευαγγελιζόμενος Σιών, ύψωσον εν ισχύϊ τήν φωνήν σου ο ευαγγελιζόμενος Ιερουσαλήμ, υψώσατε, μή φοβείσθε. Εγώ Κύριος ο Θεός, εγώ επακούσομαι, ο Θεός, Ισραήλ, καί ουκ εγκαταλείψω αυτούς, αλλά ανοίξω εκ τών ορέων ποταμούς, καί εν μέσω πεδίων πηγάς. Ποιήσω τήν έρημον εις έλη, καί τήν διψώσαν γήν εν υδραγωγούς. Ευφρανθήτω ο ουρανός άνωθεν, καί νεφέλαι ρανάτωσαν δικαιοσύνην, Ανατειλάτω η γή, καί βλαστησάτω έλεος καί δικαιοσύνην ανατειλάτω άμα. Φωνήν ευφροσύνης αναγγείλατε έως εσχάτου τής γής, καί ακουστόν γενέσθω τούτο. Λέγετε ότι ερρύσατο Κύριος τόν δούλον αυτού Ιακώβ. Καί εάν διψήσωσι δι' ερήμων, εξάξει αυτοίς ύδωρ εκ πέτρας. Ευφράνθητι στείρα η ού τίκτουσα, ρήξον καί βοήθησον η ουκ ωδίνουσα, ότι πολλά τά τέκνα τής ερήμου μάλλον, ή τής εχούσης τόν άνδρα.

Προφητείας Μαλαχίου τό ανάγνωσμα
(Κεφ. 3 & 4, εκλογή)

Τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ, Ιδού εγώ εξαποστελώ τόν Άγγελόν μου πρό προσώπου σου, ός κατασκευάσει τήν οδόν σου εμπροσθέν σου, Καί ήξει εις τόν ναόν εαυτού Κύριος, όν υμείς ζητείτε. Καί τίς υπομενει ήμέραν εισόδου αυτού; ή τίς υποστήσεται εν τή οπτασία αυτού; Διότι αυτός εισπορεύεται ως πύρ εν χωνευτηρίω καί ως πόα πλυνόντων. Καί καθιείται χωνεύων, καί καθαρίζων ως τό αργύριον καί τό χρυσίον. Καί προσελεύσεται πρός ημάς εν κρίσει, καί έσται μάρτυς ταχύς επί τούς πονηρούς, καί επί τάς μοιχαλίδας, καί επί τούς ομνύοντας τώ ονόματι αυτού επί ψευδή, καί τούς μή φοβουμένους αυτόν, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. Διότι εγώ Κύριος ο Θεός, υμών, καί ουκ ηλλοίωμαι καί υμείς υιοί, Ιακώβ εξεκλίνατε νόμιμα, καί ουκ εφυλάξατε. Διά τούτο επιστρέψατε πρός με, καί επιστραφήσομαι πρός υμάς, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. Καί μακαριούσιν υμάς πάντα τά έθνη, καί γνώσεσθε ότι εγώ Κύριος, επιβλέπων αναμέσον δικαίου καί αναμέσον ανόμου, εν τή ήμέρα εκείνη ή εγώ ποιώ εις περιποίησιν τών αγαπώντων με. Επίγνωτε ούν, καί μνήσθητε τού νόμου Μωσή τού δούλου μου, καθότι ενειλάμην αυτώ εν Χωρήβ, πρός πάντα τόν Ισραήλ, προστάγματα καί δικαιώματα. Καί ιδού εγώ αποστελώ υμίν Ηλίαν τόν θεσβίτην, πρίν ή ελθείν τήν ήμέραν Κυρίου τήν μεγάλην καί επιφανή, ός αποκαταστήσει καρδίαν πατρός πρός υιόν, καί καρδίαν ανθρώπου πρός τόν πλησίον αυτού, μή ελθών πατάξω τήν γήν άρδην, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, ο Θεός Άγιος Ισραήλ.

Σοφίας Σολομώντος τό ανάγνωσμα
(Κεφ. 4, εκλογή, & 5, 17)

Δίκαιος εάν φθάση τελευτήσαι εν αναπαύσει έσται. Κατακρινεί δίκαιος αποθανών τούς ζώντας ασεβείς, όψονται γάρ τελευτήν δικαίου, καί ού μή συνήσουσι τί εβουλεύσαντο περί αυτού. Ότι ρήξει Κύριος τούς ασεβείς αφώνους πρηνείς, καί σαλεύσει αυτούς εκ θεμελίων, καί έως εσχάτου χερσωθήσονται εν οδύνη, καί η μνήμη αυτών απολείται. Ελεύσονται γάρ εν συλλογισμώ αμαρτημάτων αυτών δειλοί, καί ελέγξει αυτούς εξ εναντίας τά ανομήματα αυτών. Τότε στήσεται εν παρρησία πολλή ο δίκαιος κατά πρόσωπον τών θλιψάντων αυτόν, καί τών αθετούντων τούς πόνους αυτού, ιδόντες παραχθήσονται φόβω δεινώ, καί εκστήσονται επί τώ παραδόξω τής

σωτηρίας αυτού. Ερούσι γάρ εν εαυτοίς μετανοούντες καί διά στενοχωρίαν στενάξουσι καί ερούσιν. Ούτος ήν, όν εσχομέν ποτε εις γέλωτα καί εις παραβολήν ονειδισμού οι άφρονες; Τόν βίον αυτού ελογισάμεθα μανίαν, καί τήν τελευτήν αυτού άτιμον. Πώς δέ κατελογίσθη έν υιοίς Θεού, καί εν αγίοις ο κλήρος αυτού εστιν. Άρα επλανήθη, μεν από οδού αληθείας, καί τό τής δικαιοσύνης φώς ουκ επέλαμψεν ημίν, καί ο ήλιος ουκ άνέτειλεν ημίν. Ανομίας ενεπλήσθημεν τρίβους καί απωλείας, καί ωδεύσαμεν τρίβους αβάτους, τήν δέ οδόν Κυρίου ουκ έγνωμεν.

Εις τήν Λιτήν, Στιχηρά Ιδιόμελα.

**Ήχος α'
Γερμανού Πατριάρχου**

Τί σε καλέσωμεν Προφήτα; Άγγελον, Απόστολον, ή Μάρτυρα; Άγγελον, ότι ως ασώματος διήγαγες, Απόστολον, ότι εμαθήτευσας τά έθνη, Μάρτυρα δέ, ότι σου η κεφαλή υπέρ Χριστού ετμήθη. Αυτόν ικέτευε, ελεηθήναι τās ψυχάς ημών.

Ο αυτός

Τής αποτμηθείσης κεφαλής τού Προδρόμου, τά μνημόσυνα τελέσωμεν, ποτέ μέν επί πίνακι εκβλυζούσης αίματα, νυνί δέ εν τοίς πέρασι προχεούσης ιάματα.

Ο αυτός

Σήμερον η ανοσιουργότροπος μήτηρ τού φόνου, τήν εξ ανόμου συμπλοκής, αυτής πανασεληγή θυγατέρα, Κατά τού πάντων τών Προφητών, θεοπροκρίτου μείζονος, φονοτρόπω συμβουλή εσκευώρητο, Τού γάρ εχθίστου Ηρώδου τελούντος συμπόσιον τού Εαυτού αθεμίτου γενεθλίου, μεθ' όρκου αιτήσασθαι παρεσκεύασε, τήν θαυματόβρυτον τού θεοκήρυκος τιμίαν κεφαλήν, ο καί τετέλεκεν ο παράφρων, θυμελικού ορχήματος δούς αυτήν αντίμισθον, ευορκίας χάριν, όμως ουκ επαύσατο ο μύστης τής Χριστού παρουσίας, τήν θεοοσυγή μίξιν αυτών, καί μετά τό τέλος στηλιτεύειν, αλλ' ελέγχων εβόα, Ουκ έξεστί σοι, λέγων, μοιχεύειν τού αδελφού σου Φιλίππου τήν γυναίκα, Ω γενεθλίου προφητοκτόνου, καί αιμάτων γέμοντος συμποσίου! Ημείς δέ ευσεβοφρόνως, εν τή αποτομή τού Προδρόμου, λευχειμονούντες εορτάσωμεν, ως εν ευσήμω ημέρα αγαλλιώμενοι, καί αιτησώμεθα τούτον, εξευμενίσαι τήν Τριάδα, τών παθών τής ατιμίας ρύσασθαι ημάς, καί σώσαι! τās ψυχάς ημών.

**Δόξα... Ήχος πλ. α'
Ιωάννου Μοναχού**

Τής ανόμου πράξεως, τούς ελέγχους εκφυγείν ο Ηρώδης βουληθείς, τήν κεφαλήν σου Πρόδρομε, παρανόμω γυναικί παρεδίδου σφαλερώς, ού γάρ επέγνω ο δείλαιος στηλιτεύων εαυτόν, επί δίσκου περιφέρων αυτήν, Αλλ' ως αγνείας πρακτικός διδάσκαλος, καί μετανοίας οδηγός σωτήριος, πρέσβευε Βαπτιστά τώ Χριστώ, εκ τών παθών τής ατιμίας λυτρώσασθαι ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε παρθένε, καί δοξάζομέν σε οι πιστοί κατά χρέος, τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί καταφυγή τών ψυχών ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ, ΙΔΙΟΜΕΛΑ.

Ήχος β'

Τής μετανοίας ο κήρυξ, Ιωάννη Βαπτιστά, εκμηθείς σου τήν κάραν, τήν, γήν ηγίασας, ότι τόν νόμον τού Θεού τοίς πιστοίς ετράνωσας, καί παρανομίαν εξηφάνισας, Ως παρεστηκώς τώ θρόνω τού επουρανίου Βασιλέως Χριστού, αυτόν ικέτευε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει καί ωσει κέδρος η εν τώ Λιβάνω πληθυνθήσεται.

Διά τόν νόμον Κυρίου, τήν κεφαλήν απετμήθης, ώ πανάγιε Ιωάννη, Ήλεγξας βασιλέα δυσσεβή παρανομήσαντα, παρρησία, αμέμπτω, διό θαυμάζουσί σε στρατιαί τών Αγγέλων, δοξάζουσί σε χοροί τών Αποστόλων καί Μαρτύρων, τιμών σου καί ημείς τήν ετήσιον μνήμην πανένδοξε, δοξάζοντες τήν Αγίαν Τριάδα, τήν σέ στεφανώσασαν Πρόδρομε μακάριε.

Στίχ. Ευφρανθήσεται δίκαιος εν Κυρίω, καί ελπιδί επ' αυτόν καί επαινεσθήσονται πάντες οι ευθείς τή καρδία.

Ο εκ Προφήτου Προφήτης, καί μείζων Προφητών γενόμενος, εκ κοιλίας μητρός ο ηγιασμένος, εις υπουργίαν Κυρίου, σήμεραν υπ' ανόμου βασιλέως, τήν κάραν απετμήθη, καί τήν ασέμνωσ ορχησαμένην κόρην, τρανώσ καί πρό τής εκτομής, καί μετά τήν εκτομήν διελέγξας, ήσχυνε τής αμαρτίας τήν φάλαγγα, καί διά τούτο βοώμεν, Βαπτιστά Ιωάννη, ως έχων παρρησίαν, εκτενώσ ικέτευε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Πρόδρομε τού Σωτήρος, σύ βασιλείς ήλεγξας, παρανομίαν μή εργάζεσθαι, διό παίγνιον ανόμου γυναικός, έπεισε τόν Ηρώδη άποτεμείν σου τήν κεφαλήν, καί διά τούτο από ανατολών ηλίου μέχρι δυσμών, αινετόν τό όνομά σου, Παρρησίαν έχων πρός Κύριον, εκτενώσ ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ανύμφευτε Παρθένε, η τόν Θεόν αφράστωσ συλλαβούσα σαρκί, Μήτηρ Θεού τού υψίστου, σών οικετών παρακλήσεις δέχου πανάμωμε, η πάσι χορηγούσα καθαρισμόν τών πταισμάτων, νύν τάς ημών ικεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθήναι πάντας ημάς.

Απολυτίκιον Ήχος β'

Μνήμη Δικαίου μετ' εγκωμίων, σοί δέ αρκέσει η μαρτυρία τού Κυρίου Πρόδρομε, ανεδείχθης γάρ όντως καί Προφητών σεβασμιώτερος, ότι καί εν

ρείθροις βαπτίσαι κατηξιώθης τόν κηρυττόμενον, Ὅθεν τῆς αληθείας υπεραθλήσας, χαίρων ευηγγελίσω καί τοίς εν Ἄδι, Θεόν φανερωθέντα εν σαρκί, τόν αίροντα τήν αμαρτίαν τού κόσμου, καί παρέχοντα ημίν τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Πάντα υπέρ έννοιαν, πάντα υπερένδοξα, τά σά Θεοτόκε μυστήρια, τή αγνεία εσφραγισμένη, καί παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ εγνώσθης αψευδής, Θεόν τεκούσα αληθινόν, Αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν μεσίτην συμφώνως νόμου καί χάριτος, οι πιστοί συνελθόντες ανευφημήσωμεν, ότι μετάνοιαν ημίν προεκήρυξε, καί Ηρώδην εμφανώς, στηλιτεύσας ευθαρσώς, τήν κάραν αυτού ετμήθη, καί άρτι ζών μετ' Αγγέλων, Χριστώ πρεσβεύει τού σωθήναι ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό εξαίσιον θαύμα τό τῆς συλλήψεως, καί ο άφραστος τόκος ο τῆς λοχείας σου, εν σοί εγνώρισται αγνή Αειπάρθενε, καταπλήττει μου τόν νούν, καί εξιστά τόν λογισμόν, η δόξα σου Θεοτόκε, τοίς πάσιν εφαπλουμένη, πρόσ σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν εκ μήτρας Προφήτην αναδειχθέντα ημίν, καί εκ στείρας φωστήρα τή οικουμένη παιδρώς, προελθόντα εν ωδαίς ανυμνήσωμεν, τού Χριστού τόν Βαπτιστήν, καί νικηφόρον αθλητήν, τόν Πρόδρομον Ιωάννην, πρεσβεύει γάρ τώ Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ταχείαν σου σκέπην καί τήν βοήθειαν, Καί τό έλεος δείξον επί τόν δούλόν σου, καί τά κύματα αγνή καταπράϋνον, τών ματαίων λογισμών, καί τήν πεσούσάν μου ψυχήν, ανάστησον Θεοτόκε, οίδα γάρ οίδα Παρθένε, ότι ισχύεις όσα καί βούλοιο.

Μετά δέ τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εκ τῆς στείρας εκλάμπας ψήφω Θεοῦ, καί δεσμά διαρρήξας γλώσσης πατρός, ἔδειξας τόν ἥλιον, εωσφόρον αυγάζοντα, καί λαοίς εν ερήμῳ, τόν Κτίστην εκήρυξας, τόν αμνόν τόν αίροντα, τού κόσμου τά πταισμάτα, ὅθεν καί πρὸς ζήλον, βασιλέα ελέγξας, τήν ἐνδοξον κάραν σου, ἀπετμήθης αοίδιμε, Ἰωάννη πανεύφημε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τών πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθῳ, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τά πάθη τά χαλεπά, θεράπευσον, δέομαι, καί συγγνώμην παράσχου μοι, τών ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἐπράξα, καί τό σῶμα, μολύνας τήν ψυχὴν ο ἄθλιος, Οἴμοι! τί ποιήσω, εν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἠνίκα οἱ Ἄγγελοι, τήν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, εκ τού ἀθλίου μου σώματος; Τότε Δέσποινα βοήθειά μου γενού, καί προστάτης θερμότατος, σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα ο δούλός σου ἀχραντε.

Οἱ Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ἦχου.

Οἱ Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, ἀλλ' αὐτός ἀντιλαβοῦ, καί σώσον Σωτήρ μου.

Οἱ μισούντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπό τού Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρί ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίῳ Πνεύματι πάσα ψυχὴ ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ο θάνατος τού Οσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ευαγγέλιον κατὰ Ματθαίον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤκουσεν Ἡρώδης...

Ζήτηι τούτο τῇ γ' τῆς ζ' εβδομάδος.

Ο Ν'

Δόξα... Τοίς τού σου Προδρόμου...

Καί νύν... Ταίς τῆς Θεοτόκου...

Τό Στιχηρόν Ἰδιόμελον

Ἦχος β'

Τῆς μετανοίας ο κήρυξ, Ἰωάννη Βαπτιστά, εκμηθεῖς σου τήν κάραν, τήν, γήν ἠγίασας, ὅτι τόν νόμον τού Θεοῦ τοίς πιστοίς ἐτράνωσας, καί παρανομίαν ἐξηφάνισας, Ὡς παρεστηκῶς τῷ θρόνῳ τού ἐπουρανίου Βασιλέως Χριστοῦ, αὐτόν ἰκέτευε, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετά τούτο ψάλλονται οι Κανόνες, ο τής Θεοτόκου εις ζ' καί τού Αγίου
οι δύο παρόντες εις η' Κανών πρώτος τού Αγίου.

Ποίημα Ιωάννου Μοναχού.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ' Υγρὰν διοδεύσας

Τόν ἀπό νηδύος στερωτικῆς, φανέντα Προφήτην, τού ἐκ μήτρας παρθενικῆς,
κυοφορηθέντος ἀπορρήτως, τόν ἱερόν ἀνυμνήσωμεν Πρόδρομον.

Τούς ὅρους τῆς φύσεως υπερβάς, τῆς δικαιοσύνης, συνετήρησας τούς
θεσμούς, παράνομον μίξιν διελέγχων, μή δεδοικῶς βασιλέων θρασύτητα.

Τού νόμου τῷ γάλακτι ἐκτραφεῖς, τήν νομοθεσίαν, συναφείας τῆς νομικῆς, ὡς
νόμου σφραγίς ἐπισφραγίζων, ἀντικατέστης πρὸς μῖσος ἀκόλαστον.

Θεοτοκίον

Τάξεις σε Ἀγγέλων καί τῶν βροτῶν, ἀνύμφευτε Μήτηρ, εὐφημοῦσιν
ἀνελλιπῶς, τόν Κτίστην γάρ τούτων ὡσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου
εβάστασας.

Κανὼν δεύτερος Ἦχος πλ. δ' Τόν Ἰσραὴλ ἐκ δουλείας

Τόν ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, μαρτυρηθέντα ὑπὸ Χριστοῦ, ὡς Πρόδρομον
καί φίλον αὐτοῦ, Ἰωάννην ἀπαντες, τόν θεῖον εὐφημήσωμεν.

Τόν τῆς ἐρήμου πολίτην, καί τῶν Ἀγγέλων σύσκηνον, τό καύχημα τού νέου
λαοῦ, Ἰωάννην ἀπαντες, τόν θεῖον εὐφημήσωμεν.

Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τού Προδρόμου, ἀγγελικῶς χορεύσωμεν, καί τῷ Χριστῷ
βοήσωμεν, Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ, εἰρήνευσον τόν κόσμον σου.

Θεοτοκίον

Διά παντός Θεοτόκε, τόν ἐκ σοῦ ἰκέτευε, ἀρρήτω λόγῳ σαρκωθέντα Θεόν,
πάσης περιστάσεως, λυτρώσασθαι τούς δούλους σου.

Καταβασία

Σταυρόν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ράβδῳ, τήν Ερυθράν διέτεμε, τῷ
Ἰσραὴλ πεζεύσαντι, τήν δέ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραῶ τοῖς ἄρμασι, κροτήσας
ἦνωσεν, ἐπ' εὐρους διαγράψας τό ἀήττητον ὄπλον, Διό Χριστῷ ἄσωμεν τῷ
Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ωδή γ' Σύ εἰ τό στερέωμα

Πανάσεμνον κόριον, τού μεθυσμοῦ πλησθέν ἐφησε, Δός μοι, τανῦν, κάραν
Ἰωάννου, ὦ Ἡρώδη ἐν πίνακι.

Ἡ παῖς εξωρχήσατο, καί ὡς παράνομον τέρψασα, τόν Ἡρώδη, πρὸς φόνον ἀνθέλκει, τοῦ Προδρόμου καί κήρυκος.

Ὡ σὴς ἀθλιότητος, Ἡρώδη ἀφρον καί ἀνομε! ποῖα τόλμη, κόρης ἀσελοῦσης, φόνον ἀδικον ἔπραξας.

Θεοτοκίον

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἱκεσίαις σου Πάναγνε, τὰς προσβολὰς, ἀποκρουομένη, τῶν δεινῶν περιστάσεων.

Ἴτερος Ουρανίας ἀψίδος

Παλαιὰς ὡς μεσίτης, καί τῆς Καινῆς Πρόδρομος, ευαγγελικῶν κηρυγμάτων σὺ προϊστάμενος, μίξιν παράνομον, τυραννικὴν διελέγξας, εὐκλεῶς τόν θάνατον χαίρων διήνυσας.

Ἐκ μητρός παρανόμου, προβιβασθέν κόριον, ἐκβεβακχευμένον τῇ μέθῃ, Ἡρώδη ἔφησε, Δὸς ἐπὶ πίνακι, τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου, τῇ μητρὶ χαρίσασθαι, δῶρον ποθοῦμενον.

Τοὺς ἐλέγχους μὴ φέρων, ὁ ἀναιδὴς τύραννος, τῆς θεοφρουρήτου σου γλώττης, ἐνδοξε Πρόδρομε, κόρη προδίδωσι, θυμηλικῶν ὀρχημάτων, τὴν σεπτὴν σου ἔπαθλον, κάραν αἰΐδιμε.

Θεοτοκίον

Ἐνοικήσας Παρθένω, σωματικῶς Κύριε, ὠφθης τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ἔπρεπε θεαθῆναί σε, ἦν καί ἀνέδειξας, ὡς ἀληθὴ Θεοτόκον, καί πιστῶν βοήθειαν, μόνη φιλάνθρωπε.

Καταβασία

Ράβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνεται, τῷ βλαστώ γάρ προκρίνει τὸν ἱερέα, τῇ στεί ρευουσῇ δὲ πρώην, Ἐκκλησία νῦν ἐξήνθησε, ξύλον Σταυροῦ, εἰς κράτος καί στερέωμα.

Κάθισμα Ἰχθὺς α' Τὸν τάφον σου Σωτῆρ

Τὸν Πρόδρομον Χριστοῦ, Βαπτιστὴν καί Προφήτην, Τιμήσωμεν πιστοί, καθαρῶ συνειδότε, ὡς ἐνδοξον κήρυκα, μετανοίας διδάσκαλον, καί ὡς μάρτυρα, παναληθῆ τοῦ Σωτήρος, τὴν γὰρ ἀνοιαν, τὴν τοῦ Ἡρώδου ἐλέγξας, τὴν κάραν ἐκτέμνεται.

Δόξα... Ἰχθὺς δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Νῦν ἐπέφανεν ἡμῖν, ὁ τοῦ Σωτήρος Βαπτιστής, καί ευφραίνει νοητῶς, τὰς διανοίας τῶν πιστῶν, τό τῆς ἐρήμου καλλώπισμα, καί Προφητῶν ἡ σφραγίς, ὅθεν τοῦ Χριστοῦ ἐδείχθη Πρόδρομος, καί μάρτυς ἀψευδῆς, τῆς παρουσίας αὐτοῦ, Πνευματικοῖς οὖν ἄσμασι συμφώνως, τῷ Ἰωάννῃ βοήσωμεν, Προφήτα κήρυξ, τῆς ἀληθείας, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Κατεπλάγησαν Αγνή, πάντες Αγγέλων οι χοροί, τό μυστήριον τῆς σῆς, κυοφορίας τό φρικτόν, πῶς ο τά πάντα συνέχων νεύματι μόνω, αγκάλαις ως βροτός, ταίς σαίς συνέχεται, καί δέχεται αρχήν, ο προαιώνιος, καί γαλουχεῖται σύμπασαν, ο τρέφων, πνοήν αφάτω χρηστότητι; καί σέ ως όντως, Θεού Μητέρα, ευφημούντες δοξάζουσιν.

Ωδή δ'

Συ μου ισχύς Κύριε

Ουκ ενεγκών, τό τών ελέγχων απότομον, ο τού νόμου, ταίς ποιναίς υπεύθυνος, ου' παρρησίαν θεοσεβή, ο ταίς ασελγείαις τών ηδονών συμφυρόμενος, δεσμήσας συνετήρει, τόν αϋλως τοίς άνω, πρό τού τέλους χοροίς συναπτόμενον.

Ψυχοβλαβή, μέθην καί οίστρον ακόλαστον, εκνοσήσας, έκδοτος ο δείλαιος, τοίς χορικοίς, κρότοις τών ποδών, αποδεδειγμένος, φονεύς Προφήτου γεγένηται, συνέλαβε γάρ μέθην, ασωτίας μητέρα, καί δεινήν ανομίαν απέτεκεν.

Όντως εν σοί, ου διεψεύσθη η θεία φωνή, τών Προφητών, σύ γάρ πέλεις περισσότερος, ως προφητείας αξιωθείς, εξ αυτής νηδύος, εν ατελεί τώ τού σώματος, καί τόν προφητευθέντα, υπό σου Θεόν Λόγον, καί ιδών καί βαπτίσας εν σώματι.

Θεοτοκίον

Σύ τών πιστών, καύχημα πέλεις ανύμφευτε, σύ προστάτις, σύ καί καταφύγιον, Χριστιανών τείχος καί λιμήν, πρός γάρ τόν Υιόν σου, εντεύξεις φέρεις Πανάμωμε, και σώζεις εκ κινδύνων τούς εν πίστει καί πόθω, Θεοτόκον αγνήν σε γινώσκοντας.

Έτερος

Εξ όρους κατασκίου

Ουκ έφερε τούς σους ελέγχους ο Ηρώδης, θεράππον τού Χριστού, παμμάκαρ, Ιωάννη, όθεν οπλίζει τόν άδικον πρός σέ φόνον, ουκ αιδεσθείς σου τό σεβάσμιον.

Οίστρω καί τή μέθη, ομού βεβακχευμένος, ο άδικος βασιλεύς, σέ παμμάκαρ παρανόμως, θανατηφόρω απάγει ψήφω Προφήτα, ουκ αιδεσθείς σου τό σεβάσμιον.

Τῆς κόρης ο δεινός, υπαχθείς τοίς λόγοις, Ηρώδης δυσσεβής, τή μοιχαλίδι δώρον τήν κεφαλήν σου, Προφήτα όντως περέχει, αφ' ής πηγάζεις χάριν πάσιν ημίν.

Θεοτοκίον

Χαίροις παρ ημών, αγία Θεοτόκε, χαίρε η χαράν, κυήσασα τώ κόσμω, χαίρε η μόνη αντίληψις τών ανθρωπών, ευλογημένη Θεοτόκε αγνή.

Καταβασία

Εισακήκοα Κύριε, τῆς οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί ἐδόξασά σου τήν θεότητα.

Ὡδή ε'

Ἴνα τί με ἀπώσω

Μητρικαῖς υποθήκαις, ἄθλον τῆς ορχήσεως τῆς κακοδαίμονος, τῆς ωμῆς λεαίνης, ὁ ωμότερος σκύμνος ητήσατο, ἦν καί θήρες πάντες, ἐν ἐρημίαις ηυλαβούντο, κεφαλὴν τοῦ Προδρόμου καί κήρυκος.

Ὡ τῶν σῶν ἀνεφίκτων, καί ἀκαταλήπτων κριμάτων φιλάνθρωπε! ὅτι τοῦ ἐκ μήτρας, πεφηνότος δοχείου τοῦ Πνεύματος, καί συναυξηθέντος, τῆ σωφροσύνη καί ἀγνεία, ἀσελγές, κατωρχήσατο κόριον.

Προσφιλές καί οικεῖον, τῷ τήν συζυγίαν τήν ἀσεμνον στέργοντι, γενεσίων πότοις, καί Προφήτου συνάψαι ἀναίρεσιν, καί κρατήρα πλήρη, προφητικῶν τοῖς φιληδόνοις, καί ἁγίων αἱμάτων κεράσασθαι.

Θεοτοκίον

Μητρικὴν παρρησίαν, τήν πρὸς τόν Υἱόν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενούς προνοίας, τῆς ἡμῶν μή παρίδης δεόμεθα, ὅτι σέ καί μόνην, Χριστιανοί πρὸς τόν Δεσπότην, ἱλασμόν εὐμενὴ προβαλλόμεθα.

Ἴτερος

Ὁρθρίζοντες βούμέν σοι

Ὁρχήσεως ἐδίδοτο μίσθωμα, δι' ἀπάτης, τῆ κόρη ἐν πίνακι, Προδρόμου κάρα, ὦ ἀνοῖα!

Τῷ λύθρῳ σταζομένης τῆς κάρας σου, Θεοκήρυξ, μοιχαλὶς ἐτέρπετο, φρονούσα μέγα, ὦ ἀνοῖα!

Σιγάν σου μὲν τήν γλώτταν υπέλαβεν, ὁ Ἡρώδης, ἡ δέ καί σιγήσασα, πλέον ἐλέγχει πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετὰ τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Καταβασία

Ὡ τρισμακάριστον ξύλον! ἐν ὧ ἐτάθη Χριστός, ὁ Βασιλεύς καί Κύριος, δι' οὐπέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, τῷ ἐν σοί δελεασθεῖς, Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι, τήν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὡδή ς'

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Τοῦ νόμου τῶν ἐντολῶν, προκινδυνεύων μακάριε, ἐλέγχοις παιδαγωγεῖς, τόν παρανομήσαντα, οὐ γάρ ἔφυς κάλαμος, δυσμενῶν πνευμάτων, ριπιζόμενος προσπνεύσει.

Τώ λύθρω τώ τής σφαγής, η κεφαλή σταζομένη, ηνέχθη τών πορνικών αγώνων εις μίσθωμα, Ηρώδην ελέγχουσα, καί μετά τό τέλος, ως τήν φύσιν συνθολώσαντα.

Ερήμους περιπολών, θριξί καμήλου σκεπόμενος, τās μέν ως φωτολαμπές, κατώκεις ανάκτορον, τās δέ ως βασιλείον, περιφέρων κόσμον, σών παθών κατεβασίλευσας.

Θεοτοκίον

Ρυσθειήμεν τών δεινών, πταισμάτων ταίς ικεσίαις σου, Θεογεννήτορ αγνή, καί τύχοιμεν πάναγνε, τής θείας ελλάμψεως, τού εκ σου αφράστως, σαρκωθέντος Υιού τού Θεού.

Έτερος

Χιτώνά μοι παράσχου

Επήγασας τώ πλήθει τών πιστών, Ιωάννη ένδοξε, θεία διδάγματα, τόν αμνόν τόν τού Θεού καταγγείλας ημίν.

Σεμνότητος καί βίου ακριβούς, αφευδές υπόδειγμα, μέμνησο Πρόδρομε, τών υμνούντων σε Χριστώ παρ ιστάμενος.

Πρεσβείαις σου Προφήτα τού Χριστού, Βαπτιστά καί Πρόδρομε, κόσμον ειρήνευσον, διασώζων εκ κινδύνων τās ψυχάς ημών.

Θεοτοκίον

Η μόνη διά λόγου εν γαστρί, τόν Λόγον κυήσασα, ρύσαι δεόμεθα, τών παγίδων τού εχθρού τās ψυχάς ημών.

Καταβασία

Νοτίου θηρός εν σπλάγχνοις, παλάμας, Ιωνάς, σταυροειδώς διεκπετάσας, τό σωτήριον πάθος προ, διετύπου σαφώς, Όθεν τριήμερος εκδύς, τήν υπερκόσμιον Ανάστασιν υπεζωγράφησε, τού σαρκί προσπαγέντος Χριστού τού Θεού, καί τριημέρω εγέρσει τόν κόσμον φωτίσαντος.

Κοντάκιον Έχος πλ. α'

Η τού Προδρόμου ένδοξος αποτομή, οικονομία γέγονέ τις θεϊκή, ίνα καί τοίς εν' Άδη τού Σωτήρος κηρύξη τήν έλευσιν, θρηνείτω ούν Ηρωδιάς, άνομον φόνον αιτήσασα, ου νόμον γάρ τόν τού Θεού, ού ζώντα αιώνα ηγάπησεν, αλλ' επίπλαστον πρόσκαιρον.

Ο Οίκος

Τά γενέσια τού Ηρώδου πάσιν εφάνησαν ανόσια, ότι εν μέσω τών τρυφώντων, η κεφαλή τού νηστεύοντος παρετέθη ώσπερ έδεσμα, Τή χαρά συνήφθη λύπη, καί τώ γέλωτι εκράθη πικρός οδυρμός, ότι τήν κάραν τού Βαπτιστού πίνακι φέρουσα, επί πάντων εισήλθεν, ως είπεν, η παις, καί διά οίστρον, θρήνος επέπεσε πάσι τοίς αριστήσασι τότε σύν τώ βασιλεί, ου γάρ έτερψεν εκείνους, ούτε Ηρώδην αυτόν, φησί, καί ελυπήθησαν λύπην ουκ αληθινήν, αλλ' επίπλαστον πρόσκαιρον.

Συναξάριον

Τῆ Κθ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς αποτομῆς τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Στίχοι

Τέμνει κεφαλὴν χεὶρ μαιφόνος ξίφει,
Τοῦ χεῖρα θέντος εἰς κεφαλὴν Κυρίου.
Εἰκάδι ἀμφ' ἐνάτη Προδρόμου τάμεν αὐχένα χαλκός.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τῆς οσίας Θεοδώρας τῆς ἐν Θεσσαλονίκη, τῆς ἐξ Αἰγίνης καταγομένης.

Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου Χριστέ πρεσβείαις, ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς.
Αμήν.

Ὡδὴ ζ'

Θεοῦ συγκατάβασιν

Ἀκόλαστον ὄρεξιν, δεινὴν τε μέθην καθοπλισάμενος, προσβαλὼν
κατερράγης, πρὸς ἐγκρατείας πύργον ἀκλόνητον, καί σωφροσύνης πρὸς
πόλιν ἀπόρθητον, τὸν τοῦ Χριστοῦ Βαπτιστὴν, Ἡρώδῃ ἀνομε.

Οὐκ ἐφριξε Πρόδρομε, οὐ συνεστάλη οὐ κατενάρκησεν, ἡ μεμαθητευμένη τῷ
διαβόλῳ, τὴν σὴν προσφέρουσα, τιμίαν κάραν, ἀναιδῶς ἐν πίνακι,
προβιβασμοῖς μητρικοῖς, ἐκμοχλευθεῖσα τὸν νοῦν.

Ὡς λύχνος προέλαμψας, προαπεστάλης δέ ὡσπερ Ἄγγελος, ὡς Προφήτης
κηρύττεις, ἀμνὸν Θεοῦ τὸν φανέντα Χριστόν, ὡς μάρτυς ξίφει κεφαλὴν
ἐκτέμνησαι, προκαταγγέλλων αὐτόν, καί τοῖς ἐν Ἄδῃ νεκροῖς.

Θεοτοκίον

Ρυσθέντες τῷ τόκῳ σου, τῆς καταδίκης τοῦ πάλαι πτώματος, τὴν φανείσαν
αιτίαν, ἐλευθερίας σέ Μητροπάρθενε, σὺν τῷ Υἱῷ σου τῷ δόντι ἀντίλυτρον,
ὑπὲρ ἡμῶν εαυτὸν αἰεὶ δοξάζομεν.

Ἄτερος

Παῖδες Εβραίων

Δούλος Δεσπότη παρουσίαν, εὐσφόρος τε ἥλιον προμηνύων, Ἰωάννης εἰς
Ἄδου, ἀνέδραμε κραυγάζων, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡ τῆς Ἡρώδου ἀφροσύνης! τὸν ἰσάγγελον ἐν σώματι αὔλῳ, τῷ ἀσέμνῳ
γυναίῳ, ὡς παίγνιον δωρεῖται, Εὐλογητὸς εἰ κράζοντα, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Δέξαι με Ἄγιε Ἀγίων, λιτανεύοντα ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, τῷ Δεσπότη βοᾷ, ὁ
Πρόδρομος κραυγάζων, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἐστησας ρύμην τού θανάτου, τόν αθάνατον Θεόν ως συλλαβούσα, καί τεκούσα Αγνή, ὡ πάντες μελωδούμεν, Ευλογητός εἶ Κύριε, ο Θεός εἰς τούς αἰώνας.

Καταβασία

Ἐκνοον πρόσταγμα τυράννου, δυσσεβούς λαούς εκλόνησε, πνέον απειλῆς, καί δυσφημίας θεοστυγούς, Ὅμως τρεῖς Παῖδας οὐκ εδειμάτωσε, θυμός θηριώδης, οὐ πύρ βρόμιον, ἀλλ' ἀντηχούντι δροσοβόλω πνεύματι, πυρί συνόντες ἔψαλλον, ο υπερύμνητος τῶν Πατέρων καί ἡμῶν, Θεός ευλογητός εἶ.

Ὡδή η'

Ἑπταπλασίως κάμινον

Ὁ προδραμών τού τόκου σου, καί τού θείου παθήματος, ἐν τοῖς κατωτάτοις, διὰ ξίφους γίνεται, Προφήτης καί Ἄγγελος, καί τῆς ἐκεῖ εἰσόδου σου, ὡς φωνῆ τού Λόγου, Ἰωάννης κραυγάζων, Νεκροί τόν ζωοδότην, τυφλοί τόν φωτοδότην, ἀιχμάλωτοι τόν ρύστην, Χριστόν υπερυψοῦτε.

Παρθενικῆς γεννήσεως, προσδραμών ἐκ στερρώσεως, νύν τῆς ἐκουσίου, τού τά πάντα κτίσαντος, υπῆρξας σταυρώσεως, προοδευτῆς ἐκτιμῆσεως, τῆς κεφαλικῆς, τοῖς ἐν τῷ, Ἄδη κραυγάζων, Νεκροί τόν ζωοδότην, τυφλοί τόν φωτοδότην, ἀιχμάλωτοι τόν ρύστην Χριστόν υπερυψοῦτε.

Τῆς κεφαλῆς τού σώματος, ἐκμηθείσης σου Πρόδρομε, ἡ τῆς σῆς σαρκός ψυχῆ ἠγεμονεύουσα, ἐκ ταύτης διήρητο, ἀλλ' ἡ θεότης ἐκ τῆς σαρκός, τού Ἐμμανουήλ οὐ διηρέθη ἐντεύθεν, οστούν οὐ συνετρίβη τού Θεοῦ καί Δεσπότου, διό υπερυψοῦμεν, αὐτόν εἰς τούς αἰώνας.

Θεοτοκίον

Κυριοτόκε δέσποινα, τῆς ψυχῆς μου τά τραύματα καί τὰς ὤτειλάς, τῆ συμπαθεί πρεσβεία σου, Παρθένε ἐξάλειψον, καί πεπτωκότα ἔγειρον, σώσον με πανάμωμε, τόν ἄσωτον σώσον, σύ γάρ μου εἶ προστάτις, καί ἀντίληψις μόνη, ἀγνή ευλογημένη, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Ἄτερος

Εἰρμός ο αὐτός

Παρανομῶν ο τύραννος, Ἡρώδης ο ἀλάστωρ ποτέ, καί εἰς ευωχίαν, γενεσίων παρατραπείς, τήν παῖδα ορχήσασθαι, παρασκευάζει ὄρκους, αὐτήν πείσας πάσαν αἴτησιν αὐτῆς, ἐκπληρώσαι, ἡ δέ ἐκβιβασθείσα, διδαχαίς ταῖς μητρῶαις, ἐν πίνακι αἰτεῖται, τήν κάραν τού Προδρόμου.

Μιαιφονίας ἐγκλημα, εαυτῷ κληρωσάμενος, κόλασιν ἀπέραντον, Ἡρώδης ο ἄθλιος, ο ἀνάξ εἰσπράττεται, παρανομήσας ἄθεσμα, ἔδεσμα γάρ ὡσπερ, τῆ τραπέζῃ προσάγει, τήν κάραν τού Προδρόμου, ἀπελέγχουσαν τούτον, σὺν τῇ Ἡρωδιάδι, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Ὁ φαινός, Ἀπόστολος, τού Κυρίου καί Πρόδρομος, μάκαρ Ἰωάννη,

Προφητών ο πρόκριτος, λιταίς σου περίσωζε, τούς εκτελούντας πόθω σου, μνήμην τήν φαιδράν, καί φωτοφόρον βούντας, οι παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνεείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Αγιωτέρα πέφυκας, τών Αγγέλων κυήσασα, Κόρη Παναγία, τόν Αγίοις Άγιον, δι' οίκτον γενόμενον, όπερ εσμέν αφυρτως βροτοί, σώσαι τούς αυτώ, αναβούντας απαύστως, Οι παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Καταβασία

Ευλογείτε Παίδες, τής Τριάδος ισάριθμοι, Δημιουργόν Πατέρα Θεόν, υμνεείτε τόν συγκαταβάντα Λόγον, καί τό πύρ εις δρόσον μεταποιήσαντα, καί υπερυψούτε, τό πάσι ζωήν παρέχον, Πνεύμα πανάγιον εις τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Έφριξε πάσα ακοή

Έφριξε φάλαγξ Πονηρά, καί ο ταύτης πρωτοστάτης διάβολος, τήν θεολόγον σου, Προφήτα γλώσσαν Χριστόν κηρύπτουσιν, καί διά κόρης ασελγούς, Ηρώδην ανέπεισε, κατατομήσαι σε, αλλ' ημείς σε οι πιστοί μεγαλύνομεν.

Φάραγξ μέν φύσις ταπεινή, ανυψώθη καί βουνός τεταπεινώνται, η τού θανάτου οφρύς, φωνή βούντος γάρ ανακέκραγεν, εν τοίς ερήμοις τού φωτός, τού, Άδου σκηνώμασι, Τάς πύλας άρατε, Βασιλεύς γάρ δυνατός εισελεύσεται.

Φρίπτουσι πάθη τών βροτών, καί τώ φόβω δραπτετεύουσι δαίμονες, τήν επισκίασιν, τής εκ Θεού σοι δοθείσης χάριτος, αλλ' αμφοτέρων πειρασμών, τήν ποιμήνην σου φύλαττε, Κυρίου Πρόδρομε, τήν εν πίστει σε αεί μεγαλύνοσαν.

Θεοτοκίον

Έντεινε καί κατευοδού, καί βασίλευε Υιέ Θεομήτορος, Ισραηλίτην λαόν, καθυποτάσων τόν πολεμούντα ημάς, τώ ορθοδόξω βασιλεί, νίκας χαριζόμενος, κατά βαρβάρων εχθρών, ταίς πρεσβείαις τής τεκούσης σε Λόγε Θεού.

Έτερος

Εξέστη επί τούτω

Φωνή βούντες έφυς ώ Βαπτιστά, εκ Προφήτου Προφήτης γάρ έλαμψας, εν τή ερήμω, Μετανοείτε πάσι βούν, καί τόν Ηρώδην ήλεγξας, πράττοντα ασέμνως τά ασελγή, διό καί τοίς εν Άδη προέδραμες κηρύπτων, τήν βασιλείαν τού Θεού ημών.

Μητρός Ηρωδιάδος εκβιασθέν, αναιδέστατον κόριον ήτησε, του Βαπτιστού, κάραν εκτμηθήναι τήν ιεράν, τότε Ηρώδης τάχιστα, έδεσμα καθάπερ παρατεθέν, προστάττει εν τρυβλίω, δοθήναι ώσπερ δώρον, τούτου ελέγχουσαν άνοιαν.

Ως μάρτυς καί Προφήτης καί Βαπτιστής, ως φωνή τε καί λύχνος καί Ἄγγελος, υπό Θεού, μείζων Προφητῶν τε μαρτυρηθείς, δυσώπησον τόν Κύριον, ρύσασθαι παντοίων εκ πειρασμών, καί βλάβης εναντίας, τούς πόθω εκτελούντας, σου τήν φωσφόρον μνήμην Πρόδρομε.

Θεοτοκίον

Ωράθης ὦ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, υπέρ φύσιν τεκούσα εν σώματι, τόν αγαθόν, Λόγον εκ καρδίας τῆς εαυτοῦ, ὄν ο Πατήρ ηρεύξατο, πάντων πρό αιῶνων ως αγαθός, ὄν νύν καί τῶν σωμάτων, επέκεινα νοούμεν, εἰ καί τό σῶμα περιβέβληται.

Καταβασία

Μυστικῶς εἰ Θεοτόκε Παράδεισος, αγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, υφ' οὔ τό τού Σταυροῦ, ζωηφόρον εν γῆ, πεφυτουργηται δένδρον, Διό νύν υψουμένου, προσκυνούντες αὐτόν σέ μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον

Τῶν Μαθητῶν

Τόν εν Προφήταις μείζονα γνωρισθέντα, καί Αποστόλων πρόκριτον γεγονότα, ὕμνοις εγκωμίων στεφανώσωμεν, τόν Πρόδρομον τῆς χάριτος, τήν κεφαλήν γάρ ετμήθη, διά τόν νόμον Κυρίου.

Ἔτερον

Ο ουρανόν τοίς ἀστροίς

Ο ασελγῆς Ηρώδης, τόν τῆς αγνείας φυτουργόν, σέ Βαπτιστά τού Σωτήρος, κατατομήσας δολερῶς, σου τούς ελέγχους τῆς γλώττης, τεμείν ουκ ἴσχυσεν ὅλως.

Θεοτοκίον

Η τήν ἀράν τού κόσμου, τῷ θείῳ τόκῳ σου σεμνή, εξαφανίσασα ποιίμνην, σέ λιτανεύουσαν πιστῶς, ἀπό παντοίων κινδύνων, ρύσαι πρεσβείαις σου Κόρη.

Εἰς τούς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία δευτεροῦντες τό πρῶτον.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! τήν ιεράν κεφαλήν, καί Ἀγγέλοις αἰδέσιμον, ασελγῆς ἀκόλαστον, περιέφερε κόριον, τήν ελέγξασαν, γλώσσαν παράνομον, τή μοιχαλίδι μητρί προσέφερεν, Ὡ τῆς αφάτου σου, ανοχῆς φιλάνθρωπε! δι' ἧς Χριστέ, σώσον τās ψυχάς ημῶν, ως ὁ μόνος εὔσπλαγχνος. (Δίς)

Ὡ τῆς Ηρώδου πωρώσεως! ο ατιμάσας Θεόν, ταίς τού νόμου εκλύσεσι, τήν τῶν ὀρκῶν τήρησιν, δολερῶς υποκρίνεται, καί τή μοιχεία φόνον προστίθησιν, ο σκυθρωπάζειν σχηματιζόμενος, Ὡ τῆς αφάτου σου, συμπαθείας Δέσποτα! δι' ἧς Χριστέ, σώσον τās ψυχάς ημῶν, ως ὁ μόνος εὔσπλαγχνος.

Ὡ τῆς υπέρ νούν εκπλήξεως! τῶν Προφητῶν η σφραγίς, ο επίγειος Ἄγγελος, πορνικῆς ορχήσεως, αναδεικνυται ἔπαθλον, η θεολόγος γλώσσα

προπέμπεται, καί τοίς εν Ἄδῃ, Χριστοῦ προάγγελος, Ὡ τῆς ἀρρήτου σου, προμηθείας Δέσποτα! δι' ἧς Χριστέ, σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Πάλιν Ἡρωδιάς μαίνεται, πάλιν τaráττεται, Ὡ ὄρχημα δόλιον, καί πότος μετά δόλου! ὁ Βαπτιστής ἀπετέμνετο, καί Ἡρώδης εταράττετο, Πρεσβείαις Κύριε, τοῦ σου Προδρόμου, τὴν εἰρήνην παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπόν τῆς ζωῆς. Σέ ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τῶν Ἀποστόλων, καί πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη

Δίδοται καί ἅγιον ἔλαιον τοῖς Ἀδελφοῖς, ἐν ᾧ καί ψάλλομεν τά, Ἰδιόμελα ταῦτα.

Ἦχος δ'

Γενέσιον ἀθέμιτον, καί συμπόσιον ἀναιδέστατον, Ἡρώδης ἀπετέλεσεν, ἀκολασία γάρ γυναικεία θελγόμενος, καί ἀσεβεῖ θηλυμανία κεντούμενος, ἀπέτεμε κεφαλὴν Προδρομικήν, ἀλλ' οὐκ ἐξέτεμε γλώσσαν Προφητικήν, ἐλέγχουσαν αὐτοῦ τὴν παράνοιαν, Εξέχεεν αἷμα ἀθῶον, καλύψαι θέλων ἀμαρτίαν ἀθεσμον, ἀλλ' οὐκ ἐν τούτῳ ἀπέκρυσσε φωνήν, βούντος πάσι μετάνοιαν, Εκείνος μὲν συνευφραίνεται φόνῳ, ἡμεῖς δὲ συνεορτάσωμεν πόθῳ, τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου τὴν μακαρίαν σφαγὴν, προέλαβε γάρ ἐν Ἄδου τὴν ζωὴν κηρύξαι, τοῖς ἐν σκότει καί σκιά θανάτου καθημένοις, τὴν ἐξ ὕψους ἀνατολήν, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, τόν μόνον πολυέλεον.

Ὁ αὐτός

Τόν Προφήτην καί Μάρτυρα, καί Βαπτιστήν τοῦ Σωτήρος, δεῦτε λαοὶ εὐφημήσωμεν, Οὗτος γάρ ἐν σαρκί Ἄγγελος ὑπάρχων, τόν Ἡρώδην διήλεγξε, τῆς παρανόμου μοιχείας τὴν πράξιν κατακρίνας αὐτοῦ, καί δι' ἀνόμου ὀρχήσεως, τὴν τιμίαν κεφαλὴν ἀποτέμνεται, ὁ τοῖς ἐν Ἄδῃ εὐαγγελιζόμενος, τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καί πρεσβεύων ἐκτενώσ τῷ Κυρίῳ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος ο αὐτός

Τόν Προφήτην καί Βαπτιστήν τοῦ Σωτήρος, δεῦτε πιστοὶ εὐφημήσωμεν, ὅτι φυγαδεύων, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἠυλίζετο, μέλι ἀγρίον καί ἀκρίδας ἐσθίων, καί βασιλέα παρανομούντα ἠλεγξε, ἡμῶν δὲ τὴν ὀλιγοψυχίαν παρεκάλει, λέγων, Μετανοεῖτε, ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλατε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί Ἀπόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά καί οἱ Μακαρισμοί μετὰ τῆς γ' καί ζ' Ὠδῆς τῶν Κανόνων.

Ἀπόστολος Πράξεων τῶν Ἀποστόλων

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, ὡς ἐπλήρου ὁ Ἰωάννης...

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἤκουσεν Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς...

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλουία.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Λ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Πατριαρχῶν Κωνσταντινοπόλεως, Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου καί Παύλου τοῦ νέου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Προδρόμου γ' καί τῶν Ἁγίων γ'.

Στιχηρά τοῦ Προδρόμου

Ἦχος δ'

Ὁ ἐξ υψίστου κληθεῖς

Ὁ Παλαιός καί Καινὴς θεὸς μεσίτης, Προφήτης καί Πρόδρομος, Ἄγγελος ἑνσαρκος, παρανομίας ὁ ἐλεγχος, τῆς στερηθείσης, βλαστὸς νηδύος, στόμα πυρίπνοον, Ἡρώδην διήλεγξας, ἄθεσμα πράττοντα, ὁ δὲ μὴ φέρων τὸν ἐλεγχον, ἀποτμηθῆναι, τὴν κεφαλὴν σου διακελεύεται, καί προσηνέχθης ὡσπερ ἔδεσμα, ἐγκρατείας τό θεῖον ἐντρύφημα, ἐπὶ πίνακι πλέον, στηλιτεύων τὸν ἀκόλαστον.

Ἐκ παρανόμου μητρός συνωθουμένη, θυγάτηρ παράνομος, σοῦ τὴν αἰδιδίμον, καί τοῖς Ἀγγέλοις αἰδέσιμον, αἰτεῖται κάραν, τοὺς γάρ ἐλέγχους ταύτης οὐκ ἔφερον, ὅθεν ἐπὶ πίνακι, ταύτην προσφέρουσα, καί τοῖς ποσίν ἅμα παίζουσα, τῶν δαιτυμόνων, τὴν ευφροσύνην εἰς πένθος ἔτρεψεν, ἀλλ' ἐπὶ πλέον διελέγχεις, ἀκολασίας τό μῖσος μακάριε, τὸν Χριστὸν ἱκετεύων, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Βεβακχουμένος τῇ μέθῃ ὁ Ἡρώδης, νόθοις ἐπικλέπτεται, κατορχουμένης φωναῖς, καί πρὸς τῷ ὄρκῳ τὸν ἀδίκον, τεκταίνει φόνον, σοῦ τοῦ δικαίου Προφήτα ἔνδοξε, ἀλλὰ σου ὁ θάνατος, τοῖς προθανούσι σαφῶς, ἀθανασίαν ἐμήνυσε, καί γάρ ἐγένου, καί τοῖς ἐν, Ἄδη κήρυξ πρωτάγγελος, τὴν παρουσίαν

τήν σωτήριον, προμηνύων Χριστού τού Θεού ημών, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Στιχηρά τών Αγίων

Ήχος α'

Πανεύφημοι μάρτυρες

Παμμάκαρ Αλέξανδρε ποιμήν, Εκκλησίας γέγονας, ορθοδοξίας υπέρμαχος, Αρείου καθελών, τήν αλαζονείαν, προσευχαίς συντόνοις σου, τόν πάντων Λυτρωτήν εξαιτούμενος, καί νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Ιωάννη τίμιε σαρκός, τήν φθοράν εμίσησας, δι' εγκρατείας καί πίστεως, δι' αγρυπνίας τε, καί Ομολογίας, Άγγελος επίγειος, ευρέθης καί ουράνιος άνθρωπος, Χριστόν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Παύλου θείοις δόγμασι σαφώς, όντως επειθάρχησας, μεθ' ού εις τρίτον ανέδραμες, ουρανόν Όσιε, αρετών τώ ύψει, καί ήκουσας ρήματα, τά άρρητα καί θεία τού Πνεύματος, Παύλε μακάριε, ορθοδόξων βάσις άσειστε, τόν Σωτήρα απαύστως ικέτευε.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Γενεθλίων τελουμένων, τού αναιδεστάτου Ηρώδου, τής ασελγούς ορχηστρίδος, επληρούτο η διάθεσις τού όρκου, τού γάρ Προδρόμου η κεφαλή απομηθείσα, ως οψώνιον εφέρετο, επί πίνακι τοίς ανακειμένοις, Ω συμποσίου μισητού, ανοσιουργήματος καί μισοφονίας πλήρους! Αλλ' ημείς τόν Βαπτιστήν, ως εν γεννητοίς γυναικών μείζονα, επαξίως τιμώντες μακαρίζομεν.

Καί νύν...

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος δ'

Γενέσιον αθέμιτον, καί συμπόσιον αναιδέστατον, Ηρώδης απετέλεσεν, ακολασία γάρ γυναικεία θελγόμενος, καί ασεβεί θηλυμανία κεντούμενος, απέτεμε κεφαλήν Προδρομικήν, αλλ' ουκ εξέτεμε γλώσσαν Προφητικήν, ελέγχουσαν αυτού τήν παράνοιαν, Εξέχεεν αίμα αθών, καλύψαι θέλων αμαρτίαν άθεσμον, αλλ' ουκ εν τούτω απέκρυσεν φωνήν, βοώντος πάσι μετάνοιαν, Εκείνος μέν συνευφραίνετο φόνω, ημείς δέ συνεορτάσωμεν πόθω, τού Βαπτιστού Ιωάννου τήν μακαρίαν σφαγήν, προέλαβε γάρ εν Άδου τήν ζωήν κηρύξαι, τοίς εν σκότει καί σκιά θανάτου καθημένοις, τήν εξ ύψους ανατολήν, Χριστόν τόν Θεόν ημών, τόν μόνον πολυέλεον.

Καί νύν...

Εκ παντοίων κινδύνων τούς δούλους σου φύλατε, ευλογημένη Θεοτόκε, ίνα σε δοξάζωμεν, τήν ελπίδα τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον τού Προδρόμου

Ήχος β'

Μνήμη Δικαίου μετ' εγκωμίων, σοί δέ αρκέσει η μαρτυρία τού Κυρίου Πρόδρομε, ανεδείχθης γάρ όντως καί Προφητών σεβασμιώτερος, ότι καί εν ρείθροις βαπτίσει καταξιώθης τόν κηρυττόμενον, Όθεν τής αληθείας υπεραθλήσας, χάιρων ευηγγελίσω καί τοίς εν Άδη, Θεόν φανερωθέντα εν σαρκί, τόν αίροντα τήν αμαρτίαν τού κόσμου, καί παρέχοντα ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα...

Τών Αγίων Ήχος δ'

Ο Θεός τών Πατέρων ημών ο ποιών αεί μεθ' ημών κατά τήν σήν επιείκειαν, μή αποστήσης τό έλεος σου αφ' ημών, αλλά ταίς αυτών ικεσίας, εν ειρήνη κυβέρνησον τήν ζωήν ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες, εις τής Οκτωήχου καί οι δύο παρόντες, τού Προδρόμου καί τών Αγίων.

Κανών τού Προδρόμου, ού η Ακροστιχίς.

Τόν θεομαρτύρητον Πρόδρομον μέλπω.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

Ανοίξω τό στόμα μου τόν λύχνον τόν πάμφωτον, τής οικουμένης τόν κήρυκα, τόν θείον Απόστολον, καί υπηρέτην Χριστού, τίς ισχύσειεν, αξίως ευφημήσαι, τόν θεομαρτύρητον, Κυρίου Πρόδρομον.

Ο θείος ταξιαρχος, τών ασωμάτων Δυνάμεων, πρός θείον αφίκετο, ναόν Θεού Ιερόν, ευαγγέλια, κομίζων τώ πρεσβύτη, Κυρίου τόν Πρόδρομον, τέξη πρεσβύτατε.

Νηδύς ένδον έχουσα, στείρα καί γραύς τόν πανάριστον, Προφήτην καί Πρόδρομον, από κοιλίας μητρός, προσεκύνησε, Χριστόν, ώ ξένον θαύμα! γαστρί εμφερόμενον τής Θεομήτορος.

Θεοτοκίον

Θεού Αρχιστράτηγος, Παρθένε, έφη, Θεόνυμφε, πρός δρόμους πορεύθητι, τής Ελισάβετ σπουδή, καί γάρ έγκυον, ταύτην ευρούσα γνώση, όν περ

καταγγέλλω σοι τόκον τόν άρρητον.

Κανών τών Αγίων

Ωδή α' Ήχος πλ. δ' Άσωμεν τώ Κυρίω

Τρίφωτος τών Πατέρων, σήμερον ανέτειλε διαύγεια, η πανένδοξος μνήμη, ή πιστώσ εντρυφώντες χορεύσωμεν.

Έλυσας Ιεράρχα, τών Αιρετικών τά οχυρώματα, ευσεβεί παρρησία, καταγγείλας Τριάδα Αλέξανδρε.

Παύλω τώ θεσπεσίω, κοινωνήσας κλήσεως αοίδιμε, τών εκείνου εδείχθης, αρετών απεικόνισμα ένθεον.

Κάλαμός σου η γλώσσα, θεογραφικώς προαναδέδεικται, Πνεύματος Πάτερ θείου, Ιωάννη τήν πίστιν τρανώσασα.

Θεοτοκίον

Άσωμεν τώ Κυρίω, τώ εκ τής Παρθένου ευδοκήσαντι, σαρκωθήναι ασπόρως, εις ημών σωτηρίαν καί λύτρωσιν.

Τού Προδρόμου

Ωδή γ' Τούς σούς υμνολόγους

Εκ στείρας τεχθείς ο Ιωάννης, τήν γλώτταν διέλυσε πατρός, εικότως καί γάρ πέφυκε, φωνή τού Λόγου εύηχος, καί ευλογών εφθέγγετο, Σύ μόνος Άγιος Κύριος.

Ουδέν τών παρόντων αγαπήσας, τήν έρημον τρέχων παροικείς, ως πόλιν θείω Πνεύματι, δυναμωθείς πανένδοξε, αϋλως δέ εβίωσας, ως Ηλιού ο θεσπέσιος.

Μή φέρων τού βίου τούς θορύβους, ως όρνις εμάκρυνας σοφέ, ερήμοις αυλιζόμενος, ευρές τε αναψύχοντα, τόν σώζοντά σε Κύριον, έκ καταιγίδος καί θλίψεως.

Θεοτοκίον

Απήλθε πρός οίκον Ελισάβετ, Παρθένος βαστάζουσα γαστρί, Θεόν Λόγον τόν άναρχον, αμφοίν ασπασαμένων δέ, γνούς παρευθύς ο Πρόδρομος, εκ τής γαστρός προσεκύνησεν.

Τών Αγίων

Σύ εί τό στερέωμα

Άριστα εποίμανας, τό τού δεσπότη σου ποίμνιον, Αρχιερεύ, όθεν αιωνίως,

σέ δοξάζει Αλέξανδρε.

Ύδατα σωτήρια, διά τῆς γλώττης σου έβλυσας, τά ευσεβή, δόγματα σῆ
ποίμνη, Ιωάννη μακάριε.

Παύλε παμμακάριστε, τῆς εκλογῆς τῆς τού σκεύους σε, ως φανέντα, κλήσει τε
καί βίω, νύν τιμώμεν ομοίωμα.

Θεοτοκίον

Σέ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγήν καί σκέπην ημών, Χριστιανοί, σέ
δοξολογούμεν, ασιγήτως, Θεόνυμφε.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών
εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τόν πρόδρομον Χριστού, Βαπτιστήν καί Προφήτην, τιμήσωμεν πιστοί,
καθαρώ συνειδότι, ως ένδοξον κήρυκα, μετανοίας διδάσκαλον, καί ως
μάρτυρα, παναληθή τού Σωτήρος, τήν γάρ άνοιαν, τήν τού Ηρώδου ελέγξας,
τήν κάραν εκτέμνεται.

Δόξα... Τών Αγίων

Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Πατέρων ή τρίφωτος, λαμπάς ανέλαμψε, πιστών τά συστήματα,
καταφαιδρύνουσα, προς θεϊαν επίγνωσιν, λύοντες τών αθέων, τήν ασέβειαν
πάσαν, δόγμασι καί σοφία, καί πολλή παρρησία, Αλέξανδρος καί Ιωάννης
ομού, καί Παύλος ο ένδοξος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ελπίς ακαταίσχυντε τών πεπιοθότων εις σέ, η μόνη κυήσασα, υπερφυώς εν
σαρκί, Χριστόν τόν Θεόν ημών, τούτον σύν Ιωάννη τώ Προδρόμω δυσώπει,
δούναι τή οικουμένη, ιλασμόν τών πταισμάτων, καί πάσιν ημίν πρό τέλους
βίου διόρθωσιν.

Τού Προδρόμου

Ωδή δ'

Τήν ανεξιχνίαστον

Ρίζας καί μελάγριον, όψον τερπνόν, ήσθιες μακάριε Πρόδρομε, καί τάς
ακρίδας, εκ καμήλου δέ τριχών, στολήν επημφιέννυσο, υπέρ αλουργίδα
βασίλειον.

Τόν δημιουργήσαντα λόγω τό πάν, πάσι γεωργόν μάκαρ ήγγειλας, ούτος γάρ
εστιν, ο τό πτύον εν χειρί, κατέχων, καί τήν άλωνα, μάλα διακρίνων ως
δίκαιος.

Ύπνον σοίς ουκ ἔδωκας μάκαρ σοφέ, ὄμμασιν ως ἄσαρκος ἔνδοξε, οὔτε κροτάφοις, εἰς ἀνάπαυσιν σαρκός, εως οὐ ἠκοδόμησας, οἶκον σεαυτὸν θεοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Ρήσις πέρας ἔλαβε τοῦ Αββακούμ, ἐπὶ σοί Παρθένε πανύμνητε, καί γάρ ἐξ ὄρους, κατασκίου ο Θεός ἐκ σοῦ ἦλθε σαρκούμενος, πλάνης τοὺς βροτούς ἐκλυτρούμενος.

Τῶν Ἀγίων

Εἰσακήκοα Κύριε

Ἐν δυσώδει διέρριψας, τὸν κατὰ Ἰούδαν τότῳ προδότῃ Χριστοῦ, τὴν ἐκεῖνου γάρ Ἀλέξανδρε, ἀράν ἐπαξίως ἐκληρώσατο.

Ὡς ελαία κατάκαρπος, ἐν τῷ τοῦ Θεοῦ τεμένει ἰστάμενος, τοὺς πιστεύοντας προσήγαγες, αὐτῷ Ἰωάννη καρπὸν ὠριμον.

Ταπεινώσεως πτέρυξι, τὰς τοῦ δυσμενοῦς παγίδας ἐξέφυγες, ὅθεν Ὅσιε υψούμενος, ουρανοπολίτης Παύλε γέγονας.

Θεοτοκίον

Τὴν Παρθένον υμνήσωμεν, τὴν μετὰ τὸν τόκον πάλιν Παρθένον ἀγνήν, ως κυήσασαν Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν ἐκ πλάνης κόσμον λυτρωσάμενον.

Τοῦ Προδρόμου

Ὡδή ε'

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

Ἰσχύν θεοῦ Πνεύματος, ἐνδεδυμένος ἔνδοξε, πάσιν ἀνεβόας τοῖς παρούσι, Μετανοεῖτε, ἰδοὺ ἀξίνη σαφώς, τῶν δένδρων πρὸς ρίζαν κείται νῦν, τέμνουσα τὰ ἀκαρπα, τὰ δ' ἐσθλά ἐκκαθαίρουσα.

Τὴν γλώτταν ως σάλπιγγα, ἔχων Κυρίου Πρόδρομε, εὐήχως ἐφώνεις τοῖς παρούσιν, Ἐγὼ ἐν ὕδατι βαπτίζω ὑμᾶς, ὀπίσω μου δ' ἄλλος ἰσχυρός, βαπτίζων ἐλεύσεται, ἐν πυρί τε καὶ πνεύματι.

Ὁ θεῖος προέφησε Προφήτης, Ἦξει Κύριος, Ἄγγελος αὐτοῦ δὲ πρό προσώπου, στέλλεται τρίβους προετοιμάζων αὐτοῦ, ὅς σώσει λαὸν τὸν ἀπειθή, καὶ κατασκευάσειεν, εἰς Θεοῦ κλήρον ἅγιον.

Θεοτοκίον

Νηδυῖ φερόμενος, τὴ μητρική ο Πρόδρομος, τὴ παρθενική ως ἔγνω ἔνδον, τὸν τούτου Κτίστην φρικτῶς φερόμενον, Πνεύματι Ἁγίῳ φωτισθείς, ἔνδοθεν ἐσκίρτη σε, καὶ πεσῶν προσεκύνησεν.

Τῶν Ἀγίων

Ορθρίζοντες βωόμεν σοι

Τόν Μητροφάνους θρόνον Αλέξανδρε, κατακοσμών, καί πρό θρόνου έλαμψας, εν Ιεράρχαις τοίς δόγμασι.

Σύ εν ποιμέσι μάκαρ διέπρεψας θαυμασίως, ώφθης εν Νικαία γάρ, μέσον Πατέρων αγλαΐσμα.

Τών λόγων σου η χάρις εστήριξεν, Εκκλησίαν, Ιωάννη, στύλον γάρ ορθοδοξίας σε έχομεν.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί τώ κόσμω εκύησας.

Τού Προδρόμου

Ωδή ς' Τήν θείαν ταύτην

Πρός σέ λαός πονηρότατος, αφίκετο πειράζων καί φάσκων σοι, Σύ εί ο Κύριος, αυτός δέ έφης, ουκ έγωγε, άλλος δ' εστίν ός ήξει, οπίσω πρώτός μου.

Ρευστής εγώ πέλω φύσεως, ός έρχεται δ' οπίσω μου άρρευστος, πέλει καί άχρονος, καί ποιητής πάσης κτίσεως, ού ουκ ισχύω λύσαι, ουδέ τά πέδιλα.

Ορώντες πάντες συνέτρεχον, πόρνοι τε καί τελώναι καί άσωτοι, καί εβαπτίζοντο, εκ σου Προφήτα πανένδοξε, τήν προς Χριστόν πορείαν εκδιδασκόμενοι.

Θεοτοκίον

Δεινών παντοίων τούς δούλους σου, εξάρπασον Παρθένε Θεόνυμφε, τούς προσφυγόντας σου, υπό τήν σκέπην τήν άμαχον, καί τής φρικτής μελλούσης ρύσαι κολάσεως.

Τών Αγίων

Χιτώνα μοι παράσχου

Ανδρείως τού Χριστού προπολεμών Εκκλησίας έκτεινας, ευχής Πάτερ βέλεσι, τόν επώνυμον μανίας Ιερώτατε.

Ός κλήμα τής αμπέλου τής ζωής, Ιωάννη έντιμον, πλείστον εξήνησας, τώ Δεσπότη σου καρπόν παμμακάριστε.

Η γείσθαι παρητήσω ευσεβώς, Βασιλίδος πόλεως, Εικώνων προσκύνησιν, αθετούσης παρανόμως Παύλε τίμιε.

Θεοτοκίον

Η μόνη διά λόγου εν σαρκί, τόν Λόγον κυήσασα, ρύσαι δεόμεθα, τών παγίδων τού εχθρού τās ψυχάς ημών.

Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος, φώς ως ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Κοντάκιον τού Προδρόμου

Ήχος πλ. α'

Η τού Προδρόμου ένδοξος αποτομή, οικονομία γέγονέ τις θεϊκή, ίνα καί τοίς εν' Άδη τού Σωτήρος κηρύξη τήν έλευσιν, θρηνείτω ούν Ηρωδιάς, άνομον φόνον αιτήσασα, ου νόμον γάρ τόν τού Θεού, ού ζώντα αιώνα ηγάπησεν, αλλ' επίπλαστον πρόσκαιρον.

Συναξάριον

Τή Λ' τού αυτού μηνός, μνήμη τών Αγίων Πατριαρχών Κωνσταντινουπόλεως, Αλεξανδρου, Ιωάννου καί Παύλου τού νέου.

Στίχοι

Σχοίνους διαδράς Αλέξανδρε σαρκίου,
Σχοίνισμα κλήρου χρηματίζεις Κυρίου.
Σκυθρωπά τά πρόσωπα τής Εκκλησίας,
Στέρησιν ου φέροντα τήν Ιωάννου.
Δρόμους ο Παύλος εκλιπων τούς τού βίου,
Εύρηκε παύλαν τών πόνον τών τού βίου.
Τριτύς τή Τριάδι τριακοστή νύν πάρα έστη.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τού οσίου καί θαυματουργού Φαντίνου.

Στίχοι

Καί γήν υπελθων θαυματουργός Φαντίνος,
Άνωθεν ημίν μάννα θαυμάτων βρύει.
Φαντίνος βióτου ανεχάζετο εν τριακοστή.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων δεκαέξ μαρτύρων τών θηβαίων.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Προδρομου

Ωδή ζ'

Ουκ ελάτρευσαν

Ρωμαλέως τώ Ηρώδη ανθιστάμενος, ένδοξε Πρόδρομε, τούτον ελέγχεις βοών, Ουκ έξεστιν έχειν σε ευνήν ομαίμονος, ως αθέμιτον, ο δέ μή ανασχόμενος, τήν σήν κάραν αποτέμνει.

Οία ένδοξος Προφήτης πρό γεννήσεως, έγνως τόν Κύριον, καί ως αμνόν τού Θεού, τοίς πάσιν υπέδειξας, προς θεοσέβειαν, έλκων άπαντας, αναβοάν προς Κύριον, ο Θεός ευλογητός εί.

Μέλλων τέλος τό μακάριον εκδέχεσθαι, Πρόδρομε ένδοξε, σούς μαθητάς πρós Χριστόν, τόν Θεόν απέστειλας, επερωτών αυτόν, Σύ εί Κύριε, τού σώσαι ο ερχόμενος, ή έτερον προσδοκώμεν;

Ο Χριστός τοίς μαθηταίς προσαπεφθέγγετο, Άπιτε είπατε, τώ Ιωάννη, ιδού, νεκροί εξανίστανται, κωφοί ακούουσιν, εκκαθαίρονται λεπροί, καί ώσπερ έλαφος οι χωλοί περιπατούσιν.

Τών Αγίων

Οι εκ τής Ιουδαίας

Μυστιπόλος τής άνω, υπερθέου Τριάδος ώφθης πανένδοξε, αγνώς ταύτην λατρεύων, καί μέλπων ανενδότης, Ιεράρχα Αλέξανδρε, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θησαυρον σε δογμάτων, καί πηγήν τών θαυμάτων, Χριστός ανέδειξε, πηγάζοντα τόν πλούτον, τόν τής θεογνωσίας, Ιωάννη τοίς κράζουσιν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ως ισάγγελον βίον, κατά Παύλον τόν θείον, ως καί συνώνυμον, κτησαμένω παμμάκαρ, τόν πλούτόν σοι τών λόγων, Χριστός παρέχει άφθονον, Ευλογητός βοώντι, Χριστός εις τούς αιώνας.

Θεοτόκιον

Παρθενικής εκ νηδύος, σαρκωθείς επεφάνης, εις σωτηρίαν ημών, διό σου τήν Μητέρα, ειδότες Θεοτόκον, ευχαρίστως κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Τού Προδρόμου

Ωδή η'

Παίδας ευαγείς

Νόμου Παλαιάς τε καί τής Νέας, Προφήτης καί Προφητών πάντων υπέρτερος, υπάρχεις πανεύφημε, ού γάρ έφυς κάλαμος, πνεύμασι ριπιζόμενος, αλλ' έστης άσειστος, Τόν Κύριον βοών ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Μαινόμενος οίστρω ο Ηρώδης, μαχλώσης Ηρωδιάδος τό θυγάτριον, βλέπων κατορχούμενον, έφησεν ο άθλιος, Ό μοι αιτήσης δίδωμι, έως ημίσεος, τής εμής βασιλείας μεθ' όρκου, κακείνο εξαιτείται, τήν κάραν τού Προδρόμου.

Είχε μέν φρουρά τόν Ιωάννην, Ηρώδην δέ πότος ευφραινόμενον, τότε ή πανάσεμνος, κόρη κατωρχήσατο, αρέσασα δέ είληφε, κάραν τήν πάντιμον, Προδρόμου καί αγίαν ως ταύτην, τή μητρί προσάξει, τιμαλφέστατον δώρον.

Θεοτόκιον

Λύτρωσαι τήν πόλιν σου Παρθένε, εκ πάσης απειλής τε καί κακώσεως,

σεισμού καταπτώσεως, βαρβαρικής αλώσεως, καί φοβεράς κολάσεως, τού αιωνίου πυρός, σέ γάρ μετά Θεόν σωτηρίαν, άπαντες πλουτούμεν, Χριστιανοί Παρθένε.

Τών Αγίων

Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων

Τόν δυσσεβή προσευχή τή παναλκεί σου, Άρειον κτείνας Αλέξανδρε θεόφρον, εν τοίς βεβήλοις τόποις, υβρίσαντα ημύνω, βροχίσας ως Ιούδαν.

Ο θεομάχος Χριστού χιτώνα ρήξας, ως ο προδότης πρηνής λακήσας μέσον, νύν θρηνεί εν Άδη, ψυχών αδίκων μόρον, θανάτω τώ δικαίω.

Εν εγκρατείαις ως άσαρκος εφάνης, εν αγρυπνίαις μικρού δειν καί αναίμων, καί εν διδασκαλίαις, πηγή τού Παραδείσου, παμμάκαρ, Ιωάννη.

Θεοτοκίον

Τόν ανερμήνευτον τόκον σου Μαρία, τίς μή υμνήσει βροτών χοροστασία; ότι παρθενεύεις πρό τόκου, καί εν τόκω αεί ευλογημένη.

Ο Ειρμός

«Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων γεννηθέντα, καί εκ Μητρός επ' εσχάτων σαρκωθέντα, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Προδρόμου

Ωδή θ'

Άπας γηγενής

Πότος βδελυρός, καί δειπνος πανάσεμνος, όρχησις άτερπνος, έθελξαν τόν δειλαιον, μάλα πρός οίστρον ακολασίας δεινής, καί τής μαινάδος μίσθωμα, κάραν εκδίδωσι, τού Προδρόμου, ής ουδέ αντάξιος, κόσμος άπας, Φρικτόν τό μυστήριον!

Ω πώς ο δεινός, Ηρώδης ουκ έφριξε, Κριτήν αλάθητον! αλλ' εν τή ψυχή αυτού, ένδον δολίως φόνον ενέτρεφε, τού Βαπτιστού, μαινόμενος, ως ελεγχόμενος, καί μή φέρων, ευκαιρίαν ήθελε, καί ευρών, αποτέμνει τόν δίκαιον.

Όντως από γής, εισέδυσ εις Άγια, οιά περ Άγγελος, ως αγγελικώς εν γή, σοφέ βιώσας Κυρίου Πρόδρομε, τών υμνητών σου μέμησο, άνωθεν ένδοξε, καί πταισμάτων, αίτησαι τήν άφεσιν, καί ειρήνην παράσχου καί έλεος.

Θεοτοκίον

Ω Θεού Υιέ, μακρόθυμε Κύριε καί πολυέλεε, τού σου Βαπτιστού λιταίς, καί ικεσίαις τής κυησάσης σε, καί πάντων τών Αγίων σου, σώσον τούς δούλους σου, καί χορήγει, άνωθεν τά τρόπαια, βασιλεύσιν ημών, ως φιλόανθρωπος.

Τών Αγίων

Σέ τήν απειρόγαμον

Έννομος γενόμενος, ο θεῖος ὄντως φοιτητής σου, καί σοίς ζωηφόροις λόγοις, πειθαρχήσας Αλέξανδρος, Ιεράρχης πεφηνώς, Κύριε ὅσιος πράος, σώφρων, νύν επαξίως μακαρίζεται.

Μύστης ἀκριβέστατος, γέγονας πόθω τών ἀρρήτων, ὡ θεομακάριστε Πατήρ ἡμῶν, Ιωάννη πανόλβιε, καί μυσταγωγός τών μυστηρίων, καί κήρυξ δογμάτων θείων, καί λατρευτής Τριάδος ἑνδοξε.

Σέ τόν ανεξίκακον, Πάτερ, καί ὅσιον ποιμένα, ἀμεπτον σεπτόν αμιαντον, κήρυκά τε τῆς πίστεως, τῆς ὀρθοδοξίας τόν διδάσκαλον, ἅπαντες επαξίως συμφώνως, Παύλε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Ἄχραντε πανάμωμε, τό σκεύος τό τῆς ευωδίας, αἴτησαι Χριστόν ὄν ἔτεκες, βασιλεῖ μὲν τά τρόπαια, τῷ φιλοχρίστῳ δέ λαῷ, δοῦναι τήν ἀφεσιν τών πταισμάτων, σέ γάρ ἀπαύστως μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

«Σέ τήν απειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα καί Παρθένον, σέ τήν υπέρ νοῦν κυήσασαν, διά λόγου τόν ὄντως Θεόν, τήν υψηλοτέραν τών ἀχράντων Δυνάμεων, ἀσιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοῖς Μαθηταῖς

Ἡρώδης ὁ παράνομος, τοῦ Προδρόμου τήν θεῖαν, καί ιεράν ἀπέτεμε, κεφαλὴν τοῦς ἐλέγχους, μή φέρων ταύτης, ὁ ἀφρων! θρηνεῖτω οὖν ὁ ἀθλιος, ἄνομον φόνον πράξας, ἡμεῖς δέ νύν, τήν τιμίαν κάραν ὑμνοῖς τιμώντες, τόν Βαπτιστήν γεραίρομεν, τοῦ Χριστοῦ επαξίως.

Θεοτοκίον

Εἰ καί ἠττάται Πάναγνε, λογική πάσα φύσις, πρὸς ἐγκωμίων ἔπαινον, σοῦ Θεόν τῆς τεκούσης, καί γάρ σαφῶς υπερτέρα, πάσης κτίσεως πέλεις, ἀλλ' οὖν τό κατὰ δύναμιν, οὐκ ἀπόβλητον πάντως, ὅθεν καμοῦ, δέχου τόν βραχύτατον ὕμνον, ὡσπερ ὁ σὸς Υἱός ἐδέξατο, τά λεπτά πρὶν τῆς χήρας.

Εἰς τόν Στίχον τών Αἰώνων, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Πρόδρομε τοῦ Σωτήρος, εἰ καί φόνω διέλυσεν ὁ Ἡρώδης, σέ τόν τῆς ἀληθείας κήρυκα, ἀλλ' ἡ τοῦ στόματός σου φεγγοβόλος λαμπάς, καί τοῖς ἐν, Ἄδη τό τῆς πίστεως φέγγος καλῶς εδαδούχει, ὅθεν ἰκέτευε, ελεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καί Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΛΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής καταθέσεως τής τιμίας Ζώνης τής υπεραγίας Θεοτόκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ' δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι

Ἢ σορός ἡ κατέχουσα, Θεοτόκε τήν Ζώνην σου, κιβωτός τοῖς δούλοις σου αγιάσματος, καί ἱερὸν περιτείχισμα, καί δόξα καί καύχημα, καί ἰάσεων πηγὴ, καθ' ἐκάστην γνωρίζεται, ὅθεν σήμερον, ἱερῶς αθροισθέντες ανυμνοῦμεν, τὰ πολλὰ σου μεγαλεῖα, καί τῶν θαυμάτων τό πέλαγος. (Δίς)

Τήν αγίαν κατάθεσιν, Θεοτόκε τής Ζώνης σου, εορτὴν κεκτήμεθα ευφραϊνόμενοι, ὅτι τὴ πόλει σου σήμερον, δοθῆναι ἠξίωσας ἱεράν περιβολήν, φυλακτήριον ἄσυλον, δῶρον τίμιον, αναφαίρετον πλούτον ἱαμάτων, ποταμόν πεπληρωμένον, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος. (Δίς)

Ἦχος α'.

Ἴδε τόπος περιδόξος, ἴδε οἶκος αείφωτος, ἐν ᾧ τεθησαύρισται τής θεόπαιδος, Ζώνη τιμία ἐν χάριτι, προσέλθετε ἄνθρωποι, φωτισμόν καί ἰλασμόν, προφανῶς ἀπαρύσασθε, καί βοήσατε, ευχαρίστῳ καρδίᾳ, Παναγία, εὐλογούμεν σε Παρθένε, οἱ σεσωσμένοι τῷ τόκῳ σου. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Ὡς στέφανον υπέρλαμπρον, πανάχραντε Θεοτόκε, τήν ζώνην σου τήν αγίαν, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ περιέθετο, καί φαιδρύνεται χαίρουσα σήμερον, καί μυστικῶς χορεύει, Δέσποινα ἐκβοῶσά σοι Χαίρε διάδημα τίμιον, καί στέφανε τής θείας δόξης, χαίρε ἡ μόνη δόξα τοῦ πληρώματος, καί αἰώνιος ευφροσύνη, χαίρε τῶν εἰς σέ προστρέχόντων, λιμὴν καί προστασία, καί σωτηρία ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Ἐδωκας τὴ πόλει σου, Ζώνην τήν σὴν Ὑπερένδοξε, ἀσφαλέστατον σύνδεσμον, ταύτην περιέπουσας, ἐκ παντός κινδύνου, θείαις ἐνεργείαις, καί ἀπροσμάχητον ἐχθροῖς, διατηροῦσας αὐτὴν κραυγάζουσαν, ἰσχύς μου καί κραταίωμα, καί εὐπρεπὲς ἀγαλλίαμα, ὁ Υἱός σου καί Κύριος, μόνος ἔστιν ὁ εὐσπλαγχνος.

Στίχ. ἠγίασε τό σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Τίμιον διάδημα, οι ευσεβώς βασιλεύοντες, τήν σήν Ζώνην Πανάχραντε, φαιδρώς περικείμενοι, εν τοίς σοίς καυχώνται, θείοις μεγαλείοις, και φοβερώτατοι εχθροίς, τοίς πολεμούσιν αεί γνωρίζονται, και σέ υμνούντες κράζουσι, τώ υπέρ λόγον τεχθέντι εκ σου, Ιησού παντοδύναμε, σώσον πάντας ως εύσπλαγχνος.

Στίχ. Τού ποταμού τά ορμήματα ευφραίνουσι τήν πόλιν τού Θεού.

Περίζωσον δύναμιν, ημάς Παρθένε τή Ζώνη σου, κατ' εχθρών ενισχύουσα, πάθη υποτάπτουσα, κατατυραννούντα, και εκπολεμούντα, και νικητήρια ημίν, δι' απαθείας αεί παρέχουσα, τού καθαρώς δοξάζειν σε, και τώ Υιώ σου βοάν εκτενώς, Ιησού παντοδύναμε, σώσον πάντας ως εύσπλαγχνος.

Δόξα... Και νύν... Ήχος β'

Φρένα καθάραντες και νούν τοίς Αγγέλοις και ημείς πανηγυρίσωμεν, φαιδρώς εξάρχοντες Δαυϊτικήν μελωδίαν, τή νεάνιδι Νύμφη τού παμβασιλέως Χριστού τού Θεού ημών, Ανάστηθι Κύριε, λέγοντες, εις τήν ανάπαυσίν σου, σύ και η κιβωτός τού αγιάσματος σου, Ως γάρ παλάτιον τερπνόν, ταύτην κατεκόσμησας, και κατεκλήρωσας αυτήν, τή πόλει σου Δέσποτα, περιποιεΐσθαι και σκέπειν, εκ πολεμίωv βαρβάρων, τή κραταιά δυνάμει σου, ταίς ικεσίαις αυτής.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Θεοτόκε αιειπάρθενε, τών ανθρώπων η σκέπη, Εσθήτα και Ζώνην τού αχράντου σου σώματος, κραταιάν τή πόλει σου περιβολήν εδωρήσω, τώ ασπώρω τόκω σου άφθαρτα διαμείναντα, επί σοί γάρ και φύσις καινοτομείται και χρόνος, διό δυσωπούμέν σε, ειρήνην τή πολιτεία σου δώρησαι, και ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ήχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ**

Τήν Ζώνην τήν σεπτήν, τού αχράντου σου σκήνους, υμνούμεν οί πιστοί, Παναγία Παρθένε, εξ ής αρυόμεθα νοσημάτων τήν ίασιν, και κραυγάζομεν, Μητερ Θεού τού Υψίστου, σύ η λύτρωσις, τών σέ τιμώντων υπάρχεις, Μαρία Θεόκλητε.

Δόξα... Και νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Επεφάνης σήμεραν

Τῆς τιμίας Ζώνης σου τῆ καταθέσει, εορτάζει σήμεραν, ο σός πανύμνητε λαός, καί εκτενώς ανακράζει σοι, Χαίρε Παρθένε, Χριστιανών τό καύχημα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Οι παρόντες δύο Κανόνες τῆς Θεοτόκου.

Κανών πρώτος. Ποίημα τού Κυρίου Γεωργίου.

Ωδή α' Ἦχος δ'
θαλάσσης τό ερυθραίον

Λαμπάδα φωτοφανή καί άδυτον, ο τῆς Παρθένου ναός, ως ουρανός ευράμενος φαιδρός, τήν υπέρλαμπρον Ζώνην αυτής, τήν οικουμένην σήμεραν, ταίς τών θαυμάτων αιθριάζει αυγαίς.

Ισχύν τε καί ασφαλείας σύνδεσμον, τήν σήν Πανάχραντε, θείαν ως όντως Ζώνην νοητός, εξωσμένη η πόλις σου, τό κράτος αδιάσπαστον, έχει, διό καί εγκουχάται εν σοί.

Τῆς πάλαι ως αληθώς υπέρτιμος, η σή σορός κιβωτού, Θεογεννήτορ ώφθη τοίς εν γή, ού τά σύμβολα φέρουσα, αλλά πιστός φυλάπτουσα, τῆς αληθείας τά γνωρίσματα.

Αρώματα μυστικά προχέονται, εν τώ ναώ τῆς Αγνής, εκ τῆς τιμίας σήμεραν σορού, καί πληρούσι τού Πνεύματος, τῆς ευωδίας άπαντας, τούς μετά πόθου προσιόντας αυτή.

Κανών δεύτερος, ού η Ακροστιχίς.

Ισχύν με τήν σήν ζώσον, αγνή παρθένε. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Αρματηλάτην Φαραώ

Ισχύν με θείαν ευσεβώς περιζωσον, υμνολογούντά σου, τήν Ιεράν Ζώνην, θείον χρηματίζουσαν, τή πόλει σου περιζωμα, καί κραταίωμα Κόρη, καί αρραγές περιπείχισμα, άχραντε Παρθένε τή ποιίμνη σου.

Σύ τόν Θεόν τόν δυνατόν εκύησας, περιζωννύοντα, τούς ευσεβείς πάντας, δύναμιν Πανάμωμε, διό σε μακαρίζομεν, καί τήν θείαν σου Ζώνην, περιχαρώς ασπαζόμενοι, χάριν απαντλούμεν καί έλεος.

Χαρμονικώς τῆ καταθέσει σήμεραν, περιχορεύσωμεν, τῆς Ιεράς Ζώνης, τῆς αγνής θεόπαιδος, εξ ής ημίν περιζωμα, αφθαρσίας υφάνθη, καί αδιάρρηκτον

ένδυμα, καί περιβολή αδιάσπαστος.

Υπό τήν σήν ο σός λαός Πανάμωμε, προστρέχει δύναμιν, υπό τήν σήν σκέπην, καταφεύγει πάντοτε, πάσι γενού βοήθεια, καί τά πρός σωτηρίαν τοίς πάσι δίδου αιτήματα, σώζουσα δεινών τάς ψυχάς ημών.

Καταβασία

Ανοίξω τό στομα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Ώδή γ'

Ευφραίνεται επί σοί

Τιμήσωμεν οι πιστοί, ως συναφείας πρός Θεόν σύνδεσμον, τήν τής Αγνης σήμερον Ζώνην, καί πιστώς προσκυνήσωμεν.

Αέναοι οχετοί, εκ τής αχράντου σου σορού ρέοντες, τών χαρισμάτων Αγνή, πάντας τούς πιστούς καταρδεύουσιν.

Ιάματα τοίς πιστοίς, η πολυύμητος ημίν σήμερον, τής υπερτίμου Αγνης, Ζώνη αναβρύει εν χάριτι.

Ως δρόσος εωθινή, η ευφροσύνη σου Αγνή ρέουσα, τήν τών παθών κάμινον, τών σέ ανυμνούντων κοιμίζει αεί.

Έτερος

Ουρανίας αψίδος

Νεουργείται καρδία, πίστει θερμή ψάουσα, Ζώνη Ιερά τής Παρθένου, καί περιζώννυται, δύναμιν άμαχον, κατά παθών ακαθάρτων, δυσμενών ασάρκων τε, άτρωτος μένουσα.

Μένει άφθορος έτι, η Ιερά Ζώνη σου, ήτις σου τό άχραντον σώμα, Κόρη διέζωσε, καθαγιάζουσα, τούς ευσεβώς προσιόντας, καί φθοράς εξαίρουσα, νόσων καί θλίψεων.

Εχημάτισας οίκος, περικαλής Άχραντε, Λόγου τού εκ σου σαρκωθέντος, καί εν αγίω σου οίκω ευδόκησας, Ζώνην τήν σήν εντεθήναι, ήν καί κατασπαζόμενοι αγιαζόμεθα.

Τήν τιμίαν σου Ζώνην, τιμητικώς άπαντες, εν αγαλλιάσει καρδίας, περιπτυσσόμεθα, τιμήν υπάρχουσαν, πάντων πιστών Θεοτόκε, ως τώ υπερτίμω σου, ψάυσασα σώματι.

Καταβασία

Τούς σους υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον.

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ο υψωθείς εν τῷ Σταυρῷ

Τά καταθέσια τῆς σῆς θείας Ζώνης, ἡ Εκκλησία σου φαιδρῶς εορτάζει, καί εκτενῶς κραυγάζει σοι Παρθένε Ἀγνή, Ἄπαντας περίσωζε, τῆς εχθρῶν δυναστείας, θραύσον τά φρυάγματα, τῶν αθέων βαρβάρων, καί τήν ἡμῶν κυβέρνησον ζωήν, πράττειν Κυρίου τά θεία θελήματα.

Δόξα... Καί νύν... Ὁμοιον

Οι τῶν θαυμάτων ποταμοί Θεοτόκε, ἐκ τῆς πανσέπτου σου σοροῦ προερχόμενοι, ὡς ἐξ Ἐδεμ ποτίζουσι τό πρόσωπον τῆς γῆς, χάριτας προχέοντες, τοῖς πιστῶς σε τιμῶσιν, ὅθεν ανυμνούμέν σε, καί σεπτῶς ευφημούμεν, καί ευχαρίστως κράζομεν αεί, Χαίρε ἡ μόνη ἐλπίς τῶν υμνούντων σε.

Ωδή δ'
Επαρθέντα σε ἰδοῦσα

Ὡς υπέρτιμον στερέωμα Θεοτόκε, ὁ Ποιητής καί Κτίστης σε, πηξάμενος ὡσπερ, ἀστροῖς κατεκόσμησε, ταῖς θείαις ἐλλάμψεσιν, αἷς καταφαιδρύνεις τά πέρατα.

Σέ κραταίωμα ἡ πόλις σου Θεοτόκε, καί ασφαλή κρηπίδα, ἔχουσα τή θεία, Ζώνη σου συνέχεται, δεσμόν ἀδιάσπαστον, ταύτην ἐν πολέμοις προτείνουσα.

Ἀπό γῆς ἡμᾶς ἀνέλκει Θεογεννήτορ, πρὸς ουρανόν ἡ θεία, Ζώνη σου σώ πόθῳ, ταύτης αναφθέντας θερμῶς, διό σε δοξάζομεν, ὡς αἰτίαν δόξης τῆς κρείττονος.

Ἰδοῦ χάρις ἀνεξάντλητος, δεῦτε πάντες ειλικρινεῖ καρδία, ἀρύσασθε πίστει, νάματα πηγάζοντα, ἀφθόνως φιλέορτοι, τῆς σεπτῆς σοροῦ τῆς πανάγνου Μητρός.

Ἐτερος
Σύ μου ἰσχύς Κύριε

Ἦρθης πρὸς φῶς, ἀδυτον μεταχωρήσασα, ἐλίπες δέ, τοῖς σέ μακαρίζουσιν, ἀντί τοῦ σώματός σου Ἀγνή, τήν τιμίαν Ζώνην, πηγῆν θαυμάτων υπάρχουσαν, καί τόπον σωτηρίας, καί χαράκωμα ταύτης, τῆς τιμώσης σε πόλεως ἀχραντε.

Νέον ἡμεῖς, ὡς ουρανόν υπερχόμεθα, σοῦ τόν οἶκον, ἐν ᾧ τεθησαύρισται, καθάπερ ἥλιος φωταυγῆς, σοῦ ἡ θεία Ζώνη, βολάς θαυμάτων ἐκπέμπουσα, καί πάντων τᾶς καρδίας, καταυγάζουσα Κόρη, καί παθῶν τήν ομίχλην διώκουσα.

Σύ κιβωτός, τοῦ νοητοῦ αγιάσματος χρηματίζεις, Ἀχραντε πανύμνητε, καί τήν τιμίαν ταύτην σορόν, ἔχουσαν τήν Ζώνην, ἦν περιούσα εφόρεσας, περέχεις

τώ λαώ σου, καταφύγιον πάσι, καί πηγὴν ἰαμάτων ἀκένωτον.

Ἦκε τή σή, πόλει πολυόλβον δώρημα, ἡ τιμία Ζώνη σου πανύμνητε, καί κατετέθη περιφανώς, ταύτη τή ἡμέρα ἐν τούτῳ τῷ θείῳ οἴκῳ σου, καί γέγονε μεγίστης, εορτῆς Θεοτόκε, τοῖς θερμῶς σε ποθοῦσιν υπόθεσις.

Νόμου σκιά, καί Προφητῶν τά αινίγματα, προεδήλουν, ἔσεσθαί σε Πάναγνε, Θεοῦ Μητέρα παναληθή, δι' ἧς ἡ κατάρα ἀπεστεριώθη καί ἤνθησε, τελεία εὐλογία, καί σωτήριος χάρις, τοῖς ἐν πίστει καί πόθῳ ὑμνοῦσί σε.

Καταβασία

Τὴν ανεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφήτης, Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδή ε'

Σύ Κύριέ μου φῶς

Σύ Κύριε τὴν σὴν, Μητέρα ἐμεγάλυνας, σύ ὕψωσας ὑπὲρ πάσας νοεράς ἐξουσίας, ἀσυγκρίτως τὴν δόξαν αὐτῆς.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, νῦν ἀφθόνως παρέχεται, πανάχραντε Θεοτόκε, ἐκ τιμίας σοροῦ σου, τοῖς πίστει προσκυνοῦσί σε.

Σέ δύναμιν Πιστοῖ, βασιλεῖς περιζώννυνται, σέ σύνδεσμον Θεοτόκε, ἡ σὴ πόλις αὐχούσα, τὴ Ζώνη σου σεμνύνεται.

Γνωστή σου ἀληθῶς, ἡ χάρις ἀναδέδεικται, Πανάχραντε παραδόξως, ἐνεργούσα δυνάμεις, καί τέρατα ἐν πάσῃ τῇ γῇ.

Ἄτερος

Ἴνα τί με ἀπώσω

Ζώνης θείας τεθείσης, σήμερον ἐν οἴκῳ σου θεοχαρίτωτε, συνεπανετέθη, ἀγαθῶν πάσα δόσις τοῖς χρήζουσι, καί πληροῦται πᾶς τίς, ἀγιασμοῦ ὁ προσπελάζων, τὰς αἰτήσεις πιστῶς κομιζόμενος.

Ὡραιώθης Παρθένε, Λόγον ωραιότατον ἀποκυήσασα, καί τῷ σώ ωραίῳ, τούτῳ οἴκῳ τεθῆναι εὐδόκησας, τὴν ωραίαν Ζώνην, ἣτις τό σόν ωραῖον σώμα, Θεοτόκε ωραίως διέζωσεν.

Σοῦ ὁ Ἅγιος οἶκος, ἄλλος ὡς Παράδεισος, πάσι γνωρίζεται, μέσον κεκτημένος, ὡσπερ εὐοσμον ρόδον τὴν Ζώνην σου, εὐωδίας θείας, ἀναπληρούσαν τὰς καρδίας, τῶν πιστῶς προσιόντων Πανάμωμε.

Ὅμβρου θείου νεφέλη, γέγονας Πανάμωμε, ἐναποστάζουσα, σωτηρίας ὕδωρ, καί τὴν γῆν χερσωθείσαν ἐγκλήμασι, πρὸς καρποφορίαν, μεταγαγούσα εὐσεβείας, διὰ τούτο πιστῶς σε δοξάζομεν.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνής

Όλην σε, υπερφυώς εδόξασε Κύριος, όλην ανύψωσε μόνην, όλην σε ετίμησεν υπέρ λόγον, Θεοτόκε, τόν ναόν τε σύν τή Ζώνη καί θεία σορώ.

Νάουσιν, εκ πελάγους τά ρείθρα τής χάριτος, σου τής σορού τής αχράντου, καί τήν κτίσιν πάσαν περικυκλούσιν, αρδεύοντα, τούς πιστώσ προσκυνούντας τόν τόκον σου.

Ισχύν σε, οι πιστοί κεκτημένοι καί καύχημα, περιζωννύονται δόξαν, τήν σεπτήν σου Ζώνην Θεοκυήτορ κατέχοντες, ως υπέρλαμπρον κόσμον καί τίμιον.

Έτερος

Άβυσσος αμαρτιών

Νέον τέτοκας ημίν, ως παιδίον τόν πρό πάντων αιώνων, καί καιουργείς καρδιάς, αμαρτίας παλαιώσιν, δεξαμένης καινισμώ, τής καταθέσεως τής τιμίας, Ζώνης σου Κόρη αιειπάρθενε.

Αγιός σου ο ναός, θαυμαστός δικαιοσύνη υπάρχει, όστις τήν θαυμαστήν σου Ζώνην, θαύματα βρύουσαν, κεκτημένος τοίς πιστοίς, πέλαγος δείκνυται ιαμάτων, Θεοκυήτορ Μητροπάρθενε.

Γέγηθε πάσα ψυχή, συνιούσα εν Αγίω ναώ σου, καί εν αυτώ ορώσα, Θεοτόκε τήν Ζώνην σου, ώσπερ ήλιον φαιδρόν, φέγγος αστράπτουσαν χαρισμάτων, τού παντουργού καί θείου Πνεύματος.

Νεύρωσον ημών Αγνή, τάς καρδιάς παρεθείσας, παντοίων αμαρτιών ιδέαις, καί περίζωσον δύναμιν, τούς τήν Ζώνην σου πιστώσ, ως πολυτίμητον κεκτημένους, καί αναφαίρετον θησαύρισμα.

Ο Ειρμός

«Άβυσσος αμαρτιών, καί ππαισμάτων καταιγίς με ταράττει, καί προς βυθόν, βιαίως συνωθεί απογνώσεως, αλλ' αυτός τήν κραταιάν, χείρά μοι έκτεινον ως τώ Πέτρω, καί εκ φθοράς με ανακάλεσαι».

Καταβασία

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Έχος β'

Τήν εν πρεσβείαις

Τήν θεοδόχον γαστέρα σου Θεοτόκε, περιλαβούσα η Ζώνη σου η τιμία, κράτος τή πόλει σου απροσμάχητον, καί θησαυρός υπάρχει, τών αγαθών ανέκλειπτος, η μόνη τεκούσα αειπάρθενος.

Ο Οίκος

Τίς γηγενών τά σά μεγαλεία διηγήσεται λόγος; ποία γλώσσα βροτών; νούς γάρ ουδέ ουράνιος, αλλ' η τεκούσα τής συμπαθείας τό αμέτρητον πέλαγος, δέξαι καί νύν εξ ακάρπων χειλέων τά άσματα, καί δίδου μοι θείαν χάριν, ευφημήσαι τήν σήν Ζώνην Δέσποινα, δι' ής κόσμος αγάλλεται, σύν Αγγέλοις υμνών σου τά θαύματα, η μόνη τεκούσα αειπάρθενος.

Συναξάριον

Τή ΛΑ' τού αυτού μηνός, ανάμνησις τής εν τή Αγία σορώ καταθέσεως τής τιμίας Ζώνης τής Υπεραγίας Θεοτόκου, εν τώ σεβασμίω αυτής οίκω, τώ όντι εν τοίς Χαλκοπρατείσι, ανακομισθείσης από τής Επισκοπής Ζήλας, επί Ιουστινιανού τού Βασιλέως, Έτι δέ καί τού γεγονότος θαύματος, διά τής επιθέσεως τής Τιμίας Ζώνης εις τήν βασιλίδα Ζωήν, τήν σύζυγον Λέοντος τού Βασιλέως.

Στίχοι

Χρυσήν κορωνίδ' οία, σεμνή Παρθένε,
Τώ τού χρόνου τίθημι σήν Ζώνην τέλει.
θέντο σορώ Ζώνην πρώτη Πανάγνου Τριακοστή.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής ανακαινίσεως τού ναού τής Υπεραγίας Θεοτόκου εν τώ Νεωρίω.

Ταίς τής αχράντου Μητρός σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός ημών, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Εν τή καμίνω

Σύ ως ήλιος, δικαιοσύνης μόνος ών φωτουργέ, θείως τόν ναόν εφαιδρυνας τής Σεμνης, τοίς ποικίλοις σου χαρίσμασιν, εν ώ ανίσχουσα, τάς ακτίνας εκλάμπει η Ζώνη αυτής.

Χρυσήν ως στάμνον, τήν σήν σορόν κυκλούντες μόνη Αγνή, θείας αληθώς μετέχομεν νύν τρυφής, τών χαρίτων παντευλόγητε, καί τών συμβόλων σου, υπερτέραν ως ούσαν τιμώνμεν αυτήν.

Υπερβλύζουσιν οι τών θαυμάτων Κόρη πάναγνε, χάριν αληθώς κρατήρες σου τοίς πιστοίς, καί αφθόνως τής τιμίας σου, σορού προέρχονται, ως εξ άλλης Εδέμ νοητοί ποταμοί.

Νύν προσέλθετε, μετ ευφροσύνης πάντες οι επί γής, δεύτε, η σορός προτρέπεται μυστικώς, τής Κυρίας περιπτύξασθε, υπερένδοξον, εν εμοί

θησαυρισθείσαν Ζώνην αυτής.

Ἴτερος Θεοῦ συγκατάβασιν

Ἡ πάντων Βασίλισσα, πρὸς ουρανίους σκηνάς ἀπαίρουσα, καταλέλοιπεν ὄλβον, τῆ Βασιλίδι πασῶν τῶν πόλεων, τὴν ταύτης Ζώνην, δι' ἧς περισώζεται, ἐπιδρομῆς ορατῶν, καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν.

Πηγὴ νῦν προσέλθωμεν, ἀποσταζούση χάριν καὶ ἔλεος, τῆ σορῶ τῆ τιμία, τῆ κατεχούση Ζώνην τὴν πάντιμον, τῆς τιμησάσης ἀνθρώπων τὸ φύραμα, τιμίῳ τόκῳ αὐτῆς, Παρθένου τε καὶ Μητρός.

Αἰνεῖτε τὸ Κύριον, Δυνάμεις πάσαι αἱ ἐπουράνιαι, καὶ τὴν τούτον τεκούσαν, ἀνθρώπων γλώσσαι πάσαι δοξάσατε, ὅτι τὴν Ζώνην αὐτῆς ἐδωρήσατο, καταφυγὴν ἀληθῆ, καὶ σωτηρίαν πιστοῖς.

Ρανάτωσαν ἀνωθεν, δικαιοσύνην νεφέλαι σήμερον, καταθέσει τῆς Ζώνης, τῆς σῆς νεφέλη θεοχαρίτῃ, καὶ μελωδεῖτω ψυχὴ πάσα χαίρουσα, Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καταβασία

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῆ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν Κτίσαντα, ἀλλὰ πυρός ἀπειλήν; ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον. Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η' Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ

Πλάκας θείας πάλαι κιβωτός, χειρὶ γραφείσας Θεοῦ, συνέσχε πάναγνε, ἡ σὴ δὲ ἀχραντε Δέσποινα, σεβασμία καὶ τιμία σορός, Ζώνην κατέχει τὴν αὐτόν, τὸν νομοθέτην ἐν σοί, συγκατασχούσαν, Φρικτὸν τὸ μυστήριον!

Ἄγγελοι πανάχραντε ἀγνή, νῦν συγχορεύουσιν, ἐν τῷ σεπτῷ σου ναῷ, καὶ περιέπτουσι Δέσποινα, τὴν τιμίαν καὶ ἀγίαν σου Ζώνην, ἣν πόθῳ καὶ χαρᾷ, καὶ ευφροσύνῃ πολλή, προσκυνούμεν, σὲ ἀνυμνούμεν, τὴν δόξαν τοῦ γένους ἡμῶν.

Ράβδος ἡ τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς, ἀναβλαστήσασα, σύ εἶ ἡ πάντων χαρὰ, ἡ πολυτίμητος Ἄχραντε, μυροθήκη ἡ τοῦ Πνεύματος, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, τῶν ἀρωμάτων πηγὴ, ἐξ ἧς μύρον, τῶν ἰαμάτων ἐκβλύζει ἡ θεία σορός.

Ὑμνοῦσι πανάχραντε Ἀγνή, τὰ μεγαλεῖα τὰ σά, αἱ νοεραὶ στρατιαί, ἀνακηρύπτουσιν ἅπαντες, Πατριάρχαι καὶ Προφῆται τρανώς, σὺν Ἀποστόλοις ἱεροῖς, καὶ τῶν μαρτύρων χοροί, μεθ' ὧν πίστει, σὲ προσκυνούμεν, δοξάζομεν.

Ἴτερος

Επταπλασίως κάμινον

Θρόνος καθάπερ άγιος, η σορός ανατίθεται, ένδον εν αδύτοις, Ιεροίς φαιδρότατα, τής μόνης θεόπαιδος, και Βασιλίδος πάντων αγνης, Ζώνην κεκτημένη, επαναπαυομένην, εξ ής τοις κοπιώσιν, εν πολλαίς αμαρτίαις, ανάπαυσις τελεία, προέρχεται αφθόνως.

Επί τής γής τόν Κύριον, Ιερώς εσωμάτωσας, και χερσίν αγίαις, αληθώς διέζωσας, τόν περιζωννύοντα, τούς ευσεβούντας δύναμιν, νύν δέ αναβάσα, ουρανών υπεράνω, κατέλιπες ανθρώποις, τήν τιμίαν σου Ζώνην, Παρθένε Θεοτόκε, κραταίωμα και σκέπην.

Νενοσηκόσιν ίαμα, ολισθαίνουσι στήριγμα, και τοίς ραθυμούσιν, ευθυμία ένθεος, κυβέρνησις πλέουσι, πεπλανημένοις επιστροφή, η παρεπομένη τή Τιμία σου Ζώνη, αγνή Παρθένε χάρις, αληθώς χρηματίζει, ήν πίστει προσκυνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Επιτελούντες σήμεραν, τήν αγίαν κατάθεσιν, Ζώνης σου τής θείας, Ιεράν πανήγυριν, οι δούλοί σου άγομεν, και εν χαρά βοώμέν σοι, Χαίρε Θεοτόκε, η χαρά τών Αγγέλων, και πάντων τών ανθρώπων, τών Πιστών μελωδούντων, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Καταβασία

Παίδασ ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσαν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, και υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος

Θάλαμος υπέρτιμος όντως, Θεογεννήτορ ή σορός σου, ώφθη τήν αγίαν σου Ζώνην, παρθενικήν τε και νυμφικήν ως στολήν, αξίως περιέχουσα, και συντηρούσα ως ζωής θησαυρόν.

Ένθεν διάδημα κάλλους, η Εκκλησία Θεοτόκε, αναδησαμένη τήν θείαν, και παναγίαν Ζώνην σου σήμεραν, βασιλικώς ευφραίνεται, και ωραίζεται τή δόξη σου.

Ναόν εκμιμούμενον πάσαν, τών ουρανών τήν ευκοσμίαν, σήμεραν πιστοί τής Παρθένου, κατειληφότες τών χαρισμάτων αυγαίς, ώσπερ αστέρων κάλλεσι, καταλαμπόμενοι φαιδρύνθητε.

Έχει τήν αγίαν σου Ζώνην, Θεογεννήτορ η σή πόλις, σύνδεσμον ειρήνης και τείχος, και τών δογμάτων θείαν ενότητα, και ορθοδόξων καύχημα, και Βασιλέων τροπαιούχημα.

Υμνούμεν τήν άφατον δόξαν, και τήν ανείκαστόν σου χάριν, σύ γάρ εί πηγή

τήσ σοφίας, ἐξ ἧς ὁ λόγος πάσι προέρχεται, τοῖς σέ τιμώσιν Ἄχραντε, καί μεγαλύνουσι τόν τόκον σου.

Ἴτερος Εξέστη ἐπί τούτῳ ὁ ουρανός

Ἰδοῦ ἡ θεία κλίνη τοῦ Σολομών, δυνατοί ἦν κυκλούσιν ἐξήκοντα, ρῆσει Γραφών, οἷά περ ἐν κλίνη βασιλική, σορῶ τιμία σήμερον, Ζώνην ἀνακλίνει τήν ἑαυτῆς, ἀνάκλησιν εἰς πάντων, τῶν τεταπεινωμένων, καί εὐσεβούντων περιποίησιν.

Ὡς πόλις Βασιλέως τῶν ουρανῶν, περί ἧς ἐλαλήθη παράδοξα, ἔθου τή σή, πόλει δῶρον τίμιον καί σεπτόν, τήν παναγίαν Ζώνην σου, πάντων εἰς κραταίωμα τῶν πιστῶν, δι' ἧς οἱ στεφηφόροι, τροποῦνται πολεμίους, ὀρθοδοξία διαλάμποντες.

Σταλάξατε τά ὄρη νῦν γλυκασμόν, καί βουνοί εὐφροσύνην αἰώνιον, Πατριαρχῶν, δήμοι καί μαρτύρων πάντες χοροί, τῶν Προφητῶν ὁ σύλλογος, θείων Ἀποστόλων δήμος σεπτός, εὐφράνθητε σύν πάσιν, ἡμῖν τή καταθέσει, τῆς θείας Ζώνης τῆς θεόπαιδος.

Ἠγίασας τά πάντα διά τῆς σῆς, Παναγία Παρθένε κυήσεως, καί νῦν ἡμῖν, δέδωκας εἰς πλείονα φωτισμόν, τήν παναγίαν Ζώνην σου, ἧς τή καταθέσει πάσα ἡ γῆ, χορεύει καί γεραίρει, σέ τήν χαράς ἀρρήτου, ἀποπληρούσαν τό ἀνθρώπινον.

Φιλίας με δολίας τῆς τῶν παθῶν, καί ἐχθροῦ καθ' ἐκάστην πειράζοντος, ἀμαρτιῶν βάρει ραθυμίας τε χαλεπῆς, ἀπαγωγῆς πανάχραντε, καί ἀιχμαλωσίας καί προνομῆς, τῷ σώ προσπεφευγότα, ἐλέει διά τάχους, ὡς συμπαθῆς Ἀγνή ἀπάλλαξον.

Καταβασία

Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ἱερά θαυμάσια τῆς Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἀγνή ἀειπάρθενε.

Εξαποστειλᾶριον Γυναίκες ἀκουτίσθητε

Ὁ πάντα ὑπέρ ἔννοιαν, τά σά ποιήσας, Ἄχραντε, τήν σήν Εσθήτα καί Ζώνην, ἐτίμησεν ἀφθαρσία, τή πόλει σου κραταίωμα, δούς ταύτην καί ἀσφάλειαν, ἧς καί νῦν τήν κατάθεσιν, περιχαρῶς ἐκτελούντες, πανηγυρίζομεν πόθῳ.

Ἴτερον ὄμοιον

Κυρία πάντων πέλουσα, τῶν ποιημάτων Δέσποινα, καί πλήρης ὄντως σοφίας, τῆς υπερφώτου ὡς Μήτηρ, Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος, φωτός καί θείας γνώσεως, καί χάριτός με πλήρωσον, τή συμπληρώσει τῶν ὕμνων, σοῦ τῆς ἀγνῆς Θεοτόκου.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἱστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν

Ὡς υπέρλαμπρον στέφανον, Θεοτόκε πανάχραντε, τὴν ἁγίαν Ζώνην σου περιέθετο, ἡ Εκκλησία καὶ χαίρουσα, φαιδρύνεται σήμερον, καὶ χορεύει μυστικῶς, ἐκβοῶσά σοι Δέσποινα, Χαίρε στέφανε, καὶ διάδημα θεῖον, χαίρε μόνη, τοῦ πληρώματός μου δόξα, καὶ ευφροσύνη αἰώνιος. (Δίς)

Σὺ πανάχραντε Δέσποινα, κραταιὸν περιτείχισμα, ἀρραγὲς τε στήριγμα καὶ διάσωσμα, τῷ σὺ λαῷ καὶ τῇ πόλει σου, υπάρχουσα δέδωκας, ὡς φαιδρὰν περιβολὴν, τὴν υπέρτιμον Ζώνην σου, περισώζουσαν, συμφορῶν ἐκ παντοίων, τοὺς ἐν πίστει, καὶ ζεοῦση προθυμία, ταύτην τιμώντας Θεόνυμφε.

Ὁ ναὸς σου Πανάχραντε, ὡς πηγὴ ἀνεξάντλητος, τῶν θαυμάτων σήμερον ἀναδέδεικται, οἱ ποταμοὶ γὰρ τῆς χάριτος, ἀφθόνως προχέονται, τῆς ἁγίας σου σοροῦ, καὶ πιστῶν τὴν διάνοιαν, κατευφραίνουσι, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ σοι βοώντων, Ἡ χαρὰ καὶ ευφροσύνη, καὶ ἡ ζωὴ σὺ ὑπάρχεις ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος β'

Ὡς στέφανον υπέρλαμπρον, πανάχραντε Θεοτόκε, τὴν Ζώνην σου τὴν ἁγίαν, ἡ Εκκλησία τοῦ Θεοῦ περιέθετο, καὶ φαιδρύνετα χαίρουσα σήμερον, καὶ μυστικῶς χορεύει, Δέσποινα ἐκβοῶσά σοι, Χαίρε διάδημα τίμιον, καὶ στέφανε τῆς θείας δόξης, χαίρε ἡ μόνη δόξα τοῦ πληρώματος, καὶ αἰώνιος ευφροσύνη, χαίρε τῶν εἰς σέ προστρεχόντων, λιμὴν καὶ προστασία, καὶ σωτηρία ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων ἡ γ' καὶ ς' Ὁδῆ.

Ἀπόστολος

Ἀδελφοί, εἶχεν ἡ πρώτη σκηνὴ δικαιώματα...

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκάν

Ἀναστάσα Μαριάμ...

Κοινωνικόν

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου επικαλέσομαι. Ἀλληλούϊα.
